

ЙОН АЙВИДЕ ЛИНДКВИСТ МАЛКА ЗВЕЗДА

Превод от шведски: Стела Джелепова, 2014

chitanka.info

*На моите доведени синове
Кристофер, Юнатан, Нисе
и на техните любими*

ПРОЛОГ

Солиден, Скансен. Двадесет и шести юни 2007 г. Часът е осем и десет. Водещият подгръва публиката с хорово изпълнение на „Не е ли странно как понякога искаш да си далеч?“ След края на песента един техник предупреждава всички родители да свалят децата от раменете си — да не ги удари някоя камера.

Слънцето грее точно зад сцената и заслепява зрителите. Небето е тъмносиньо. Младежите зад загражденията са помолени да се отдръпнат, за да няма смачкани. След пет минути най-популярната музикална програма в Швеция влиза в ефир и никой не бива да пострада.

Все пак сред делничните тревоги трябва да има и оазиси на спокойствието. Не бива да се случва нищо лошо — за това са взети всички възможни предпазни мерки.

Всякакви викове от страх или болка са немислими; след предаването не може да има кръв по земята и по седалките. На сцената не бива да лежи мъртвец, подът не бива да бъде осеян с трупове. Не може да се позволи хаос. Има твърде много хора. Трябва да е спокойно и уютно.

Оркестърът подема „Стокхолм в сърцето ми“ и всички припяват. Ръцете се веят, телефоните снимат. Прекрасно чувство за общност. Остават петнадесет минути, преди всичко това да бъде унищожено с планирана точност.

А сега нека попеем. Чака ни дълъг път, докато се върнем тук. Едва когато пътят ни пречупи и сме готови да мислим немислимото, можем да се върнем.

Тъй че давайте! Всички!

*Меларен люби морето,
сладкото среща солта...
Всички хора*

*всъщност се наричат
по друг начин*

МОМИЧЕТО СЪС ЗЛАТНИТЕ КОСИ

*Mother says I was a dancer before
I could walk.*

*She says I began to sing long
before I could talk^[1].*

ABBA,
„Thank You For
The Music“

1.

През есента на 1992-ра се заговори за бум на гъби в горите — от топлото и влажно лято подземният мицел бе прелял в изобилие от пачи крак и сърненки. Когато Ленарт Седерштръм сви по горския път в старото си „Волво 240“, бе приготвил на задната седалка и голяма кошница, и две-три найлонови торби. За всеки случай.

Беше пуснал касетка с „Мелодии за гушкане 16“^[2] и гласът на Кристер Шьогрен бумтеше от тонколониите: „Безброй червени рози ще ти дам...“

Ленарт се захили и заприпява, като имитираше превзетото басово вибрато на Шьогрен. Звучеше чудесно. Съвсем като него. Ленарт безспорно бе по-добър певец от Шьогрен, ала каква полза? Беше попадал на неправилното място в неправилния момент твърде много пъти, златните възможности му се бяха изплъзвали под носа или ги бе чувал как изсвистяват зад гърба му. Докато се обърнеше, вече бяха изчезнали.

Както и да е. Сега поне щеше да набере гъби. Пачи крак, златото на гората, в огромни количества. После обратно вкъщи да ги свари и да напълни хладилника; щеше да има достатъчно за гъбен сандвич и бира всяка вечер, докато станеше време да изхвърлят коледната елха. Дъждовното време от последните няколко дни сега бе заменено от ярко слънце — условията бяха идеални.

Ленарт знаеше наизуст всяка извивка на горския път и спокойно затваряше очи и стискаше волана, докато пееше: „Безброй червени рози в буке-е-е-ет...“

Отвори очи тъкмо навреме, за да види нещо черно на пътя пред себе си. Слънцето се отрази в лъскав метал и той едва успя да отбие преди сблъсъка. Автомобил. Ленарт хвърли един поглед в огледалото, за да прочете регистрационния номер, но автомобилът профуча по чакъления път поне с осемдесет километра в час, вдигайки облак прах. Ленарт обаче беше сигурен, че е БМВ. Черно БМВ със затъмнени стъкла.

Той продължи още триста метра до мястото, където паркираше обикновено, изгаси двигателя и въздъхна.

Какво беше това, по дяволите?!

По тези места беемветата не бяха рядкост. Но беемве, летящо с осемдесет километра в час по чакълен път през гората — това вече беше необикновено. Ленарт почувства възбуда. Беше присъствал на нещо. През краткия миг, когато черната кола се бе стрелнала насреща му, сърцето му беше подскочило и се беше свило като пред смъртоносен удар, а после се бе отпуснало и успокоило отново. На това му се викаше преживяване.

Човъркаше го единствено разочарованието, че не може да докладва. Естествено, можеше да зареже гъбарството за сметка на удоволствието да се прибере и да звънне в полицията, да опише подробно срещата на пътя, където беше забранено да се кара с повече от трийсет. Но без регистрационен номер щеше да е безсмислено.

Ленарт слезе от колата и взе кошницата и торбите; мимолетното възмущение бе отстъпило място на чувството, че е бил сплашен. Отново. По някакъв неясен начин черното БМВ бе *победило*. Може би щеше да е различно, ако вместо това беше някой скапан „Сааб“; но в случая една истинска богаташка кола бе вдигнала прахоляк в очите му и го бе избутала от пътя. Както обикновено.

Ленарт тресна вратата и се отправи със сведена глава към гората. Във влажната земя под сенките на дърветата се виждаха пресни следи от гуми. Дълбока бразда в калта показваше къде е спирала кола — най-вероятно беемвето. Ленарт оглеждаше широките следи все едно ще могат да го снабдят с някакво доказателство или нова точка в обвиненията. Нищо не му хрумна. Поради липса на по-добра реакция се изплю върху следите.

Майната им.

Той навлезе няколко крачки в гората и се спря, вдиша аромата на огрени от слънцето борови иглички, влажен мъх и още нещо... слаб мирис на гъби. Нямаше как да разбере откъде идва, нито от какъв вид гъба е, но беше достатъчно да се убеди, че мълвата е била вярна: гъбеният бум беше факт. Погледът му се плъзна по земята в търсене на различен цвят или форма. Биваше го в брането на гъби, отдалеч виждаше някой пачи крак, скрит под съчки и трева. Най-малката промяна в обичайния жълт нюанс му стигаше да се спусне като сокол.

Но този път видя печурка. На десетина метра от него от земята се подаваше бяла гугла. Ленарт сбърчи вежди. Никога досега не бе попадал на печурка в околността, понеже почвата не беше подходяща.

Приближи и първоначалното му подозрение се потвърди — оказа се найлонова торба. Ленарт въздъхна. Случваше се разни типове, твърде мързеливи да идат до контейнера, да си хвърлят боклуците в гората. Веднъж беше видял как някакъв мята през прозореца на колата микровълнова печка. Но тогава беше записал регистрационния номер и бе подал писмена жалба.

Ленарт смяташе да поеме по обичайния си маршрут за бране на гъби, когато забеляза, че найлоновата торба помръдва. Спря се. Торбата помръдна отново. Сигурно от вятъра. Дано да е така. Но между дърветата нямаше ни най-малък повей.

Лоша работа.

Найлонът трепна отново и се чу слабо шумолене. Краката на Ленарт изведнъж натежаха като олово. Гората около него си стоеше безмълвна и безразлична и той бе сам-самичък в целия свят заедно със съдържанието на торбата. Ленарт преглътна и приближи няколко крачки. Сега торбата не помръдваше.

Върви си вкъщи. Зарежи я тая работа.

Не искаше да види някое старо куче, убито, но не докрай, нито котило котета с премазани черепи, но не докрай. Не искаше.

Така че не чувство за отговорност или състрадание го накараха да иде до найлоновата торба. Беше обикновено човешко — или нечовешко — любопитство. Беше длъжен да узнае, иначе треперещият найлон щеше да го измъчва, докато най-накрая се върнеше да провери какво е пропуснал.

Хвана крайчеца и веднага отскочи назад, притиснал устата си с ръце. В торбата имаше нещо. Нещо, което бе отвърнало на хватката му, нещо с плът, с кости, с жили. Земята около торбата бе разравяна наскоро.

Гроб. Малък гроб.

Мисълта събуди поредица асоциации и Ленарт изведнъж осъзна какво точно бе стиснало ръката му. Друга ръка. Много малка ръка. Ленарт се прокрадна обратно до торбата и започна да рови. Ставаше бързо. Пръстта бе нахвърляна небрежно, вероятно с ръце. Ленарт изрови торбата за десетина секунди и я извади от ямата.

Дръжките бяха вързани и той разкъса найлона, за да влезе въздух, да влезе живот. Успя да направи дупка, през която се показа посиняла кожа. Едно хилаво краче, хлътнал гръден кош. Момиченце. Пеленаче само на няколко дни или седмици. Не шаваше. Тънките устни бяха свити сякаш напук на целия зъл свят. Ленарт бе станал свидетел на предсмъртния му гърч.

Той долепи ухо до гърдите му и му се счу едва доловимо туптене. Стисна носа на детето с палец и показалец и дълбоко си пое дъх. Трябваше да закръгли устни, за да духне в миниатюрната уста; не му се наложи да вдишва отново, за да напълни малките бели дробове втори път. Въздухът излезе с гъргорене и гръдният кош остана неподвижен.

Ленарт пак си пое дъх и духна и този път се получи. По телцето пробяга тръпка; детето изкашля бяла пяна и нададе писък, който прониза горската тишина и накара времето да тръгне отново.

Детето пищеше ли, пищеше; но това не приличаше на никой писък, който Ленарт някога бе чувал. Не беше нито накъсан, нито жален. Представляваше един-единствен ясен тон, изтръгнал се от измъченото телце. Ленарт имаше музикален слух и не се нуждаеше от камертон, за да разбере, че е ми. Звънливо ми, от което листата затрептяха и птиците излетяха от клоните.

2.

Момиченцето лежеше на предната седалка, увито в светлочервения пуловер на Ленарт. Самият Ленарт седеше, облегнал ръце на волана, и го гледаше. Беше съвсем спокоен и чувстваше тялото си празно. Прочистено.

Веднъж в края на седемдесетте беше пробвал кокаин. Една модерна тогава рокбанда му беше предложила и той бе приел. Една магистралка и никога повече не повтори: беше се оказало прекрасно. Наистина прекрасно.

Човек винаги изпитва някаква болка. Все някъде нещо те стяга — ако не в тялото, то в мислите. Боли те. Винаги. Кокаинът беше унищожил болката. Тялото му се бе превърнало в кадифена обвивка, съдържаща само ясни мисли. Мъглите се бяха вдигнали и животът бе прекрасен. След това Ленарт бе осъзнал, че търсенето на това чувство може да се превърне в проект за цял живот. Затова се отказа.

А сега седеше с ръце на волана и изпитваше нещо подобно, само че без помощта на наркотици. Вътре в него цареше пълно спокойствие, гората грееше в есенните си цветове, а някакво огромно същество бе затаило дъх и чакаше решението му. Ленарт бавно посегна към ключа — *Неговата ръка! Имаше си ръка с пет пръста, която мърдаше, както му скимне! Какво чудо!* — запали двигателя и пое по обратния път.

На главното шосе го изпревариха няколко пъти, понеже лазеше в банката като костенурка. Бебето нямаше нито кошница, нито столче, затова Ленарт караше все едно пренася купа, пълна до ръба с безценна течност. Детето изглеждаше толкова уязвимо и преходно, че и най-малкото необмислено движение можеше да сложи край на съществуването му.

Гърбът му лепнеше от пот, когато десет минути по-късно сви в алеята, спря двигателя и се озърна. Не се мяркаше жива душа; Ленарт грабна детето и затича към къщата. Качи се на верандата и установи, че вратата, както винаги, е заключена. Почука два пъти, пауза и после още два пъти.

Хладен бриз близна потния му гръб и той притисна бебето по-здраво до гърдите си. След десетина секунди чу предпазливите стъпки на Лайла по коридора, видя как шпионката потъмнява, докато тя проверяваше кой чука. После вратата се отвори. Лайла стоеше като някаква масивна преграда пред него.

— Бързо се прибра, какво...

Ленарт се промуши покрай нея в антрето и забърза към кухнята. Вратата зад него се затвори и Лайла извика:

— Не с обувките, ума ли си изгуби, не влизай с обувките, Ленарт!

Ленарт стоеше объркан наред кухнята. Досега просто бе бързал да се добере до сигурността на къщата. Сега обаче не знаеше накъде да се обърне. Понечи да остави бебето на кухненската маса, но веднага се разкая и го притисна към себе си, като се въртеше в кръг в търсене на посока.

Лайла дойде в кухнята със зачервено лице.

— Сваляй си обувките, като влизаш, току-що изчистих, а ти...

— Млъквай.

Лайла си затвори устата и отстъпи половин крачка. Ленарт поотпусна хватката си около бебето, смъкна малко пуловера и отвътре се показаха теме и рядка руса коса. Ченето на Лайла увисна.

Ленарт надигна вързопа.

— Намерих дете. Новородено. В гората.

Чу се тихо цъкане, когато езикът на Лайла се лепна за небцето и после пак се отлепи в търсене на думи. Накрая успя да прошепне:

— Какво си направил?

— Нищо не съм направил. Намерих я в гората. В една яма.

— В яма ли?

Ленарт обясни набързо какво беше станало. Лайла стоеше като вкаменена с ръце на корема. Само клатеше глава. Когато Ленарт стигна до момента с изкуственото дишане, изведнъж се тросна:

— Няма ли да престанеш да си клатиш главата, докато говоря?! Страшно е дразнещо.

Главата на Лайла замръзна наред движението. Тя колебливо пристъпи напред и погледна бебето с израз на стаен ужас. Очите и устата му бяха здраво стиснати. Лайла зачупи ръце.

— Какво смяташ да правиш?

3.

Изборът на бебешки принадлежности се беше разширил значително, откакто Джери беше малък. Имаше биберони с една дупка, с две дупки, с големи дупки, с малки дупки. Различни размери бутилки. Ленарт грабна наслуки три вида и ги пусна в количката.

Положението с памперсите беше същото. За Джери бяха ползвали платнени пелени, които после перяха, но такива вече не се продаваха в супермаркет ИКА. Ленарт стоеше пред стелаж с разноцветни найлонови опаковки като будист пред Стената на плача — това просто не беше неговият свят. Нямахме понятие.

За малко да постъпи като с бутилките, но в последния момент забеляза, че памперсите са с различни размери за различните възрасти. За новородени изборът беше сведен до два вида и Ленарт взе един пакет от по-скъпите. За щастие сухото мляко се предлагаше само в една разновидност и той добави две червени кутии към съдържанието на количката си.

Оттам нататък не знаеше какво повече трябва.

Залъгалки? Джери имаше залъгалки и видяхме какво излезе накрая. Засега без залъгалки. Погледът на Ленарт се спря на един жираф, или по-точно глава на жираф, закрепена върху топка с пружина, за да мърда постоянно. Пусна я в количката.

Всяко взимане и пускане, всяко движение му се струваше абсурдно. Това бяха бебешки неща. Неща за бебета. Ритащо и пищящо създание, което само приема храна от единия край и я изхвърля от другия. Това го беше установил в гората...

Онова неземно *спокойствие* го обхвана отново. Ръцете му се отпуснаха, а погледът му се спря на една кръгла лампа на тавана. Виждаше как малките хора се движат между щандовете, гледаше ги през Божиите очи, искаше да протегне ръка и да им каже, че им е простено. Всичко, което му бяха сторили, вече бе без значение.

Прощавам ви. Обичам ви. Да, наистина ви обичам.

— Прощавайте.

За миг помисли, че някой действително беше отговорил на опрощението. После се върна в реалността и се озова срещу една опулена дебелана, която се мъчеше да се промуши покрай него към детските храни.

Той стисна дръжката на пазарската количка и се заозърта. Двама възрастни господа го наблюдаваха. Нямаше понятие колко време е стоял така, в милостива кататония, но надали повече от няколко секунди. Достатъчно да почнат да го зяпат.

Ленарт се подсмихна злобно и забърза към касите. Дланите му се изпотиха и изведнъж му хрумна, че походката му е неестествена. Слепоочията му пулсираха, погледите на околните — въображаеми или истински — пареха гърба му. Всички обсъждаха шепнешком съдържанието на количката му и го подозираха в какво ли не.

Трябва да се успокоя. Спокойно.

Имаше си метод за такива случаи, когато от време на време го обладаваха подобни чувства: представяше си, че е Кристер Шьогрен. Златните албуми, телевизионните предавания, турнетата в Германия — пълната програма. Всички го зяпаха, понеже беше ужасно *известен*.

Ленарт поизправи гръб и забута количката си малко по-уверено. Още няколко крачки до касите и фантазията беше пълна: ето, Кристер идва. На касата, естествено, нямаше опашка и докато вадеше покупките си от количката, той се усмихна на касиерката, показвайки чаровната дупчица между предните зъби.

Плати с банкнота от петстотин крони, взе си рестото и прибра покупките в две торби, после продължи през множеството със самоуверени стъпки и едва когато остави торбите на задната седалка, седна зад волана и затвори вратата, свали маската — отново можеше да бъде себе си и да презира Кристер.

Моят син Хавай, дрън-дрън.

Завари Лайла до кухненската маса. Момиченцето лежеше в обятията ѝ, увито в едно от старите бебешки одеялца на Джери. Ленарт нареди покупките на масата, докато Лайла гледаше с онова изражение, от което му се обръщаше стомахът — със зяпнала уста и вдигнати вежди. Безпомощна и объркана. Може *едно време* и да му е въздействало, но вече не.

Ленарт извади кутията сухо мляко и попита, без да поглежда към Лайла:

— Какво ти става?

— Не е издала звук — отвърна Лайла. — През цялото време нито звук.

Ленарт наля двеста милилитра вода в една тенджера и я сложи на котлона.

— Какво искаш да кажеш?

— Каквото казах. Би трябвало да е гладна или... де да знам. Но нищо. Би трябвало да каже нещо. Да издаде някакъв звук.

Ленарт остави мерителната лъжичка и се надвеси над детето. То имаше същото съсредоточено изражение като преди, все едно се слушваше внимателно за нещо. Той смуща плоското носле и устните се изкривиха в недоволна гримаса.

— Какво правиш? — попита Лайла.

Ленарт ѝ обърна гръб, сипа млякото на прах и започна да бърка. Гласът на Лайла се вдигна една терца.

— Да не помисли, че е умряла?

— Нищо не съм помислял.

— Мислиш, че ще си седя така с мъртво дете, без да забележа, така ли?

Ленарт разбърка припряно млякото и провери с пръст да не е горещо. Свали го от котлона и взе напосоки една от бутилките на фона на каканиженето на Лайла.

— Знаеш ли, направо си невероятен. Мислиш си, че само ти знаеш какво да правиш, но ще ти кажа, че през всички години, докато Джери беше малък, а ти само...

Ленарт наля млякото и затвори бутилката, обърна се и зашлеви Лайла по бузата.

— Затваряй си устата. Не ми говори за Джери.

Издърпа детето от ръцете ѝ и седна от другата страна на масата. Скришом стисна палци биберонът да се окаже подходящ. Точно сега не искаше да се окаже, че е сбъркал.

Устните на момиченцето се впиха в биберона и то жадно засмука течността в бутилката. Ленарт хвърли един поглед на Лайла, но тя не бе забелязала триумфа му. Седеше и търкаше бузата си, а по двойната

й гуша тихо се спускаха сълзи. После стана, заклатушка се към спалнята и затвори вратата.

Детето ядеше почти толкова безшумно, колкото правеше и всичко друго. Чуваха се само тихи изсумтявания, когато вдишваше; устата не пускаше биберона. Млякото в бутилката бързо намаляваше. Почти беше свършило, когато Ленарт чу слабо прошумоляване от станиолова опаковка откъм спалнята. Реши да не обръща внимание. И така си имаше достатъчно грижи.

Детето пусна биберона със съскане и отвори очи. Нещо пробяга по гръбнака на Ленарт и той потръпна. Очите на детето бяха ясно сини и огромни на фона на малкото личице. За секунда зениците се разшириха и на Ленарт му се стори, че се взира в пропаст. После се стесниха от ярката светлина и очите се затвориха.

Ленарт дълго стоя, без да помръдва. Детето го беше погледнало. Беше го видяло.

4.

Лайла се върна от спалнята и завари Ленарт сложил бебето върху хавлиена кърпа на кухненската маса. Въртеше един памперс в ръцете си и се мъчеше да му хване цаката как се слага. Лайла го взе, избута Ленарт и промърмори:

— Дай на мен.

Дъхаше на какао и мента, но Ленарт премълча. Сложи ръце зад гърба си, отстъпи една крачка и загледа какво прави Лайла. Лявата ѝ буза беше аленочервена и набраздена от ивици засъхнали солени сълзи.

Навремето беше сладурана, добра партия и претендент за бляскавия трон на Лил-Бабс^[3]. Един критик даже ѝ викаше на шега Лил-Лил-Бабс. Но после двамата с Ленарт се събраха и кариерата ѝ взе неочакван обрат. А сега тежеше деветдесет и седем кила и едва ходеше. Човек още можеше да открие някогашната сладурана в лицето ѝ, но за целта трябваше да сложи паспарту отгоре му.

Лайла нагласи памперса и закарфичи одеялото. Донесе още една хавлиена кърпа и стъкми постеля в голямата кошница за пикник; накрая внимателно сложи все още спящото бебе вътре. Ленарт стоеше с ръце на гърба и я следеше с очи. Беше доволен. Вървеше добре.

Лайла вдигна кошницата и лекичко я залюшка като люлка. Погледна Ленарт за първи път, откакто се бе върнала от спалнята.

— И сега?

— В смисъл?

— Какво ще правим сега? Къде ще я оставим?

Ленарт издърпа кошницата от ръцете на Лайла, отиде в хола и я остави на креслото. Надвеси се над детето и погали бузата му с показалец. Зад гърба му се разнесе гласът на Лайла:

— Ама ти сериозно ли?!

— Какво?

— Забранено е. Много добре знаеш.

Ленарт се обърна към нея и протегна ръка. Лайла отстъпи назад, но Ленарт обърна длан нагоре, за да я подкани да я поеме. Тя неохотно

се приближи, все едно очакваше протегнатата ръка всеки момент да се превърне в змия. После хвана ръката му. Ленарт я заведе в кухнята, сложи я да седне край масата, наля ѝ чаша кафе и я постави пред нея.

Лайла следеше движенията му бдително, докато Ленарт наливаше една чаша и за себе си и сядаше срещу нея.

— Не съм ядосан — започна той. — Тъкмо обратното.

Лайла кимна и приближи чашата към устата си. Зъбите ѝ бяха обезцветени от шоколада. Ленарт пак премълча. Бузите ѝ се гънеха по неприятен начин, докато отпиваше топлата напитка. Ленарт не каза нищо и за това. Вместо това се обърна към нея:

— Скъпа.

Очите на Лайла се присвиха.

— Да?

— Не ми остана време да ти разкажа всичко. Какво стана в гората. Когато я намерих.

Лайла сложи ръце на масата.

— Ами, разкажи ми сега. *Скъпи*.

Ленарт не обърна внимание на ироничния ѝ тон и продължи:

— Тя запя. След като я изрових. Извадих я от ямата и тя запя.

— Ама тя и звук не издава.

— Слушай ме. Не очаквам да ме разбереш, при положение че нямаш никакъв слух...

Ленарт вдигна ръка, за да предотврати протеста, който със сигурност щеше да последва — ако Лайла все още се гордееше с нещо, това беше гласът ѝ и умението веднага да улучи верния тон. Но сега не ставаше дума за това.

— Нямах *такъв* слух като мен — поясни Ленарт. — Гласът ти е по-хубав и пееш по-сигурно, и тъй нататък. Доволна ли си? Но не говорим за това. Говорим за слух.

Лайла реши да го изслуша. Независимо по какъв начин бе признал уменията ѝ, пак беше нещо. Остави го да продължи:

— Знаеш, че имам страхотен слух. Когато отворих найлоновата торба и я извадих... тя запя. Първо ми. После до. И после ла. И не говоря за писъци, подобни на тонове, а за... *синусови тонове*. Идеални. Ако имах с какво да измеря честотата на нейното ла, щеше да покаже 440 херца.

— Какво имаш предвид?

— Нищо нямам предвид. Просто беше така. Тя запя. Никога не бях чувал нещо подобно. Никакво колебание, никаква грешка. Сякаш слушах... ангел. Още ехти в ушите ми.

— Какво искаш да ми кажеш, Ленарт?

— Че не можем да я оставим. Изключено е.

5.

Кафето беше свършило. Бебето спеше. Лайла се въртеше из кухнята с един дървен черпак в ръка и го размахваше във въздуха, сякаш за да загребе нови аргументи. Ленарт седеше, подпрял глава, и не я слушаше.

— Нямаме възможност да гледаме дете — не млъкваше Лайла. — Какво ще стане с него, виж какъв е животът ни. Във всеки случай аз нямам желание да започвам отначало, да не спя по цяла нощ, да съм вързана за него. И то след като най-последно...

Черпакът престана да се вее и извърши колебливо косо движение. Лайла не искаше да го изрича, но понеже смяташе, че точно този аргумент би въздействал на Ленарт, продължи:

— ... когато най-последно се отървахме от Джери. Пак ли трябва да минаваме през всичко това? Освен това, Ленарт, извинявай, че го казвам, но няма никакъв шанс да бъдем одобрени за осиновители. Като за начало сме твърде стари...

— Лайла.

— И няма съмнение, че имат документи за Джери и ще ни попитат...

Ленарт удари с длан по масата — силно. Черпакът замръзна и потокът от думи секна.

— Никой не ти говори за осиновяване — тросна се Ленарт. — Няма да я изоставя. Никой няма да знае, че е при нас. Точно по причините, които ти така красноречиво изложи.

Лайла изпусна черпака. Той отскочи веднъж и тупна между тях. Лайла погледна първо Ленарт, после черпака. Той не си направи труда да го вдигне, затова тя се наведе тромаво и го стисна в обятията си все едно бе бебето, което обсъждаха.

— Ти си луд, Ленарт — прошепна тя. — Съвсем си полудял.

Ленарт сви рамене.

— Това е положението. Ще трябва да се нагодиш към него.

Лайла отвори уста и пак я затвори. Размаха черпака, сякаш за да разпръсне невидимо ято демони. Тъкмо понечи да изрече някои от

изреченията, трупащи се в гърлото ѝ, и на вратата се почука.

Ленарт скочи на крака, изблъска Лайла и забърза към хола и към кошницата с все още спящото дете. Почукването беше толкова обичайно, че го разпозна веднага. Джери *се беше отбил*.

С кошницата в ръка отиде при Лайла и допря грубия си показалец до устните ѝ.

— Нито дума, чуваш ли? Нито дума.

Ококорените очи на Лайла се поприсвиха и тя поклати глава. Ленарт грабна бебешките принадлежности и ги метна в шкафа; след това затича към избата. Тъкмо затвори вратата зад гърба си и чу куцукането на Лайла в антрето. Той се запрокрадва надолу по стълбите, като се мъчеше да не люшка кошницата и да не събуди детето. Подмина котелното и пералнята и отвори вратата на стаята за гости — някогашната стая на Джери.

Лъхна го влажен, леден въздух. В стаята за гости не беше спал и един гост, откакто Джери се беше изнесъл; отваряха я най-много два пъти в годината, колкото да се проветри. Одеята и завивките бяха просмукани със слаба миризма на мухъл.

Той остави кошницата на леглото и пусна парното. Врялата вода забълбука в тръбите. Ленарт постоя минута с ръка на радиатора да види дали се стопля, дали няма нужда от обезвъздушаване. После зави бебето с още едно одеяло.

Малкото личице все още беше потънало — поне той се надяваше така — в дълбок сън; въздържа се да го погали по бузата.

Спи, малко чудо, спи.

Не смееше да остави Лайла насаме с Джери, нямаше ни най-малко доверие в способността ѝ да си държи езика зад зъбите, ако Джери зададе някой неудобен въпрос. Затова с натезало сърце затвори вратата на стаята за гости и се помоли бебето да не се събуди и да се разпищи или... да запее. Онези тонове можеха да им проглушат ушите.

Джери се беше настанил до кухненската маса и набиваше сандвичи. Лайла седеше срещу него и чупеше ръце. Джери забеляза Ленарт, отдаде му чест и викна:

— Ахой, капитане!

Ленарт го заобиколи и затвори откренатата врата на хладилника. Значителна част от съдържанието на хладилника беше извадена на масата, та Джери да има богат избор какво да си намаже. Той отхапа от сандвича си с пастет, кашкавал и кисели краставички, кимна към Лайла и изломоти:

— Какво ѝ е на майка? Съвсем не е на себе си.

Ленарт нямаше сили да отговори. Джери облиза марината от пръстите си. От дундестите си, груби пръсти. А някога бяха тънки и гъвкави, пърхаха като птичи крила по струните на китарата.

Без да поглежда към Джери, Ленарт промърмори:

— Малко сме заети.

Джери се захили и започна да си маже нов сандвич.

— С какво пък сте заети, никога нищо не правите.

На масата пред Ленарт имаше туба хайвер. Джери я беше стиснал през средата и Ленарт демонстративно заизбутва хайвера към горната част, и навидя дъното. Слепоочията взеха да го наболяват.

Джери погълна сандвича на четири залька, облегна се назад, склучи ръце зад главата си и се огледа из кухнята.

— Така значи. Малко сте заети.

Ленарт извади портфейла си.

— Пари ли ти трябват?

Джери доби изражение все едно това изобщо не му е хрумвало и се извърна към Лайла. Забеляза нещо и наклони глава.

— Какво ти е на бузата, майко? Да не те е удрял?

Лайла поклати глава, но по толкова неубедителен начин, че по-добре да беше казала да. Джери кимна и поглади наболата си брада. Ленарт стоеше, протегнал отворения портфейл. Болката в слепоочията се сля и се пръсна по цялата му глава.

Джери ненадейно скочи от стола и Ленарт инстинктивно отстъпи. Джери приближи по-спокойно и преди Ленарт да успее да реагира, портфейлът му се озова в ръцете на сина му.

Джери си тананикаше, докато отваряше отделението за банкнотите, и с намек за някогашната си ловкост извади три стотачки. След това хвърли портфейла на Ленарт и отбеляза:

— Това си има цена, нали знаеш.

Отиде при Лайла и я погали по косата.

— Та това е малката ми майчица. Не можеш да правиш каквото си искаш.

Ръката му се спря на рамото на Лайла. Тя я грабна и я стисна все едно нежността му не беше престорена. Взимаше каквото ѝ се даваше. Ленарт ги гледаше отвратен. Как тези две чудовища се бяха оказали негови роднини? Две лигави лоени топки, вкопчени в него и дърпащи го надолу. Как се беше случило?

Джери издърпа ръката си и пристъпи към Ленарт, който автоматично отскочи назад. Макар огромна част от близо стоте кила на Джери да се дължеше на нагъване на хамбургери, а не на правене на мускули, той пак беше значително по-силен от Ленарт и по-способен. *Способен.*

— Джери.

Тонът на Лайла беше умолителен, безсилен. Майката, стояща до непослушния си син и казваща: „Ама, миличък, не прави така“, без да си мръдне пръста да го спре. И все пак Джери се спря и попита:

— Да, мамо?

— Не е каквото си мислиш.

Джери се извърна към Лайла, а нейните очи затърсиха тези на Ленарт. Той троснато и ядосано поклати глава, с което за пореден път я постави в ролята на буриданово магаре. От смущение тя се вкопчи в обичайния си път за бягство. Отпусна тялото си, сведе поглед към масата и изохка:

— Всичко ме боли.

Въпреки че не това бе намерението на Лайла, се получи желаният от Ленарт ефект: Джери въздъхна и нетърпеливо заклати глава. Не му се слушаше вайкането на майка му за стави и шипове и цялата медицинска енциклопедия за страничните ефекти от лекарства, които тя даже не вземаше. Той излезе от кухнята и сърцето на Ленарт спря, когато ризата на Джери закачи жирафа на плота — беше забравил да го скрие.

Главата на жирафа се залюшка, но Джери излезе в антрето и си обу ботушите. Ленарт направи две-три крачки към него, за да закрие жирафа. Джери вдигна глава и се подсмихна иронично.

— Да не идваш да ме изпратиш? Досега не се е случвало.

— Довиждане, Джери.

— Да, да. Пак ще дойда, да знаеш.

Джери затръшна вратата зад гърба си. Ленарт почака десет секунди и после се хвърли към ключа и го завъртя. Чу как мотоциклетът на Джери зарева и бързо заглъхна в далечината. Разтри си слепоочията, потърка очи и въздъхна дълбоко. След това се върна в кухнята.

Лайла седеше както я беше оставил, сгърчена край масата, подръпваща блузата си като малко момиченце. Един заблуден слънчев лъч се шмугна между пердетата и падна върху косите ѝ и за миг те сякаш запламтяха в златисто. Най-неочаквано Ленарт изпита внезапна нежност. Видя нейната самота. Тяхната самота.

Тихо се приближи и седна срещу нея, пресегна се през масата и я хвана за ръка. В къщата цареше спокойствие след нашествието на онова природно бедствие Джери. А имаше и друго време. Друг живот. Ленарт си позволи за малко да се отдаде на спомени. Всичко можеше да бъде различно.

Лайла поизправи гръб.

— За какво мислиш?

— За нищо. Просто ние... може и да има надежда.

— За какво?

— Не знам. За... нещо.

Лайла издърпа ръката си и взе да върти едно копче на блузата си.

— Ленарт. Каквото и да говориш, не можем да задържим това дете. Смятам да се обадя на социалните, да видим какво ще ни кажат. Какво да правим.

Ленарт зарови лице в ръцете си. Без да надига глас, изрече:

— Лайла. Ако дори доближиш телефона, ще те убия.

Устните на Лайла се извиха.

— И преди си ме заплашвал.

— Тогава също говорех сериозно. Както и сега. Ако не беше... ако не ми се беше подчинила. Щях да направя същото, което ще направя и сега, ако се обадиш някъде или кажеш на някого. Ще слеза в мазето и ще взема брадвата. След това ще се кача тук и ще те удрия по главата, докато умреш. А после каквото ще да става. Не ме е грижа.

Думите се нижеха една след друга. Съзнанието му беше бистро и ясно, беше съвсем спокоен и говореше сериозно. Чувството се оказа приятно и главоболието изчезна така внезапно, все едно някой е

натиснал копче. Ръкавицата беше хвърлена, каквото имаше да се казва, беше казано, нямаше какво да се добави.

Животът можеше да започне отново. Може би.

6.

Ленарт и Лайла.

Така и не се получи съвсем.

Някой може и да си спомня „Летен дъжд“ от 1969-а. Влезе в топ пет на „Свенсктопен“, а и със сигурност я има в някоя от онези компилации, които можеш да си купиш за петдесетачка от супермаркета.

От събирането им — и на сцената, и в живота — през 1965-а, докато си смениха името през 1972-ра, се наричаха чисто и просто Ленарт & Лайла. Имаха още няколко песни, които се подвизаваха в долната половина на класациите — достатъчно, за да им донесат участия, но не и за да станат звезди.

После си наеха нов мениджър. Новият беше двайсет години по-млад от предишния и първият му съвет беше да си сменят името. Старото звучало като тъпа версия на Айк и Тина Търнър, пък и модата да се нареждат имена едно след друго стигнала логичния си край с Дейв Ди, Доузи, Бийки, Мик енд Тич. Сега дошло времето на кратките и звучни имена.

И така, от 1972 г. Ленарт & Лайла станаха „Адърс“. На Ленарт му допаднаше асоциацията, извиквана от това име: че идваха отвън, от страни. Лайла го мразеше и го намираше за превзето, понеже то предполагаше, че свирят друг тип музика. В крайна сметка те повече приличаха на сестри Линдберг, отколкото на „Ху“, и не възнамеряваха да си разпердушават електрическите китари на сцената.

Но все пак станаха „Адърс“ и това устройваше Ленарт, който търсеше ново начало. Беше написал няколко песни, които не се вписваха в старата картинка — нещо средно между „Свенсктопен“ и „Топ оф дъ Попс“. Нещо ново. А какво по-ясно можеше да отбележи новата посока от едно ново име? Той захвърли Ленарт & Лайла като някакво демодирано палто и се зае да композира за дебютния албум.

Записаха го през пролетта на 1973-та. Когато Ленарт взе в ръце първия екземпляр, изпита по-голяма гордост откогато и да било. Това беше първата плоча, в която всяка една песен беше лично негова.

Първият сингъл, „Каж ми“, представляваше елегантна смесица между класическа естрадна музика — със саксофон и три акорда — и минорни партии, прилични на Бийтълсовите, а за свързка служеше нещо подобно на народни мотиви. Беше си чист шведски хит, но и много повече от това. Имаше за всекиго по нещо.

В началото на май го пуснаха по радиото за първи път заедно с три други песни, които имаха шанс следващата седмица да намерят място в „Свенсктопен“. Изпълняваха ги „Турлейфс“ „Стийплърс“ „Тропикос“. И „Адърс“. Ленарт проля някоя и друга сълза. Едва като чу песента си по радиото, осъзна напълно колко е хубава.

Няколко дни по-късно с Лайла имаха участие. Организаторите бяха настояли да използват старото си име, понеже хората го знаеха. Ленарт не възрази — прие го като сбогуване с отминалите времена. От неделя нататък щяха да тръгнат по нов път.

И така, оставиха Джери, тогава седемгодишен, при родителите на Лайла и тръгнаха с колата към „Ескилстуна Фолкетс“ парк. Не беше голямо събитие — само те двамата, „Тропикос“ и някакви местни дарования на име „Берт-Йоранс“.

Няколко пъти бяха пели заедно с „Тропикос“ и познаваха и Роланд, певица, и момчетата от групата. Ленарт получи доста потупвания по гърба и „добра работа“, тъй като всички бяха слушали „Свенсктопен“. И той успя да измъкне някакъв комплимент за най-новата песен на „Тропикос“, „Лято без теб“, макар тя по нищо да не се различаваше от предишните. Даже не си ги пишеха сами.

Вечерта мина без засечки. Ленарт & Лайла дори закриха концерта и по този начин, така да се каже, засенчиха „Тропикос“, при това с апломб. Лайла пъ по-добре от всякога, може би защото знаеше, че това е един вид лебедова песен. Никога повече нямаше да изпълняват тези песни — Ленарт беше казал така — и когато Лайла изпя последните тонове на „Летен дъжд“, очите на немалка част от публиката се насълзиха и аплодисментите бяха необичайно бурни.

Ленарт възнамеряваше да приключи с няколко думи как оттук нататък щяха да се казват „Адърс“ и „не забравяйте да слушате в неделя“, но в светлината на днешния успех щеше да прозвучи дребнаво. Остави Лайла да си изпее лебедовата песен на спокойствие.

После дойде време за малко бира и приказки. Ленарт се разговори с Йоран, китариста на „Берт-Йоранс“, чиито музикални

амбиции също бяха по-големи от това, което усмирителната риза на „Свенсктопен“ обикновено позволяваше. Той изрази възхищението си колко умело Ленарт е съчетал приятна естрадна мелодия със, както го нарече, „по-континентално звучене“. Беше убеден, че това ще е новата мода, и двамата вдигнаха тост в негова чест.

Ленарт понечи да го черпи, но не си намери портфейла. Помоли Йоран да почака и забърза обратно към гримьорната, докато вътрешно мъркаше като коте. Не можеше да се въздържи — друго си беше да го славословят хора, които разбират за какво иде реч. Пък и този Йоран се беше показал като добър китарист и не беше изключено да...

Ленарт отвори вратата на гримьорната и в този момент цялото му съществуване бе изритано в съвсем друга посока. Озова се лице в лице с Лайла — наведена над масата с разперени пръсти. Зад нея стоеше Роланд със смъкнати панталони и лице, вдигнато към тавана като в спазъм.

Ленарт очевидно беше нахлул точно в критичния момент, защото, когато Лайла го видя и инстинктивно се пресегна през масата, сигурно за да затвори вратата, Роланд изстена и се хвана за оная работа, но не можа да забави края. Ленарт видя как опръска огледалото и кутия крем за лице, вероятно негова.

Погледна Лайла. Пръстите с яркочервените нокти все още стискаха масата, а няколко кичура коса бяха полепнали по бузите ѝ. Погледна Роланд — изглеждаше... изтощен. Все едно му се искаше единствено да си легне и да изкара един сън. Все още държеше члена си. Беше по-голям от на Ленарт. Много по-голям.

Ленарт затръшна вратата, но членът на Роланд се беше запечатал на ретините му. Преследваше го по коридора, през паркинга, в колата. Включи чистачките, сякаш за да получи физическа помощ да изтрие образа, но той му се натрапваше, проникваше в съзнанието му. Толкова беше голям.

Никога не беше виждал друг освен своя. Беше си въобразявал, че е представителен. Сега осъзна истината. Опита се да си представи чувството да имаш такава... върлина в себе си. Не му беше ясно как би могло да е приятно, но лицето на Лайла говореше друго през секундата, която ѝ трябваше да премине от наслада към ужас. Никога не я беше виждал с такава изражение. Той не разполагаше с нужния инструмент да го докара.

Чистачките скърцаха по сухото стъкло и Ленарт ги спря. Членът беше изчезнал, заменен от лицето на Лайла. Толкова красиво. Толкова ужасно красиво и привлекателно. Толкова грозно в извращения си екстаз. Ленарт имаше чувството, че ще се разкъса на две. Искаше да запали двигателя, да потегли нанякъде, да се свре в някоя канавка с бутилка уиски и да умре. Вместо това само седеше с ръце на корема, люлееше се напред-назад и скимтеше като пале.

След десет минути вратата на колата се отвори. Лайла влезе и седна на предната седалка. Беше си оправила косата. Известно време седяха безмълвно един до друг. Ленарт продължаваше да се люлее, но беше престанал да скимти. После Лайла отрони:

— Не можеш ли да ме зашлевиш или нещо подобно?

Ленарт поклати глава и изхлипа. Лайла сложи ръка на коляното му.

— Моля те. Защо не ме удариш един-два пъти? Позволявам ти.

Беше обикновена сряда вечер и от парка заизлизаха хора. Минаваха през паркинга, доволни от късната си разходка. Някой забеляза Лайла в колата и ѝ махна. Тя му отвърна. Ленарт загледа ръката ѝ на коляното му и после я бутна.

— Ставало ли е и друг път?

— Какво имаш предвид? С Роланд ли?

Леденостуден сталактит се откъсна от областта между гърдите и гръкляна му, падна през празното пространство в тялото му и се разби на парчета в стомаха му. Нещо в тона ѝ...

— И с други ли?

Лайла склучи ръце на скута си и замълча, загледала в една жена, която се олюляваше по улицата на твърде високи токове. После въздъхна:

— Сигурен ли си, че не искаш да ме удариш?

Ленарт запали двигателя.

Следващите три дни бяха почти непоносими. Не можеха да разговарят, затова си търсеха занимания. Ленарт си намираще работа из градината, а Лайла тичаше. Джери ходеше ту при единия, ту при другия и се мъчеше да разведри обстановката с шеги, но получаваше в отговор само тъжни усмивки.

Тичането помагаше на Лайла да пази форма, да се поддържа стройна и гъвкава „за теб и за публиката“, както твърдеше. В деня след концерта Ленарт лакираше градинските мебели, а Лайла мина покрай него в синия си спортен екип. Той престана да маже и я проследи с поглед. Анцугът ѝ беше ненужно втален, дългата ѝ руса коса беше вързана на конска опашка и подскачаше в такт с бързите ѝ стъпки по селския път.

Сега му стана ясно за какво ставаше дума. Тя отиваше на любовна среща, както им викаха. Някакъв мъж я чакаше зад някой храст. След малко тя щеше да отиде при него и после щяха да се чукат като зайци. Или пък просто ѝ доставяше удоволствие да тича в тесните си дрехи и да привлича мъжките погледи. Или и двете. Привличаше им погледите и след това изтичваше в къщите им и се започваше яко чукане.

Лакът се разплиска, когато Ленарт шляпна четката по градинската маса. Напред-назад, напред-назад. Вътре-вън, вътре-вън. Картините проблясваха и го изгаряха, вкопчваха се в дробовете му и той не можеше да си поеме дъх. Полудяваше. Човек го казва понякога, но сега усещаше как става наистина. Съзнанието му стоеше на прага на тъмна стая. Там го чакаха забрава и тишина, а в далечния ъгъл... музикална кутийка, която можеше да пее например „За старата любов“. Щеше да седи в мрака и да я навива отново и отново, докато заспеше завинаги.

Но той продължи да маже масата, а след нея се зае със столовете; приключваше и с тях, когато Лайла се прибра, потна и зачервена след цялото чукане с разни надарени мъже. Докато се разтягаше, той скришом огледа анцуга ѝ за влажни или засъхнали следи. Можеше и да ги намери, ако искаше, но той не поиска. Вместо това се насочи към прогнилото стълбище на верандата и реши да построи ново.

Караха я така до неделя. „Свенсктопен“.

Ленарт се събуди с парене под лъжичката — добре дошла промяна в сравнение с демоните, които разкъсваха вътрешностите му през последните дни. Докато ставаше от леглото, изпитваше единствено обичайното и разбираемо вълнение или сценична треска. В този ден „Адърс“ щяха да излязат на сцената. В този ден двамата с

Лайла трябваше да стоят хванати за ръка и да чакат да стане единайсет часът и да започне представянето на класацията.

Тази възможност вече не съществуваше, затова Ленарт се зае да събаря старото стълбище. Чупеше и къртеше с козия крак, докато стана единайсет без пет и Лайла дойде с транзистора и седна до него на градинската маса.

Като се изключи безмълвното пътуване от Ескилстуна, седяха близо един до друг за първи път от случилото се насам. Джери беше на рожден ден при свой приятел и не можеха да разчитат на него да ги развлича. Ленарт продължи работата си, докато Лайла седеше с ръце на коленете и го гледаше. Прозвуча познатата мелодия и от мишницата на Ленарт се плъзна капка пот.

— Да стискаме палци — каза Лайла.

— Ммм — Ленарт измъкна няколко пирона, които бяха така ръждясали, че главите им се отчупиха, като опита да ги издърпа с козия крак.

— Песента е чудесна — продължи Лайла. — Може би не съм ти го казвала, но е наистина фантастична.

— Аха.

Напук на себе си се зарадва на комплимента на Лайла. Не можеше да си представи как ще я карат така, но сега поне стояха заедно и чакаха песента си. Все беше нещо.

Представиха няколко от седмичните претенденти и след това класацията започна. Десето място, девето, осмо, седмо, шесто. Ласе Бергхаген, „Хутнани Сингърс“ и тъй нататък. Старите песни на нов глас. Ленарт ги беше чувал безброй пъти. И после моментът дойде. Сърцето му забумтя бясно, докато Кейт Финел обявяваше: „И на пета позиция единственото ново предложение тази седмица...“

Ленарт затаи дъх. Птиците по дърветата замлъкнаха. Пчелите накацах по цветята и зачакаха.

— „Лято без теб“ на „Тропикос“!

Разнесоха се обичайните четири такта, звучащи като всяка една друга песен. Лайла въздъхна: „Колко жалко!“ но Ленарт не я чу. Взираше се в една гнила дъска и чувстваше как нещо вътре в него придобива същата консистенция, сгърчва се и умира. Някъде извън него се носеше пеене:

*Какво значи за мене залезът блед,
като знам, че това ще е лято без теб.*

Роланд. Роланд пееше. „Тропикос“. Пето място. Най-високо от всички нови. Щеше да продължи нагоре. „Адърс“. Нищо. Никакво място в класацията. Никаква нова надежда. Бавно го осъзна.

Без теб, какво ще е лято без теб...

Светът не беше готов. Трябваше да приеме фактите. Спокойствие на границата на чисто физическа вцепененост обхвана Ленарт. Хвърли един поглед на Лайла. Слушаше Роланд със затворени очи. На устните ѝ пробягваше намек за усмивчица.

Чува гласа му и си мисли за оная му работа.

Лайла отвори очи и премигна. Но беше твърде късно. Беше я видял. Внезапно усети как ръката му трепва. Козият крак изсвистя в широка дъга и се стовари върху коляното на Лайла. Тя ахна и отвори уста, за да изкрещи.

Беше станало от само себе си, той нямаше никакъв контрол над движенията си, затова веднага си прости. А после нещата се промениха. Лайла изпищя от болка и изненада и Ленарт се изправи и надигна козия крак отново. Този път знаеше много добре какво върши. Този път се прицели.

Стовари плоската страна на козия крак с всички сила върху същото коляно. Нещо изхрущя и по пищяла на Лайла започна да се стича кръв, а лицето ѝ пребледня. Опита се да се дръпне от масата, но коляното ѝ поддаде и тя падна в краката му, вдигна ръце за защита и зашепна:

— Моля те, моля те, не, не...

Ленарт гледаше окървавеното коляно — под кожата се беше събрала сума ти кръв и само от едно място изтичаше тънка струйка. Той завъртя козия крак и замахна още веднъж, този път с острото.

Сега стана както трябва. Коляното се пръсна като воден балон, капачката изхвърча и кръвта шурна по краката на Ленарт, по градинската маса, по унищожените стъпала.

Лайла може би имаше късмет, че в този момент припадна и спря да пици, иначе навярно Ленарт щеше да продължи и с другото коляно. Той добре разбираше какво прави. Щеше да сложи край на тичането ѝ. Нямахме вече да се поддържа стройна „за теб и за публиката“, и за всички мъже, които я чакаха из храстите.

За всеки случай трябваше да ѝ пръсне и другото коляно. Но след като Ленарт се надигна и погледна надолу към безжизнената фигура на жена си, към капачката на коляното, от която беше останало само пихтия от хрущял, отломки от кости и кръв, той прецени, че толкова стига.

Щеше да се окаже съвсем прав.

7.

Стаята в мазето беше приятно затоплена, но въздухът бе все така влажен и прозорецът на нивото на земята се беше запотил. Малката лежеше в кошницата си и гледаше към тавана с големите си очи. Ленарт отметна одеялата и я взе в обятията си. Тя не издаде нито звук, изобщо не реагира на промяната.

Ленарт размаха жирафа пред очите ѝ. Тя го проследи с поглед за момент и после продължи да гледа право напред. Очевидно не беше сляпа. Ленарт щракна силно с пръсти до ухото ѝ и челото ѝ се посбърчи. Явно не беше и глуха. Но беше толкова невероятно... затворена.

Какво ли е преживяла?

Предположи, че е малко по-голяма, отколкото му се беше сторило, някъде на около два месеца. На два месеца човек успява да преживее достатъчно, та инстинктивно да си разработи стратегия за оцеляване. А стратегията на момиченцето може би се състоеше в това да бъде незабележимо. Да не се вижда, да не се чува, да не предявява претенции.

Очевидно стратегията не беше сработила. Бяха го оставили в гората и още щеше да е там, ако Ленарт не беше минал съвсем случайно. Прегърна го нежно, погледна го в бездънните очи и му заговори:

— Мъничка, сега си в безопасност. Няма защо да се страхуваш. Аз ще се погрижа за теб, Мъничка. Когато те чух да пееш, сякаш... сякаш имаше надежда. И за мен. Правил съм ужасни неща, разбираш ли, Мъничка. Неща, за които се разкайвам и ми се иска да не бях сторил. И въпреки това продължавам да ги правя. По навик. Просто така се получи. Можеш ли да ми попееш, Мъничка? Можеш ли пак да го направиш?

Ленарт си прочисти гърлото и взе ла. Звукът отекна от голите циментови стени и той сам можеше да чуе, че тонът не е съвсем чист — както когато не можеш да нарисуваш с лист и молив образа в главата си, ако нямаш техническото умение, така и неговият глас не

можеше да вземе идеалния тон, който чуваше в главата си. Но все пак беше близо.

Устата на момиченцето се отвори и Ленарт продължи, нагласи се така, че устите им да са на една линия и насочи несъвършения си тон към детето, вгледан в очите му. То затрепери в ръцете му. Не, не затрепери. Завибрира. Нещо стана със звука в стаята, неговият тон зазвуча другояче. Въздухът му взе да привършва и едва когато неговият тон изтъня, преди да изчезне съвсем, той разбра какво става. Момиченцето беше отговорило с ла една октава по-ниско. Би трябвало да е невъзможно за едно малко дете да вземе толкова нисък тон и звукът прозвуча леко плашещо. Момиченцето използваше тялото си като резонатор и също като мъркаща котка издаваше чист тон в регистър, който би трябвало да е недостъпен за него.

Щом Ленарт замлъкна, млъкна и то и тялото му престана да трепти. Той го притисна към себе си и го целуна по бузата, просълзен. Прошепна в ухото му:

— Взех да си мисля, че едва ли не съм си въобразил, Мъничка. Сега знам, че не е така. Гладна ли си?

Той отново го вдигна пред себе си. Нищо в лицето му не показваше желание за каквото и да било. Той внимателно стисна гръдния му кош. Непонятно беше как успя да издаде толкова нисък тон. Най-близкото нещо, за което се сецаше, беше мъркането на котките, как използват цялото си тяло като резонатор. Но котките не мъркат в синусови тонове.

Ти си дар. Беше изпратена при мен.

Ленарт провери памперса на момиченцето, сложи го в кошницата, зави го и отиде в килера да потърси старата кошара на Джери.

8.

В първите дни след появата на бебето Лайла всеки момент очакваше почукването на вратата, телефонното обаждане, униформените, които щяха да нахлуят в къщата и да ги заразпитват, а накрая щяха да я заключат в килия, по всяка вероятност с тапицирани стени.

След седмица взе да се отпуска. В редките случаи, когато някой се обаждаше, все още вдигаше слушалката предпазливо, сякаш се боеше какво има от другата страна, но постепенно започна да приема, че никой няма да дойде да вземе детето.

Ленарт прекарваше доста време в мазето и макар Лайла да се радваше на факта, че така му оставаше по-малко излишна енергия да обикаля и да си търси причина да се ядосва, нещо все пак я човъркаше. Постоянно усещаше присъствието на детето и се питаше какво всъщност прави Ленарт. Никога не беше обичал деца.

Въпреки болката в коляното, което днес се състоеше не толкова от органична материя, колкото от метални части, тя от време на време се смъкваше в мазето, за да провери как е бебето. Ленарт я приемаше учтиво, но езикът на тялото му показваше недвусмислено, че тя му пречи.

Не ѝ беше разрешено да говори. Ако седнеше в стаята, Ленарт слагаше показалец на устните си, а понечеше ли да отвори уста, ѝ шъткаше. Обяснението му беше, че това дете не бива „да се съсипва с приказки“, както беше станало преди.

Понякога тя отваряше вратата към мазето и чуваше тоновете. Упражнения по ноти. Всеки път се вцепеняваше. Ленартовият тенор се сливаше с по-ясен глас, бистър като вода, звънлив като стъкло. Никога не бе чувала нищо подобно, не бе чувала и да се говори за такова нещо.

Но все пак. Все пак.

В крайна сметка ставаше дума за *дете*. Едно дете не бива да стои в мазето и единствената му стимулация да са упражненията по ноти.

Ленарт все още получаваше немалко поръчки за композиране и от време на време присъствието му в звукозаписното студио беше наложително. Такъв случай се яви десет дни след като бебето попадна в техни ръце.

Обикновено на Ленарт му беше приятно да иде до Стокхолм и да прекара известно време в онзи свят, който трябваше да бъде постоянно негов. Сега обаче не му се ходеше.

— Върви — увещаваше го Лайла. — Аз ще се грижа за момиченцето.

— В това не се съмнявам. Въпросът е как.

Ленарт обикаляше из кухнята, праметнал коженото си яке през ръка, коженото яке, запазено за този тип експедиции и вероятно усещано като един вид доспехи. Или пък просто му се искаше да се прави на як и то му се притичваше на помощ.

— Какво имаш предвид, Ленарт?

— Ще приказваш. Ще се раздрънкаш. Познавам те.

— Няма да приказвам.

— А какво ще правиш?

Лайла взе якето от ръката му и му помогна да го облече.

— Ще я нахраня, ще ѝ сменя памперса и ще се погрижа да ѝ е удобно.

След като Ленарт тръгна, Лайла се повъртя из къщата и свърши една-две дребни задачи, понеже искаше да бъде сигурна, че той не е забравил нещо и няма да се върне. След двамадесет минути отвори вратата към избата и заслиза тежко по стълбището.

Момиченцето лежеше в кошарата на Джери и гледаше музикалната въртележка с пъстроцветни пластмасови животни. На Лайла ѝ се стори, че не изглежда пращящо от здраве. Беше твърде бледо и твърде кльощаво. Никаква розовина по бузите, никакви търсеци, любопитни движения с ръцете.

— Горкичката — заговори Лайла. — Не ти е много хубаво.

Тя вдигна момиченцето и закуцука към килера. На най-долния рафт намери кашона със зимните дрехи. Измъкна първия гащеризон на Джери и докато го обличаше на момиченцето, нещо я стисна за гърлото. Накрая като финален щрих му нахлупи плетена шапка с наушници.

— Така, горкичкото. Сега ще ти е добре.

Изкатери се задъхано до вратата на мазето и отключи. Вързопчето в ръцете ѝ събуди стари спомени. Ленарт можеше да говори каквото си иска, но тя обичаше Джери. Обичаше да има нещо малко, за което да се грижи, нещо, което се нуждае от закрилата ѝ и не може да се справи само. Може и да не беше най-добрият или най-зрелият мотив, но бе правила всичко по силите си.

Тя отвори вратата и застана в основата на циментовото стълбище; пое дълбоко мразовития есенен въздух. Лицето на момиченцето се сгърчи и то отвори уста, сякаш за да опита на вкус новия въздух. Като че ли задиша малко по-дълбоко. Лайла се прокрадна няколко стъпала нагоре и се огледа.

Лайла, стегни се. Хлопа ти дъската.

Техният двор беше закътан, пък и дори някой да зърнеше бебето или да го чуеше, какво от това? Не е като да беше отвлечено и издирвано в цяла Швеция. Беше проверила във вестниците. Нито дума за изчезнало пеленаче. Ако Лайла Седерштръм обикаляше из двора си с бебе на ръце, реакцията на хората нямаше да е да се хвърлят към телефона; щяха да намерят логично обяснение. Както правят винаги.

Лайла се изкатери стъпало по стъпало и отиде към беседката с люляците в най-отдалечения ъгъл на двора; седна на пейката с детето на коленете си. Есента беше топла и влажна и листата на люляците даже не бяха повехнали, камо ли да опадат. Седяха в закътан полукръг от зеленина и Лайла можеше да се отпусне.

После се поразходиха из по-затулените части на двора; показва на момиченцето лехата с подправки, цариградското грозде и ябълковите дървета — жълтите плодове бяха зрели и готови за бране. Погледът на момиченцето се оживяваше все повече и бузите му поруменяваха.

Заръмя и се прибраха в къщата. Лайла приготви бутилка мляко и седна в креслото с момиченцето в скута. То изгълта млякото за няколко минути и след това заспа в обятията на Лайла.

Лайла го поноси напред-назад из къщата просто заради удоволствието да държи топлото, отпуснато телце. И тогава телефонът звънна. Лайла инстинктивно притисна момиченцето по-силно. Тя погледна телефона. Той не я погледна. Не можеше да я види. Тя поотпусна хватката си и телефонът иззвъня отново.

Пришпорвана от звука, закуца към вратата на мазето и надолу до стаята на момиченцето, а телефонът в кухнята не млъкваше. Едва след

като тя зави детето и сложи жирафа до него, спря да звъни. Лайла постоя и погледа момиченцето през летвите на кошарата. Дори докато спеше, в изражението му имаше нещо съсредоточено или бдително. На Лайла ѝ се искаше да може да го изтрие.

Спи спокойно, малка звездичке.

Телефонът пак зазвъня и Лайла успя да стигне до кухнята и да вдигне чак на седмия сигнал. Беше Ленарт и не беше доволен.

— Къде се губиш, да му се не види?

— В мазето.

— И не чу ли телефона?

— Хранех я.

Ленарт замълча. Явно беше отговорила правилно. Гласът му омекна:

— Яде ли?

— О, да. Пълна бутилка.

— След това заспа ли?

— Да. Веднага.

Лайла седна и затвори очи. *Това е съвсем нормален разговор. Мъж и жена говорят за дете. Напълно обичайно.* Усещаше тялото си невероятно леко, все едно от разходчицата из градината беше отслабнала двайсет килограма.

— Значи всичко е наред? — попита Ленарт.

— Да. Всичко е наред.

Лайла чу как при Ленарт се отвори врата. Гласът му се промени:

— Окей. Ще се забавя няколко часа, нещата се провлачиха.

— Няма проблем — отвърна Лайла. По устните ѝ пробяга усмивка. — Никакъв проблем.

9.

През онази есен Ленарт беше много зает. Поне веднъж в седмицата трябваше да пътува до Стокхолм, а въкъщи прекарваше доста време на синтезатора. Лиси Кангер, певица, пробила донякъде на „Евровизия“, щеше да издава продължение на тотално разпродадения си дебютен албум. Звукозаписната компания се бе обърнала към Ленарт да „поразкраси“ вече написаните песни.

Ленарт написа изцяло нови песни и запази само по някой и друг такт от предишните боклуци, колкото първият композитор да може да приеме промените на бездарните си произведения.

Той добре знаеше с какво се заема. Още на първата среща със звукозаписната компания му бяха пуснали една песен, която не бе успял да пропусне през лятото.

*Заедно в града преди две лета,
помниш ли ме още?*

Някакъв заместник-директор беше спрял магнетофона и бе обявил: „Искаме нещо в този стил.“

Ленарт се бе усмихнал и бе кимнал, макар вътрешното му око да бе видяло пустиня, в която душата протягаше ръце и викаше за помощ.

Есента щеше да е ужасна, ако не бяха миговете с момиченцето. Докато го държеше на коленете си и то правеше упражненията с кристалночистия си глас, той съзнаваше, че е в контакт с нещо велико. Не само по-велико от мизерните му песнъвки, а по-велико от самия живот.

Музиката. То беше *музиката*. Истинската музика.

Ленарт винаги бе смятал, че всички хора имат вродена музикална дарба. Раждат се с нея. Само че още в най-крехка възраст ги захранват с боклуци. Насила. Накрая смятат, че съществуват единствено

боклуци, че всичко трябва да звучи така. Ако чуят нещо, което не е боклук, го намират за странно и сменят канала.

Момиченцето беше живо доказателство за това. Естествено, в нормалния случай едно пеленаче не би могло да изрази неопетнената музика, намираща се вътре в него; то обаче можеше. Той отказваше да повярва, че то бе попаднало при него по случайност. Имаше някаква цел.

Още едно облекчение за него носеше и фактът, че Лайла изглеждаше по-щастлива от дълго време насам. От време на време дори я чуваше да си тананика. Разбира се, най-вече стари шлагери, но той обичаше да слуша гласа ѝ, докато седеше пред клавиатурата и се потеше над поредната триакордова мелодия, която се мъчеше да поукраси с някой изненадващ минорен акорд, макар това да беше като да обличаш прасе във фрак.

Но доброто винаги води зло след себе си.

Една вечер, след като първо се отби в котелното да сложи последните цепеници за вечерта, Ленарт вървеше към стаята на момиченцето, за да го приготви за лягане. Изведнъж чу нещо. Спря пред откритата врата и се заслуша. Тихо, тихо долови как момиченцето си лежеше в леглото и... тананикаше. След известно време Ленарт започна да различава мелодия — беше му позната, но не се сещаше откъде. Проблясваха му отделни думи...

... eyes... exciting... lonely

Ленарт отказваше да повярва, че е чул правилно. Но нямаше грешка. Момиченцето тананикаше „Strangers in the Night“. Ленарт отвори вратата и влезе. Тананикането рязко прекъсна.

Той прегърна момиченцето и се взря в непроницаемите му очи, които никога не гледаха неговите, а се взираха в някаква точка отвъд него. Стана му ясно какво е станало. Това всъщност не беше „Strangers in the Night“, а „Хиляда и една нощ“, сладникавата шведска версия на Ласе Льондал. Една от любимите на Лайла.

Така било значи.

Ленарт не се и замисли колко невероятно е пеленаче да запомни и възпроизведе мелодия. Момиченцето вече бе преминало всички граници, що се отнасяше до музиката, беше привикнал, но...

Така било значи.

Гадостите имат изумителната способност да намерят път навсякъде. Няма значение колко старателно си се предпазил и изолирал. Гадостите се процеждат през пролуките, през спойките, които си забравил да запушиш. И после те заливат.

Ленарт пусна момиченцето на вълненото одеяло и то взе непохватно да разхвърля шарените кубчета, които Лайла му беше донесла. Ленарт прочисти гърло и предпазливо запя: „О, Вермланд прекрасен...“ Момиченцето не му обърна внимание и продължи да хвърля кубчетата, докато накрая вече не можеше да ги стигне.

10.

Зимата се оказа мека и Лайла можеше да продължи разходките с детето до късно през декември. В началото на януари дойде студена вълна, но по-скоро снегът, отколкото студът ѝ пречеше да излиза, докато Ленарт го няма. Не искаше да оставя отпечатьци.

Ленарт строго ѝ беше забранил какъвто и да било контакт с детето освен най-необходимото. Не биваше да говори, не биваше да пее, не биваше да вдига никакъв шум. Бебето щеше да живее в мехур от тишина, с изключение на упражненията, които правеше с Ленарт. Лайла беше схванала целта на проекта му и я намираше за откачена, но тъй като тя поне можеше да осигури на детето малки оазиси нормалност, го остави да прави каквото иска.

Един следобед тя седеше и гледаше как детето си играе, ако можеше да се нарече така. Момиченцето беше почнало да се учи да хваща и можеше да седи дълго с все едно и също кубче, да го вдига и да го пуска, да го вдига и да го пуска.

Лайла се опита да му даде някои от плюшените играчки, които беше извадила от килера. Прокрадна се с една малка лисичка и прошепна:

— Ето, Микел идва и души, но... какво! Каква *миризма* надуши той?

Момиченцето не прояви ни най-малък интерес, не обърна внимание на Микел дори когато той докосна бедрото му с муцуна. Вместо това пак стисна кубчето си, вдигна го на нивото на очите си, погледна го, пусна го и проследи как то подскочи и се претърколи. Кубчето се спря далеч от обсега му, но детето не помръдна, докато Лайла не му го подаде. След което продължи да вдига и пуска.

На другия ден Ленарт се беше затворил в студиото и Лайла използва момента да се обади на „Грижа за детето“ в Нортелйе.

— Ами, искам да попитам за... детето си. Скоро ще стане на половин година и малко се притеснявам за поведението ѝ.

— На колко месеца е точно?

Лайла се покашля и отговори:

— Пет месеца. И три седмици. И се чудя... тя не реагира, ако... се опиташ да играеш с нея. Не иска да гледа, само... има едно кубче, което вдига и пуска. И само това прави. Дали е нормално?

— Казвате, че не реагира. Ако я докоснете и опитате да привлечете вниманието ѝ, как реагира тогава?

— Никак. Тя само... как да кажа... интересуват я само неживи неща. Предмети. Само на такива обръща внимание.

— Да, ами трудно е да се каже, но препоръчвам да я доведете и ще я прегледаме. Идвали ли сте преди?

— Не.

— Не. А къде ходите?

Главата на Лайла сякаш се изпразни и тя изтърси първото, дошло ѝ на ум.

— В Шьовде.

— Ммм. Кажете ми личния ѝ номер и ще видим дали можем...

Лайла пушна слушалката все едно ѝ беше опарила ръката; седна и в продължение на половин минути я зяпа, а после я вдигна до ухото си. Сигнал свободно. Не я преследваше никакъв глас. Преповтори си целия разговор наум. Критичният момент беше *но-то*.

трудно е да се каже, но препоръчвам...

Опасенията ѝ не бяха безпочвени. Онова *но* показваше, че нещо не е както трябва. А и онези от „Грижа за детето“ много внимаваха какво говорят, за да не изплашат неопитните родители.

Ленарт дойде от студиото и Лайла се опита да повдигне въпроса. Естествено, не смееше да признае, че се е обаждала на „Грижа за детето“, и затова се позоваваше единствено на собствените си мъждиви наблюдения. Резултатът беше нулев. Ленарт можеше да се съгласи, че момиченцето е необичайно пасивно, но трябваше ли да се оплакват?

— Да не искаш да е като Джери? Да тичаме по пет-шест пъти на нощ заради рева му?

Не Ленарт бе тичал по пет-шест пъти на нощ, но Лайла си замълча. Вместо това промърмори:

— Просто ми се иска да я прегледат.

Видя как Ленарт стисна челюст. Усети, че е приближила границата. Ленарт здраво скръсти ръце, сякаш за да се удържи да не ги използва, и изръмжа:

— Лайла. За последен път ти казвам. Ако и един човек научи за нея, ще дойдат и ще ни я вземат. Престани да мислиш за това, няма никакъв смисъл. Освен това... дори и да си права и нещо да не ѝ е в ред, какво очакваш да направят? Да ѝ дават лекарства? Да я затворят в дом? Какво всъщност искаш?

Последният въпрос беше риторичен и с него в действителност искаше да каже: *прекалено си тъпа да се месиш*. Ленарт свиваше и отпускате юмруци и Лайла не продума повече.

Освен това Ленарт имаше право. Какво всъщност искаше? Момиченцето да получава грижи? Лекарства? Не. Като се замисли, искаше единствено някой компетентен да го погледне и да ги увери, че всичко е наред. Или че не е наред, но проблемът се нарича така и така и няма какво да се направи. Просто да знаят.

Две седмици по-късно Ленарт отиде до града, за да присъства на финалното миксиране на албума. Снегът се беше стопил, но температурите пак бяха паднали под нулата и градината бе покрита с лед. Краката на Лайла нямаше да оставят следи.

А момиченцето имаше нужда да излезе на открито.

Кратките мигове, докато Лайла го обличаше за разходка, се превръщаха в церемония. Като му навличаше пуловера, панталоните, гащеризона и шапката, тя изпитваше близост към детето — за разлика от обикновено. Докато развиваше миниатюрните чорапки и ги слагаше на също толкова миниатюрните крачета, през ума ѝ дори минаваше мисълта: *Обичам те, Мъничка*.

Не че иначе беше равнодушна към детето, но дори когато даваше израз на чувствата си, никога не получаваше отговор. Детето докосна лицето ѝ с пръсти, но го направи както правеше и всичко останало: методично, почти научно. Все едно се мъчеше да установи как работи това нещо.

Навярно по тази причина обличането създаваше чувство за взаимност. Когато Лайла пгхваше тънките крайници в гащеризона и нахлузваше ръкавиците, се отнасяше с момиченцето като с вещ. Предмет, който трябва да се докосва внимателно, за да не се повреди.

Тя отнесе момиченцето до вратата и го пусна на площадката. Ледът хрущеше под краката им, докато Лайла държеше ръцете му над главичката и му помагаше да изкатери стълбите.

Градината беше покрита от лед и замръзнали буци сняг. Лайла насочи момиченцето към беседката с оголените люляци.

— Виждаш ли, Мъничка? Това е лед.

Така и не бяха дали име на момиченцето. Бяха обсъдили въпроса, но като се има предвид, че нямаше да го кръщават и никой не им искаше име, не стигнаха до решение. Лайла беше чула и Ленарт да го нарича „Мъничка“, когато понякога се обръщаше към него, и се бяха спрели на това.

Известно време поседяха на пейката в беседката. Лайла подаваше на бебето да разглежда клечки и сухи листа. После пообиколиха малко. Несигурните крака на момиченцето се затрудняваха по леда, а от студа коляното на Лайла се беше сковало, затова едва се влачеха.

Оставаха им двадесетина метра до къщата, когато Лайла чу рева на мотоциклет. Беше го чувала достатъчно пъти, за да го разпознае. Мотоциклетът на Джери.

Лайла вдигна момиченцето на ръце и се залюбява към входа на мазето. На десетия метър коляното я прободеше. Подхлъзна се на леда и политна стремително напред. Докато падаше, съумя да се извърти и се строполи на рамо вместо върху бебето. Главата ѝ се чукна в леда и всичко стана тъмночервено пред очите ѝ, а момиченцето се изплъзна от обятията ѝ.

През червения воал долови как моторът приближава и после спира. Стъпенката изщрака и след малко чу приближаващи стъпки. Сред червенията взе да се разраства светло петно и продължи да расте, докато накрая отново можеше да различи снега и леда, и синята шапка на детето. Ботушите на Джери навлязоха в зрителното ѝ поле и спряха.

— Майко, какво правиш, по дяволите? Кой е това?

11.

Ленарт караше към вкъщи. Колкото и да е необичайно, не беше сърдит. Обикновено след студийна сесия в Стокхолм беше повече или по-малко бесен. Но този път беше станало неговото.

За финалния етап на записите се беше появил нов продуцент. Ленарт видя младото момче, обикалящо важно-важно из студиото с жълти слънчеви очила, и загуби всяка надежда. Но за негов потрес момчето хареса нещата му, описа ги като „ъпдейтнат Мотаун Саунд“ и „страхотно винтидж чувство“. Настоя да включат два записа, които бяха отпаднали, и Ленарт се оказа композитор на три от песните в албума. Дори обмисляха една от тях да е първи сингъл.

Затова Ленарт не направи гримаса, дори и не въздъхна дълбоко, когато завари мотора на Джери паркиран в двора си. Временно беше загърнат в защитно наметало. Той беше *композитор* и се издигаше над гадостите на ежедневието.

Двамата с Лайла бяха женени от двайсет и пет години и живееха в къщата почти оттогава. Още докато затваряше вратата зад гърба си и си развързваше обувките, Ленарт почувства, че нещо е различно. Нещо в атмосферата на къщата се беше променило, но той още не знаеше какво.

Влезе в кухнята и веднага разбра. Лайла седеше там. И Джери. А на коленете на Джери седеше момиченцето. Ленарт се закова на прага и защитното наметало се свлече от раменете му. Лайла го гледаше умолително, а Джери се преструваше, че не забелязва присъствието му; вдигна момиченцето под мишниците и го сложи на раменете си.

— Бип, бип, бип.

— Внимавай — предупреди Ленарт. — Тя не е играчка.

Колко ли му е разкрила Лайла? Ленарт ѝ махна:

— Лайла, ела тук. — Обърна се кръгом и се насочи към студиото, където можеха да разговарят необезпокоявани.

Лайла обаче не го последва.

Той се върна в кухнята и Джери му каза:

— Не се прави на важен, баща ми. Сядай.

Ленарт отиде при Джери и протегна ръце към детето. Джери не го пусна.

— Сядай ти казах.

— Дай ми я.

— Няма. Сядай.

Ленарт не можеше да повярва, че това се случва.

— Това да не е някаква... заложническа криза? Или?

Джери долепи буза до тази на момиченцето.

— Мамка му, та това е малката ми сестричка. Или почти. Не мога ли да я виждам?

Ленарт приседна на ръба на стола, готов да скочи, ако на Джери му хрумне някоя глупост. От много години Ленарт нямаше ни най-малка представа какво се върти из главата на Джери; боеше се от него както човек се бои от всичко неизвестно и по тази причина непредвидимо.

Момиченцето изглеждаше малко и крехко, впримчено в грубите ръце. Джери трябваше само да стисне и то щеше да се спраска като яйце. Ленарт не можеше да издържи и се опита да заговори на единствения език, който Джери със сигурност щеше да разбере:

— Джери. Ще получиш петстотин крони, ако ми я дадеш.

Джери се загледа в пода, уж в дълбок размисъл върху предложението. След малко отговори:

— Какво, да не мислиш, че искам да я нараня или нещо такова? За какъв ме смяташ?

Подкупването се беше оказало грешка. Ако на Джери му станеше ясно колко много означава момиченцето за Ленарт, ситуацията щеше да се влоши още повече. Затова той придърпа „Нортелйе Тиднинг“ и се престори на погълнат от статията за последните американски бомбардировки в Ирак; мъчеше се да не поглежда детето.

След известно време Джери продума:

— Мамка му, ама че е тиха. Не издава и звук.

Ленарт сгъна старателно вестника и отпусна длани отгоре му.

— Джери. Какво искаш?

Джери стана от масата, все така прегърнал момиченцето.

— Нищо особено. Докога смятахте да продължавате така?

Той понечи да подаде момиченцето на Ленарт, но когато Ленарт протегна ръце да го поеме, той се дръпна и го остави в скута на Лайла.

Ръцете на Ленарт го засърбяха, но успя да се овладее.

— В смисъл?

— Да я криете. Рано или късно някой ще разбере. И ще ви издаде.

Ленарт с мъка докара равнодушен тон:

— Чудя се само едно. Как разбра за нея? — Погледът му се шмугна към Лайла и тя сви устни.

Джери сви рамене.

— Случайно погледнах през прозорчето на избата. И я видях. Между другото мисля си за едно нещо.

Ленарт спря да го слуша. Имаше нещо гнило. Откъде накъде Джери „случайно“ ще погледне? А и леглото изобщо виждаше ли се през прозореца?

Джери размаха ръка пред очите му.

— Чу ли ме?

— Не.

— Компютър. Искам компютър.

— За какво ти е?

— Нали все се оплакваш, че нямам никакви интереси — обясни Джери. — Ето, сега имам интерес. Към компютрите. Искам компютър. „Макинтош“.

Беше си заложенческа криза и продължаваше да е такава, нищо че Джери пусна детето.

— Колко? — въздъхна Ленарт. — Колко струва?

— Става дума за „Класик“ — ухили се Джери. — „Макинтош Класик“. Някъде към десет бона.

— И какво ще получа в замяна?

Джери изсумтя и тупна Ленарт по рамото.

— Знаеш ли какво ти харесвам, баща ми? Минаваш директно на въпроса. Без шикалкавене.

Джери се почеса по врата и се замисли. После изтърси:

— Една година. Или половин. Там някъде. Горедолу.

— А после?

— После ще видим.

Ленарт скри лицето си в ръце, облегнал лакти на кухненската маса. През най-лошите години на Джери на Ленарт му се беше искало

синът му да умре. Сега изпита същото. Но каква полза да си го мисли? Някъде до него прозвуча гласът на Лайла:

— Хубаво ще е Джери да си има някакъв интерес. Все пак.

Ленарт зарови пръсти в косата си и промълви:

— Нито звук. Нито звук.

После вдигна глава и се обърна към Джери:

— Искаш ли да ти го доставят вкъщи?

— Да, добре ще е. Супер. Мерси.

Гърлото на Ленарт така се беше свило от гняв, че едва успя да прошепне:

— Няма защо.

Джери стана да си върви и Лайла се изправи и подаде детето на Ленарт, без да го поглежда. Отиде при Джери, сведе поглед и промърмори:

— Джери, може ли да дойда с теб?

Джери склочи вежди и отмести поглед от Лайла към Ленарт. Положението явно му се изясни и той каза:

— Истината е, че не ми дреме какви ги вършите. Но да се разберем така — той се обърна към Ленарт, — ако дори докоснеш мама... можеш да забравиш за хлапето. Ясно?

Вече не само гърлото на Ленарт беше свито. Всички мускули в тялото му се бяха изопнали като въжета и трепереха. Джери пристъпи към него:

— Ясно ли е? Ако тормозиш майка ми, лошо ти се пише. Една синина и край. Повече няма да го видиш. Окей?

Ленарт успя да кимне сковано. Бебето се размърда неспокойно в ръцете му. Джери погали момиченцето по бузата и пак каза:

— Бип, бип, бип.

След което си отиде. Лайла не го последва.

12.

Джери беше кръстен на Джери Лий Люис.

В продължение на няколко години по всичко личеше, че и той ще тръгне по пътя на музиканта, по възможност без трагичните последствия при Джери Лий. Започна да учи китара под ръководството на Ленарт още на пет години. На седем вече безпроблемно сменяше основните акорди и свиреше прости мелодии.

Ленарт не си правеше илюзии, че е някакъв Леополд, наставляващ Волфганг, но с много упражнения Джери спокойно можеше да стане компетентен музикант. А това щеше да е достатъчно.

А после дойде историята със „Свенсктопен“ и „Кажми ми“.

Лайла никога не посочи Ленарт като виновник за унищоженото си коляно. Твърдеше, че е паднала на остър камък и не промени историята си дори когато я притиснаха. Прекара десет дни в болница и бе подложена на поредица операции.

Когато се прибра, атмосферата в къщата се беше променила завинаги. Вместо да се разкае за деянието си, Ленарт взе да гледа на Лайла като на получовек и я третираше като такава. Започна да я удря. Нито силно, нито често, но винаги щом сметнеше, че е прекрачила своите получовешки граници. Лайла имаше две възможности: да избяга или да се пречупи.

Годините минаваха и тъй като Лайла не взе решение, то беше взето от нейно име. Ден след ден новата ѝ кожа ѝ се налагаше, докато тя наистина се превърна в човека, който беше в очите на Ленарт. Непълноценна. Смачкана.

Джери продължи с китарата без особен напредък, но не се отказваше. В ледения си в емоционално отношение дом той стана също толкова студено дете, хилаво и затворено в себе си. В прогимназията започна тормозът. Нито силен, нито чест, но достатъчен той да си научи границите и да не ги прекрачва; даже да не ги доближава.

Току-що беше навършил дванайсет, когато откри Дейвид Боуи, или по-точно откри „The Rise and Fall of Ziggy Stardust and the Spiders from Mars“. Ако за тази плоча може да се каже, че я слуша, докато иглата я протри, при „Starman“ направо проби винила.

Не схващаше целия текст, но разбираше чувството и настроението и те му даваха утеха. Искаше му се да вярва, че някъде някой чака и ще оправи всичко. Не Бог, а някакво извънземно същество със свръхсили.

В такт с разбушувалите се хормони в телата на съучениците му и тормозът се увеличи. Сред другите момчета се превърна в спорт да унижават Джери пред момичетата. Той се затвори още по-дълбоко в себе си и се вкопчи в единствената си тайна — че умееше да свири на китара.

„Space Oddity“ замести „Starman“ като любима песен. Тук вече разбираше почти всяка дума от текста и се идентифицираше с майор Том, решил да прекъсне всички връзки с живота на Земята и носещ се из безкрайната Вселена.

Всичко можеше да е различно. Страшно е, като си представиш как привидно незначителни случайности могат да променят посоката на живота ти. Ако Ленарт не си беше забравил портфейла, ако „Тропикос“ не бяха участвали в класацията същата седмица и тъй нататък. Нещо подобно се получи и при Джери.

Учителката му някак научи, че свири на китара. Успя да го убеди да изпълни нещо пред съучениците си в часа на класа в петък. Джери вече знаеше наизуст „Space Oddity“ но от понеделник нататък се упражняваше, докато му се протриха пръстите.

В четвъртък вечер свири и пя пред Ленарт и Лайла. Макар да не харесваха Боуи, загубиха ума и дума. И двамата бяха просълзени, когато изсвири последния акорд. Това беше може би най-хубавият им момент заедно от няколко години насам.

Джери спа лошо онази нощ. Завладяха го чудни фантазии. Как това щеше да го реабилитира в очите на другите. Като на кино. Умееше да се чуе и види отстрани как свири и знаеше, че изпълнява песента фантастично. Може би по-добре даже и от Боуи. Съучениците му нямаше как да не го признаят.

Дойде време за часа на класа и Джери извади китарата от калъфа съвсем спокойно. Каквото и да мислеха съучениците му за песента, той щеше да им покаже. Че умее нещо, че го умее добре. Вероятно щяха да продължат да се отнасят зле с него, но поне щеше да знае, че знаят.

Седна на стола до катедрата, прегърнал китарата, и погледна към класа. Скептични физиономии, злобни усмивчици. Прокара пръсти по струните и улучи идеално тона, когато запя:

Ground control to Major Tom...

Училищното радио изпука. Прогърмя нечий глас и Джери спря.

— Здравейте. Говори директорът. Искрах само да кажа, че за желаещите е разрешено да се съберат след пет минути пред телевизора в аулата, за да гледат участието на Ингемар Стенмарк във втория манш. И след това приключваме за днес. Давай, Швеция!

В унисон се разнесе стържене и тропане, когато двацет и два стола се бутнаха назад и класът се изправи като един, за да изтича до аулата да гледа поредния триумф на шведския герой. За половин минута класната стая се изпразни и Джери остана сам с учителката. Тя въздъхна:

— Е, жалко, Джери. Но ще има и други възможности. Другия петък например?

Джери кимна и остана на място, а учителката побърза да се присъедини към феновете в аулата. Той не изкрещя, не се разплака, не подпали училището. Бавно се изправи, прибра китарата в калъфа и се предаде.

Ако световната купа беше в друг ден, ако редът на Стенмарк беше пет минути по-късно, ако директорът беше в лошо настроение...

Всичко можеше да бъде различно.

Джери не свири нито другия петък, нито когато и да било. Повече не можа да събере ентузиазъм. Знаеше, че възможността му се е изплъзнала между пръстите. Между другото Стенмарк спечели. Както обикновено.

Следващите години в прогимназията прекара в онова преддверие на ада, което обитават жертвите на сравнително слаб тормоз. Не беше достатъчно измъчен, че да откаже да ходи на училище, не беше достатъчно защитен, че да се чувства спокойно там. Просто търпеше.

Престана да свири на китара и посвети времето си на комикси за супергерои, глем рок и модели на самолети. Ленарт се помъчи да го върне към музиката, но Джери имаше поне една отрицателна черта. Той отказваше. Китарата се озова пъхната под леглото и там си и остана.

Знаците взеха да се проявяват още през последния срок на девети клас. Тялото на Джери се промени. Само за няколко месеца порасна с пет сантиметра и всичко у него започна да пълнее. В края на учебната година сякаш се беше освободил от някакъв натиск и тялото му се разрасна на всички страни.

Видя се принуден да яде повече, за да е в крак с мълниеносното си развитие, и се оказа редовен посетител на пицарията на главния площад в Нортелйе. Именно там се запозна с Рой и Елвис. Бяха две години по-големи от Джери и колкото и да е невероятно, също бяха кръстени на музикални легенди. Навярно това допринесе за приемането на Джери като част от бандата. Елвис, Рой и Джери. Добре звучеше.

Наесен Джери влезе в гимназията, технически профил. Нямахше никого от стария му клас и той можеше да започне на чисто. Беше едро момче с леко особен поглед, тъй че изглеждаше най-разумно да не се бързикаш с него.

През октомври Рой и Елвис го посветиха в нещо, което бяха превърнали в изкуство — обири на летни вили. Качваха се на мотопедите, отиваха до някоя далечна вила със слаби ключалки и плякосваха всичко с някаква стойност. Най-често градински машинарии и кухненски прибори, които Рой продаваше за жълти стотинки на някакъв познат в Стокхолм.

Понякога намираха алкохол и Джери не отказваше да се включи в поливането на някой сполучлив удар. Рой си имаше собствена къщичка с телевизор и видео, където можеха необезпокоявано да изпиват пляквата и да се наслаждават на филми от рода на „Убиецът с

бормашината“, „Маниак“ и „Плюя на гроба ти“. Отначало на Джери му прилошаваше от натуралистичните сцени на насилие, но му мина.

Не че беше ненормален. Не изпитваше каквото и да било желание да прави подобни неща и намираще течащия дебат за нелеп. Но филмите някак улавяха чувствата му. Веднъж като свикна, гледаше с пълно спокойствие как Ледърфейс окачва момичето на куката. Имаше логика някак. Това беше положението. Животът и всичко.

Изходните му оценки от девети клас не бяха впечатляващи и едва се беше добрал до техническия профил. Сега нещата се промениха. Не въпреки, а благодарение на извънкласните си занимания се чувстваше в мир със света. Домашните може и да страдаха, но за сметка на това в час успяваше да се съсредоточи, понеже вече не се налагаше вечно да е нащрек.

Завърши първия гимназиален клас със значително по-високи оценки от очакваното. Ленарт и Лайла го възнаградиха с компютър, ZX81, който зае доста от времето в седмиците след завършването. С две думи, цветя и рози.

Всичко можеше да бъде различно.

В началото на юли, както обикновено, се срещна с Рой и Елвис в пицарията. Елвис беше леко развълнуван. Приятел на приятел ходил в Амстердам, донесъл сума ти хашиш и до Елвис стигнало малко за проба.

Трябваше да се опита. Привечер седнаха в сянката на едно дърво в градския парк и с известно затруднение си свиха джойнт, който мина през всички и после още веднъж.

На Джери му се стори фантастично. Беше чувал, че човек натежава и се отпуска от хашиша, но той беше съвсем бодър. Е, може би му беше малко по-трудно да си движи тялото, ама мислите! Виждаше всичко толкова ясно, знаеше точно как стоят нещата.

Прегърнати през рамо, се заклатушкаха към Шерлексуден, където вечер се събираше доста народ. Бяха неуязвими, бяха тримата мускетари, бяха всички рокзвезди в едно.

Имаше нещо като празненство. Група хора горе-долу на тяхната възраст бяха запалили огън. Някой дрънкаше на китара. Тримата пристигнаха с гръм и трясък. Нямахте мърдане, трябваше да им

направят място. Рой издърпа от нечий ръце бутилка вино и я раздели с приятелчетата си.

Джери не можеше да отмести поглед от китарата. Нещо се пробуди у него. Пръстите му затрептяха и си припомниха дървото, струните, ремъка. Още го умееше. Китарата копнееше за пръстите му, копнееше те да пуснат на свобода музиката, скрита в нея...

Някой каза нещо. Един глас привлече вниманието му, изрече името му. Той с усилие откъсна поглед от хипнотичната китара, извърна се към гласа и промълви:

— Какво?

На два метра от него седеше Матс, известен като Любовчията, откакто още в седми клас взе да обикаля на тунингован мотопед с леопардова кожа на седалката. Веднъж се беше изпикал върху Джери под душа. Освен всичко останало.

Матс се наведе напред и повтори:

— Питам дали ти липсва свиренето, дундьо.

Стана толкова бързо. Ако допреди секунда всичко се беше движело на забавен каданс, сега сякаш някой натисна *fast forward*. Без да се замисли, Джери грабна един клон от огъня, скочи на крака, отиде при Матс и го удари през лицето с горящата главня.

Матс падна по гръб с писък и Джери погледна изгасващото остро парче дърво в ръката си. Сведе очи към въргалящия се с ръце на лицето Матс. Мисълта му се прочисти. Ясно му беше какво е положението. Матс всъщност беше вампир. Чисто и просто.

Имаше само едно решение. Стисна тлеещия кол с две ръце и го заби в гърдите на Матс. Разхвърчаха се искри, нещо изсъска и когато Елвис и Рой задърпаха Джери, Матс вече беше започнал да кашля кръв — нали е вампир. Или беше.

Случка, продължила не повече от петнайсет секунди, щеше да определя съществуването на Джери за дълго време напред. Последва полиция, адвокати, социалните и Детска и младежка психиатрия. Матс оживя — размина се с извадено око, няколко раздробени ребра и лека белодробна травма.

Но след хашиша нещо в главата на Джери се беше разместило и отказваше да се намести. През мига на прозрение, когато щеше да

освободи света от един ужасяващ кръвопиец, някаква идея беше пуснала корени в него и отказваше да го пусне, дори и след като ефектът от наркотика беше отминал.

Във видяното бе съзрял истина.

На една от срещите със семейния терапевт от Детска и младежка психиатрия Лайла най-сетне призна истината за коляното си. Според терапевта това можеше да се окаже пробив и шанс за напредък, но за Джери беше просто поредното доказателство за вече известния му факт: светът е зъл, хората са зли и няма смисъл въобще да се стараяш.

Докато приключат всички разследвания и анализи, Джери дотолкова беше изостанал с училищната работа, че нямаше как да навакса. Пък и не искаше. През отсъствието му Елвис беше взел шофьорска книжка и това отваряше нови възможности пред тях.

Освободен от теглото на нормалността, Джери заряза всякакви амбиции. Тримата се насочиха към по-големи къщи и ограбиха няколко бензиностанции, преди да ги заловят. Джери получи година в исправителен дом, което само засили вижданията му за света.

Веднъж като излезе, продължиха с пълни сили. В една къща се натъкнаха на собственика и го пребиха. Той им се разкреця и те го наричаха, докато си затвори устата. Известно време Джери бе измъчван от угризения, но му мина. Закоравяваше.

Докато се бръснеше една сутрин, видя отражението си в огледалото и се вгледа. Замисли се и осъзна, че е прекрачил важна граница. Вече можеше и да убие някого, без да му мигне окото. Стига да се наложеше. Това определено беше крачка напред.

Баща му и майка му си гледаха работата и не им пукаше за него. Вече не го искаха в дома си, само че него го устройваше да си има стая — бърлога, в която да се промъква от време на време. Дори не чуваше какво му говорят.

Джери беше двайсетгодишен, когато Елвис тръгна да кръстосва Нортелйе, къркан като талпа. Загуби контрол над колата на хълма към пристанището, цопна във водата и се удави. След това нищо вече не беше същото.

Рой и Джери загубиха ентузиазъм. По задължение ограбиха една-две къщи, обсъждаха евентуален взлом в пощенски офис, но

нищо не излезе. Вече не беше готино. Отчуждиха се и тъй като Джери започна да прекарва повече време вкъщи, вече нямаше как да не чува гласовете на Ленарт и Лайла. Те му уредиха жилище чрез социалните и той се изнесе.

Продаде останалите крадени стоки, за да си купи мотор. Намираще си по някоя безсмислена работа, на която рядко се задържаше повече от няколко седмици. Натрупа впечатляваща колекция видеокасети с филми на ужасите.

Това беше положението и може би нямаше как да бъде по-различно.

13.

През пролетта след появата на момиченцето се случи нещо крайно необичайно. Лайла получи покана за участие. Някаква група на име ДДТ покани Лайла за гост-певица на песен, предназначена за дискотеката. Отначало Лайла помисли, че е шега, а и донякъде имаше право. Идеята беше да направят шведски вариант на суперхита на Кей Ел Еф „Justified and Ancient“. Лайла щеше да е шведският еквивалент на Тами Уинет и щеше да изпее няколко куплета на фона на денс ритми.

По-късно Лайла щеше да научи, че и Лил-Бабс, и Сив Малмквист бяха отказали. Вероятно бяха обсъждали и други естрадни легенди, докато накрая се бяха спрели на далеч не толкова легендарната Лайла.

Тя нямаше репутация за губене, нито имидж за пазене, така че прие. Беше съгласна на всичко само и само да излезе от вкъщи.

Настроението се беше вкиснало още повече след случката с Джери. Ленарт почти не ѝ говореше, но пък не я и удряше. Не знаеше какво точно има предвид Джери със заплахата, че „може да забрави за хлапето“, ако не му се подчинява, но не искаше да рискува. Джери си получи компютъра, а Лайла — малко спокойствие.

Но сякаш някакво влажно мухлясало одеяло се беше спуснало над всичко. Въздухът в стаите като че бе спарен и застоял. Лайла си представяше как ако някой случаен посетител влезе, трябва само да подуши и ще си каже: „Тук нещо не е наред. Има нещо гнило.“

Само че никой не идваше, никой освен Джери, който се отбиваше от време на време да „провери как е положението“. Понякога искаше да подържи момиченцето, да го дундурка на коляно и да повтаря „бип, бип“. В тези случаи Ленарт стоеше със свити юмруци и търпеше, чакаше Джери да приключи, за да върне момиченцето в мазето.

Може би Лайла чувстваше затворничеството на детето като свое собствено и понякога се налагаше да излезе в градината, за да успее да

си поеме дъх. Затова прие с отворени обятия шанса да пътува до Стокхолм и отново да се прави на певица, било то и за малко.

Песента се наричаше „Търпение: 0“ и Лайла получи обяснение, че текстът умишлено пародира глупостите на Кей Ел Еф. Тя изобщо не го схващаше. „Вървим във водата под земята, подпалваме там всяка кула. Имаме търпение нула“ и тъй нататък.

Гласът ѝ издържа, продуцентът остана доволен и Лайла хвана автобуса за вкъщи, за Нортелйе, без да знае какво всъщност е направила. Но беше забавно. Нова обстановка, в която всички се бяха държали мило с нея — и това ѝ стигаше.

През април излезе първият зъб на момиченцето. Иначе развитието му като че ли беше спряло. Не се опитваше да пълзи или да ходи. Не се вълнуваше от сляпа баба или криеница. Не подражаваше на никакви действия или движения, издаваше единствено звуци и тонове, мелодии.

Понякога нощем Ленарт го извеждаше в градината. В отделни случаи позволяваше и на Лайла. Тогава тя се мъчеше шепнешком да заговори момиченцето. Не получаваше и звук в отговор.

В началото на май пуснаха „Търпение: 0“ на ДДТ featuring Лайла и не последва нищо. Поне отначало. После все пак последва нещо и после още. През юни влезе в класациите и се изкачи до седмо място. Започнаха да звънят на Лайла за интервюта. От звукозаписното студио ѝ дадоха подробни инструкции какво да казва за текста. Тя ги повтори.

Вниманието притесняваше Ленарт, но тревогите му се оказаха безпочвени. За няколко седмици всичко отмина. Доведе само до покана от една компания двамата с Лайла да направят няколко участия. Ленарт реши да отидат един път за проба — в Нортелйе през август. Шоу за любителите на ретро автомобили, нещо средно между семейно събитие и рали.

— А какво ще правим с момиченцето? — попита Лайла.

— Нали е в Нортелйе. Може да остане сама няколко часа. Не е проблем.

Беше топъл юлски следобед. Двамата седяха край градинската маса и пиеха кафе. Може би неочакваният успех или просто фактът, че беше излязла за малко от вкъщи, направиха Лайла дръзка. От няколко месеца в главата ѝ се въртеше простичък въпрос. Сега се осмели да го зададе.

— Ленарт. Как я мислиш тая работа с момиченцето?

— В смисъл?

— Трябва да си мислил. Какво ще правим. То расте. Ще проходи. Какво ще правим с него?

Пред очите на Ленарт сякаш падна завеса и той се пренесе далеч оттам, макар още да си седеше до масата и да държеше чашата.

— Няма да излиза — отвърна той. — Това ще я унищожи.

— Ама... чисто практически? Как ще се справим?

Ленарт скръсти ръце и погледна Лайла сякаш от голямо разстояние.

— Ще го кажа само веднъж. Затова ме слушай. Ще я държим тук. Няма да я пускаме. Ще я приспособим към този живот. Няма да е нещастна, понеже няма да е виждала друго.

— Но защо, Ленарт? Защо?

С престорена маниерност Ленарт вдигна чашата до устните си, отпи от изстиналото кафе и върна чашата в чинийката съвсем безшумно.

— Никога повече не искам да чувам тези въпроси. Сега ще ти отговоря. Но отгук нататък няма. Ясно ли е?

Лайла кимна. Гласът на Ленарт беше променен, сякаш друга негова версия ползваше устата му. Човек, замесен от по-тежко тесто, с твърда сърцевина. В този глас имаше нещо авторитетно и Лайла застина, впила поглед в устните на Ленарт.

— Защото тя не е обикновено дете. Никога няма да бъде обикновено дете. Нито пък обикновен човек. Тя е чиста. Съвсем чиста. Светът ще я унищожи. Знам го. Видях го в нея. Може да изглежда ужасно да държиш едно дете затворено. Но за нея е по-добре. Сигурен съм. Тя е чистата музика. Светът е дисонанс. Тя ще потъне в него. Веднага.

— Значи го правим за нея? Сериозно ли говориш?

Ленарт се върна на масата. Погледът му внезапно стана тревожен и несигурен. Самотно дете в гората. Лайла не си спомняше кога последно е виждала този поглед. Прободе я сърцето.

Ленарт отвърна:

— И за мен. Ако тя изчезне... ще се самоубия. Тя е последната. Последната възможност. След това няма да остане нищо.

Седяха неподвижно. Пиронът продължаваше да се забива в сърцето на Лайла. Едно врабче кацна на масата и клъвна няколко трохи от кейка. Впоследствие Лайла щеше да разбере, че в този момент бяха стояли на кръстопът, че бяха взели решение. Тихо, както се взимат всички важни решения.

14.

Майка му и баща му не обелиха и дума за участието, но Джери видя афишите. Възнамеряваше да иде на ретроралито, за да се види с някои стари познати, но като разбра, че Ленарт и Лайла ще пеят, промени плана. Отваряше му се възможност за нещо друго.

Концертът беше насрочен за два часа. В един и половина Джери яхна мотора и потегли към къщата. По негова преценка родителите му щяха да се нуждаят от минимум половин час за саундчек и поне още толкова да си съберат партакешите и да се приберат — значи разполагаше с около два часа сам в къщата. Разчиташе, че не са взели хлапето със себе си.

Входната врата не представляваше проблем, с кредитна карта можеше да я отвори и насън; за всеки случай обаче взе отвертка. Отне му десет секунди да насили старовремската ключалка и да се шумгне в антрето. Без да си събува ботушите, заслиза към мазето с викове: „Бип, бип, бип.“

Влезе в старата си стая и се сепна. Детето стоеше изправено в кошарата с ръце на ръба и го гледаше в очите. Имаше нещо страховито в погледа на това хлапе — сякаш виждаше право през теб. Но все пак си беше най-обикновено бебе в червени ританки и издут отзад памперс. Не си заслужаваше параноята.

Джери беше схванал съвсем ясно какво означава това дете за баща му. Сто пъти повече, отколкото той самият някога е значел за него. Ненормална работа. Не можеше да го разбере. Кое му беше специалното на това малко дяволче, дете само стоеше и се блещеше?

Джери го хвана под мишниците и го вдигна от кошарата, а то остана да виси отпуснато, даже не подритваше. Джери внимателно го смушка в корема и повтори: „Бип, бип.“ Нито усмивка, нито дори бръчка между веждите. Джери мушна по-силно, направо забодя пръст. Нищо. Все едно той не съществуваше, все едно нищо казано или сторено от него не правеше каквото и да било впечатление.

Преструваме се на недостъпни, така ли, малко изчадие?

Пусна детето на походното легло и го ощипа по ръката, здравата. Така прищипа меката бебешка плът, че пръстите му се срещнаха през плата и кожата. Нищо не стана и той мина на бедрата, и двете. Здравосипане, което би разревало всяко седемгодишно. А бебето просто продължаваше да зяпа право през него, без да издаде и звук. Джери го прие като предизвикателство. Щеше да изкопчи някаква реакция.

Залепи му звучен шамар. *Пляс*. Главичката отхвъркна настрани и бузата се зачерви. Но все така нито звук. По челото на Джери изби пот, а в гърдите му загоря черна лампа.

Окей, изчадието може да беше няма и глухо, и дявол знае какво още, но пък няма как да не усеща *болка*. Би трябвало поне да се просълзи, да се намръщи, все нещо. Неспособността на Джери да му направи каквото и да било впечатление го вбеси. Искаше *отговор*.

Той вдигна бебето с изпънати ръце и се отдалечи няколко крачки от леглото.

— Ако те изпусна на пода, би трябвало да усетиш. Нали?

Поприбра ръце и повтори заплахата си близо до лицето му, за да го разбере.

— Чуваш ли? Ей сега ще те изпусна на пода.

Така и не разбра дали наистина щеше да го стори или не. При последната му дума ръката на детето се изстреля със змийска бързина и се вкопчи в долната му устна, стисна и ноктите се забиха във венеца му. После дръпна.

Джери изпита такава болка, че от очите му рукогна сълзи. Каквото и да е било намерението му, от шока в крайна сметка изпусна детето. То увисна на устната му за секунда, достатъчно устната да се пооткъсне от венеца и устата му да се напълни с кръв.

Детето падна на циментовия под с памперса надолу и остана да лежи, загледано в Джери, който притискаше устата си с ръце и крещеше. На нощната масичка стоеше чашка във формата на слон — ушите представляваха дръжка. Джери вдигна капака и се изплю. Слюнка и кръв се смесиха с млякото. Той плю известно време, докато най-лошото мина. След това откъсна парче домакинска хартия, направи я на топка и я пхна под устната си.

Детето все така лежеше по гръб и го наблюдаваше. Джери клекна до него.

— Окей — промърмори. — Окей. Сега вече се разбираме.

Той вдигна момиченцето, като гледаше да държи лицето си далеч от ръцете му, и го върна внимателно в кошарата. То беше съвсем спокойно, единствената промяна у него бе, че сега по пръстите на лявата му ръка имаше малко кръв.

Джери седна на походното легло и облегна лакти на коленете си. Загледа изпитателно малката. Макар устната да го болеше, не можеше да се въздържи да не се усмихне широко. Направо сияеше. Изведнъж сграбчи решетките и така разтреса леглото, че тя се търкулна напред-назад.

— Да му се не види, сестричке! — извика той. — Сестричке! Ей!

Детето не реагира по никакъв начин, но това си беше самата истина: имаше си нещо като сестра. Започваше да я харесва. Съвсем ѝ хлопаше дъската. Никой нямаше да може да се бъзика с нея. Тя беше неуязвима. Сестра му.

На Джери му се празнуваше, затова затрополи нагоре по стълбите към къщата и след малко се върна в мазето с бутилка уиски и чаша, пак седна на ръба на леглото, сипа си половин чаша и я чукна о решетките.

— Наздраве.

Отпи една голяма глътка и лицето му се изкриви, понеже алкохолът проникна през хартията и накваси раната. Той изплю тампона на пода и проми с още уиски. После облегна брадичка на дланта си и загледа момиченцето замислено.

— Знаеш ли как се казваш? — промълви. — Казваш се Терез. Като онази Баадер-Майнхоф. Терез.

Това беше името ѝ, усети го още докато го казваше.

— Терез. Точно така.

Наля си още. Детето се набра до седнало положение и после до изправено. Застана както го беше заварил в началото.

— Какво има? — попита Джери. — Искаш да опиташ ли?

Той се протегна към една хавлиена кърпа, топна я в чашата и я поднесе към Терез, но тя не отвори уста. Джери я побутна с кърпата.

— Едно време са правели така. Отвори си устата.

Терез я отвори и Джери пъкна ъгълчето на кърпата. Момиченцето го засмука и после пак легна с кърпата в уста и очи, неотклонно вперени в Джери.

— Ами, наздраве — Джери изпразни чашата.

След десет минути и още една чаша краката на Джери взеха да омекват. Той огледа стаята. Нещо го накара да потърси под леглото и гледай ти!

Той коленичи и измъкна калъфа с китарата. Капакът беше покрит със слой прах, а ключалката беше започнала да ръждясва след многото влажни зими, но какво от това. Той отвори калъфа и извади китарата, претегли я в ръце.

Мамка му, каква е малка.

Винаги когато в съзнанието му изскачаха сцени от времето му като китарист, си спомняше колко грамадна му се струваше китарата, как пръстите му едва стигаха грифа. Сега беше като играчка в ръцете му — нямаше никакви проблеми да стигне навсякъде.

Като за начало пробва с ми минор; прозвуча отвратително. Той взе един условен тон и започна да върти ключовете, за да настрои ми като за начало. Нещо с акустиката в стаята не беше наред. Тонът прозвуча двойно. Доближи ухо до резонатора. Сега тонът звучеше по-чисто. Той отново дръпна струната и наведе глава. Нямаше слуха на Ленарт, чуваше тоновете само във връзка един с друг, но този май наистина звучеше по-чисто?

Сигурно се е повредила от влагата.

Поизправи се, за да стигне ключовете, и видя, че Терез пак се е надигнала. Отново взе ми. Този път чу откъде се беше взел по-чистият тон.

Не. Не. Не.

На шега настрои струната по тона на Терез и мина на си. След като настрои и тази струна с помощта на гласа ѝ, долови, че интервалът е съвсем правилен. Направи същото и със сол и тъй нататък. Никога не бе настройвал китарата толкова бързо. И с тунер нямаше да се справи по-добре.

Отпи уиски директно от бутилката, отпусна ръце върху китарата и загледа Терез; тя все така стоеше в кошарата с алена буза и безизразна физиономия.

— Ама ти си some piece of work, а? Какво ще кажеш за това?

Той взе до. Не тона, а акорда. До, ми, сол. Ясният глас на Терез отговори — трудно можеше да се прецени къде свършва китарата и

къде започва тя. Джери пусна струните. Терез продължи секунда-две и после млъкна. Джери пак отпи от бутилката и кимна.

— Окей, let's rock.

Той отмери с крак такта, дръпна до и запя.

*Ground control to Major Tom
Ground control to Major Tom
Take your protein pills and put your helmet on
Ground control to Major Tom.*

Момиченцето до него пригласяше с чисти, мелодични тонове. Когато той сменяше акорда, то сменяше тона след секунда. Слава Богу. Щеше да му изкара ангелите, ако на всичкото отгоре *знаеше и песента*. Но не я знаеше. Затова той я изпя — за нея, с нея. След това мина на „Ashes to Ashes“, та тя да схване цялата история.

... you'd better not mess with Major Tom.

Джери изпя последния куплет заедно с Терез и после сякаш се събуди от транс. Огледа стаята и се сети, че лошо му се пише, като се приберат баща му и майка му.

Сложи на място уискито, скри миришещата на алкохол кърпа, събра окървавената хартия и изля в мивката съдържанието на чашата със слона. Накрая прибра китарата в калъфа. Стаята изглеждаше точно както я беше заварил.

Терез седеше в кошарата си и го наблюдаваше. Той се надвеси над нея и я помириса — нищо. Жалко. Ленарт и Лайла щяха да се шашнат, като се приберяха и усетеха, че детето им дъха на *Famous Grouse*.

— Добре, сестричке. Доскоро.

Отиде си. След десет секунди се върна и взе китарата.

15.

Концертът не пожъна успеха, на който се бяха надявали организаторите, но не беше и фиаско. Публиката до голяма степен се състоеше от мъже в джинсови якета и с наднормено тегло и жени, попрекалили с грима — всички на възрастта на Ленарт и Лайла. Едва неколцина младежи се бяха присъединили, за да видят певицата зад „Търпение: 0“ и толкова по-добре, тъй като нямаха право да изпълнят тази песен.

Ленарт програмира синтезатора колкото можа, но се наложи публиката да се задоволи с доста блудкави версии на старите им хитове — или опити за хитове. Очаквано най-добре приет беше „Летен дъжд“. Четирима пияни мъже с кожени елеци стояха прегърнати най-отпред и пееха с цяло гърло. Последвалите аплодисменти за малко да се окажат достатъчни за бис. Но само за малко.

След концерта няколко души дойдоха да си поговорят с тях, а един тип с шкембе, щръкнало под тениската като скрито оръжие, помоли Лайла за автограф. Къде? На корема, естествено. Лайла се подписваше все по-вихрено, докато Ленарт се усмихваше пресилено.

Накрая се появи един дребен, сухичък човек и изказа възхищението си към първата и единствена плоча на „Адърс“, та концертът се превърна в приятно преживяване и за Ленарт.

Не, не беше успех, но все пак Ленарт и Лайла изпитваха удовлетворение, докато събираха кабелите и микрофоните си и прибираха синтезатора. Някои хора ги помнеха. Не достатъчно, че да мислят за завръщане на сцената, но достатъчно, за да им дават поне малка утеха.

Бяха отсъствали от къщи поне половин час повече от очакваното и Ленарт така шофираше, че ако ги бяха спрели от пътна полиция, щеше да се сбогува с книжката си. Втурна се към къщата, без да си направи труда да извади багажите от колата, и изтича надолу по стълбите към мазето, за да провери дали всичко е наред.

Детето лежеше неподвижно по гръб в кошарата и зяпаше в тавана. Ленарт го погледа няколко секунди в очакване да мигне. То обаче не мигна и той припряно посегна между решетките и го хвана за ръка. Детето сбърчи нос. Ленарт си отдъхна и долепи устни до миниатюрната ръчичка. И тогава видя кръвта по пръстите.

Той вдигна момиченцето и му смени памперса, като оглеждаше телцето му за рани. Не забеляза нищо освен няколко синини на бедрото и реши, че си е прехапало езика или му расте зъб.

Когато се качи в къщата, телефонът звънна. Той изпревари Лайла, която идваше с накуцване откъм хола, и вдигна.

— Ленарт на телефона.

— Здравсти, Джери е.

— Да?

Ленарт се зачуди какво пък иска сега Джери и се подготви за най-лошото. След няколкосекундна тишина попита:

— Е, има ли нещо?

— Не. Само проверявам дали сте си вкъщи. Чао.

Разговорът прекъсна и Ленарт остана със слушалката в ръка и вдигнати вежди. Лайла го гледаше тревожно.

— Какво искаше?

Ленарт остави слушалката и поклати глава.

— Проверявал дали сме вкъщи. Ново двайсет.

16.

Двама индианци, намазани с кал, разпаряха корема на някакъв човек и вадеха червата му, за да пируват с тях, докато Джери лежеше на дивана и пушеше. Натисна стоп на дистанционното, нямаше сили дори да превърти напред до сцената с увисването на момичето с куки през гърдите. Той се изгътри до видеото, извади „Канибали в действие“ и го върна на място в библиотечката, където държеше другите италиански филми за човекоядци.

Извади „Издени живи“ и пак го прибра, погледна обложката на „Канибалски холокост“ и „Мъжът от дълбоката река“, но не изпита каквото и да било желание. Беше гледал всички филми поне по десет пъти, някои по двайсет. Хвърли един поглед на перлата в колекцията, незавършения „Илза, нацистката богиня“, който поне при първите гледания му беше обръщал червата, но не.

В него се беше отворила някаква дупка. Извади една руска бира от хладилника, отвори я на ръба на кухненския плот и изпи половината, за да види дали ще помогне. Не помогна.

Излезе на балкона и запали още една цигара, загледа няколко деца, преметнали хавлии през рамо на връщане от басейна „Вигелшо“. Загорели от слънцето, щастливи, слаби, без една грижа. Джери се отпусна на табуретката и въздъхна, дръпна си от цигарата и се замисли.

Дупка? Наистина ли беше дупка?

Не, онова чувство му беше познато. Празно пространство, което трябваше да запълва. С храна, пиячка, филми, каквото и да е, докато престане да ехти кухо. Това обаче беше различно. Все едно го беше сполетяло нещо. Тревога. Беше бяла и със сферична форма, с размера на хандбална топка. Движеше се из тялото му и го изпълваше с безпокойство.

Обиколи апартамента и се спря пред облегатия на стената в антрето калъф на китарата. Защо, по дяволите, я беше взел със себе си? Последното, от което се нуждаеше, бяха спомени за гадното му детство. Стоеше пред китарата, наклонил глава на една страна.

Отдалеч, подобно на шепот на вода, чу гласа на момиченцето. Гласа на Терез. Кристален, идеален.

Той потръпна, отнесе калъфа в хола и извади китарата. Беше се раздрънкала от пътуването с мотора, а без помощта на Терез настройването му отне четири пъти повече време. Най-накрая зазвуча що-годе добре и той изсвири С7 само за да провери дали пръстите още помнят. Помнеха.

Известно време си поигра със струните и отначало показалецът отказваше да се изпъне за акорда с баре, но след малко взе да се получава. Джери се полюшваше и свиреше без особени затруднения интрото на Клептън от „I Shot the Sheriff“ а после продължи със самата песен, като припяваше текста.

Времето летеше и неусетно той изсвири поредица акорди, които не му бяха познати. Погледна пръстите си — движеха се по грифа от само себе си. Изсвири я още веднъж. Добре звучеше.

Коя беше тази песен, да му се не види?

Още веднъж, сега по-бавно. Долови ехо както от Боуи, така и от „Дорс“, усети мелодията зад акордите, но не можеше да се сети коя е песента. „Ху“? Не. След като я изсвири още два пъти, прие фактите: песента не съществуваше. Той току-що я беше сътворил.

Записа реда на акордите на един пощенски плик. Куплет, припев. Липсваше обаче някакъв мост. Джери си изтананика началото и пробва различни възможности, докато намери точния преход; преди последния припев щеше да е леко изменен. Не беше идеално, но ставаше. Можеше да го разработи още.

Джери се облегна назад на дивана и въздъхна. Навън беше започнало да се здрачава. Той погледна китарата, изписания с акорди плик, тук-таме задраскани. Почеса се по врата.

Това пък какво беше?

Бяха минали поне три часа, откакто извади китарата от калъфа. Не, не бяха минали. Бяха отлетели. По челото му се стичаше пот и почти не си чувстваше пръстите на лявата ръка — бяха подути и зачервени. И това щеше да мине, знаеше го. Няколко дни упражнения и кожата щеше да загрее.

17.

Ленарт отказа малкото покани за участия през онази есен; Лайла не съжеляваше. На сцената на ралито се чувстваше тромава и поръждясала и макар вниманието да ѝ бе доставило удоволствие, не хранеше мечти да обикаля страната и да се подписва по коремите на пияни мъже. Но какви бяха мечтите ѝ? Изобщо имаше ли такива?

Албумът на Лиси Кангер, за който беше помогнал Ленарт, се продаваше прилично и те се прехранваха с парите от него и от няколкото други проекта с участието на Ленарт през годините. Чисто теоретично можеха спокойно да седят и да си въртят палците, докато парите идваха с темпо, достатъчно да им осигури екзистенц-минимум. Къщата беше изплатена и нямаха кой знае какви разходи. Всички предпоставки за бавно и безметежно минаване по пътя, който всички трябва да извървим, преди светлината да угасне.

Лайла бе привикнала с това, а Ленарт — осъзнаваше го с горчивина — се беше примирил. Докато не намери детето. Лайла не разбираше трескавата енергия, появяваща се у Ленарт при всичко, свързано с момиченцето, но и в това, както във всичко останало, го остави да прави каквото реши, понеже така беше най-лесно.

През есента и зимата Ленарт получи още няколко предложения да композира. Сравнителният успех на Лиси Кангер беше подействал като камъче в езеро и разширяващите се кръгове доведоха до нови млади надежди, които искаха подобен подем в застиналите води на кариерите си. Една песен, дори един запомнящ се припев, имаш ли нещо такова за нас, Ленарт?

Ленарт се затваряше в студиото и създаваше фрази и бомбастични ритми на синтезатора, та и напълно глух да си, пак да усетиш потенциала в демо записите, които разпращаше на различни звукозаписни компании.

Момиченцето беше започнало да яде твърда храна; най-често го хранеше Лайла — с лъжица от бурканчетата с бебешка храна, които то омиташе с изненадващ апетит. Колкото и да ядеше, си оставаше все така необичайно хилаво и дребно за бебе; трудно обяснимо с оглед на

това колко малко се движеше. На Лайла ѝ се искаше и тя да имаше такъв метаболизъм.

До есента момиченцето съвсем проходи, но все така не изричаше и дума. Единствено, докато се разхождаше из стаята, тананикаше тихо и приспивно мелодии, които Лайла никога не беше чувала. Тя нерядко заспиваше, както си седеше на походното легло и го слушаше.

Един ден момиченцето намери някакво въженце с четири възела и оттогава не го пускаше. Дъвчеше го, галеше го, търкаше го в бузата си и го стискаше в ръце, докато спеше.

Седмиците минаваха и то започна да използва новата си способност да ходи само по начин, който изпълваше Лайла с необяснима тревога. Момиченцето *търсеше*. Не можеше да се опише по друг начин.

Обикаляше стаята с въженцето в ръка и гледаше зад скрина, под леглото. Дърпаше чекмеджетата на писалището и пак ги затваряше. Вадеше от коша плюшените играчки, които иначе не поглеждаше, и се взираше навътре. После се връщаше при писалището и отново дърпаше чекмеджетата, проверяваше под леглото и така нататък, и така нататък, като не преставаше да си тананика.

Общо взето, се занимаваше единствено с това. От време на време сядаше на пода и галеше възлите на въженцето, но след малко пак ставаше, за да погледне зад скрина. Очите му никога не срещаха тези на Лайла, докато го хранеше. Вместо това шареха из стаята, сякаш дори когато стоеше мирно, продължаваше да търси.

Лайла седеше на леглото и наблюдаваше обиколките на момиченцето из стаята, докато у нея не започнаха незабележимо да се прокрадват страх и ужас. Колкото повече гледаше целенасоченото претърсване на стаята, толкова повече се убеждаваше, че наистина има нещо за търсене и момиченцето всеки момент ще го *открие*. Не можеше да си представи какво може да бъде и се питаше дали момиченцето знае.

Зимата се точеше с мрачни следобеди и стичащи се по прозорците капки дъжд. До идването на ранната пролет Лайла се бе отказала от опитите си да говори с детето. Волята на Ленарт се бе наложила от само себе си. То не приказваше, но си тананикаше; не

спираше и за миг, ако някой го заговореше. Накрая вече ѝ изглеждаше безсмислено дори да се пробва. А и то тананикаше толкова красиво.

Лайла беше започнала да оставя вратата на стаята му отворена, докато седеше при него. Нямаше никакво значение. Момиченцето стигаше до вратата и се спираше като пред невидима бариера, запречваща пътя навън.

За да се намира на работа, Лайла пак се беше хванала да плете. Един ден седеше от няколко часа на леглото и плетеше нова шапка за малката, когато нещо в енергията на стаята се промени.

Лайла пусна куките. Детето стоеше точно пред прага и гледаше навън към мазето. После протегна ръка през рамката, като че ли за да провери дали там наистина има празно пространство. Направи една крачка. Лайла затаи дъх, докато то прекрачи и с другия крак и се спря, долепило пети до прага. Въртеше глава наляво-надясно.

Тананикането се измени за момент, поколеба се. После стана съвсем различно. Нова мелодия, нова тоналност. Погледът на Лайла се замъгли — осъзна, че е заплакала. През сълзи видя как момиченцето направи безкрайно бавна крачка назад, как и другият крак се прибра зад прага. Постоя неподвижно няколко секунди, докато мелодията пак се промени. После се обърна и поднови търсенето си из стаята, все едно нищо не беше станало.

За какво мечтаеш, Лайла? Имаш ли изобщо мечта?

Нещо се беше случило. Нещо беше покълнало в Лайла и смущаваше съня ѝ, или по-скоро апатията. Тя потърси слепешком във всяко ъгълче на съзнанието си, помъчи се да види какво е. Обаче не видя нищо.

Лайла си взе плетката и избяга от стаята.

Първоначалното ѝ намерение беше само да направи едно кръгче. Като че ли ѝ е редовно занимание. Напоследък заради болното ѝ коляно все Ленарт шофираше. Но ето я сега — по пътищата в дванайсет на обед, със сто и десет километра в час по лъкатушещото шосе към Римбу.

Едва след като сви в горския път, осъзна, че това е била дестинацията ѝ още от тръгването. Паркира в началото на горската пътека.

Ето тук Ленарт беше намерил момиченцето преди половин година. Лайла слезе от колата и си закопча палтото за защита от ледения дъжд. Бяха надвиснали облаци и между дърветата цареше полумрак, нищо че беше пладне. Лайла направи няколко колебливи крачки и устоя на импулса да извика. Кого ли щеше да вика? Какво изобщо търсеше? Търсеше мястото. После ще видим.

Описанието на Ленарт не беше кой знае колко подробно, но доколкото разбираше Лайла, трябваше да е някъде край пътя. Тръгна предпазливо по влажните туфи и гниеци листа, като се взираше в земята. Между стволите подуха мразовит вятър, примесен с капки дъжд, и тя потръпна. С крайчеца на окото си мерна нещо бяло.

От един бор стърчеше счупен клон, а от него висеше парче найлон. Лайла впи поглед в земята под него. На няколко метра оттам имаше долчинка, в която се бяха събрали листа и борови иглички. Лайла дръпна найлона от клона и внимателно приклепна към ямата и се отпусна до седнало положение. Изгреба листата и игличките.

Около ямата още се виждаха следи от разровена пръст. Лайла стисна найлона в шепа, пусна го и пак го стисна. Изучаваше го, но не откри нищо повече от бял найлон. Пъхна ръка в дупката. Нищо.

Оттук идваше момиченцето. Тук беше лежало. В този найлон, в тази яма. Никакви следи не водеха дотук, никакви следи не извеждаха оттук. Тук започваше всичко.

За какво мечтаеш, Лайла?

Дълго време стоя така, с ръка в ямата, прокараваше длан по дъното, сякаш търсеше някаква остатъчна топлина. После отпусна гръб и склони глава. Леден дъжд закапа във врата ѝ; тя погали мократа земя и прошепна:

— Помогни ми, Мъничка. Помогни ми.

18.

И Джери забелязваше промененото поведение на Терез при посещенията си веднъж на няколко седмици, но това не го тревожеше. Нещо в маниера на търсене на сестра му го караше да смята, че тя търси изход, път навън, който не минаваше през вратата (тя вече излизаше от стаята и проучваше останалата част от мазето). Търсеше вратичка, така да се каже. Такова нещо обаче не съществуваше — той го знаеше по-добре от всеки. Но я оставяше да прави каквото иска. Имаха си по-важна работа.

Около месец след като пяха Боуи, той ѝ беше изсвирил една от собствените си мелодии, записани на плика за писма. Беше сметнал песента за нещо като бритпоп ала „Суейд“, но щом Терез се включи, тя се превърна по-скоро в хибрид между шведска народна музика и най-печалния тип кънтри. Без пари, без любов, без посока.

През зимата той повтори заплахата си да разкрие съществуването ѝ пред света, но този път срещу мълчанието си поиска от време на време да остава насаме с нея.

Веднага щом довършеше някоя песен, идваше на гости. Затваряше се с Терез в стаята ѝ и окачваше одеяло на прозореца, за да не вземе Ленарт да слухти. И после пееха.

Между другото песните ставаха значително по-мрачни, щом се включеше гласът на Терез. Макар може би „по-мрачни“ да не е точната дума. По-сериозни. Тъй или иначе, след като ги чуеше изтананикани от Терез, Джери се удивляваше какви хубави мелодии умее да пише. Когато той си ги пееше, звучаха съвсем обикновени.

В композирането нямаше никаква друга цел, освен че го караше да се чувства по-добре. Щом седнеше до Терез и изсвирише Етај7 като за начало — това им беше ритуалът, — и Терез отговореше с ясения си глас, сякаш всичко лошо изтичаше от него.

После започваха да импровизират и Терез превръщаше простичките му мелодии в истинска музика — и тогава в продължение на няколко минути той се намирал някъде другаде, на едно по-добро

място. Може би все пак съществуваше вратичка, път навън — пък било то и за миг.

19.

Лайла знаеше, че трябва да се сложи край.

Всичко започна в онзи ден, след като се прибра от посещението на мястото, където Ленарт бе открил момиченцето. Тя започна да търси. Първо отвори шкафа със старите грамофонни плочи и ги разгледа. После провери гардеробната. В продължение на няколко дни отваряше всяка една кутия и кашон със стари вещи. Постепенно претършува къщата до последното ъгълче.

След това мина още веднъж през всички вече претършувани места. Може първия път да не е внимавала. Може да е пропуснала нещо.

Докато се ровеше, попадаше на по някоя забравена играчка или сувенир от ваканция. Дълго гледа едно дървено човече от Майорка, което пускаше цигари от устата си, като му натиснеш шапката. Беше го забравила напълно и се опита сама да се убеди: *това е то*.

Същевременно добре знаеше, че се самозалъгва и че това, което търси, всъщност не съществува. И въпреки това не се отказваше. А иначе продължаваше да седи и да гледа как момиченцето прави същото. Лайла усещаше, че е на път да премине границата. Всеки момент щеше да се чуе тихо изцракване вътре в черепа ѝ и след това щеше да полудее съвсем.

Дотам беше стигнала, че едва ли не копнееше за този ден. Тогава вече нямаше да ѝ се налага да отговаря за поведението си. Тогава и тя като момиченцето щеше да получи стая, легло и храна в определени часове. Нищо повече.

Но преди това я надви изтощението. Започна да прекарва цялото си време седнала на креслото в хола, без да прави абсолютно нищо. Нямаше сили да търси повече, нямаше сили да решава кръстословици, нямаше сили да мисли. От време на време Ленарт идваше да я хули, но тя едва го чуваше. Не чувстваше нищо освен смътен срам от това, в което се бе превърнала.

Един ден, докато Ленарт беше в Стокхолм, а тя бе прекарала последните два часа в креслото, най-последно се чу нещо като

изщракване. Някаква ципа се скъса, всичко се проясни и тя взе решение. Изправи гръб и отвори широко очи.

Не беше потърсила в гаража. Не. Затова сега щеше да отиде в гаража и да отвори някой шкаф или да извади някоя кутия, и първото видно щеше да е *то*. Независимо какво се окажеше, то щеше да е каквото бе търсила. Реши го.

Обхванаха я бодрост и жар, каквито не бе изпитвала от месеци. Забърза през градината. Гаражната врата беше удобно открената, след като Ленарт бе изкарал колата. Слънцето грееше от бледото юлско небе. Лайла се промуши в сумрачното помещение.

На един плот стояха малко инструменти и резервни части за колата, а под него — поставка с три кутии. Лайла застана пред поставката и внимателно протегна ръка към трите кутии подобно на водещия на бинго-лото, когато печелившият избираше кутията с наградата си. Каква ли ще бъде? Ваканция на Малдивите или сто кила кафе?

Лайла каза „онче, бонче, счупено пиронче“ и показалецът ѝ се спря на средната кутия. Тя я издърпа.

Не можеше да бъде по-ясно. Вътре имаше само едно нещо. Чисто ново десетметрово найлоново въже. Лайла го извади и го претегли в ръце.

Да. Вече знаеше какво трябва да направи. Звучеше логично. Звучеше като облекчение.

През следващите дни беше като в опиянение. Изведнъж делничните задължения взеха да ѝ се струват приятни, или поне смислени, понеже знаеше, че ги изпълнява за последно. От време на време сядаше при момиченцето и му съчувстваше за безплодното търсене. Нейното собствено търсене беше приключило.

Никакви болки в крака повече, никакъв срам от тромавото тяло, никога вече постоянно гложещото я чувство, че не става за нищо. Край. Скоро.

Ленарт забеляза промяната у нея и поомекна, стана едва ли не дружелюбен. За разлика от обикновено сега я търпеше. Но нищо повече от това: търпеше я. Най-после ѝ се изясни. За Ленарт щеше да е

освобождаващо да се отърве от нея. Никой нямаше да плаче за загубата ѝ. Единственият въпрос беше да го направи.

Това се оказа проблем. Не че се страхуваше от смъртта, а по-скоро — колкото и нелепо да звучи в случая — се боеше да се обеси. Боеше се от болката и от това, че беше някак грозно.

Но в крайна сметка не беше задължително да използва въжето. То просто ѝ посочи пътя, важното беше резултатът. Тя обмисли въпроса и реши как да го извърши; оставаше само да дочака сгоден случай.

Той се появи след близо месец. В началото на август цяла седмица валя силно, а после имаше няколко топли и слънчеви дни. Идеално за бране на манатарки в горите. Ленарт тръгна на лов и за оригинално взе колелото.

Лайла се пошегува, че ѝ е интересно с какво ще се върне този път. Ленарт яхна велосипеда и се посмути, когато тя се наведе, целуна го по бузата и му каза довиждане. Преди да свие зад ъгъла, той се обърна да я види. Тя му махна. После се прибра и извади прахосмукачката.

Съвсем спокойно измъкна маркуча от прахосмукачката и взе ролка самозалепваща лента. Леко парене под лъжичката от нетърпение, но нищо повече.

Не си направи труда да се сбогува с момиченцето. Ако имаше някой, на когото ни най-малко не му пукаше жива ли е или мъртва, това беше то. Бяха прекарали много време заедно, но така и не бяха осъществили истински контакт. Детето живееше в свой собствен свят, в който нямаше място за други хора.

Ами Джери? Да, Джери сигурно щеше да се натъжи, а и тя не можеше да си представи как ще се повлияят отношенията между него и Ленарт. Не че я беше грижа. Беше отнело известно време, но тя най-сетне беше достигнала онзи непукизъм, необходим на самоубийците.

Затвори вратата на гаража и се заключи вътре. Запали луминесцентната лампа на тавана; предпочиташе по-мека светлина, но нямаше какво да се направи.

Маркучът от прахосмукачката пасна така добре на ауспуха, че не се наложи да ползва самозалепващата лента. Тя пъкна другия край на

маркуча през открития прозорец на задната седалка. След това седна на шофьорското място и затвори вратата.

Така. Това беше.

На ключодържателя висеше пластмасова фигурка на Снупи. Поради липсата на друга алтернатива тя целуна кученцето по носа, каза му сбогом, вкара ключа и го завъртя. Двигателят запали.

И радиото се включи. Беше забравила, че заради някаква засечка нямаше как да го изгаси при запален двигател. И така, докато газовете проникваха през прозореца и купето се задимяваше, на нея ѝ се налагаше да слуша „Сомар“ с някакъв моден комик, разправящ забавен инцидент от кръчма във Вестерос. Лайла затвори очи и се помъчи да направи същото и с ушите.

Изминаха едва няколко минути и я обхванаха сънливост и леко гадене. Клепачите тежаха сто пъти повече от обикновено и се намираха някъде извън тялото, където тя не можеше да ги управлява. Всичко се движеше, както се беше надявала, и безсъзнанието приближаваше. Много отдалеч чуваше комикът да приключва с интонация, подсказваща, че е време за бурен смях; а след това пуснаха песен. Лайла щеше да умре на фона на някой модерен попхит. Не че имаше значение. Разнесе се бърза мелодия на тромпет, буйни ритми на барабан и накрая глас, който Лайла разпозна.

*Хелоу, бойз, познайте кой е:
Ани тук при вас ще дойде.
Хубаво пей и е окей!*

Юлия Сесар. Пееше с цяло гърло първия куплет на „Ани от Амьорка“ — беше на осемдесет и две години, когато тази песен стана хит.

*Казах чао на мъж и мама,
скочих — няма тук измама —
в кораб бърз и ето хей — аз съм в Ю Ес Ей!*

Лайла знаеше какво идва и тялото ѝ се напрегна, клепачите трепнаха и челюстите се стегнаха, когато Юлия Сесар си пое дъх и така кресна, че тонколоните изскърцаха: „ЮЮЮНАААЙТИД СТЕЙТС ОФ АМЬОРРРКА!“

Лайла с усилие отвори очи. Колата беше пълна с отровен дим; мускулите ѝ сякаш бяха заменени от олово. Юлия Сесар продължаваше да се дере с неестествено мощния за възрастта си глас.

*Сълзи бърсах аз тогава, тъй като почувствах аз,
че във наш'та стара Суидън има нещо, което е
вери вел, олрайт, на бас!*

Лайла се разкашля. Успя да размърда ръце и разтри очи. Някаква буца в стомаха ѝ се мъчеше да стигне гърлото.

Какво по дяволите... Мамка му!

Юлия Сесар. На осемдесет и две години. Стоеше пред микрофона и пееше тази пълна идиотщина с такава жар и кеф. Беше я гледала по телевизията. Посивялата вълниста коса, натежалото старо тяло, махащите ръце, искрата в очите, докато крещеше тъпотииите си.

Дотук. Лайла успя да вдигне изтръпналата си лява ръка и да я пусне върху дръжката на вратата. Дръпна и вратата се отвори. Лайла се стовари навън и запълзя по пода на гаража. Докато пълзеше към изхода, подът се люлееше наляво-надясно, и тя сигурно щеше да се строполи окончателно, ако ритъмът на песента не я пришпорваше.

ЮЮЮНАААЙТИД СТЕЙТС ОФ АМЬОРРРКА!

Беше забравила колко много куплети има. Трябваше да се измъкне навън преди края на песента. Това може би беше последният куплет. Но докато вцепенените ѝ пръсти търсеха ключа, Юлия Сесар се смили над нея и подхвана нова строфа.

*Много нещо тук е, в Суидън, даже в старо време
ивън,
както тудей във ю-ес-ей...*

Лайла завъртя ключа, натисна бравата и се претърколи навън в летния ден. Лежеше по гръб на бетонната алея пред гаража и се взираше в небесата. Обливаха я нови и нови вълни на гадене и световъртеж; тя обаче гледаше зелените листа на липата пред светлосиньото небе, по което се плъзгаше по някое отделно облаче.

Чу се забързано пращане и потропване и една катерица притича надолу по ствола, спря се и се заслуша в музиката откъм гаража; разнесоха се последните тонове на песента и катерицата се скри от другата страна.

*Да, във наш'та стара Суидън има нещо, което е
вери вел, олрайт, да, да!*

Малкото възвърнала се сила у Лайла й стигна да бутне вратата на гаража с крак, за да не слуша новия анекдот на комика. После остана да лежи неподвижно и да диша, да диша.

След десет минути успя да се понадигне. След още десет минути се добра до гаража и загаси двигателя, отвори широко всички врати и махна маркуча. Докато вървеше към къщата и влачеше маркуча след себе си като опитомена змия, я споходи една мисъл.

Не беше разтълкувала правилно знака. Не последното й откритие беше важно. А първото.

Първото място, където беше потърсила, бе шкафът с грамофонните плочи. Нещо я бе подтикнало да погледне първо там. Много добре помнеше как сред десетките сингли беше мернала именно „Ани от Амьорка“.

Тогава не се беше замислила. За разлика от сега.

Въпреки всичко имаше някаква утеха и нещо, което никога нямаше да й измени. Нещо, което й беше толкова близко, че не го бе забелязала. Музиката. Песните. Плочите. Песента на Юлия Сесар не

носеше никакво послание; нейното изпълнение обаче носеше; и то беше много просто: „Не се предавай.“

Лайла пусна маркуча от прахосмукачката в килера и отиде при шкафа, за да вземе „Ти си пролетен вятър в април“ на Сванте Туресон. Щеше да го слуша. А после щеше да слуша нещо друго.

20.

В началото на октомври Ленарт вече трудно издържаше. Не че имаше нещо против шлагерите или класиките от „Свенсктопен“, но мили Боже, малко мярка! От сутрин до вечер Сив Малмквист, Ласе Льондал и Муна Весман.

Де Лайла да подбираше поне малко и да си пускаше например някои от много по-стойностните композиции на Петер Химелстранд, но не! Слушаше каквото ѝ падне и каквото намереше в огромната им колекция. Можеше да има час спокойствие със, да кажем, Турщейн Бергман, но веднага след него прогърмяваше Тува Каршон с някой некадърен кавър на германски шлагер. Ленарт седеше в кухнята и се мъчеше да се успокои със „Снощи сънувах“ а веднага след това му се налагаше да бяга и да се спасява от „Ако щеш, вярвай“.

Една-единствена причина го спираше да не загуби самоконтрол и да не метне проклетия грамофон през прозореца — Лайла беше щастлива. Ленарт отдавна нямаше нищо против тя да е щастлива, но и отдавна му липсваха енергия или обич да се опита да я *направи* щастлива. А сега тя сама се грижеше за това.

Не беше никакво бурно щастие; по-скоро постоянна душевна усмивка, която водеше до това, че например — през паузите между плочите — на Лайла ѝ се занимаваше с готвене или чистене. Тъй че му оставаше само да стиска зъби, докато Анита Линдблум за трети път в един ден започнеше да вие: „Тааа-къъъв е животът.“ Струваше си.

Освен това Ленарт беше започнал да прекарва доста време в мазето, където шведските хитове долитаха като далечен шепот. Музикалната култура на момиченцето трябваше да се разшири; Ленарт се сдоби с преносим плеър и започна да му пуска класическа музика.

Първият му избор беше едно от любимите му произведения — „Пролетна соната“ във фа мажор за цигулка и пиано от Бетовен. Беше решил да започне простичко със сонати за пиано и цигулка, а после

плавно да премине на струнни квартети и накрая цели симфонии. Да представи инструментите един по един, така да се каже.

Дълго щеше да помни реакцията на момиченцето при запознанството му с музиката от висока категория. То стоеше в кошарата си, както обикновено смучещо въженцето с четирите възела, когато Ленарт натисна *play*.

Момиченцето замръзна при красивите първи трели на цигулката и предпазливата подкрепа на пианото. А щом ролите се смениха и пианото повтори мелодията на цигулката леко като пролетен ручей, детето взе да се поклаща, като се взираше в празното пространство с изражение на нещо средно между възторг и ужас.

След около четирийсет секунди то сбърчи вежди, сякаш очакваше нещо да се случи. Цигулката набираше сила, пианото свиреше все по-мощно, лъкът се плъзна малко по-грубо и лицето на момиченцето се напрегна, то заклати глава, здраво стиснало решетките на кошарата.

Музиката се поуспокои, цигулката стана нежна и плавна, но момиченцето слушаше с подозрителна физиономия, сякаш усещаше как по-бурната част дебне през цялото време. Цигулката отново се развихри, пианото я последва и детето взе да се тресе и да се клати наляво-надясно в кошарата, а лицето му се изкриви като от болка.

Ленарт се завтече да спре записа.

— Какво ти е, Мъничка?

Малката не го погледна, никога не го правеше. Вместо това фиксираше седи плеъра с очи и се люлееше като луда в кошарата. Ленарт не бе виждал никого да реагира така на музика. Сякаш струните, по които се движеше лъкът, бяха нейните нерви. Сякаш звукът се забиваше право в сърцето ѝ.

Ленарт мина на една от сонатите за виолончело и мекият звук на инструмента поуспокои детето, дори и в по-бързите части. А щом стигнаха до краткото адажио в сонатата в ла мажор, то за първи път започна да припява.

След няколкодневни експерименти стана ясно, че адажиата се нравеха най-много на момиченцето. От алегро то ставаше неспокойно, а от скерцото направо изпадаше в отчаяние. Ленарт програмираше

сиди плеъра да пуска само адажиата от всеки диск. След това сядаше на леглото и гледаше детето, слушаше го, когато гласът му се присъединеше като трети инструмент в сонатите.

Отначало беше щастлив. Имаше чувство, че е проникнал в самото сърце и ядро на музиката. А после се качваше по стълбите и се намираше в нещо като музикална нирвана. Беше хубаво. Той беше в хармония.

Хубавите неща обаче са кратки.

Дните и седмиците се нижеха и от Бетовен минаха на Шуберт и Моцарт. Както се намираше в музикален екстаз, Ленарт изведнъж се загледа в пръстите си. Нещо с тях не беше както трябва. Пробва да вдигне момиченцето само за да почувства тежестта му и топлотата му, но не беше достатъчно. Пусна го обратно в кошарата.

Не можеше да го остави да обикаля из стаята, докато плеърът работеше. То отиваше при него и започваше да го проучва по доста грубиянски начин. Удряше с малките си юмручета по тонколониите или се мъчеше да вдигне целия апарат и да го разтресе, все едно очакваше от него да изпадне нещо.

Отначало Ленарт го изтълкува с това, че в крайна сметка момиченцето не харесва музиката; един път обаче го остави да продължи, докато успя да счупи плеъра и тогава му се изясни какво цели. То търсеше музиката, търсеше откъде идва. Искаше да влезе в машината и да открие какво свири вътре. Ленарт нямаше как да му обясни, затова чисто и просто купи нов плеър и внимаваше детето да не го докопа.

След като го пусна в кошарата, Ленарт обиколи един път стаята, загледан в пръстите си. Струваха му се лъскави и бели като клавиши на пиано. Постава ги на невидима клавиатура и си представи, че свири Моцартовата соната, която се носеше от плеъра. Не. Не свиренето му липсваше, беше свирил достатъчно. Отвори и затвори ръце. Чувстваше ги толкова странно *празни*. Нещо липсваше, нещо трябваше да се направи.

Ленарт отиде в мазето и включи луминесцентната лампа над работния плот. От закачалките висяха спретнато подредени всякакви инструменти. Винтове, пирони и гайки, сортирани в малки отделения на полицата. Никога не се беше изживявал като голям майстор, но обичаше самите инструменти. Всичко в тях беше толкова просто и

ясно. Всеки инструмент беше произведен за определено предназначение; като продължение на човешката ръка. Ленарт взе бормашината и я претегли в ръка. Беше приятно да я държи. Натисна копчето, но нищо не стана. Батерията се беше изтощила. Намери зарядното и го включи. Повъртя отвертките, докосна чука.

Я да взема да измайсторя нещо.

Лайла беше стотвила зелени сарми; в къщата цареше блажена тишина. След като се нахраниха, Ленарт се зае да нарежда съдовете в миялната и подхвърли небрежно:

— Абе, имаме ли нужда от нещо? Нещо за измайсторяване?

— Май не, какво например?

— Не знам. Затова питам.

— Как така за измайсторяване?

— Ами, така. Нали знаеш какво е. Да сглобиш разни части и да се получи нещо. Да измайсториш нещо.

— И за какво ти е да го правиш?

Ленарт въздъхна и изхвърли остатъците от чинията си, преди да я сложи в машината. Защо ли изобщо попита?

Наля прах и затръшна вратичка на съдомиялната ненужно силно.

Лайла следеше движенията му, облегнала буза на дланта си. Когато той взе кърпата и започна да бърше масата, тя се обади:

— Етажерка за обувки.

Ленарт преустанови кръговите движения с кърпата и си представи пода в антрето им. Имаше само четири чифта обувки. По един чифт ежедневни и един чифт сабо за всеки. Гумените ботуши стояха в килера.

— Да — промълви той. — Да, може.

— И ще можем да си държим там и гумените ботуши — додаде Лайла.

— Да, да.

Той погледна Лайла. Беше свалила няколко килограма през последните месеци. Вероятно имаше връзка с факта, че той вече не намираще хартийки от шоколадови бонбони из къщата. Беше престанала да се тъпче за утешение.

Сигурно беше от светлината — както се отразяваше от мушамата на масата и осветяваше лицето ѝ отстрани. За един кратък миг Лайла му се видя красива. Разстоянието от неговата ръка до нейното лице беше само половин метър и той сякаш отстрани видя как ръката му бавно се вдигна от масата и я погали по бузата.

След това той грабна парцала и зажули едно засъхнало леке от боровинково сладко така френетично, че мушамата се плъзна от масата. Той изплакна кърпата, окачи я на крана да съхне и промърмори:

— Етажерка за обувки, значи.

През следващите седмици Ленарт направи етажерка за обувки, две закачалки за хавлии и едно шкафче за ключове. Не му хрумваше от какво повече имат нужда и затова мина на къщички за птици.

Понякога, докато вдишваше мириса на дървото и слушаше някой Шубертов квартет откъм стаята на момиченцето, се чувстваше напълно в мир със света. Макар и с малки стъпчици, всичко беше тръгнало в правилната посока. Острите, груби ръбове на съществуването се бяха загладили — първо с пила, после с шкурка — и той можеше да се плъзга през живота, без да му се забиват трънчета в пръстите.

Ленарт си сложи антифоните и включи пробивния трион, за да изреже прозорчетата и врати в това, което щеше да се превърне в къщичка за птици — копие на тяхната къща. Беше пипкава работа и изискваше съсредоточаване, и когато пет минути по-късно той изключи триона и свали антифоните, от челото му капеше пот.

Тишината след ужасното бръмчене на триона беше приятна, но не беше ли *прекалено* тихо? Откъм стаята на момиченцето не се чуваше нито музика, нито тананикане. Той остави инструментите и отиде да провери какво става.

Момиченцето се беше измъкнало от кошарата. Докато той режеше и не чуваше нищо, то се беше промъкнало зад гърба му, беше взело чука и се бе нахвърлило върху сиди плъра. С удари и къртене беше разбило и двете тонколони и беше измъкнало мембраната. А сега я драскаше с пръсти и късаше кабелите, като клатеше глава.

Той отиде при него и се опита да издърпа от ръцете му изпочупените чаркове, но то отказа да пусне. Друсаше ги и ги дъвчеше.

— Дай ми ги — увещаваше той. — Ще се порежеш.

Момиченцето го изгледа с присвити очи. След това каза ясно и отчетливо:

— Музика.

Ленарт така се удиви, че спря да дърпа и го зяпна. Това беше първата дума, която чуваше от детето. Той се наведе към него и попита:

— Какво каза?

— Музика — повтори момиченцето и издаде нещо средно между ръмжене и хленч, докато удряше мембраната в пода.

Ленарт коленичи до него и каза:

— Музиката не е там.

Момиченцето спря да удря и го погледна. *Погледна* го. Няколко секунди се взира в очите му. Ленарт го прие за насърчаване и се помъчи да обясни по-добре:

— Музиката е навсякъде. Вътре в теб. Вътре в мен. Когато пеem, когато свирим. — Той посочи счупения плеър. — Това е само машина.

Напълно забрави решението си да не говори с момиченцето. Вече нямаше никакво значение. И Лайла, и Джери му приказваха, с този проект беше свършено. Той отново посочи плеъра:

— Разбираш ли? Машина. Хората правят музиката.

Ленарт извади диска, евтино издание на втория струнен квартет на Шуберт. Пъхна показалец в дупката и го показа на детето.

— Музиката е записана тук.

Момиченцето не реагира на думите му, но все пак обърна ококорени очи към диска. Наклони глава, сбърчи нос. Ленарт обърна диска към себе си, за да види какво го е впечатлило. И видя лицето си.

Разбира се.

Доколкото знаеше, момиченцето никога не беше виждало огледало. Отново обърна лъскавата повърхност към него и промълви:

— Това си ти, Мъничка. Това си ти.

Момиченцето се взираше като омагьосано в диска на пръста му; после прошепна: „Мъничка...“ докато от ъгълчето на устата му се проточиха лиги. То пропълзя по-наблизо, без да изпуска от очи

огледалния си образ. Протегна ръце към диска и Ленарт го пусна. Едва тогава забеляза, че беше пуснало въженцето с възлите; то се търкаляше, излиняло и сдъвкано, на пода зад детето. А то вече имаше очи само за диска.

Малко по-късно Ленарт го сложи в кошарата, все така стиснало диска с две ръце и загледано в сребрилата повърхност. Беше напълно недостъпно. И все пак Ленарт облегна брадичка на ръба на кошарата и повтори:

— Музиката не е там, Мъничка. Тя е тук — той посочи сърцето ѝ — и тук — и докосна слепоочието ѝ.

21.

Джери намери време да дойде на гости чак в началото на пролетта. Причината беше в едно малко бизнес начинание, с което се бе захванал.

От няколко години поработваше на черно в билиардната зала в Нортелйе — отбиваше се, ако имаха нужда от помощ. Една вечер стоеше зад тезгяха и миеше чаши, когато в кафенето влезе негов стар познат. Ингемар. Поговориха си малко и при предложението на Джери за една руска контрабандна бира от тайния запас. Ингемар вдигна вежди.

— А цигари имаш ли?

Джери отвърна, че няма, а и алкохолът е само за приятели, но пък Ингемар не е от тия, дето ще хукнат при ченгетата да го изпепят, нали?

— Не, не — изсмя се Ингемар и си отвори бирата със запалката. — Точно обратното. Ами ако ти кажа: осемдесет кинта кутията? Какво мислиш?

— Да не е някой полски боклук, направен от слама и вестникарска хартия?

— Ами! „Марлборо“. Честно да си кажем, не знам дали е пиратска фабрика или нещо такова, но вкусът е същият. На. Опитай.

Ингемар му подаде един пакет и Джери го огледа. Нямаше нито бандерол, нито печат, но иначе си изглеждаше съвсем нормално. Взе една цигара и запали. Никаква разлика.

В момента Ингемар работел като тираджия, най-вече в балтийските държави. Имал човек в Естония, който продавал евтини цигари, стига да не задаваш много въпроси. Той се огледа предпазливо — две от билиардните маси бяха заети, а трима души седяха около една маса и пушеха.

— Не би трябвало да ти е проблем да шитваш по... колко... да кажем петдесет кутии на месец. Даваш няколко десетачки и си готов.

Джери се замисли. Сто и двайсет кинта за кутия щеше да е добра цена. Печалбата му щеше да е две хиляди на месец.

— Окей. Действаме. Кога ще ми ги доставиш?

Ингемар се ухили.

— Веднага. Камионът е вънка.

Паркиран на улицата пред билиардната зала беше не тирът на Ингемар, а обикновен автомобил. Ингемар се озърна и отвори багажника. Беше наполовина запълнен от два черни чувала. Ингемар показва кутиите, опаковани пет по пет.

— Четири бона — заяви. — Като нови.

— Нямам толкова в мене, както можеш да се досетиш.

— Ще ми ги дадеш другия път. Като натрупаш малко начален капитал.

Заедно пренесоха чувалите в боклукчийското отделение и си стиснаха ръцете с уговорката да се видят след месец.

Още същата вечер Джери пробута осем кутии и после му беше по-лесно под закрилата на мрака да закрепил останалите кутии отзад на мотоциклета и да се прибере у дома. В бъдеще щеше да помоли Ингемар да му ги доставя направо там.

Той нареди четирийсет и двете кутии в четири спретнати купчинки в ъгъла на хола и седна на креслото да ги погледа с ръце, заключени на корема. „Така — помисли си, — щрак и ето ме — предприемач.“ Като знак, че приема нещата сериозно, той изпразни портфейла си и прибрав шестстотин и четирийсетте крони на Ингемар в един плик.

Опила останалите триста и двацет крони. В билиардната зала работеше по шест часа без почивка и получаваше петдесет крони на час. Ако тази работа с цигарите потръгне, надницата му изведнъж щеше да се удвои.

Стотачка на час. Без данъци. Чиста работа. Идеално.

Петдесетте кутии се разпродадоха като топъл хляб и на следващия месец Ингемар си получи парите и докара следващата пратка директно в дома на Джери. Беше изкушаващо да разшири дейността, но Джери съзнаваше, че трябва да бъде внимателен и да продава само на хора, на които може да се разчита. Да не става алчен. Тогава всичко щеше да отиде по дяволите.

Ролята му на прекупвач му спечели известно уважение в квартала. Можеше да се навърта в билиардната зала и без да е на работа, а и хората бяха по-склонни да разговарят с него от преди. Имаше приятели в града и тъй нататък. Удовлетворението, което му носеха миговете с Терез, вече не изглеждаше чак толкова жизнено необходимо.

Все пак в началото на март взе китарата и се метна на мотора; запали на седмия опит. Беше започнал сериозно да обмисля дали да не си купи нов, по-хубав. Тези дни не беше толкова невъзможно.

Къщата си стоеше и изглеждаше точно както при последното му идване преди четири месеца. Но нещо друго се беше променило. На Джери му отне известно време да установи какво точно, но когато седна на кухненската маса да пие кафе с Ленарт и Лайла и да яде домашен сладкиш, изведнъж му се изясни.

Той седеше на кухненската маса и пиеше кафе със сладкиши заедно с родителите си.

Просто беше станало съвсем естествено. Все едно беше нормално. Никаква подозрителност при пристигането му, никаква скрита критичност, никакъв тлеещ конфликт между родителите му, който можеше да лумне в някой подигравателен коментар. Само кафе, домашни вкусоти и сладки приказки. Джери гледеше ту Ленарт, ту Лайла, които си топяха сладките в кафето.

— Какво ви става, бе?

Лайла се обърна към него.

— Става ли ни нещо?

Джери посочи подредената маса.

— Да, мамка му, стойте си като... де да знам... пет пари в кесийка. Все едно всичко е цветя и рози. Какво ви става?

Ленарт сви рамене.

— И какъв е проблемът?

— Няма проблем. Точно това му е злоещото. Да не сте влезли в някаква секта?

Джери не разбираше нищо. Изгълта още няколко парчета сладкиш, благодари и слезе в мазето.

Кошарата на Терез беше прибрана и тя вече спеше в старото му легло. Не носеше и памперс, значи явно се беше научила да ползва тоалетната в мазето. В стаята се беше появил ръчно изработен шкаф с

дървена решетка отпред. Джери различни зад решетката седи плещър. Терез стоеше наред стаята, напълно неподвижна. В едната ръка държеше компактдиск.

Беше станала много хубаво момиченце. Светлорусата коса се диплеше около лицето с огромните сини очи — същински ангел.

Джери така се впечатли от гледката, че седна на пода срещу нея, без да отрони и дума. Терез бе вторачила поглед в устните му. След десетина секунди тя пристъпи към него и го удари силно през устата с вик:

— Говоли!

Джери за малко да падне по гръб, но успя да се подпре на едната ръка. Инстинктивно зашлеви Терез, достатъчно силно, че и тя да се катурне.

— Какви ги вършиш, мамка му, изчадие такова?!

Терез се изправи, отиде до леглото и се покатери отгоре. Седна с гръб към него и лице към стената и си затананика. Джери опипа устата си. Този път нямаше кръв.

— Слушай, сестричке — подвикна той. — Така няма да се разберем.

Раменете ѝ се присвиха и главата ѝ се преклони, сякаш се срамуваше. Джери омекна и каза на гърба ѝ:

— Е, карай. Голяма работа.

Той приближи на пръсти и видя, че тя изобщо не се червеше от срам. Беше навела глава просто за да се огледа по-добре в компактдиска в ръцете си. Джери понечи да го вземе.

— Я да видим какво си имаш.

Терез издърпа диска и *изръмжа*. Няма по-точна дума за звука, излязъл от гърлото ѝ. Джери се изсмя и се оттегли.

— Добре, добре. Няма да ти го взимам. Разбрах. Както искаш, сестричке.

Известно време постояха в мълчание един до друг. Джери гледаше Терез, а тя гледаше себе си. Накрая, без да се обръща към него, тя нареди:

— Говоли.

— Е, нали ти говоря. Какво искаш да кажа? Извинявай ли? Да не се сърдиш, че ме нямаше? А? Ами, извинявай.

— Талата говори. Пей.

Джери сбърчи вежди. И накрая разбра. Извади китарата и изсвири до. Терез се обърна и погледна пръстите му, докато той пак изсвири до. Ръката ѝ се стрелна. Тя го удари с ръба на диска през пръстите и изпищя един-единствен дълъг тон.

Джери се удържа да не я зашлеви. На дясната му ръка се появи червена ивица. Терез изпя тона отново и надигна диска за нов удар.

— Да, да — извика Джери. — Кротко. Разбрах.

Той изсвири Етај7 и Терез отпусна ръка.

— Бях забравил. Sorry.

Джери не беше писал нови песни, затова известно време импровизираха — Джери свиреше разни подходящи акорди, а Терез пееше. Мелодиите, които се получаваха, звучаха не по-зле от предварително композираните от него с такова старание.

Той заглуши звука от струните с ръка и се огледа из стаята. Мизерният ѝ мъничък свят. Сиди плетърът, леглото, бурканите с бебешка храна.

Така ли трябва да бъде?

Внезапна болка в ръката го разбуди от размислите. Терез пак беше атакувала с диска.

— Талата говори!

Джери разтърка ръката си.

— Да му се не види, да не съм машина?! — Той почука по китарата. — Талата говори, когато аз искам, ясно?

Терез се наведе и внимателно погали грифа, като шепнеше:

— Тала? Тала?

Тя долепи ухо до струните и за момент Джери помисли, че китарата ще ѝ отговори. Даже и той се надвеси над грифа.

С периферното зрение зърна ръката с диска, летяща към бузата му, и отскочи. Ръбът на диска се заби в китарата и леко нащърби дървото. Терез ококори очи и закрещя:

— Тала! Голката тала!

Тя се протегна към китарата, като че ли за да я утеши; от очите ѝ се стичаха сълзи. Джери се изправи.

— Не че нещо, сестричке, ама си пълно психо. Няма съмнение.

22.

Какво беше станало наистина? В що за секта бяха влезли Ленарт и Лайла?

В онази, най-обикновената, която включва само двама членове и за която могат да получат покана единствено търпеливи женени двойки, и то в най-добрия случай. Секта с мото: „Имаме само един друг.“ Ленарт не можеше да обясни кога точно бяха стигнали този етап, но един ден се озова в кухнята, топлещ кифлички в микровълновата и чакащ Лайла да се прибере от Нортелйе. Докато гледаше как кифличките бавно се въртят, усети, че Лайла му липсва. Че чака с нетърпение завръщането ѝ, за да могат да пият кафе и да ядат топли кифлички. Че ще бъде приятно.

Може да прозвучи като глупаво клише, но ако нещо може да се изрази просто и ясно, защо не?

Ленарт започна да цени каквото има.

Не че се влюби отново в Лайла или пък старите злини бяха забравени и всичко започваше отначало. Такива неща стават само в жълтата преса. Но той започна да гледа на съществуването с други очи. Вместо да скърца със зъби за всичко пропуснато, сега се радваше на постигнатото.

Имаше добро здраве, прилична къща, работа, която му допаднаше и му носеше известно признание. Съпруга, която не го беше изоставила през всички тези години и която му желаше единствено доброто, напук на всичко. Син, който, ако не друго, поне не беше наркоман.

Освен това го бяха избрали за пазител на онзи дар, скрит в мазето. Момиченцето не се побираше в шаблона — то беше просто каприз на съдбата, а и огромна отговорност. Дори и носенето на отговорност обаче може да дава някакъв смисъл на съществуването.

С две думи, нелош живот. Може би не достатъчно за некролог със златна рамка и хвалебствени слова, но съвсем сносен. Беше сносен. Ставаше.

Все още не можеше да нарече Лайла хубава, но понякога, на определена светлина... През последните месеци беше свалила поне десет килограма и неведнъж, когато си лягаха да спят, топлото ѝ тяло, плътта ѝ събуждаха страстта му и двамата правеха онова, което се очаква от съпрузи. Това доведе до по-непринудена атмосфера и близост между тях, а това на свой ред промени още повече отношението му към нея и така нататък, и така нататък.

Момиченцето беше около петгодишно, когато Ленарт и Лайла отпразнуваха кръгла годишнина от сватбата си. Да, отпразнуваха. На вечеря пиха вино, а после пиха още, докато разглеждаха стария албум със снимки и слушаха АББА. Изведнъж момиченцето се появи в хола. За първи път се бе качило само в къщата. Погледът му се плъзна из стаята, без да се спира върху Ленарт и Лайла. То седна на пода пред камината и започна да гали главата си в едно декоративно каменно тролче.

Ленарт и Лайла бяха щастливи и леко пияни. Без да се замислят, взеха момиченцето между себе си на дивана. То не пусна трола, а го стисна между бедрата си, за да си освободи ръцете да го проучи.

„Hole in Your Soul“ приключи и в стаята зазвуча пиано — интродукцията на „Thank You for the Music“.

I am nothing special, in fact I'm a bit of a bore...

Лайла запя. Макар да не можеше да достигне нито височините, нито бистротата на Агнета, пак звучеше добре. Веднага получи подкрепление от страна на момиченцето, което инстинктивно схвана мелодията и взимаше тоновете част от секундата след като ги чуеше от АББА.

Гърлото на Ленарт се присви. На припева не можа да се удържи и също се включи.

*So I say thank you for the music, the songs I'm singing
Thanks for all the joy they're bringing...*

Пееха за това, което ги свързваше. Полюшваха се заедно на дивана — дори и момиченцето. Песента бавно заглъхна. И Ленарт, и Лайла се бяха просълзили и за малко да сблъскаат глави, когато едновременно се наведоха да целунат детето по челото.

Беше хубава вечер.

Момиченцето започна да излиза от стаята си. Удивително беше колко време му трябваше, но най-сетне дойде денят, когато то пожела да разшири света си. А и тъй или иначе развитието му беше забавено във всяко едно отношение, с изключение на музикалността. Отне дълго време да го научат да се грижи за личната си хигиена, движеше се неуверено и трмаво, а хранителните му навици бяха като на много малко дете. Все така отказваше да яде друго освен бебешки пюрета и на Ленарт му се налагаше да ходи до отдалечени магазини, за да не събуди подозрения. То имаше тенденция да се привързва към неживи предмети вместо към живи същества, а говорът му се развиваше изключително бавно. Изглежда, разбираше всичко казано, но отговаряше само с фрази от по две-три думи, а себе си наричаше „Мъничка“.

„Мъничка още храна.“ „Мъничка дава това.“ „Това маха.“

Изключение правеха текстовете на песните. Като се има предвид ограниченият речник на момиченцето, беше невероятно да го чуеш как пее някоя песен на английски, и то с перфектно произношение. „Пее“ може би не е точната дума. То *възпроизвеждаше* песента. В деня след годишнината например то обикаляше из мазето и пееше „Thank You for the Music“ със специфичната дикция на Агнета Фелтскулг; знаеше почти целия текст.

След онази вечер Ленарт свали всички ограничения и Лайла получи разрешение да сподели музикалния си вкус с момичето. Шуберт и Бетовен застанаха рамо до рамо със Стикан Андершон и Петер Химелстранд в сиди плъра.

Но проблемът, който Ленарт бе отказал да приеме, сега бе назрял. Не можеха да позволят момиченцето да се покаже извън къщата. Една възможност беше да го заключват вътре, но това не представляваше никаква алтернатива. Какво щяха да правят?

— Ленарт — подхвана Лайла няколко дни по-късно, докато двамата окачваха нова къщичка за птици в градината, — трябва да приемем, че всичко свърши.

Ленарт стоеше на най-горното стъпало и изпусна къщичката, която се мъчеше да окачи. Вкопчи се в дървото и облегна чело на ствола. После слезе, седна на третото стъпало и погледна Лайла в очите.

— Можеш ли да си го представиш? — попита. — Да я изоставим и никога повече да не я видим?

Лайла се замисли и се помъчи да си го представи. Липсата. Мазето — празно, бурканите с детска храна — изчезнали, гласът на момиченцето — затихнал завинаги. Не. Не го искаше.

— Не си ли съгласен, че в такъв случай трябва да я осиновим? Все пак тя има само нас, привикнала е с нас. Би трябвало да го вземат предвид.

— Първо, не съм сигурен, че ще бъдат толкова снизходителни, и, второ... — Той стисна ръката на Лайла. — И двамата го знаем, нали? Нещо не е наред с нея. Нещо сериозно. Ще я затворят в някое заведение. Някъде, където няма да ценят това, което ние ценим у нея. Ще я виждат единствено като... увредена.

— А какво ще правим? Рано или късно тя ще излезе през пътната врата и тогава шансът да я задържим ще бъде още по-малък. Какво да правим?

— Не знам, Лайла. Не знам.

Думите на Лайла за пътната врата дадоха идеята на Ленарт. Проблемът беше прост: момиченцето не биваше да излиза през пътната врата. Къщата им беше закътана и рискът някой да го види през прозореца бе минимален. Освен Джери никой не идваше на гости.

Ако обаче излезете през пътната врата, можеше да продължи по алеята. Да излезе на шосето. Да навлезе в гората, да стигне до града. До чужди хора. А те щяха да задействат машинарията, която щеше да им я отнеме.

Ленарт най-сетне откри решение — далеч не беше убеден дали ще се получи, но друго не му идваше наум. Без да споменава на Лайла, измисли история и я разказа на момиченцето.

Историята беше следната: светът бе място, населено от големи хора. Хора като него, Лайла и Джери. Някога имало и малки хора. Като момиченцето. Като Мъничка. Но големите хора убили всички малки хора.

Ленарт забеляза, че момиченцето не разбра думата „убили“ и я смени с „изяли“. Като храна. Големите хора изяли малките.

В този момент момиченцето направи нещо много необичайно. То зададе въпрос. Забило сърдит поглед в стената, то попита:

— Защо?

Ленарт не беше изпитал историята и се принуди бързо да измисли някакъв отговор. Обясни, че зависело какво има човек в главата. Почти всички хора имали омраза и глад в главата. Но имало и такива като него, Лайла и Джери — те имали любов в главата.

Момиченцето повтори думата, която беше пяло безброй пъти, но никога не бе изговаряло:

— Любов.

— Да — кимна Ленарт. — И когато човек има любов в главата, иска да обича и да се грижи за малките хора, а не да ги яде.

Той продължи с разказ за всички големи хора, които бил виждал да дебнат около градината в търсене на малък човек за изяждане. Да, толкова било страшно, че ако момиченцето излезело навън, нямало да успее да изпее цяла песен, преди големите хора да го хванат и да го изядат.

Детето погледна неспокойно към прозореца и Ленарт го погали успокоително по гърба.

— Няма страшно, стига да си стоиш вкъщи. Разбираш ли? Трябва да стоиш в къщата. Да не гледаш през прозорците и в никакъв случай *никога, никога* да не излизаш през вратата. Разбираш ли, Мъничка?

Момиченцето се беше свило в ъгъла на леглото и не отместваше тревожен поглед от прозореца. Ленарт взе да се съмнява дали историята му не се е получила *твърде* добре. Той взе босите му крачета в ръце и ги погали с палци.

— Ние ще те пазим, Мъничка. Няма от какво да се боиш. Нищо няма да ти се случи.

След малко, когато Ленарт излезе от стаята на момиченцето, вече си беше простил за ужасната история. Отчасти беше необходима и

отчасти в нея имаше зрънце истина. Беше убеден, че външният свят щеше да я изяде, макар и не по описания от него брутален начин.

Колкото и да се самооправдаваше Ленарт, разказът му направи силно впечатление на момиченцето. То вече не смееше да излезе от стаята си и държеше да покриват прозореца, за да не го видят големите хора. Един ден Лайла влезе в стаята и завари детето да размахва срещу одеялото на прозореца нож, взет от кутията с инструменти.

Лайла не знаеше какво е станало, но от отделни думи на момичето започна да намества парченцата от пъзела и най-накрая притисна Ленарт до стената: какво всъщност беше казал?

Ленарт призна историята си, но пропусна най-ужасните подробности. В крайна сметка Лайла склони да не променя представите на момиченцето. Не одобряваше стореното от Ленарт, но тъй като не й хрумваше по-добра идея, остави детето да вярва в тези безумства.

И Ленарт имаше своите съмнения дали е подходил разумно. Инцидентът с ножа беше само първият от цяла поредица. След като Ленарт заключи ножа, момичето взе длето, отвертка, трион. То нареди инструментите около себе си на леглото като оръжеен арсенал, който да използва, когато Големите дойдат. Ленарт се опита да ги вземе, но то изпищя един-единствен сърцераздирателен тон.

Отвори му се работа. Смени един по един най-опасните инструменти с други не чак толкова опасни. Триона с чук, длето с пила. Не че и те бяха подходящи играчки, но момиченцето никога не се нараняваше. Искаше само инструментите да са наредени в защитен кръг, заклинание около леглото му.

Ако се преместеше на пода, взимаше със себе си инструментите и грижливо ги пренареждаше. Те се бяха превърнали в новите му приятели и то им пееше, шептеше им и ги потупваше. Никога не беше толкова спокойно, колкото когато лежеше на кълбо в кръга си и слушаше някое адажио от Моцарт на сиди плъра. Понякога заспиваше така. След като веднъж сбърка, Ленарт си извади поука винаги да взима инструментите, когато местеше детето на леглото; иначе то се будеше с писъци.

Времето минаваше и ужасът на момичето премина в безпокойство, което на свой ред премина в бдителност. Купчината инструменти понамаля. Един ден Ленарт беше забравил да прибере бормашината и когато влезе в стаята на детето, то я прегръщаше и ѝ говореше тихичко. От време на време натискаше копчето и бормашината забръмчаваше в отговор, след което разговорът продължаваше.

Тя се превърна в новия му любимец и Ленарт му я остави, тъй като след новата придобивка то му позволи да прибере старите. Освен това му действаше успокоително. Отново се осмели да излиза за кратки разходки, но винаги с бормашината в ръка.

Ленарт се усмихваше, като го виждаше да се прокрадва из мазето с бормашината, готова за стрелба, бдително като шерифа, чакащ мъжете с черните шапки да пристигнат в града. Детето не можеше да спи без нея.

Едва когато навърши седем години, момичето започна да проявява интерес към нормалната употреба на инструментите. С всеки изминал ден то приближаваше с една крачка Ленарт, който работеше на плота в мазето. То не протестира, когато той го вдигна и го сложи да седне на плота; само стоеше, притиснало бормашината до гърдите си, и гледаше какво прави.

Ленарт тъкмо беше довършил най-новата къщичка за птици и я показва на момичето. Макар то да го гледаше съсредоточено как работи, сега отмести поглед от готовата къщичка. Както обикновено.

Ленарт взе новата бормашина — купи си я, след като момичето взе старата. На шега я включи и изключи няколко пъти и се престори, че тя говори с бормашината на момиченцето. То не се включи в играта.

Ленарт смени бургията и се зае с финалните щрихи.

— Сега ще пробием входа. Оттам птичките ще влизат и излизат. Чик-чирик. Птички.

Момиченцето следеше Ленарт, докато той пробиваше дупката, и после продължи да се взира в нея, сякаш чакаше нещо. Ленарт понечи да го свали от плота и то изръмжа и го удари по рамото с бормашината. Той го върна на плота. Детето се наведе към дупката и прошепна:

— Чик-чирик.

И продължи да се взира.

Остра жал жегна Ленарт и той реши да направи изключение.

Рано на другата сутрин той взе момиченцето със себе си в антрето. Вратата се отвори и то ококори очи. Опита се да се изтръгне от ръката му и да избяга и си пое дълбоко въздух, за да изпищи. Ленарт го изпревари:

— Шшт! ШШТ! Ще ни чуят!

Момиченцето затвори уста и цялото се разтресе, когато Ленарт внимателно бутна вратата и се престори, че оглежда двора.

— Да вървим — прошепна той. — Тихо. Внимателно.

Той избута момичето през прага, но се принуди да го вдигне на ръце, за да стигнат до най-близкото дърво с къщичка за птици. Тялото на детето беше стегнато и твърдо като лед.

Беше майско утро и птичите песни се лееха от храсти и дървета. Ленарт обърна лицето на детето към къщичката, която беше съвсем същата като завършената снощи.

Изведнъж детето зяпна и се отпусна в ръцете му. Една червеношийка се показа през дупката, постоя малко, като се оглеждаше бдително, и после отлетя. Момиченцето я следеше с очи и от устата му се стичаше слюнка.

Ленарт нямаше представа как то тълкува видяното. Че птиците идват, когато пробиеш дупка, или изчезват, защото си пробил дупка; или пък в действителност разбираше всичко много добре.

Той го пусна на земята и обясни:

— Птичките живеят там, те летят наоколо...

Но едва бе започнал изречението и детето се втурна в къщата и затръшна вратата след себе си.

23.

През февруари 2000 година алчността най-сетне започна да надделява у Джери и вината за това беше на „Епъл“. Новият „Пауър Мак G4“ с 500-мегагерцов процесор най-после щеше да излезе на пазара след провала на „Моторола“ и щеше да струва към трийсет хиляди. Дотук добре. Имаше пари — беше започнал да спестява още при първите слухове преди година.

Но после чу за „Синема дисплей“. Във връзка с появата на G4 щяха да пуснат и 22-инчов плосък екран с най-добрата разделителна способност и най-готиния дизайн досега. И той щеше да излезе към трийсет бона.

Старото макче на бюрото на Джери изведнъж му заприлича на сечиво от каменната ера. Напоследък се беше заиграл с „Кюбейс“ 4, за да пише мелодии, но вървеше ужасно бавно. Искаше му се да ъпгрейдне до 4.1, да впрегне на работа 500-герцовия процесор и да го види на големия плосък екран.

Превърна се във фиксидея. Джери си представяше как, като сложи сребристото РС под бюрото и грамадния монитор с прозрачната рамка отгоре, всичко ще бъде *идеално*. Нямахше да има за какво повече да се мъчи. Въздишаше по този компютър както вярващият въздиша по спасението. Веднъж да станеше негов и щеше да почувства мир и чистота, всичката мръсотия в живота му щеше да бъде изрината.

Но спасението си имаше цена. Видя се принуден да продава повече цигари. Още през декември удвои поръчките при Ингемар, а през януари взе сто и петдесет кутии и вдигна цената с десетачка в сравнение с миналия месец.

Нуждите на редовните клиенти не отговаряха на предлагането на Джери, колкото и заклетите пушачи да бяха. След като Матс, собственикът на билиардната зала, научи за дейността му, Джери премести бизнеса в дома си. Сега помоли редовните си клиенти да кажат на всичките си познати, че могат да си купуват евтини цигари от Джери.

Познатите дойдоха, а след тях и техните познати. През февруари Джери беше събрал дванайсет хиляди плюс трийсетте хиляди, които вече имаше, и направи нова голяма поръчка при Ингемар.

Няколко седмици по-късно, както си седеше в билиардната зала, при него дойде някакво момче на неговата възраст с късо подстригана коса и племенна татуировка, виеща се като змия на шията му и изчезваща под коженото яке. То сложи ръце на тезгяха, погледна Джери в очите и му съобщи, че от този момент бизнесът му приключва.

Джери се направи на ударен и попита момчето какво има против билиардната зала; пък и тя не била негова. Ако искал да я затвори, да говори с Матс. Момчето го изгледа с безизразно лице и му каза да се чувства предупреден. Ако продължи, лошо му се пише.

Ръцете на Джери трепереха леко, когато онзи си отиде, но всъщност не беше истински уплашен. Беше чувал за някаква банда от затвора в Нортелйе, наречена „Братя Юп“ — нелепо име за криминална организация. И заради това Джери не прие заплахата сериозно. Пък и нищо не сочеше, че момчето е част от някоя банда. Възможно бе да е свободен агент като него самия, но с малко по-груби обноски.

Той продължи да продава цигари, но внимаваше повече и поглеждаше през шпионката, преди да отвори вратата. Никой тъп анаболен клоун нямаше да застане между него и компютъра, спасението на душата му.

От последната партида му оставаха само петдесет кутии, когато животът му за пореден път бе изритан в нова посока. Една вечер в началото на март на вратата се звънна. Джери се надигна отегчено — на компютъра безкрайно бавно се сваляше един наръчник за правене на интернет сайтове. Надзърна през шпионката.

Отвън стоеше един познат на познат, когото не познаваше по име, но беше купувал цигари няколко пъти. Джери отвори вратата. В момента, в който видя лицето на мъжа отблизо, разбра, че нещо не е както трябва. Онзи извади една метална обувалка и макар Джери да не съзнаваше къде е опасността, се опита да затръшне вратата. Твърде късно. Мъжът успя да пхне обувалката в процепа и вратата не се затвори.

След това откъм стълбището се чу тичане и няколко секунди по-късно те бяха вътре. Мъжът с обувалката прошепна: „Sorry, нямах избор“, и се изниза.

Бяха трима. Момчето от билиардната зала и още двама, които на пръв поглед не се различаваха от него. Все едно наистина бяха братя. Същите късо подстригани коси, същото яке.

Взеха чувалите с цигари. Принудиха Джери да им покаже къде си държи парите и ги напъхаха по джобовете си. И след това помъкнаха Джери със себе си. Поведоха го съвсем спокойно надолу по стълбите към чакащата кола. Джери беше загубил ума и дума от страх и дори не се сети да вика за помощ; беше увиснал в ръцете им. Забеляза, че колата е „Волво 740“ — здраво возило. Скоро щеше да се разбере защо. Имаше кука за теглене.

Закараха Джери до чакъления път край басейна „Ломар“. Хвърлиха го на земята под табелата с надпис „Втората най-дълга водна пързалка в Швеция“ и му сложиха белезници около глезените. После вързаха белезниците с верига за куката.

Пуснаха на стереото „Живеем на село“ на „Брьодерна Юп“ и го засилиха на макс. Джери се посра.

Момчето от билиардната зала сбърчи нос, като усети миризмата. Посочи Джери и се захили:

— Явно най-последно си схванал.

Описа с ръка полукръг над тъмното пусто поле наоколо.

— Предупредих те, дебелако. Сега ще направим няколко кръгчета. Ще има кръв и лайна. Но го погледни откъм добрата страна. Ще свалиш някое кило.

Откъм колата „Брьодерна Юп“ ръмжаха и цвилеха, за да имитират всички животни, които щяха да си купят, след като продадат домакинските си уреди. Джери плачеше и шепнеше:

— Моля ви, моля ви, пуснете ме. Ще ви дам каквото поискате.

Момчето пак се ухили.

— Какво? Нямаш и пукнат грош. Взехме ти всичко.

На Джери му се догади от ужас. Опита се да изрече думите, да им обещае всичките си спестявания, всичките си... всичко. Преди да успее обаче, момчето му залепи устата и изсъска:

— Не искаме да събудим съседите, нали така?

После се качи в колата, двигателят изрева и ауспухът избълва облак дим в лицето на Джери.

Завлачиха го по чакъла; ризата му се съдра и гърбът му се оголи върху острите камъни. Той пропадна в черна бездна; представяше си как кожата, мускулите се откъсват от тялото и по земята се влачи само голият му скелет. Искаше да припадне, искаше да умре бързо, искаше...

Дори не усети как колата спря на десетина метра от точката, от която тръгна. И тримата слязоха, наобиколиха го и се изпикаха отгоре му. После го отвързаха от куката. Чу глас в ухото си:

— Следващия път няма да спрем дотук, ясно?

Вратите се хлопнаха и колата рязко потегли, като го посипа с чакъл. Той остана да лежи, загледан в нощното небе и ярките зимни звезди. Целият му гръб гореше и той дишаше тежко през носа.

Трябваша му десет минути да се надигне и да махне лепенката от устата си. Краката му още бяха вързани и целият вонеше на пикня и лайна. С подскачане и пълзене се завлачи към жилищата и светлината; дори не забеляза кога падна и си ожули бузата на един остър камък. Нещо в него се беше пречупило безвъзвратно.

24.

Джери не се беше обаждал цял месец и Лайла започна да се тревожи. Имаше периоди, в които той не се вясваше с месеци, но обикновено се чуваха поне веднъж на две седмици. А сега изобщо не се обаждаше и не отговаряше на позвъняванията на Лайла.

Вероятно тя щеше да провери какво става, дори да наруши забраната и да отиде до дома на Джери, ако един нов проект не бе обсебил по-голямата част от времето и мислите ѝ.

Беше започнала да учи момичето да чете.

Тя все още не можеше да си представи как ще изглежда бъдещето. Детето вече беше на осем години, вероятно почти девет. Какво щяха да правят, като порасне? Като влезе в пубертета, като стане тийнейджърка, като стане... възрастен човек? Нима Ленарт и Лайла като пенсионери щяха да крият в мазето си голяма жена, която никога не е излизала от къщата?

Тя не знаеше какво да мисли и затова живееше ден за ден. За компенсация си беше измислила фантастична история, според която момичето бе беглец, заплашен от депортиране, и затова трябваше да се крие. Беше чела за такива случаи в местния вестник, а и фантазията пасваше добре с неприятната история, сервирана на детето от Ленарт. Външният свят бе враждебен и беше по петите на момичето — покажеше ли се навън, щяха да го депортират, а може би и убият. Нещо като Ане Франк. Тази идея поуспокояваше Лайла.

Момичето не желаше да говори и задачата на Лайла не беше никак проста: да го научи на азбуката, да го накара да изговаря или повтаря звуковете, които съответстват на буквите. Отначало беше направо невъзможно. Лайла пишеше например „А“ на един лист и казваше буквата на глас. Момичето не поглеждаше листа, не издаваше и звук.

Лайла пробва с други букви, други начини да ги напише или илюстрира. Рисуваше картинки с познати на момичето предмети и пишеше имената им с големи букви, като ги изговаряше. Момичето не показваше никакъв интерес, само седеше с бормашината си или

нареждаше пирони в идеално прави редици, без изобщо да обръща внимание на Лайла.

След известно време Лайла се сети за решението. Идеше ѝ да се удари заради глупостта си. Та то си беше очевидно. Тя *пееше* буквите. Момичето повтаряше. Лайла слагаше листа с буквата пред лицето си, за да не би момичето да извърне поглед, и пееше „ааа“, все едно самата буква пее. Когато свалеше листа бързо, виждаше, че момичето е гледало; но погледът му веднага се извъръщаше. Продължи по същия начин и с останалите гласни.

Отне няколко седмици, но накрая се получи. Момичето свързваше символа със звука. Лайла вдигаше листа с „У“ пред лицето си; за миг настъпваше тишина, докато момичето чакаше тона. Лайла мълчеше и затова то го изпяваше само, ръмжащо, но съвсем ясно „ууу...“.

Ленарт отново беше в усилен студиен период, но изслушваше разказите на Лайла за напредъка на детето, насърчаваше я и даваше предложения. Когато например Лайла изложи проблема със съгласните, Ленарт предложи да тръгне от известни на момичето текстове на песни, но да извади отделни думи и да го накара да ги пее.

Лайла избра за начало „Хиляда и една нощ“ на Ласе Лъондал, понеже Ласе имаше склонност да удължава гласните, но и да произнася съгласните ясно, което правеше пеенето на отделните думи лесно.

*Хиляда и една нощ сам бях,
мечтаех и лежах...*

Лайла започна с думата „сам“ — пееше думата, като държеше листа пред лицето си. „Сааам... сааам.“ След безкрайни повтаряния и изпявания, с внезапни прекъсвания и писане на листа, най-накрая момичето, тъй да се каже, зацепи.

В ранното лято Лайла вече можеше да вдигне листа с думата „хиляда“ или „чаках“ и момичето я изпяваше.

Лайла звъня ли, звъня, дори отиде до жилището на Джери, с мъка изкачи стъпалата до апартамента му и почука на вратата. Никой не отвори, но Лайла надзърна през процепа за писмата и видя, че пощата и рекламите са събрани. Джери все още беше някъде там. Тя го повика през процепа, но не получи отговор.

И тогава, един ден в началото на юни, той изведнъж се появи на верандата. Лайла едва го позна; сякаш покани на масата непознат човек. Ленарт дойде от студиото и реагира по същия начин. На път беше да попита кой е.

Ако Лайла с внимателно хранене бе свалила десетина килограма от зимата насам, то Джери бе смъкнал три пъти по толкова за по-кратко време. Имаше торбички под очите и няколко бели косъма на слепоочията. На дясната му буза се виждаше недобре зараснал белег. Чисто физическият авторитет, с който преди завземаше стаята, бе изчезнал. Беше започнал да заприличва на Ленарт.

Известно време мълчаха. Накрая Лайла се осмели да попита:

— Какво ти се е случило, миличък?

По устните на Джери заигра сянка на някогашната иронична усмивка.

— Да видим какво ми се случи? Ами, например вече получавам пенсия по болест.

— Пенсия ли? Та ти си на трийсет и три години.

Джери сви рамене.

— Успях да ги убедя.

— В какво?

— Че не мога да работя. Че съм свършен. Че не мога да стоя между хора.

Лайла се протегна през масата, за да го погали по ръката, но Джери се дръпна. Тя промърмори:

— Но, миличък, защо?

Джери поглади белега под наболата брада и погледна Лайла в очите:

— Защото ги мразя. Защото не мога да ги понасям. Защото се страхувам от тях. Това стига ли ти?

Джери стана от масата и когато Лайла се опита да го спре, той отблъсна ръката ѝ. Взе китарата, която беше оставил в коридора, и слезе в мазето.

25.

Беше нещо като завръщане у дома. Въпреки всичко. Той долови добре познатия мирис на дърво, дим, перилен препарат и типичната миризма на мазе и сякаш се пренесе в детството си. Досега се чувстваше като празна обвивка и прие с благодарност това ново усещане, защото то му даваше някакво съдържание.

Очакваше да му е малко по-добре с Ленарт и Лайла, но едва търпеше да вижда дори тях. Зад всяко лице се криеше друго, зад всяко изречение се спотайваха някакви тъмни мотиви. Да, той страдаше от параноя. Имаше дори медицинско.

Момичето го чакаше в полумрака на стаята си. С изправен гръб, изпънати ръце и стиснало бормашина. Джери седна на леглото и отвори калъфа на китарата.

— Здравей, сестричке. Липсвах ли ти?

Не получи отговор. Джери се е поотпусна. Изсвири Етај7; момичето взе същия тон. Още няколко акорда, малко импровизация и момичето запя мелодия. Джери въздъхна дълбоко. Детето стоеше в мрака до сиди плъра и той едва виждаше силуета му.

— Да му се не види, сестричке — промърмори той. — С теб поне може да се общува.

Той остави китарата и отиде до прозореца да свали одеялото.

— Какви ги вършиш, по дяволите...

Той млъкна. Момичето се беше свило в ъгъла, стискаше бормашината и гледаше уплашено към прозореца. Джери клекна пред него.

— Какво има? Ти май си по-откачена и от мен. От прозореца ли се страхуваш?

— Големи — отговори момичето. — Опасно вън. Искат изядат Мъничка.

— Какви ги дрънкаш? Навън има големи, които искат да те изядат?

— Да.

Джери кимна.

— Сама не знаеш колко си права. Точно така е. Жалко, че не го разбрах по-рано. И защо искат да те изядат?

— Омраза в главата.

Джери се досети за какво става дума. Беше се чудил как, по дяволите, Ленарт и Лайла успяват да задържат момичето в къщата. Явно бяха намерили начина.

— А аз? — попита. — Аз защо не искам да те изям?

— Любов в главата.

— Любов в... Искаш да кажеш, че те обичам?

Момичето не отговори. За миг на стената падна сянка — Ленарт или Лайла бяха на двора и минаваха покрай прозореца. Детето потръпна и се сви още повече. Джери побърза да окачи одеялото и то се поотпусна.

— Свири. Пей.

Известно време импровизираха. Джери свиреше минорни мелодии, а момичето ги правеше още по-мрачни с ясения си глас, превръщаше ги от прости мелодийки в погребална песен за целия живот и човечеството. Поне за петнайсет минути Джери не изпитваше ни най-малък страх; щяха да продължат още дълго, ако все по-вихрените му удари не бяха скъсали една струна.

Беше потънал в пот, когато прибра китарата в калъфа и щракна ключалката.

— Знаеш ли какво? — подхвана, без да поглежда Терез. — Колкото и да си откачена, имаш право. Ако изобщо обичам някого, обичам теб.

26.

От онзи ден нататък посещенията на Джери станаха по-редовни. Лайла тъжеше, че той не обръща внимание на нея и Ленарт, но утехата, която Джери намираше в компанията на момичето, му се отразяваше добре. След всяко слизане в мазето надвисналият над него буреносен облак се поразкъсваше.

Лайла продължаваше с обучението. С времето момичето се научи да чете думи и с печатни, и с ръкописни букви, дори без да са цитати от песни — макар да четеше със странна напевна интонация. Настъпи моментът за следващата стъпка: да научи момичето да пише.

Лайла се озова в още по-труден лабиринт. Детето можеше да държи химикалка, но отказваше да нарисува буквите, които Лайла му показваше. А когато Лайла опиташе да хване ръката му, то изръмжаваше или изкрещяваше някоя ругатня — по всяка вероятност чута от Джери. Можеше да звучи комично да чуеш детето да крещи „мамка му“ или „върви по дяволите“, ако думите не бяха изсъсквани с такава агресия и придружавани с удар, ако Лайла докоснеше ръката му. Лайла изостави този метод.

Пробва да рисува с тебешир, пробва да убеди момичето да дълбае буквите с най-новите си любими играчки — пироните, но нищо не помогна. Деветнайсетте стъпала към мазето ѝ тежаха все повече в такт с идването на зимния мраз и кракът я заболя по-силно от обикновено. Не успяваше да осъществи никакъв контакт. Ленарт също не можа да даде предложения.

Новият интерес на момичето беше да забива пирони в дъски. Не спираше, докато мястото не свършеше или дъската не се сцепеше. Когато наближи Коледа, Ленард се опита да го научи да чупи орехи с чука. И това се превърна в мания.

Но тогава на Лайла ѝ просветна. Един следобед тя наблюдаваше как момичето седи на пода и с жестока съсредоточеност чупи орехи. Подскачащите нагоре-надолу ръце, добре премерените удари, монотонните движения. Чук, чук, чук.

Дойде ѝ идея, пък и нямаше какво да губи. Изрови от склада старата пишеща машина на Ленарт, марка „Халда“. Занесе я в стаята и я сложи на земята до дъската за чукане на орехи. Момичето огледа набързо новия предмет от всички ъгли и после надигна чука, готово за удар, но Лайла бързо дръпна машината.

Макар че идеята щеше да се окаже добра, все пак отне почти година, докато усилията на Лайла дадоха резултат. Всяко копче беше ново препятствие, но когато момичето беше на около десет години, вече бе научило всеки звук, отговарящ на символ, който от своя страна отговаряше на копче. Започна да пише прости думи.

Имаше тенденция да прави крачка назад след посещенията на Джери. Дърпаше се и отказваше да се упражнява, но Лайла беше търпелива и не спомена нищо на Ленарт по въпроса. Ако то можеше да дари Джери дори с трошичка щастие, забавянето си струваше.

Освен това Лайла сама не знаеше защо го прави. Какво удоволствие можеше да донесе на момичето умението да чете и пише? Щеше ли някой ден да бъде част от обществото, в което тези способности се изискват?

Понякога на Лайла ѝ втръсваше от протяжната, монотонна работа. Тогава пускаше плоча на Биби Юнс или Муна Весман и заедно с момиченцето пееха известно време. Това поне наподобяваше някаква връзка и ѝ даваше сили да продължи.

27.

Джери не напускаше охотно жилището си и осъществяваше повечето си контакти с външния свят чрез компютъра. Пенсията му не стигаше за друго освен за храната, наема и връзката с интернет. През есента на 2001 г. попадна на нещо, наречено „Парти покер“. Джери беше нелош играч и залагаше умерено — печелеше колкото губеше.

След половин година броят участници бе нараснал значително в резултат на едно-две предавания по кабелните телевизии и няколко статии във вестниците. Включиха се и по-слаби картоиграчи и вече можеше да се припечелва по малко. Не кой знае колко големи суми, но добре дошло допълнение към мизерните пари от държавата.

Една вечер заигра с някакъв тип, наречен Bizznizz, който играеше малоумно. Джери не можеше да повярва друго, освен че блъфира, за да приспи съперниците. И все пак той не се оттегли. След няколко часа му се струваше съвсем очевидно кога онзи блъфира и кога наистина има добра ръка. До този момент Джери бе спечелил към сто долара.

При следващото раздаване Джери имаше три десетки и не се отказа, когато залозите се качиха. Накрая останаха само той и Bizznizz в битка за деветстотин долара. Джери смяташе, че онзи блъфира за възможен фулхаус, но същевременно го гнетеше неприятното чувство, че Bizznizz е чакал точно този момент. И все пак Джери не можеше да се откаже.

Той вдигна залога с последните си триста и отчаянието вкопчи ледените си пръсти в сърцето му, когато другият не излезе, а плати. Оставаха три седмици до пенсията и на Джери нямаше да му остане от какво да живее.

Дори не разбра какво вижда, когато Bizznizz свали картите. В мозъка му стана късо съединение и погледът му се плъзна по картите. Глупакът имаше само две тройки!

Едва когато парите задрънкаха в сметката на Джери, той осъзна, че не е недоразумение. Идиотът беше блъфирал със слаба ръка и после

беше направил глупостта да *плати!* Джери спечели от мистър Bizznizz над пет хиляди шведски крони.

Онази вечер не игра повече. Беше проумял нещо много важно. Из интернет се навъртаха сума ти кретени. Кретени с пари. Оставаше само да ги намери и да се намърда на тяхната маса.

Джери започна методично да преглежда всякакви сайтове, блогове и дискуссионни форуми, свързани с покер. Събираше информация. След няколко седмици си беше създал ясна представа какъв тип хора играят в интернет, поне в Швеция. Повечето ползваха различни никове и потребителски имена, когато играеха и когато дискутираха, но някои бяха така привързани към имената си, че не можеха да се въздържат да не ги използват, дори и да бяха намесени големи суми.

Идеята на Джери беше да намери хора, които по всяка вероятност печелят бързи пари. Борсови играчи и компютърни специалисти. Гледаше дори форума на „Дагенс Индустри“^[4]. Дискуссионният форум за собственици на недвижими имоти в Дандерюд се оказа безполезен — той прелистваше страница след страница за ремонти на фасади и евтини майстори, без да намери каквото търси, — докато сайтът за притежатели на абисинки (една модерна и ужасно скъпа порода котки) се оказа златна мина.

Навсякъде гледаше някой да споменава интернет покер. Например новобогаташ, дискутиращ грижите за новата си абисинка. Котката е толкова палава, разкъса луксозните завеси, какво да правя? Собственикът се заговаря с някой друг коткар и току-виж споменали покера — между другото.

Там беше разковничето — между другото. Новобогаташите намираха за забавно *между другото* да споменават колко неприлично много пари са похарчили за бутилка вино или костюм, или *снощи пропиях трийсет хиляди на покер*, въпреки че са слаби играчи, ха-ха, но няма страшно, нали тъкмо са изкарали сто и седемдесет хиляди от акциите си в Ай Би Ем.

Такива неща. Споменати между другото.

Работата беше досадна и изискваше време. Нерядко Джери намираше идеалния кандидат, а после така и не го срещаше в покер сайта. Или беше престанал да играе, или ползваше друг ник.

Но все пак си състави списък и с времето някои от тези богати — или не чак толкова богати — идиоти започнаха да цъфват на игралната маса. И тогава идваше моментът за действие.

Зад това нямаше никаква идеология. Джери не си правеше илюзии, че е някакъв Робин Худ. Тъкмо обратното. Рядко му се удаваше възможност да одере някой богаташ, затова събираше информации и за обикновени хора, дори и бедняци. Важното беше да са слаби играчи.

В интерес на истината доставяше му дори по-голямо удоволствие да одере някого с проблеми. Беше открил потребителя Wheelsonfire във форум за собственици на каравани; онзи се жалваше, че не можел да си позволи нов хладилник за караваната — някой знае ли къде може да намери втора ръка? Някъде другаде се казваше, че бил много зле на покер.

Когато Wheelsonfire се появи в „Парти покер“ и Джери му отмъкна четири хиляди, той изпита дълбоко и искрено злорадство. *Няма нов хладилник за теб, идиот такъв. Ще си стоиш на жегата, докато храната ти се разваля, така ти се пада.*

Страхът и неудобството му от чужди хора нито се засилваха, нито отслабваха. Но презрението му се увеличи. Доходите му също. Някоя и друга година след като започна да играе и да събира информация, често успяваше да си докара осем-девет хиляди на месец — пари, за които данъчните още не се бяха сетили да питат.

Той седеше в малкото си апартаментче в Нортелйе и пъхаше виртуалните си пръсти в кацата с меда. Играеше по пет-шест часа на ден и независимо дали печелеше или не, алчността не го завладя. За него нямаше никакво значение. Важното беше, че имаше база, в която се чувстваше силен и от която можеше да смъква кожата от гърба на всички тъпаци на този свят. Удряше здраво с камшика и ги чуваше как квичат от болка. Понякога дори изпитваше нещо подобно на радост.

28.

Момичето беше на около дванайсет години, когато го обзе апатия. Сякаш вече нищо не можеше да проникне до съзнанието му. Денонощно седеше на леглото си и гледаше стената, без да прави нищо. Не пееше, не говореше, едва помръдваше и се налагаше да го хранят с лъжица с бебешката храна, която все така бе единственото, което приемаше.

Накрая стана направо плашещо и Ленарт и Лайла започнаха сериозно да обсъждат дали да не се откажат, да оставят на специалистите да се погрижат за него. Да отидат някъде, където няма кой да ги познае, и просто да оставят детето в болницата и да си заминат, без да говорят с никого. Ала им се струваше твърде студено, твърде ужасно да не знаят какво е станало с него. Затова чакаха.

Та нали всичко вървеше добре, поне на пръв поглед? Момичето се беше научило да пише на машина, успяваше да формира цели думи и изречения. През дълги периоди се занимаваше с преписването на всяка една дума от стар брой на „Нортелъе Тиднинг“. Статии, реклами, текстове на комикси, телевизионни програми. Отне му близо четири месеца да препише шейсетте страници формат А4.

Именно когато този проект приключи, нещо се случи. Лайла забеляза първите признаци, когато една сутрин слезе в мазето и завари момичето, впило поглед в пералнята машина, да я отваря и да гледа в барабана. После в коша с прането.

— Какво търсиш? — попита Лайла, но, както обикновено, то я игнорира напълно.

Друг път Лайла застана тихо на вратата на работилницата и го видя как дърпа всички чекмеджета и поглежда във всички шкафове по същия начин както когато беше малко; по същия начин, по който бе търсила и Лайла.

Момичето се бе превърнало в златокоса хубавица и беше много тягостно да гледаш това красиво създание да блуждае като лебед в кафез и да търси нещо несъществуващо. Потискащото тъмно мазе, дрънченето от издърпването на поредното чекмедже с ненужни

инструменти, над което детето се надвесваше, а златната му коса се стелеше по раменете.

Лайла почука на вратата с патерицата, която напоследък ползваше, за да слиза по стълбите, и момичето незабавно прекрати търсенето си, прибра се в стаята си и седна на леглото. Лайла седна до него.

— Мъничка? Какво искаш?
Момичето не отговори.

Седмица-две по-късно Лайла слезе в мазето вечерта, за да вземе чифт ръкавици от склада. Тя се спря пред вратата на момичето и го погледа как спи. Косата му бе разпиляна по възглавницата, ръцете — отпуснати до тялото. Приличаше на много красив труп. Лайла потръпна.

Тогава забеляза пишещата машина. Празният лист светеше бледо от отразената светлина на лампата в коридора. Не. Не беше празен. Нещо беше написано. Лайла се увери, че момичето действително спи, влезе в стаята и издърпа листа от ролката.

Дори умението му да пише явно бе закърняло. Имаше само един ред без препинателни знаци. За първи път Лайла виждаше писание, измислено лично от детето. Гласеше:

Къде любов как любов цвят изглежда как намира се
къде

Лайла го прочете няколко пъти, после погледът ѝ се плъзна към леглото. Очите му бяха отворени и слабо мъждукаха, вперени в Лайла. Тя седна на ръба на леглото с листа в ръка.

— Любов — продума тя. — Любовта ли търсиш, Мъничка?
Но момичето затвори очи и не отговори.

29.

Една сутрин в средата на октомври, докато Ленарт слагаше зимни гуми на колата в гаража, Лайла седеше в хола и се чувстваше едновременно унила и неспокойна. Опита се да се разведри със запис на „Булка в луксозна опаковка“ на Лил-Бабс, но и това не помогна.

Усещаше тревога в стомаха си, нещо като предупреждение. Прекоси стаята няколко пъти, облежната на патерицата си, но чувството не отмина. Все едно нещо някъде току-що се бе случило, нещо, което тя трябваше да знае. Внезапно ѝ хрумна, че е свързано с момичето. Тя закуца към мазето и с всяка крачка се убеждаваше все повече в правотата си. Бедното им дете бе направило крачката от апатията към окончателния отказ от живота.

Тя се забърза. Може би не беше твърде късно.

Не петото стъпало не подпря патерицата добре и щом прехвърли тежестта си отгоре ѝ, тя се хлъзна. Лайла политна с главата напред и когато черепът ѝ се удари в перваза между стълбището и стената, по-скоро чу, отколкото усети, как в него нещо изпука.

Стъпки. Чу стъпки. Напред-назад. Леки, дебнещи стъпки. Целият ѝ гръб гореше от болка, не можеше да мръдна глава, не си чувстваше пръстите. Отвори очи. Момичето седеше до нея.

— Мъничка — изстена Лайла. — Мъничка, помогни ми. Мисля, че съм... унищожена.

Момичето се взря в нея. Изучаваше я. Гледаше я в очите. Никога преди погледът му не се бе спирал върху нея толкова дълго. То се наведе и се вторачи още по-съсредоточено, сякаш търсеше нещо зад очите на Лайла. Неговите собствени потънаха в тези на Лайла като два тъмносини кладенеца и за миг болката изчезна.

С гаснещото си съзнание Лайла си помисли: *Тя умее да лекува. Тя ще ме спаси. Тя е ангел.*

Лайла отвори треперещите си устни:

— Тук съм. Помогни ми.

Момичето се изправи и отсече:

— Не се вижда. Не се вижда.

В самия край на зрителното поле на Лайла помръдна някаква неясна форма. Чук. Момичето държеше чук. Лайла се помъчи да изкрещи. Получи се само скимтене.

— Не — прошепна тя. — Какво ще правиш, какво ще...

— Тихо — нареди момичето. — Отворя видя.

И след това чукът се удари в слепоочието на Лайла. Един път, два пъти, три пъти. Лайла вече не чувстваше нищо, зрението изчезна, тя ослепа. Слухът ѝ, който като че ли се носеше свободно из стаята, долови недоволното сумтене на момичето, отдалечаващите се стъпки.

Лайла вече не знаеше къде е подът и къде е таванът, тя се рееше в празното пространство; държеше я жива единствено слухът ѝ — на тънък конец, който бе на път да се скъса.

Тя чу дрънчене — момичето пусна нещо на пода. Слухът предположи, че са пирони; слухът предположи пет броя. После Лайла все пак почувства нещо. Остри върхове докосваха кожата, някой си пое дъх и последното, което слухът долови, бе силен металически звук и хрущене, когато черепът се пръсна от забиването на пироните.

После настъпи тишина. Но отварянето на черепа продължи.

След един час Ленарт слезе в мазето. Нямаше възможност дори да изкрещи.

30.

В известен смисъл Джери извади късмет в онзи ден, тъй като неволно си осигури алиби. Щателното полицейско разследване, което щеше да последва, навярно щеше да се съсредоточи далеч повече върху Джери, ако точно този ден не му бе втръснало от стоенето вкъщи и не беше прекарал няколко часа в боулинг залата.

Той не познаваше никого там, затова просто седна на една маса и изпи няколко кафета, изяде три-четири сандвича, чете вестници и гледа разсеяно група доста некадърни играчи на боулинг. След това отиде до хипермаркет „Кооп“ и вися половин час в музикалния магазин; накрая поръча няколко филма на дивиди. От магазин „Йооб“ по стар навик си взе готови равиоли и евтини макарони. После някакъв импулс го накара да се отбие в „Юск“ и накрая да си купи нова възглавница.

Нямаше да се справи по-добре, дори да го беше планирал. Цял един ден, който можеше да се потвърди от персонала в залата за боулинг, касиерките и касовите бележки. Да, това дори щеше да се превърне в единственото основание на полицията да го подозира — алибито му беше едва ли не *прекалено* желязно за такъв отшелник. Но нямаха за какво да се уловят.

След като се прибра и изпи една бира, той звънна на Ленарт и Лайла. Никой не отговори, но по-късно щяха да проверят обаждането и това щеше да удължи документирания следобед с още половин час. До този час телата на родителите му дотолкова бяха изстинали от сутринта насам, че беше немислимо той да е извършителят.

Накрая той направи последния си — непланиран — гениален ход. Качи се на мотора и отпраши на гости на сестра си.

Подозрението беше, че е бил наясно с това за температурата на телата, че е знаел, че трябва да съобщи за убийството, преди да е минало твърде много време, ако е искал часът на смъртта да съвпадне точно с времето, за което има алиби.

Естествено, през главата на Джери не минаваха никакви подобни мисли, докато караше в мрака към къщата на родителите си. Всъщност

не му минаваха каквито и да било мисли. Това му беше хубавото на карането на мотор. Движението на тялото все напред заместваше циркулирането на мислите.

Той паркира до тротоара и чак тогава забеляза, че кухнята не свети. Но пък иззад покритото с одеяло прозорче мъждукаше светлинка. Той се качи на верандата и почука. Никой не отвори. Побутна вратата и установи, че е отключена.

— Ехо? — извика той от антрето, но не получи отговор. — Вкъщи ли сте?

Той окачи коженото си яке на измайсторената от Ленарт дървена закачалка, която намираше за нелепа. Обиколи къщата. Нищо не разбираше. Доколкото знаеше, от онзи път преди много години, когато двамата с Терез бяха пели Боуи, родителите му никога не я бяха оставяли сама.

Дали са я взели със себе си?

Вратата на гаража обаче беше затворена, тоест колата беше там. Без повече да се мае, той слезе и светна лампата на стълбището към мазето. Спря се с ръка на ключа и се послуша. Вратата беше откритата и отдолу се носеше звук на мотор. Той дръпна вратата.

Направи пет крачки, преди да се строполи на стълбите, преди мозъкът му да осъзнае какво са видели очите му. Гърлото го сви и не можеше да си поеме дъх.

Ленарт и Лайла, вероятно Ленарт и Лайла, ако се съди по дрехите, лежах един до друг в основата на стълбището. Целият под беше потънал в кръв. Из кръвта се търкаляха цял куп инструменти. Чук, трион, длето.

Главите им бяха на пихтия. По пода бяха захвърлени късчета череп с къси или дълги кичури коса, по стените бяха залепнали парчета мозък, а над раменете на Ленарт беше останал само стърчащ гръбначен стълб и малка част от черепа. Остатъкът от главата беше смачкан и пръснат по пода и стените.

Терез седеше на колене сред кървищата до остатъците от главата на Лайла, които бяха малко повече от тези на Ленарт. В ръка стискаше бормашината, чиято батерия беше толкова изтощена, че бургията едва се въртеше. Използваше последните издихания на машината, за да проникне зад ухото на Лайла. Малката перлена обица на ухото вибрираше, докато бормашината пробиваше костта. Терез въртеше и

буташе, сменяше посоката и накрая извади бургията, избърса кръвта от очите си и се протегна към триона.

На Джери взе да му причернява от липсата на кислород и той със сетни сили успя да си поеме дъх. Терез извърна глава по посока на звука, погледна краката му. Над Джери се спусна удивително спокойствие. Той не се страхуваше и макар видяното да бе ужасяващо, изглеждаше просто като картина, нещо, за което да кажеш: *виждам нещо ужасяващо*.

Някак беше усещал, че ще се стигне дотук по един или друг начин. Че ще завърши зле. Сега се беше случило и макар по-лошо от това да нямаше накъде, поне беше свършено. Нямаше какво да се добави. Такъв беше светът. Нищо ново, въпреки че подробностите бяха отвратителни.

— Терез — гласът му почти не трепереше. — Сестричке. Какво си направила, по дяволите? Защо го направи?

Терез пусна триона и погледът ѝ се плъзна над Ленарт и Лайла, над разхвърляните навсякъде около нея части от главите им.

— Любов — отвърна тя. — Не вътре.

---

[1] „Мама казва, че танцувам още преди да прохода, казва, че пея дълго преди да говоря.“ (Всички бележки под линия са на преводача.)

↑

[2] Албум от 1988 г. на шведския естраден състав „Викингарна“.

↑

[3] Популярна шведска певица от 50-60-те години на ХХ в. ↑

[4] „Дагенс Индустри“ — най-големият икономически вестник в Швеция. ↑

ДРУГОТО МОМИЧЕ

*Precious and fragile things
need special handling.*

*My God, what have we done to
you?^[1]*

Depeche
Mode,
„Precious“

1.

Тя се роди в Йостерюд на 18 ноември 1992 г. — една от последните. Родилното отделение се местеше в централата в Римста, даже вече събираха оборудването. Бяха останали само една акушерка и един стажант.

За щастие раждането мина леко. Мария Свенсон постъпи в 14,42 часа. Час и двадесет минути по-късно детето се роди. Бащата, Йоран Свенсон, както обикновено, чакаше пред стаята. Така беше направил с предишните им две деца, така постъпи и сега. Докато чакаше, разлистваше стари броеве на „Орет Рунт“.

Малко след четири часа акушерката излезе и му събщи, че му се е родила здрава дъщеря. Йоран заряза статията за развъждане на зайци, която четеше, и отиде при жена си.

Направи грешката да се огледа, когато влезе в стаята. В една метална купа бяха оставени няколко кървави превръзки и макар бързо да извърна поглед, на Йоран му прилоша. Съчетанието от стерилна обстановка и телесни течности го отвращаваше. Затова никога не присъстваше на ражданията.

Той се овладя и отиде да целуне потното чело на жена си. Бебето лежеше на гърдите ѝ — сбръчкана червена буца. Неразбираемо беше как от това ще стане човек. Той погали с пръст влажното му теме. Знаеше какво се очаква от него.

— Добре ли мина? — попита.

— Ами, да — отвърна Мария. — Но все пак трябва да направят няколко шева.

Йоран кимна и погледна през прозореца. Навън почти се беше стъмнило и няколко мокри снежинки бяха полепнали по стъклото. Вече беше баща на три деца. Две момчета и едно момиче. Знаеше, че Мария винаги е искала момиче; за него нямаше значение. Така че всичко се беше наредило идеално. Проследи с погледа струйка вода, стичаща се по прозореца.

В момента започва един нов живот.

В този ден се бе родило дете. Неговото дете. Единственото, което му се искаше, беше малко радост. Даже помоли Бог за това: *дай ми способност да изпитвам радост*. Но Бог рядко чуваше молитвите му.

В тази стая се беше случило чудо; току-що. Той го знаеше. Но сам не можеше да се склони да го *почувства*. Струйката вода стигна перваза и Йоран пак се обърна към жена си и се усмихна. Изпитваше слабо доволство, а и известно облекчение. Свършено беше. Всичко мина, поне засега.

— Тереса, нали? — продума.

Мария кимна.

— Да. Тереса.

Отдавна го бяха решили. Тумас — ако е момче, Тереса — ако е момиче. Хубави имена. Порядъчни. Арвид, Улуф и Тереса. Малкото им трио. Той погали Мария по бузата и заплака, сам без да знае защо. Може би заради картината на мокрия сняг по прозореца на светла стая, в която се бе родило дете. Заради тайната, в която той никога нямаше да бъде посветен.

Сестрата дойде да направи въпросните шевове и той излезе от стаята.

2.

Тереса беше на четиринайсет месеца, когато тръгна при детегледачка. Лулу се грижеше за още пет деца, а Тереса беше най-малка. Свикна безпроблемно. Още на четвъртия ден Мария можа да остави дъщеря си целодневно, за да се върне на работа в зоомагазина.

Йоран беше принуден да работи в „Сюстембулагет“^[2] в Римста, откакто затвориха магазина в Йостерюд. Най-неприятното беше, че пътят му от и до работа се удължи с половин час и затова рядко имаше възможност да вземе децата от детегледачките; а това му липсваше.

Все пак беше успял да си заработи един ден в седмицата, в който да приключва по-рано. Падаше се сряда и тогава взимаше поне Тереса. Макар Мария по-силно да бе желала момиче, малката беше по-близка с Йоран и той не можеше да отрече, че към нея таеше специални чувства.

Момчетата бяха палави като всички момчета. Тереса беше значително по-тиха и потайна, а Йоран ценеше това. От трите деца тя най-много приличаше на него. Първата й дума беше „татко“, а втората — „не“.

Искаш ли го? Не!

Да ти помогна ли? Не!

Ще дадеш ли на татко тебешира? Не!

Тя сама си взимаше нещата, после ги връщаше на място и рядко се повлияваше от въпросите или очакванията на околните. На Йоран това му харесваше. Имаше си характер, нищо, че беше толкова малка.

Понякога на работа той трябваше да стиска устни, за да не изтърси първото, което му идваше наум, поне в последно време.

— Ще донесеш ли две бири, Йоран?

— Не!

Не го казваше, но му се искаше.

По това време Арвид беше на пет години, а Улуф на седем. Не проявяваха кой знае какъв интерес към малката си сестричка, но я

търпяха. Тереса не вдигаше врява, освен ако някой не опиташе да я накара да направи нещо против волята ѝ. Тогава започваха виковете „Не! Не!“, а в редки случаи изпадаше в неконтролируеми пристъпи на ярост. Тя си имаше граница и ако някой я преминеше, ставаше страшно.

Любимата ѝ играчка беше малка зелена плюшена змия; бяха ѝ я купили от зоопарка „Кулморден“ и тя я наричаше Бамбам. Веднъж — Тереса беше на година и половина — Арвид взе да я дразни и се опита да ѝ вземе змията, като я издърпа за опашката.

Тереса стискаше змията за главата и молеше: „Ави, не!“, но Арвид продължи да тегли. Тереса държеше така здраво, че падна по корем, но не пусна главата и извика: „Ави, не! Не!“ Арвид така дръпна, че змията изхвърча от обятията на Тереса, а тя остана да лежи на пода, като цялата се тресеше от гняв.

Арвид залюля змията пред лицето на Тереса, но тя даже не се протегна в опит да си я вземе; на него му омръзна и ѝ я върна. Тя прегърна змията и зашепна: „Бамбам...“ готова за плач.

Дотук добре. Арвид забрави сестра си и се пхна под леглото да извади кутия лего. С необичайна злопаметност за толкова малко дете Тереса се изправи на крака и се заклатушка до нощното си шкафче, откъдето взе една стъклена топка с ангел в нея.

Снегът се завихри около ангела, когато Тереса отиде при Арвид и зачака той да се обърне към нея. И тогава тя я удари в главата му. Топката се счупи и поряза и ръката на Тереса, и челото на Арвид. Мария чу писъците и дотърча в стаята, където завари Арвид, легнал в локва вода, кръв и пластмасови снежинки и пищящ в синхрон с Тереса, чиято ръка кървеше доста лошо.

Обяснението на Арвид за случилото се гласеше: „Аз ѝ взех змията и тя ме удари по главата.“ Той пропусна подробността, че между двете събития бе минала поне минута. Може би беше забравил, а може би не го бе сметнал за важно.

3.

Докато Тереса навърши четири години, стана съвсем ясно, че само татко е от значение. Не че държеше Мария на разстояние, но за всичко съществено се обръщаше към Йоран. С момчетата беше обратното. Например на футболни тренировки ги водеше Мария. Никога не се беше взимало решение за това, просто така се беше получило.

Мария искаше да върши неща, докато на Йоран му беше най-приятно да си седи тихо и кротко с Тереса, докато тя рисува или се занимава. Ако го попиташе нещо, той ѝ отговаряше, ако искаше помощ, той ѝ помагаше, но без да се престарава или натрапва.

Най-големият ѝ интерес бе да прави гердани от пластмасови перли. Йоран беше претърсил целия магазин за играчки в Римста за перлички с всякакви форми и цветове, даже беше помолил продавача да слезе до склада и да изрови няколко изостанали кашона. Тереса имаше цял рафт с поне шейсет пластмасови бурканчета, в които бе сортирала перлите по система, известна само на нея. Понякога посвещаваше цели дни на изнамирането на нова система.

Тереса нанизваше перлите на шарена прежда или корда — след търпеливи упражнения се беше научила дори да връзва възлите самичка. Работеше без спиране и единственият проблем беше резултатът.

Едните баба и дядо получиха по един гердан. После и другите. След това всички роднини и приятели, и роднини на приятели. Всички, които заслужаваха гердан от пластмасови перли, се сдобиха с такъв. Или с няколко. Единствено бащата на Йоран носеше своя. Вероятно най-вече за да дразни майката на Йоран.

Но за да може търсенето да отговаря на предлагането, щяха да имат нужда от род с библейски пропорции. Тереса правеше поне по три гердана на ден. Йоран беше заковал множество кабарчета над леглото ѝ, за да си окачва герданите. Стената се покри почти изцяло.

Една сряда, следобед в средата на октомври Йоран, както обикновено взе дъщеря си от детегледачката. Тя извади перличките и

преждата си на кухненската маса, а Йоран седна срещу нея с обичайния вечерен вестник — беше им се превърнало в традиция. Тереса се зае съсредоточено да връзва възел в единия край на къс корда, за да не изпадат перлите. След това се поколеба, избра един буркан от колекцията си и започна да нанизва.

Йоран затърси новини за решението на Европейския съюз за шведския алкохолен монопол, но попадна единствено на статия за поредната злополука в Халандсосен, след което остави вестника и погледна дъщеря си. Изглежда, бе решила новото герданче да е решено в червено, жълто и синьо. С два пръста вадеше умело перлите една по една от бурканите и ги нанизваше на кордата, като дишаше шумно през носа.

— Миличка?

— Ммм?

— Не ти ли се прави нещо друго освен гердани с перли? Толкова много имаш вече.

— Искам да имам много.

— Но за какво са ти?

Тереса замръзна, стиснала с два пръста една яркожълта перличка. Погледна Йоран изпод смръщени вежди.

— Ами, нали ги събирам.

Тя задържа погледа му все едно го предизвикваше да ѝ възрази. Йоран сведе глава към вестника и снимката на някаква река. Отровени подпочвени води. Мъртва риба. Местното население възмутено.

— Татко? — Тереса изучаваше жълтата перла с присвити очи. — *Защо нещата съществуват?*

— Как така?

Веждите на Тереса се преплетоха още повече, а на лицето ѝ се изписа болка. Вдиша няколко пъти през носа както винаги, когато се съсредоточаваше. После поясни:

— Ако тази перла не съществуваше, нямаше да я държа, нали така?

— Да.

— А ако аз не съществувах, нямаше кой да държи перлата.

— Да.

Йоран седеше като хипнотизиран и зяпаше яркожълтото топче между пръстите на дъщеря си. Сивият октомврийски ден навън бе

изчезнал. Съществуваше единствено жълтото топче и на Йоран му се струваше, че нещо притиска тъпанчетата му, както когато потъваш на дъното на басейна.

Тереса поклати глава.

— Защо е така?

Погледът ѝ се плъзна по бурканчетата на масата и разноцветното им съдържание.

— Всички перли можеше да не съществуват и можеше да няма кой да прави гердани от тях.

— Само че перлите съществуват. И ти също. Просто е така.

Тереса пусна жълтата перла обратно в буркана и скръсти ръце, загледана в калейдоскопа шарени топчета пред себе си. Йоран попита предпазливо:

— При Лулу ли сте говорили за това?

Тереса поклати глава.

— А как ти хрумна тогава?

Тереса не отговори, но продължи да гледа колекцията си с едва ли не ядосано изражение. Йоран се наведе напред, подпря брадичка на ръката си, за да е по-близо до нейното ниво, и подхвана:

— Всъщност има един човек, на когото не си подарила гердан. Знаеш ли кой е?

Тереса не реагира; Йоран обаче продължи:

— Аз. Така и не получих гердан.

Тереса склони глава толкова ниско, че носът ѝ почти докосна пода, и гласът ѝ потрепери:

— Вземи ги всичките, ако искаш.

Йоран се надигна от стола.

— Но миличка...

Той коленичи до столчето на дъщеря си и тя се втурна в обятията му, облегна чело на рамото му и заплака. Йоран я погали по главата и прошепна: „Шшш“ но Тереса не можеше да се успокои.

— Защо не направиш един гердан специално за мен? Искам да е жълт. Изцяло жълт — рече Йоран и тя удари чело в ключицата му с такава сила, че ги заболя и двамата, и продължи да плаче.

4.

Тъй като Тереса беше родена в края на годината, когато започна първи клас, още не беше навършила седем години. Вече умееше да чете прости книжки и да събира и изважда, затова самото учене не представляваше проблем. На първата родителска среща Йоран и Мария чуха големи похвали за дъщеря си, която изпълнявала всички задачи прилежно и сериозно.

Гимнастиката и практическите предмети също не ѝ създавали затруднения. Лесно следвала инструкции, а фината ѝ моторика била добре развита; била направо ловка. Никога не се държала лошо с другите.

Учителката затвори папката си.

— Така че... накратко казано, всичко върви много добре. Тереса е... много сериозно момиченце.

Йоран си беше взел якето и започна да се облича, но на Мария ѝ се стори, че при последното изречение долови промяна в тона на учителката, и я помоли да поясни. В какъв смисъл сериозно?

Учителката се усмихна успокояващо.

— Като учител не мога и да мечтая за по-добра ученичка, но... тя не играе.

— Искате да кажете... не общува с другите деца?

— Не точно. Когато трябва да правят нещо, тя няма проблеми да си сътрудничи с тях. Но, как да го кажа, тя не обича да фантазира. Да играе. Да си измисля. Както казах, тя е... сериозна. Много сериозна.

Това, което Йоран бе приел отдавна, просветна в мозъка на Мария като сигнална лампа. Тя самата беше общителна и затова ѝ беше трудно да види дъщеря си като сериозен вълк единак. За Мария самотата не можеше да бъде резултат от особености на характера или личен избор; не — самотата беше поражение. Тя си имаше някои фикс идеи, но най-важната беше: „Хората са създадени да бъдат заедно.“

Йоран не ѝ противоречеше, пък и смяташе, че тя има право, поне теоретично. Той беше харесван от колегите си и ценен като съвестен и надежден човек, но понякога му се искаше общуването с хора да му носи по-голяма радост.

Работата в „Сюстембулагет“ му беше по вкуса. Клиентът идваше с купона си, разменяха няколко думи и той изпълняваше поръчката. Евентуално половин минута празни приказки, ако няма опашка. Той изглеждаше добре в зелената си жилетка и риза, беше любезен и си разбираше от работата, беше *service-minded*. Срещаше много хора на малки порции — точно работа за него.

Мария, от друга страна, беше в приятелски отношения с мнозина от клиентите си. Всеки ден се прибираше вкъщи с дълги истории, разказани от някой от тях, а с немалко собственици на кучета и котки направо бяха приятели. Канеха я на повече купони и сватби, отколкото имаше време да посети.

Йоран се измъчваше по няколко дни преди всяка дегустация на вино в службата в по-неформална обстановка. Ако не беше чисто професионалният му интерес към, например, новините от Лангедок, вероятно щеше да откаже да ходи. Би предпочел да му изпратят някоя бутилка по пощата.

В резултат на това двамата изтълкуваха информацията от срещата с учителката по различен начин. Йоран беше доволен колко добре се справя Тереса в училище, а Мария се разтревожи колко ѝ е трудно на Тереса в училище.

Тя започна щателно да разпитва Тереса всеки ден какво е правила в междучасията, с кого си е играла, с кого си е приказвала. Това продължи толкова време, че на Йоран му се искаше Тереса просто да излъже, да си измисли няколко приятели и игри само за да успокои Мария. Но лъжите и измислиците не бяха в стила на Тереса.

Приятелите на Арвид и Улуф идваха на гости без спиране. Някои от тях също имаха малки сестрички и Мария взе да се обажда на родителите им да обяснява положението и да моли да изпратят децата си да поиграят с Тереса. Според Йоран Тереса се справяше прилично със ситуацията. Тя им показваше нещата си, предлагаше им да играят разни игри и се мъчеше да извлече нещо хубаво от насила наложената ѝ компания.

Сърцето му трепваше от гордост от дъщеря му, която поемаше отговорност за ситуация, възникнала не по нейна вина, и се късаше, като гледаше колко лош е резултатът. Тереса измисляше сложни игри и обясняваше правила, докато другата се оглеждаше отегчено и искаше само да бърбори. Накрая всичко завършваше с неловка тишина и малка сестричка, дърпаща брат си за ръката и молеща да си вървят.

Напролет Йоран стана управител на магазина. Рудолф се пенсионира и препоръча пред ръководството Йоран да го замести. Той на практика вече ръководеше поръчките и осъществяваше доста от връзките с доставчиците.

Йоран се яви на интервю; според него мина горе-долу. По-късно научи, че го бяха назначили от уважение към опита му, макар да се бяха колебали дали ръководната роля ще му подхожда. Той ги разбираше.

От чисто практическа гледна точка повишението му носеше дванайсет хиляди крони повече на месец, по-големи отговорности и по-дълги работни дни. Вече не можеше да си тръгва по-рано в сряда.

Двамата с Мария се осмелиха да изтеглят заем, за да ремонтират кухнята, и за първи път в живота си купиха чисто нова кола.

През май на Йоран вече му се искаше да се откаже от службата, която бе поел през март; но когато се движиш нагоре, се иска голяма решителност, за да се върнеш долу. А Йоран не разполагаше с такава решителност. Той стисна зъби и продължи, даже заработи още по-здраво. Предложението му за разширяване на асортимента на вината пожъна голям успех и продажбите се увеличиха.

През юни Йоран замина за събота и неделя на тийм билдинг и когато се прибра, нервите му бяха така опънати, че легна и спа четиринайсет часа.

Болеше го, че няма достатъчно време за Тереса. Правеше всичко по силите си да стои при нея и момчетата, като се прибере вкъщи, пребит от умора, но нещо му се бе изплъзнало и не можеше да измисли как да си го върне.

Тереса взе легото на братята си, след като те загубиха интерес. Мария беше запазила всички указания и Тереса прекарваше много

време да сглобява моделите, докато слуша на касетофона отново и отново как Алан Едвал чете „Мечо Пух“.

Понякога Йоран седнаше на креслото в стаята ѝ, за да я погледа, и потъваше в звука от щракането на конструктора и мекия, спокоен глас на Алан Едвал. Тогава Йоран се отпуснаше, поне за малко, и заспиваше.

5.

През октомври в годината, когато Тереса започна втори клас, в училището организираха дискотека и маскарад за Хелоуин. Щеше да има безалкохолни напитки и сладкиши, и награда за най-хубав костюм. Мария не беше чула и когато се прибра вкъщи в пет часа, случайно видя бележката, че дискотеката започва в шест.

Йоран имаше инвентаризация и едва ли щеше да си дойде скоро, затова с цялата си позитивна решителност Мария сложи Тереса да седне на един стол в кухнята и я попита какво иска да бъде.

— Нищо не искам да бъда — отвърна Тереса.

— Говоря за маскарада — усмихна се Мария. — Как искаш да се маскираш?

— Не искам да се маскирам.

— Но ние имаме сума ти костюми. Можеш да се облечеш като какво ли не. Призрак или чудовище — всичко.

Тереса поклати глава и стана, за да се прибере в стаята си. Мария застана на пътя ѝ и я бутна обратно на стола.

— Детенце, всички други ще бъдат в костюми. Само ти ли няма да си маскирана?

— Да.

Мария потърка слепоочия. Не че го намираще за трудно. Намираще го за абсурдно. Не можеше да си представи и една смислена причина защо човек няма да иска да се маскира, като ще ходи на маскарад. Все пак успя да се овладее и направи нещо, което рядко правеше. Попита:

— Добре. Можеш ли да ми кажеш *защо* не искаш да се маскираш?

— Просто не искам.

— Но *защо*? Можеш да се облечеш като някой друг.

— Не искам да бъда някой друг.

— Но това е маскарад. Иначе няма как да отидеш.

— Значи няма да ида.

Позицията на Тереса беше колкото ясно изразена, толкова и невъзможна. Мария не можеше да я приеме. Ако ѝ се позволеше да следва всичките си прищевки, Тереса щеше да се превърне в особнячка. И тъй като не беше достатъчно голяма да предвижда последиците от действията си, очевидно ставаше дума за възпитание — Мария трябваше да поеме отговорността си като родител.

— А сега ме слушай — сопна се тя. — *Ще* отидеш на маскарада и *ще* се маскираш. Това е положението. Искам да знам само едно: как искаш да се маскираш?

Тереса погледна майка си в очите и изтърси:

— Като банан.

Ако чувството за хумор на Мария беше по-различно, вероятно щеше да се засмее на очевидно предизвикателния отговор на дъщеря си и после да изрови всички жълти платове, които можеше да намери. Точно сега обаче не ѝ беше до хумор. Вместо това кимна сърдито и отсече:

— Окей. Щом ще си играем така. Тогава аз ще реша вместо теб. Стой тук.

Вероятно наследяваме определени качества от родителите си. В такъв случай Тереса бе наследила чувството си за ред от майка си. Тя държеше в килера голям кашон с надпис „Маскарадни костюми“, понеже нито Арвид, нито Улуф някога бяха отказвали да се маскират; точно обратното. След няколко минути Мария се върна в кухнята с черен и червен грим, черна пелерина и чифт пластмасови зъби.

— *Ще* бъдеш вампир — съобщи тя. — Знаеш ли какво е вампир?

Тереса кимна и Мария го прие като знак за съгласие.

Йоран си дойде в осем часа и Мария го помоли да прибере Тереса от дискотеката. Той механично се обърна в антрето и се върна в колата. Тази седмица почти му беше видяла сметката и докато караше към училището, светът му се струваше отвратителен.

Откъм гимнастическия салон бумтеше музика и няколко маскирани деца изтичаха навън. Йоран премигна и разтърка очи. Нямаше сили. Нямаше сили да влезе в тази ехтяща пещера, пълна с разпищолени деца и добронамерени родители. Искаше да се прибере вкъщи. Но знаеше, че не може. С усилие на волята извади душата си от

ступора и тръгна към входа, като се усмихваше и кимаше на родителите, били така добри да организират този ад.

Разноцветни прожектори мигаха над иначе тъмната зала. По пода бяха стъпкани бонбони и пуканки, а малки деца, облечени като чудовища, търчаха насам-натам и се гонеха под звуците на Маркоолио, който пееше онази песен за пиене и чукане. Йоран се оглеждаше в сумрака и се мъчеше да намери дъщеря си, за да се приберат у дома.

Наложи му се да обиколи цялата зала, докато я забележи, седнала на един стол до стената. Тя имаше черни кръгове около очите и устата ѝ изглеждаше подута. От устните ѝ се стичаше нарисувана кръв. Ръцете ѝ бяха отпуснати на коленете.

— Здравей, миличка. Ще се прибираме ли?

Тереса вдигна поглед. Очите ѝ блестяха ярко на фона на черния грим. Тя стана и Йоран протегна ръка. Тя не я пое, но тръгна след него към изхода, към колата.

С облекчение затвориха вратата. Шумът заглъхна и двамата останаха сами. Той погледна Тереса, която седеше на предната седалка и гледаше право напред, и попита:

— Е, как мина?

Тереса не отговори. Той запали двигателя и се измъкна от паркинга на училището. Докато излизаха на шосето, направи нов опит:

— Яде ли сладкиши?

Тереса измънка някакъв отговор.

— Какво казваш?

Тереса пак измънка и Йоран ѝ хвърли един поглед.

— Какво имаш в устата?

Тереса отвори уста и му показа кучешките си зъби. По гръбнака на Йоран пробягаха тръпки. За миг тя му се стори наистина страховита. Усмихна се:

— Вече можеш да ги свалиш, миличка. За да чуя какво казваш.

Тереса извади зъбите и ги стисна в шепа, но продължи да мълчи и Йоран пробва отново:

— Имаше ли сладкиши?

Тереса кимна и умореното съзнание на Йоран не успя да измисли нищо по-оригинално от:

— Вкусни ли бяха?

— Аз не можах да ям.

— Защо?

Тереса му показа зъбите. Нещо бодна Йоран в гърдите. Острата жал се разрасна и притисна ребрата му.

— Но, миличка, можеше... да ги свалиш. За да ядеш сладкиши.

Тереса поклати глава и не обели и дума повече, докато не паркираха в алеята пред къщата. Йоран изгаси двигателя и докато двамата седяха в мрака, тя отсече:

— Казах на мама, че не искам да ходя. *Казах ѝ.*

6.

Семейство Свенсон живееше в новопостроена къща върху някогашна земеделска земя. Между тях и най-близките съседи се издигаше тясна ивица иглолистни и широколистни дървета. В гората имаше два големи камъка — или по-скоро скали, които лежаха под такъв ъгъл, че образуваха пещера от няколко квадратни метра в основата. През есента, когато Тереса щеше да навърши десет години, тя започна да прекарва все повече от свободното си време там.

Един ден в края на септември, докато Тереса седеше в тайната си стая и подреждаше разноцветни есенни листа, над входа падна сянка. Едно момче на нейната възраст стоеше отпред.

— Здравей — поздрави момчето.

— Здравей — промърмори Тереса и бързо вдигна поглед, след което пак го сведе към листата.

Момчето не помръдваше и не казваше нищо и на Тереса ѝ се искаше то да си отиде. То не изглеждаше както повечето хора. Носеше синя риза, закопчана чак до брадичката. Тереса опита да се съсредоточи върху листата, но беше трудно, докато някой я гледа.

— На колко си години? — попита момчето.

— На десет — отговори Тереса. — След един месец. И една седмица.

— Аз станах на десет преди две седмици — похвали се момчето. — Значи съм седем седмици по-голям от теб.

Тереса сви рамене. Момчетата все се фукат. Сортирането на листата, което допреди малко изцяло заемаше мислите ѝ, изведнъж ѝ се стори детинско. Тя ги събра на купчина, но не можеше да си отиде, защото момчето блокираше изхода. То се огледа и каза с леко унил глас:

— Сега живея тук.

— Къде?

Момчето кимна към къщата от другата страна на горичката.

— Ей там. Вчера се настанихме. Мисля, че това е нашият двор. Но може да стоиш тук, ако искаш.

— Едва ли ти решавааш.

Момчето сведе поглед, пое си дъх и бавно издиша. После поклати глава.

— Не. Не решавам аз.

Тереса не можеше да го разбере това момче. Отначало изглеждаше нафукано, а сега като че ли се страхуваше някой да не го удари.

— Как се казваш? — поинтересува се тя.

— Йоханес.

Тереса реши, че това е безобидно име. Не като Мике или Кени. Тя се изправи и Йоханес се дръпна да ѝ направи път. Застанаха един срещу друг. Йоханес подритна купчината листа с върха на обувката си. Носеше почти нови на вид маратонки. Тереса го погледна:

— Няма ли да ме попиташ как се казвам?

— Как се казваш?

— Тереса. И аз живея тук. Ей там. — Тя посочи къщата си.

Йоханес погледна натам, а след това продължи да подритва листата. Тереса искаше да си отиде вкъщи, но изпитваше странното чувство, че трябва да се погрижи за Йоханес. Нещо в ризата му изглеждаше толкова неудобно. Тя въздъхна:

— Ще правим ли нещо?

Йоханес кимна, без да даде предложение, и Тереса продължи:

— А какво да правим? Ти какво обичаш да правиш?

Йоханес сви рамене.

— Нищо кой знае какво.

— Обичаш ли игри?

— Да.

— Можеш ли да играеш китайски шах?

— Да. Много ме бива.

— А, и как така?

— Ами, обикновено бия.

— И аз. Когато играя с татко.

— А аз с мама.

Тереса изтича до вкъщи да вземе играта. Когато се върна, Йоханес беше пропълзъл в пещерата и я чакаше. Някак не ѝ хареса. Това си беше нейното местенце. Но си спомни как баща ѝ бе споменал, че скалите всъщност са в двора на съседите, точно както твърдеше

Йоханес. Затова не вървеше да го изгони. Но нямаше да се даде без бой.

— Седиш ми на мястото — сопна се Тереса.

— А къде да седна?

Тереса посочи задната стена на пещерата.

— Там.

Йоханес стана и Тереса видя, че е седял върху листата ѝ. Той ги събра и ги премести на посоченото място, нагласи ги и седна отгоре. Тереса още беше раздразнена, задето ѝ завзе пещерата, и се опита да му го върне:

— Да не те е страх, че ще си изцапаш панталоните?

— Да.

Директният отговор я обезоръжи и тя не се сети какво повече да каже, затова сложи играта на земята и седна срещу Йоханес. Двата мълчаливо извадиха пионките и ги наредиха. След това Йоханес заяви:

— Ти започни, защото си по-малка.

Ушите на Тереса пламнаха и тя изсъска:

— Ти започни, защото играта е моя.

Йоханес поклати глава.

— Ти започни, защото си момиче.

Ушите на Тереса направо горяха и тя беше на път да стане и да си тръгне. Но в такъв случай щеше да се наложи да остави играта; вместо това изтърси:

— Ти започни, защото си по-глупав.

Йоханес я погледна с отворена уста. После направи нещо неочаквано. Закиска се. Тереса го изгледа кръвнишки. Йоханес се кикоти известно време, после пак стана напълно сериозен и премести първата пионка. Не можеш го разбра.

Йоханес спечели първата партия. Втората започна Тереса, понеже той беше започнал предишната, тъй като беше по-глупав. Тя пак загуби. Йоханес играеше странно, все едно мислеше няколко хода напред.

На нея не ѝ се играеше повече, но Йоханес настоя:

— Само още веднъж, само още веднъж, победителят взима всичко.

Изираха още една партия и Тереса би, но имаше чувство, че Йоханес е загубил нарочно. Започваше да се стъмва и Тереса вдигна

дъската. Каза чао и остави Йоханес сам в пещерата.

7.

След няколко седмици двамата вече бяха неразделни. Какво друго можеше да се очаква? Йоханес беше чудат тип, но Тереса беше достатъчно голяма да може да се види отстрани и да осъзнае, че и тя самата е чудата. Мъчеше се да се нагоди към съучениците си, доколкото е възможно, но не се получаваше.

Не я тормозеха, не беше и точно аутсайдер, но не беше *част* от тях. Не беше *там*. Знаеше да скача на въже не по-зле от всички останали и се осмеляваше да се люшка по-високо от другите момичета в класа, но проблемът беше в приказките между заниманията. Бърборенето, жестикулирането. Тя не го умееше, а опиташе ли да имитира останалите, се сковаваше и ставаше странна. Затова се отказа.

Единствената в класа, която търсеше компанията ѝ, беше Мими, само че тя носеше стари дрехи и не си миеше косата, и беше откачена, понеже майка ѝ била наркоманка. Тереса я отблъскваше учтиво. Ако не се получеше, я отблъскваше не чак толкова учтиво.

Йоханес беше чудат по по-нормален начин. Той имаше нещо като черупка от странност, но човек трябваше само малко да я разчупи, за да стигне до по-симпатичната странност. Тереса знаеше, че учи във Валдорфовото училище в Римста, но нищо повече. Никога не говореха за училището му. Йенифер от класа на Тереса разправяше как Валдорфовите деца били пълни кукувци и само се мърляли с глина.

Също като Тереса, и Йоханес обичаше да учи нови неща. Той четеше много книги, най-вече за войни или за птици. Понякога се случваше да обсъждат нещо, да се зачудят и на другия ден Йоханес — след като го е проверил — да се върне и да обясни как, например, само определени мравки стават царици, а повечето са войници или работнички.

Двамата прекарваха много време в горичката и си измисляха най-различни игри и състезания. Кой хвърля шишарки по-точно (Йоханес), кой тича по-бързо (Тереса), кой знае повече животни, започващи с

някоя буква (обикновено Йоханес). Това, което не правеха, беше да фантазират или пък да играят нещо, което може да изцапа дрехите на Йоханес. Вместо това си говореха много.

Един следобед Йоханес не се появи в обичайния час и Тереса отиде до къщата му и позвъни. Отвори майка му. Тя беше дребничка, слаба и изглеждаше уплашена. Очите ѝ бяха огромни и леко потрепваха, все едно искаше да мигне, но не можеше. Тереса попита за Йоханес и майка му я увери, че щял да си дойде всеки момент, ако иска, да влезе и да го почака.

Не, Тереса не искаше. Видя през процепа на вратата, че в къщата е тъмно и ухае свежо. Беше толкова различно от нейния дом, че ѝ се стори неприятно. Затова се отдалечи и седна на оградата.

След десетина минути в алеята сви лъскава черна кола. Движеше се почти безшумно. Колата спря на няколко метра от Тереса, предната врата се отвори и отвътре излезе мъж с костюм и вратовръзка. Беше нисък, но широкоплещест и изглеждаше като излязъл от комикс. Лицето беше гладко и с очертани контури — като нарисувано.

Мъжът се усмихна на Тереса и показа блестящи бели зъби. И усмивката му приличаше на нарисувана. Той се обърна към Тереса.

— Слез от стената, моля те.

Тереса се подчини незабавно. Мъжът направи няколко крачки към нея и протегна ръка:

— Как се казваш?

Тереса пое топлата, суха ръка и отговори:

— Тереса.

И без сама да разбере защо, направи реверанс — нещо, което иначе не правеше никога. Коленете се сгънаха от само себе си. Мъжът задържа ръката ѝ:

— Ти си позната на Йоханес, доколкото разбрах?

Тереса погледна крадешком Йоханес, който беше слязъл и стоеше очаквателно пред колата. Тя кимна. Мъжът пусна ръката ѝ:

— Аха, ами тогава няма да ви преча. Бягайте да играете.

Мъжът им обърна гръб и пое към къщата, а Тереса и Йоханес останаха на място като вкаменени. Едва когато пътната врата се затвори, Йоханес се размърда и отиде при Тереса.

— Баща ми — обясни той с такъв тон, все едно молеше за извинение. — Какво правиш тук?

— Чаках те.

— Да не си звъняла и вкъщи?

— Да.

Йоханес погледна към къщата и направи гримаса.

— По-добре недей, мама малко... Друг път не го прави.

— Добре. Няма.

Йоханес сви рамене и въздъхна дълбоко — от това винаги изглеждаше по-възрастен, отколкото беше. После смени темата:

— Ще правим ли нещо?

Беше се случило нещо, което накара Тереса да го каже. Навън беше студено, затова и беше съвсем нормално да го предложи, просто никога досега не го бе изричала.

— Може да идем у нас.

8.

През зимата обикновено се срещаха в дома на Тереса, когато не бяха навън. Отначало Арвид и Улуф ги дразнеха и им подвикваха „цуни-гуни“ и „Къде е гаджето?“ но бързо престанаха, след като нито Тереса, нито Йоханес го взеха присърце.

Най-често играеха игри. „Монополи“, „Отело“, кораби и лодки, зарчета. Веднъж-два пъти пробваха шах, но Йоханес беше невероятно по-добър и не се получи. Десет хода и Тереса се оказваше матирана.

— Просто трябва да знаеш как се прави — обясни Йоханес скромно. — Татко ме научи. И без това предпочитам да играем нещо друго.

Постепенно времето се стопли и двамата отново взеха да се срещат навън и да ходят в пещерата. Йоханес беше започнал да чете книгите за Хари Потър и даде първата на Тереса. На нея не ѝ хареса. Не можеше да повярва в написаното. Да, в началото съжаляваше момчето, което страдаше толкова много, но онова с великана на летящия мотоциклет я накара да зареже книгата. Такива неща просто не стават.

— Ами, нали е измислено — ядоса се Йоханес. — Това е история.

— И защо ти е да го четеш тогава?

— Защото е готино.

— Според мен изобщо не е готино.

Йоханес се обиди и зачовърка из кутията с камъчета, които бяха събрали.

— Ами онзи „Робинзон Крузо“ дето толкова го харесваш? И то е измислица.

— Не е вярно!

— Разбира се, че е! Не е станало наистина, четох го в Националната енциклопедия.

Хайде пак, Националната енциклопедия. Винаги като искаше да докаже нещо, Йоханес се позоваваше на нея. Беше обяснил, че тя представлява цял куп дебели томове, които съдържат абсолютно

всичко. Тереса започваше да се чуди дали Националната енциклопедия въобще съществува. Във всеки случай тя никога не я беше виждала.

— И какво от това? — разсърди се Тереса. — Поне би могло да стане наистина. За разлика от сови, разнасящи писма.

— Ами, нали има пощенски гълъби.

— А летящи мотоциклети? А чадъри, с които правиш магии? В Националната енциклопедия пише ли, че и те съществуват?

Йоханес скръсти ръце и заби поглед в земята. Тереса беше изключително доволна от себе си. Обикновено Йоханес я затапваше и нямаше какво да му отговори. Този път тя победи. Издърпа кутията с камъчетата от ръцете му и с тананикане започна да ги подрежда по големина.

По едно време чу странен звук. Като жаба или както когато си глътнеш залька в кривото гърло. Тя вдигна очи и видя раменете на Йоханес да се тресат. Смееше ли се? Опита се да измисли някакво жлъчно изявление, но после разбра, че той плаче, и цялата жлъч я напусна.

Той плачеше по свой си начин. От устата му излизаше почти механично „ух-ух-ух“, а раменете се тресяха в такт. Ако не бяха сълзите по бузите му, щеше да прилича на лоша имитация на плач. Тереса не знаеше какво да прави. Искаше ѝ се да каже някоя мила дума на Йоханес, но не се сети каква, затова остана на мястото си срещу него, докато той изливаше мъката си за нещо, което тя не разбираше.

Йоханес си пое дълбоко дъх и си избърса сълзите с ръкава. После рече:

— Може ли да си представим едно нещо?

Тереса изпита слабост. Ако фантазиите щяха да утешат Йоханес, щеше да опита.

— Какво?

— Може ли да си представим, че сме мъртви?

— Как?

— Просто лягаме на земята. И си представяме, че не съществуваме. Или може да си представим, че ни погребват.

Йоханес се опъна на земята. За първи път не си пазеше дрехите. Тереса легна до него и се загледа в схлупения таван на пещерата. Полежаха известно време. Тереса се опита да не мисли за нищо и установи, че се справя доста добре.

После Йоханес промълви:

— И сега сме мъртви.

— Да — съгласи си Тереса.

— Всички са си тръгнали и сега двамата лежим един до друг в гроба.

— А как можем да си говорим? Ако сме мъртви?

— Мъртвите могат да говорят помежду си.

— Не ми се вярва.

— Да си го представим.

— Добре.

Тереса се взря в сивия каменен таван и се опита да си представи, че е пръст. Не се получи. Тогава се опита да си представи, че това е като онези викингските гробове — дето са нареждали камъни върху трупа. Така беше по-добре. Тя беше мъртва и лежеше под каменна грамада. Хубаво беше.

— Ние сме мъртвите — прошепна Йоханес.

— Да.

— Никой не идва да ни чука на вратата, никой не иска нищо от нас.

— Да.

— Всички са ни забравили.

Слабият звук отвън изчезна, Тереса се понесе в мехур от тишина. Беше се притеснявала за изгубените си маратонки, беше се притеснявала от тъмнината под леглото си, сега вече не се притесняваше от нищо. Толкова беше лесно да си мъртъв. Обзе я пълно спокойствие. Може би беше задрямала за момент, защото чу гласа на Йоханес сякаш от много далеч.

— Тереса?

— Да?

— Когато пораснем... ще се оженим ли?

— Да. Но сега не можем да го кажем. Нали сме мъртви.

— Не. Но после. Ще се оженим. И накрая ще умрем заедно. И ще лежим един до друг в гроба.

— Да. Става.

9.

През есента, когато Тереса започна пети клас, учениците получиха за задача да опишат лятната си ваканция. Тереса посвети по-голямата част от съчинението си на семейното пътуване до Скара Сомарланд, макар да бе продължило едва три дни и изобщо не беше прекарала весело. В последните няколко реда спомена, че иначе е плувала, карала колело и играла игри. Нещата, които бе правила заедно с Йоханес и които бяха заели основната част от ваканцията. Не назова името му.

Естествено, съучениците ѝ знаеха, че двамата с Йоханес са приятели — в такова малко населено място беше неизбежно. Но Йоханес не беше нещо, с което да се хвалиш. Той носеше идеално изгладени ризи с къс ръкав, а когато беше с къси панталони, чорапите му бяха издърпани до прасците; освен това се сковаваше и се държеше неестествено пред другите им връстници. На този фон бегачът му с двайсет и четири скорости не спасяваше положението.

Затова тя избягваше да споменава Йоханес. През лятото ѝ се беше наложило да изтърпи доста присмех, да не кажем презрение, когато ги видеха заедно. Не искаше да чуе хиленето или звуците от повръщане от класа си, ако се наложеше да прочете съчинението си за лятната ваканция на глас.

Не можеше да се отрече, че, погледнат от определен ъгъл, разказът ѝ за лятото беше лъжлив. От друг ъгъл не беше. Тя просто бе пропуснала подробности, които можеха да хвърлят неблагоприятна светлина върху нея; беше фризирала някои факти, когато се налагаше.

Тя знаеше, че е нормално и порядъчно да отидеш до Скара Сомарланд и да опишеш неприятното чувство в стомаха от спускането по най-високата водна пързалка — макар тя да не се бе пуснала. Знаеше, че е окей да се поплачеш колко много народ е имало във ваканционното селище, но не и да разкажеш как ти е омръзнало от баща ти, който никога не събира сили да участва в *нищо*.

И все пак съчинението ѝ не беше лъжа. Беше прекарала приятно ваканцията, просто не разказа нещата, които я бяха направили приятна.

Тоест всичко написано беше вярно, само дето се беше развило по различен начин.

За Коледа онази година Йоханес получи „Плейстейшън 2“ и това промени нещата. Още през лятото бяха постигнали негласно споразумение да изоставят пещерата. Твърде детинско. Наесен сякаш търсеха нова посока, нов начин да бъдат заедно.

Откакто из града плъзнаха приказките за Тереса и Йоханес, братята ѝ започнаха да се държат по-гадно с него и домът ѝ вече не беше някогашното убежище. А у Йоханес Тереса не искаше да ходи, тъй като нещо в настроението, царящо в къщата му, я караше да се чувства неловко, почти уплашена.

През един период много обичаха да карат колело. Обикаляха по селските пътища, проучваха изоставени хамбари и стари ями за чакъл или навестяваха овците, пасящи в едно пасище на няколко километра. Понякога отиваха с колелата до Йостерюд; по време на една от тези разходки се озоваха в библиотеката. Макар да беше малко градче, Йостерюд си имаше истинска библиотека с различни отдели, уютни кътчета за четене и няколко шахматни дъски.

Следобед се стъмваше все по-рано и известно време двамата отиваха с колелата до библиотеката директно след училище; играеха дама на шахматната дъска, понеже на тази игра Йоханес не печелеше чак толкова безапелационно, четяха книги или тихичко си приказваха.

Навярно щяха и да продължат така, ако Йоханес не беше получил плейстейшъна за Коледа. С приближаването на пролетта, колкото и да не ѝ се искаше, Тереса се принуди да прекарва доста време в къщата на Йоханес, за да може изобщо да го вижда.

Лъскавите черни кожени дивани и стъклената масичка. Майката на Йоханес, промъкваша се зад гърба им със сок и сладкиши. Един як тип на име Макс Пейн, убиващ наляво и надясно на телевизионния екран. Пръстите на Йоханес, пърхащи между бутоните. И студа. В къщата беше студено. Тереса си намяташе одеяло, докато наблюдаваше пътя на Йоханес през подземния свят на Ню Йорк.

Йоханес се сдоби с нова игра на име „Текен“ 4 и допълнителен джойстик. Играеха един срещу друг. Малки японски момичета и комиксови чудовища. Тереса я биваше, идеално схващаше какво трябва да прави и понякога печелеше. Но след известно време ѝ омръзваше. Йоханес можеше да продължи до безкрай.

Станеше ли Тереса да си върви, майката на Йоханес веднага дотичваше с прахосмукачката, за да изчисти трохите от сладкишите, още преди Тереса да е излязла от къщата. След това тя извървяваше двестата метра до дома си и понякога имаше чувството, че ще се заплаче. Но не се разплакваше.

Един майски ден в четири часа следобед Тереса стоеше на двора и не знаеше къде да се дене. Пред нея беше колелото, облегло на стената на гаража; вляво започваше пътеката към къщата на Йоханес; вдясно — алеята към шосето; зад нея беше собствената ѝ къща. В никоя посока не ѝ се ходеше.

Стоеше насред двора с отпуснати ръце и единствените посоки, които изобщо я привличаха, бяха нагоре и надолу. Да потъне в земята или да полети към облаците. И двата пътя бяха затворени за нея. Искаше ѝ се да бъде животно, искаше ѝ се да бъде нещо друго. Искаше ѝ се да има способността да си го представи.

Поне пет минути стоя напълно неподвижно. През това време една много ясна мисъл се оформи и се формулира с думи. Тя си ги повтори — отново и отново.

Нямам къде да отида. Нямам къде да отида.

Тя се поколеба. Почуди се дали да не се отпусне и да падне напред с ръце на гърба, за да види дали земята ще се отвори. Знаеше, че няма да стане, затова се отказа. Вместо това се обърна наляво и събра сили да тръгне. Кривна от пътеката към дома на Йоханес и отиде да седне в пещерата. Погледна грапавите стени, опита се да си спомни кога с Йоханес бяха водили тук разговорите си по най-разнообразни теми. От това само ѝ стана по-мъчно.

Нямам къде да отида.

Думите отказваха да напуснат съзнанието ѝ, въртяха се из него и не ѝ позволяваха да мисли за друго. Потънала в тях, тя се върна вкъщи, изрита обувките си в антрето и се затвори в стаята си. Извади една празна тетрадка, която беше получила за единайсетия си рожден ден, и написа думите най-горе на първата страница:

Нямам къде да отида.

Изведнъж ѝ хрумнаха още няколко и тя записа и тях:

Път не съществува.

Тя засмука химикалката, загледана в думите. Способността ѝ да мисли се завърна; опита се да намери подходящо следващо изречение. Накрая се спря на:

И все пак трябва да тръгна.

Тя остави химикалката и прочете наум написаното. После го прочете на глас.

Нямам къде да отида.
Път не съществува.
И все пак трябва да тръгна.

Добре звучеше. Почти като истинско стихотворение. Някак ѝ олекна, след като го написа. Все едно вече не ставаше дума за нея. Или не — за нея ставаше дума, но по добър начин. Сякаш, както си беше стояла в колебание какво да прави, тя бе станала част от нещо голямо.

Прелисти тетрадката. Беше хубава тетрадка с кожени корици и поне осемдесет празни кремави на цвят страници. Коремът я присви, като си представи страниците изписани. С нейните думи, нейните изречения. Тя пак засмука химикалката и след малко написа:

Трябва да има някой друг.

После продължи мисълта си, докато стигна края на страницата. След това обърна и продължи да пише.

10.

Лятото между пети и шести клас беше по-различно от предното. Гърдите на Тереса започнаха да растат, а под мишниците на Йоханес се мяркаше мъх. Ако отидеха с колелата до някое отдалечено място, за да се изкъпят, се смущаваха един от друг, докато се събличаха. Тереса мразеше това. Толкова беше излишно.

Един ден, докато седяха на скалите край езерото и съхнеха на слънце, Тереса прегърна краката си с ръце, облегна глава на коленете си и попита:

— Йоханес. Влюбен ли си в мен?

Йоханес отвори очи и така я изгледа, все едно го беше питала дали идва от Сатурн. Отвърна натъртено:

— Не!

— Хубаво. И аз не съм влюбена в теб. Защо тогава е толкова странно?

Тереса се бе страхувала, че Йоханес ще се отдръпне, ще ѝ каже, че не разбира за какво говори, но вместо това очите му се присвиха замислено. Той се загледа във водата и поклати глава:

— Не зная.

Тереса погледна мършавото му бледо тяло с изпъкналите колене и лакти, острата брадичка и високото чело. По момичешки пълните му устни. Не. Не беше неин тип. Напук на себе си тя намираше за най-привлекателни онези нехайни и немарливи момчета.

Тя попита:

— Искаш ли да ме целунеш?

— Не особено.

— Все пак...

Йоханес се обърна към нея. Огледа лицето ѝ за следи от шеговитост, но не ги откри.

— Защо?

Тереса сви рамене. Погледна меките му кръгли устни и нещо в корема ѝ трепна. Тя наистина не беше ни най-малко влюбена в него, но искаше да знае какви ще са на вкус тези устни.

Йоханес се усмихна притеснено и също сви рамене. После се наведе и докосна устните ѝ със своите. Вибрирането в корема на Тереса се усили. Устните им бяха сухи и топли като кората на прясно опечен хляб. После тя усети езика му между зъбите си и се отдръпна.

— Какви ги вършиш!

Йоханес отмести поглед и страните му пламнаха.

— Нали щяхме да се целуваме.

— Ама не така.

— Така се прави.

— Да, когато си влюбен, но ние не сме влюбени.

Йоханес се сви на кълбо също като Тереса и промърмори:

— Ами, извинявай тогава.

Тереса също поруменя, но най-вече защото осъзна, че се е държала глупаво. Беше на път да сложи ръка на рамото на Йоханес, но вместо това го блъсна.

— Няма значение. Моя грешка. Все едно.

— Ти предложи да се целуваме.

Тереса въздъхна.

— Хайде. Да го забравим, става ли?

Йоханес поизлезе от пашкула си.

— Какво искаш да кажеш?

— Цялата тази работа. Може ли да я забравим?

Естествено, Йоханес много добре разбираше какво има предвид тя. Всичко. Цялата история момичета-момчета. Той кимна:

— Да, предполагам.

Тереса вдигна очи към небето. *Предполагам*. Не. Йоханес определено не беше неин тип. Ако изобщо имаше свой тип. Засили се и скочи във водата. Гмурна се и по-скоро почувства, отколкото чу, плисването, когато Йоханес я последва.

През октомври бащата на Йоханес изчезна. Един ден се прибра и обяви, че е срещнал друга, че продължавало от доста време и че възнамерявал да започне нов живот *и най-после да се позабавлявам*. Той си събра багажа в два сака, метна се на колата и отпраши.

Това разказа Йоханес на Тереса на другия ден, когато двамата тръгнаха на разходка да видят дали овцете още са там. Йоханес

вървеше с ръце дълбоко в джобовете и се взираше в пътя, докато разказваше. Накрая Тереса попита:

— Тежко ли ти е?

Йоханес се спря и се загледа в обувките си.

— Ще е тежко — отвърна той, — ако се върне.

Той вдигна очи и се усмихна доста зловещо, като клоун.

— Ще е супер, ако не ми се мерне повече пред очите, майната му. Да върви по дяволите.

Тереса за малко да отстъпи назад. Беше рядкост Йоханес да използва ругатни — тя даже си мислеше, че той не знае никакви. А сега беше изпсувал два пъти в едно изречение. Устните му бяха извити злобно, а очите му виждаха нещо невидимо за Тереса.

Овцете се оказаха там и двамата прескочиха оградата и отидоха при тях, запрокарваха пръсти през руната им. Йоханес беше разсеян и отговаряше едносрично на въпросите на Тереса.

Наскоро бяха забелязали вълк в района и докато Тереса вървеше между топлите им тела, се опитваше да си представи, че тя самата е вълк. Смъртоносните мускули, мощните челюсти. Пасището — кланица след нейното идване. Всички сладки малки овчици, лежащи в собствената си кръв.

Защо правят така? Защо убиват всички овце?

Йоханес вървеше, потънал в своите си мисли, а Тереса — в своите. Разделиха се, без да решат кога ще се видят пак.

Тереса се прибра вкъщи и потърси в интернет информация за вълците. Убивали, понеже инстинктът за бягство на жертвите пробуждал ловния инстинкт на вълците. Ако всички овце стоят кротко след убийството на първата, ще се спасят.

Тя отваряше нови страници, четеше още и още. Всеки факт водеше до нови въпроси и след няколко часа тя знаеше повече за вълците, отколкото за всяко друго животно. Имаше нещо пленително в тази митологична заплаха, която все още съществуваше в Швеция, макар и в малки количества. Плашещо. И даващо надежда.

11.

В последния ден на коледната ваканция Тереса стоеше пред огледалото в банята. Тя мразеше вида си. Бузите ѝ бяха прекалено кръгли, очите ѝ — твърде малки, имаше чип нос и като цяло приличаше на прасе.

Искаше ѝ се някой да я посъветва какво да прави. Дали да си изскубе веждите, да се гримира, да си изруси косата? Ако някой можеше да ѝ гарантира, че ще има положителен ефект, щеше да го направи. Но не вярваше да помогне. Вероятно вместо на обикновено прасе щеше да заприлича на гримирано прасе, а това беше по-лошо. Можеше да си представи какви оскърбления я чакат.

Но най-лошото стана през последните няколко месеца. Изпод ръбовете на бикините ѝ увисна подпухнала, бледа кожа. Беше започнала да пълнее. Кантарът показваше петдесет и осем килограма — само четири повече, отколкото през септември, но се бяха разпределили на неподходящи места.

Тя като че ли имаше най-голям бюст в целия клас, но вместо да го подчертава с повдигащи сутиени и тесни дрехи като повечето момичета, се мъчеше да го скрие, да го стегне. Той служеше единствено като още една причина тя да се чувства тлъста и отблъскваща.

Тереса се взря в очите си в огледалото и взе решение. Нямахте да седи и да се самосъжалява. Щеше да направи нещо по въпроса. Намери в нещата на майка си ексфолиращ крем и натърка лицето си, докато почервения, изплакна го и се избърса. Поне мазният блясък на бузите ѝ изчезна за малко.

Тя извади анцуга си и си върза маратонките. Щеше да тича. Четири дни в седмицата най-малко. Да. Ставаше. Да тича сама по улиците, да се самоизтезава. Щеше да се превърне във вълк, в самотен вълк, който — ловък и силен — се промъква в човешките местообитания. Вълкът щеше да излапа прасето за нула време.

Страните ѝ още горяха от ексфолирането и от решителността ѝ, когато изтича по алеята. След двеста метра студеният въздух започна

да я задушава. Тя стисна зъби и продължи да се тътри.

След още двеста метра я прониза такава болка в гърдите, че реши да спре, но точно в този момент чу зад гърба си приближаващ мотопед и се насили да продължи; не искаше някой да я види как се предава.

Мотопедът я настигна. Караше го Стефан от осми клас, а зад него седеше съученичката на Тереса Йени. Йени не пропускаше случай да сподели какво е казал или направил Стефан с цел да подчертае колко са интимни.

Стефан намали, за да се движи със скоростта на Тереса.

— По-бързо! По-бързо! — извика той.

Тереса се насили да се усмихне и продължи със същото темпо, толкова бавно, че Стефан се принуди да се подпира с крака, за да не се катурнат от ниската скорост. Имаше чувство, че гърдният ѝ кош ще се пръсне.

Йени надвика бръмченето на мотопеда:

— Размърдай тия месица! — и се наведе надясно, за да тупне Тереса по задника.

От смяната на тежестта мотопедът залитна и Тереса отскочи към канавката и се хлъзна на замръзналата трева. Задържа се да не падне, като стъпи с единия крак в канавката.

Мотопедът набра скорост и продължи по пътя; изрусената почти до бяло коса на Йени се вееше като задницата на сърна. Тереса стоеше в канавката и дишаше тежко, облегнала ръце на бедрата си. Имаше чувството, че ще падне и ще умре. Трахеята ѝ се беше свила, белият дроб я болеше и тя се срамуваше, срамуваше, срамуваше.

Няколко минути си поемаше дъх и след това се върна по пътя, по който беше дошла. Докато седеше в антрето и си събуваше обувките, Йоран слезе по стълбите откъм горния етаж.

— Здравсти, миличка. Какво си правила?

— Нищо.

— Тичала ли си?

— Не.

Тереса го подмина и отиде в кухнята; извади три канелени кифлички от хладилника и ги сложи в микровълновата. Йоран стоеше на вратата. Той се покашля няколко пъти, сякаш за да събера смелост, и после попита:

— Как си?

Тереса се взираше в кифличките, които бавно се въртяха в микровълновата.

— Добре.

— Наистина ли си добре? Струва ми се, че не е така.

— Но съм добре.

Тереса си сипа чаша горещ шоколад и когато микровълновата звънна, взе трите кифлички, постави ги в една чиния и се промуши покрай Йоран; сложи чинията на масичката и включи телевизора. По „Дискавъри“ даваха документален филм за слонове.

Йоран дойде и седна до нея. Откакто се беше отказал от шефското място и пак беше станал обикновен продавач, тъмните кръгове под очите му бяха изчезнали и беше станал по-достъпен като баща. Проблемът беше, че никой вече не го търсеше. Тереса не можеше да каже кога точно се бе случило, но в един момент бе престанала да говори с баща си за важните неща.

И все пак. След като известно време поседяха и научиха, че слоновете могат да изразяват чувства, подобни на човешките, и че пият около двеста литра вода на ден, между тях в крайна сметка се установи някаква връзка. Тереса дъвчеше кифличките и пиеше шоколада. Приятно беше.

Тя се обърна към баща си, за да опита все пак да поговори с него, да го попита *той* как е. Но Йоран беше заспал. Лежеше с леко отворена уста и дишаше тежко. На ъгълчето на устата му се появи капка слюнка и Тереса извърна глава и се съсредоточи върху слоновете.

Разказваха как в големи части от Азия те били използвани като палачи и машини за екзекуции. Смазвали глави, трошали кости с бивните. Човешки чувства. Да бе.

12.

През февруари пред къщата на Йоханес се появи табела „Продава се“. В последно време Тереса не го виждаше често и табелата ѝ дойде като изненада. Не беше ходила на гости на Йоханес, откакто баща му ги беше напуснал, но след като видя надписа, отиде и позвъни на вратата.

Йоханес отвори. Лицето му светна, като видя кой е, и побърза да я прегърне.

— Тереса! Здравей! Влизай!

Още на първата крачка в антрето тя забеляза колко се е променила къщата. Там, където някога обувките и ботушите бяха подредени като в аптека, сега се търкаляха по земята. Тя си свали якето и усети, че вътре е поне с няколко градуса по-топло от преди.

На масичката в хола бяха разхвърляни игрите на Йоханес и пакет чипс. Йоханес се просна на дивана и подаде чипса на Тереса; тя си взе и седна на креслото.

Йоханес погледна един от дисковете и се ухили:

— Да поиграем Текен? На шега?

Тереса сви рамене и Йоханес се свлече от дивана, за да включи играта. Едва сега, когато го видя в променената обстановка, Тереса усети колко се е променил и той самият. Дрехите му бяха развисени, движенията — небрежни, а усмивката му се бе освободила от онази напрегнатост, която подсказваше, че всъщност няма за какво да се усмихва. Сега си беше най-обикновена усмивка.

— Къде е майка ти? — попита тя.

— Май на някакъв езиков курс. Или по танци, де да знам.

Тереса се опита да си го представи. Оказа се почти невъзможно. Но получи окончателно доказателство, когато погледът ѝ падна върху прахосмукачката, която доскоро не слизаше от ръцете на Йоханесовата майка. Беше покрита с дебел слой прах.

Йоханес ѝ подхвърли втория джойстик и тя разгледа различните менюта и се спря на Кума — мечката с червената тениска. За нейна изненада Йоханес избра Лий Чаолан, който приличаше на добре

фризиран фотомодел. Преди играеше с Джулия Чанг, жената с нечупливите очила.

След като мина интро, Тереса натисна пауза.

— Йоханес — поде тя, — ще се местите ли?

Йоханес отметна косата си, която беше оставил да расте.

— Да. Баща ми някак успя да отмъкне парите, а сега ще получи и половината къща.

— Как така половината къща?

— Мама трябва да я откупи, за да останем да живеем тук, а не може да си го позволи.

— И къде ще живеете?

— Не знам. Сигурно в апартамент. В Йостерюд. Така или иначе ще уча там от седми клас, така че... а ти?

— Какво аз?

— Къде ще учиш в прогимназията?

— Йостерюд, предполагам.

— Ами, супер. Тогава ще се виждаме там. Може даже да сме в един клас.

— Да...

Тереса не изпитваше желание да учи в един клас с Йоханес, а безгрижното му поведение я докарваше почти до плач. Искаше ѝ се да замине някъде далеч, където никой не я познава, и да започне на чисто. За предпочитане... да, за предпочитане заедно с Йоханес. Но беше твърде рано за това. И твърде късно.

— Тереса?

— Да?

— Няма ли да играем?

Тя натисна старт и битката започна. Кума излезе наперено на ринга. Лий направи движенията си. Изведнъж Тереса усети, че е задължително да *победи*. С необичайна за нея настървеност защрака по копчетата, като се мъчеше да се сети всички номера, които още помнеше.

Напразно. Без да разроши и косъм от идеално нагласения си перчем, Лий размяташе Кума напред-назад, риташе го и удряше, докато той се строполи в несвяст с червената си тениска и муцуна, насочена към небето.

Страните на Тереса пламнаха и ѝ се прииска да изкрещи. Беше напълно нереалистично. В действителност мечката щеше да направи манекена на пух и прах, щеше да му откъсне главата от тялото. Подът щеше да бъде покрит с кръв.

13.

Йоханес се премести в средата на май. Тереса стоеше край прозореца на килера на втория етаж и дъвчеше сухар с фъстъчено масло, докато гледаше как последният пикап се отдалечава по пътя. Една муха танцуваше по стъклото; Тереса едва преглъщаше сухите зальци. После всичко свърши. Отнякъде из къщата долетя гласът на Мария — викаше Тереса да дойде да изпробва новата рокля за завършването на учебната година.

Роклята, която ѝ ставаше в средата на май, вече не ѝ ставаше толкова добре в средата на юни. Тереса стоеше най-отзад заедно с другите шестокласници и се правеше, че пее „Цъфтят сега цветята“ и „Да тичаме боси“. Видя как най-малките се озъртат и пристъпват от крак на крак от нетърпение. Хайде да идва лятото.

Арвид и Улуф завършваха по-късно през седмицата, а Йоран беше на работа, така че семейството на Тереса беше представено от Мария, баба Ингрид и дядо Юхан — родителите на Йоран. Докато по-късно седяха върху одеяла на поляната зад футболното игрище и се гощаваха с кафе и сладкиши, не приказваха много. Юхан си играеше с гердана от пластмасови перли, който все още носеше, а Ингрид подари на Тереса ваучер за петстотин крони от „Хенес и Мауриц“.

Беше хубав ден, като по поръчка за края на учебната година. Тънки облачета пробягваха по тъмносиньо като от пощенска картичка небе, а в топлия въздух звънтеше детски смях. Тереса седеше по турски на одеялото; откри, че се чувства истински радостна. Ингрид сложи ръка на коляното ѝ:

— Помисли си само — цялото дълго прекрасно лято е пред теб.

Тереса отговори искрено:

— Да, хубаво ще бъде.

Тя никога нямаше да разбере напълно случилото се на следващия ден.

С Йоханес се бяха разбрали по телефона да му иде на гости в новия апартамент. Докато излизаше на двора в десет сутринта, беше изпълнена с нещо като лекота и щастие. И този ден беше хубав и щеше да е приятно да мине с колелото четирите километра до Йостерюд. Седемдесетте дни ваканция се простираха пред нея като празни шарени кутии, които да запълни със съдържание.

За дванайсетия си рожден ден преди около половин година беше получила ново колело. Три скорости, повече не й трябваха. Първо провери дали гумите са добре напомпани, след което яхна колелото и пое по чакъления път.

Чакълът хрущеше и вятърът появяваше в лицето ѝ. След един километър щеше да излезе на голямото шосе към Йостерюд. Една птичка зачурулика в дървото над нея и тя си каза: *Аз съм дете в първия ден от лятната ваканция. Карам колело по приятен чакълен път.*

Тя вдигна поглед и видя как пътят се вие през полето. Спря да върти педалите и продължи по инерция. *Аз съм дете и лятната ваканция тъкмо...*

Нещо се промени.

Отначало си помисли, че се е появил буреносен облак и е скрил слънцето — толкова реалистично беше преживяването. Но по небето нямаше и едно облаче и слънцето грееше ярко над света.

Тогава как така изведнъж ѝ се стори, че пътят пред нея потъва в мрак? Тя познаваше околността. Двеста метра равно поле, после хълм, след това пасището с овцете и накрая леко нанадолнище към голямото шосе. Но не това виждаше в момента. Не, виждаше път, водещ към непознатото, обкръжен от огромни пространства, по които краката ѝ никога не бяха стъпвали.

Беше вярвала, че светът се състои от определен брой места и пътищата помежду им. Само това бе съществувало, нейната мъничка планета. Сякаш бе плувала в закътан залив, а сега внезапно се бе озовала на сред открито море и сушата не се виждаше никъде. Стана ѝ трудно да диша; сграбчи здраво кормилото и натисна спирачките. Разтърка очи.

Не виждам добре. Не виждам както трябва.

Тя слезе от колелото и погледна в посоката, от която бе дошла. И натам пътят се виеше по същия начин и изчезваше зад една бъзова горичка. Вече не вярваше, че къщата ѝ все още съществува някъде в края на пътя. Всичко бе изтрито или се изтриваше в момента зад гърба ѝ и очертанятия бяха замъглени.

Ужасът се вкопчи в сърцето ѝ. Тя беше едно малко човече, захвърлено във вселена, за която не знаеше нищо.

Престани. Какво те прихваща?

Ужасът се поуталожил. Може би, ако си говореше успокояващо, щеше да дойде на себе си. Опита. До известна степен помогна, но не я отърва от чувството, че всичко зад нея е изтрито. Тя се покатери на колелото и пое към къщи. Къщата си беше там.

Звънна на Йоханес и обясни, че е спукала гума.

Преживяването на пътя остави своя отпечатък. Не че я беше страх да излезе от двора, просто го правеше все по-рядко.

Една събота Йоханес дойде с колелото, без да са се разбирали предварително. Носеше омачкани къси панталони до коляното и жълта тениска; беше почернял здравата. Тереса едва ли не се смути, когато се прегърнаха.

Бил с майка си на Майорка за седмица — разказваше ѝ, докато Тереса мажеше сухари с фъстъчено масло. Майка му се запознала с някакъв мъж от Норщюпинг и заминала при него за уикенда, тъй че Йоханес бил волен като птичка. Дали можел да спи у тях?

Тереса не беше готова за подобно смуцаване на ежедневието ѝ, затова отвърна уклончиво, че трябва да попита родителите си. Както седяха един срещу друг на кухненската маса, тя за първи път усети, че не знае какво да каже на Йоханес. Сякаш той идваше от друг свят. Света извън двора.

Положението бе спасено от Улуф, който дойде да си направи сандвич и след малко двамата с Йоханес бяха потънали в разговор за Runescare. По едно време Улуф отиде до тоалетна и Йоханес се обърна към Тереса:

— Ще идем ли да се изкъпем?

— Не, нямам бански.

— Ами, ще бъдем като русалки.

Тереса бе готова да даде всичките си пари, за да си спести това, което стана: цялото ѝ лице поруменя и погледът ѝ се впи в пода. Чу как

Йоханес се изкикоти.

— Хайде, стига. Нали бяхме приключили с тая работа.

— Разбира се, но...

Онази целувка. Тереса се бе надявала Йоханес да не я помни, но той очевидно не беше забравил и това я смути още повече. Искаше да потъне вдън земя. Просто за да има какво да прави, намаза още един сандвич. Ножът стържеше по сухара, докато тя с преувеличено старание внимаваше фъстъченото масло да се размаже до самия ръб. Отхапа и сухарът изхрущя силно. Йоханес я наблюдаваше и тя бързо обърна очи към прозореца.

Улуф се върна и предложи на Йоханес да поиграят Runescape. Той хвърли един поглед на Тереса, която сви рамене. Седнаха пред компютъра в хола, а Тереса ги гледаше, докато се редуваха да трепят чудовища и зли магьосници.

Така и не се стигна дотам да пита Мария и Йоран дали Йоханес може да спи у тях. Той остана за вечеря и разговаря най-вече с Арвид и Улуф, а след това тръгна към колелото си. Тереса отиде да го изпрати.

Йоханес се качи на колелото, звънна със звънеца и потегли, но явно нещо му хрумна. Той обърна и се върна при Тереса.

— Ей, Тереса?

— Да?

— Ние сме приятели, нали? Нищо че е малко по-различно.

— В смисъл?

Йоханес подритна с крак чакъла по начин, който тя помнеше от детството им.

— Просто... не знам. Вече не е същото. Но пак можем да бъдем приятели, нали така?

— Ти искаш ли го?

Йоханес сбърчи вежди и се замисли. После се вгледа в очите на Тереса и каза много сериозно:

— Да. Искам го.

— Тогава сме приятели.

— А ти искаш ли го?

— Да. Искам го.

Йоханес кимна няколко пъти. После се усмихна широко:

— Хубаво.

Наведе се и целуна Тереса по бузата. Завъртя бързо педалите и изчезна надолу по алеята, като махаше през рамо.

Тереса стоеше с отпуснати ръце и го гледаше как се отдалечава по чакъления път. Видя пътят да се разтваря в маранята, видя Йоханес да кара по пътя. След минута той щеше да го погълне и тя не можеше да направи нищо.

14.

Обикновено всеки член на семейството живееше в свой си свят, но онова лято всички се присламчиха към Тереса. Отначало тя предполагаше, че се дължи на заминаването на Йоханес. Или пък отсъствието на Йоханес я караше да забележи присъствието на семейството си.

Независимо каква беше причината, Арвид и Улуф започнаха да я канят да играе с тях на компютъра. Мария се мъчеше да я взима със себе си на покупки, а Йоран винаги беше насреща за игра на кент или война. Тя започна да подозира, че се е провел таен семеен съвет и е било взето решение: *Всички ще играят с Тереса.*

В началото тя го приемаше. Играеше и сърфираше в интернет с Улуф и Арвид, помагаше на Мария в кухнята и играеше карти с Йоран, докато двамата научиха стиловете си така добре, че се налагаше да блъфират, за да има някакъв смисъл.

След няколко седмици обаче тя започна да усеща нещо насилено в грижите им, все едно бяха персонал в заведение, а тя е временно настанена там.

Една сутрин, както стоеше пред огледалото и дърпаше назад бузите си, за да види как ще изглежда, ако не е дебела (и е китайка), забеляза нещо друго. Пусна бузите си и се взря в лицето си.

Имаше кестенява коса и дебели кафяви вежди. Носът ѝ беше малък и чип, устните ѝ — тънки. Другите в семейството също бяха кестеняви и имаха кафяви очи, но по-светъл нюанс. Устните им бяха по-плътни, а носовете — по-прави и по-слаби от на Тереса. Не намираще нито едно отношение, в което да прилича на тях.

Изведнъж го осъзна, беше напълно убедена: *Аз съм осиновена.*

Мисълта не я натъжи; тъкмо обратното. Обясняваше доста. Мястото ѝ не беше тук — чисто и просто.

Нещо вътре в нея ѝ подсказваше, че това е измислица. Беше виждала обявата за раждането си във вестника, както и снимката си от кръщенето. Нещо друго вътре в нея ѝ подсказваше, че тези

доказателства са изфабрикувани. Сърцето ѝ го казваше, изтласкващо учестено новото познание във вените ѝ: *Мястото ти не е тук.*

В средата на юли Арвид и Улуф заминаха на футболен лагер. Мария и Йоран бяха успели да резервират пътуване с кораб за уикенда за тях двамата и Тереса. Тя обаче обяви, че не иска да ходи. Опитаха се да я убедят, но зад молбите им тя долови известно облекчение. Поне за два дни щяха да се отърват от това чуждо дете. Не ги съдеше. Всъщност бяха добри хора, и двамата. Откакто вече не им принадлежеше, го бе осъзнала.

Те ѝ сготвиха и Мария написа бележки с всевъзможни съвети, които бяха напълно ненужни, но Тереса я остави да прави каквото прецени. Най-сетне се качиха в колата и заминаха, като махаха усърдно на застаналата на верандата Тереса. Тя се прибра в къщата и затвори зад себе си.

Тишина.

И тишина.

Прокрадна се по коридора. Тишина.

Не за първи път бе сама вкъщи, но тишината добиваше съвсем различна тежест, като знаеше, че става дума за четирийсет часа. Йоран и Мария щяха да се приберат на следващата нощ. Беше леко притеснително, дори плашещо, че къщата сега е само нейна. Можеше да прави каквото си поиска, без да рискува някой да дойде и да я види.

Нямаше планове. Единственото, което бе очаквала, бе именно тишината. Как всички звуци в къщата ще идват от нея. А сега, докато се тътреше из кухнята, се мъчеше да не издава никакви.

Бръмчене. Тихо откъм хладилника и истерично откъм мухите на прозореца. Тереса се спря и ги загледа. Поне десет мухи танцуваха по прозореца и удряха телата си в твърдото стъкло в търсене на процеп, път навън. Тереса трябваше само да свали райбера и да отвори прозореца.

Ала сега мухите бяха нейни, както всичко друго в къщата. Тя скръсти ръце и се вгледа в мухите си. Седна на един стол и се вгледа в мухите си. Чакаше. От време на време някоя излиташе от стъклото и правеше един кръг из кухнята, но бързо-бързо се връщаше.

Хладилникът се разтресе и млъкна. Мухите продължиха да бръмчат. Слабите тупвания, когато се засилваха и се удряха в стъклото, секундната промяна в тона на някоя отделна муха подобно на разочарован въпрос, преди пак да се присъедини към колективния тон, изпълващ главата на Тереса.

Тя седеше като закована за стола, слухово хипнотизирана от бученето и бръмченето по същия начин, както белият шум на телевизора може да хипнотизира зрението, ако не внимаваш. Сякаш изтриваше съзнанието ѝ и го пълнеше наново.

Тя се отърси, стана от стола и отиде в банята; оттам взе лака за коса на майка си. В шкафа в кухнята намери кибрит. Старателно дръпна пердетата от прозореца, за да открие два чисти правоъгълника стъкло, пред които летяха беззащитните телца.

Запали една клечка, сложи я пред лака за коса и натисна копчето. Към прозореца пръсна огнен конус и помете насекомите. Пусна копчето. Четири мухи паднаха на перваза с опърлени крила. Тя придърпа стола и седна да ги изучава.

Едната беше загубила само едно крило и се въртеше в кръг на място, добра се до ръба и падна на пода. Тереса я стъпка. От останалите три две подскачаха като някакви чудати бръмбари, а другата лежеше по гръб и подритваше с крачка. Тереса я натисна с палец, докато престана да рита. След като се нагледа на другите две, ги смачка с кутията кибрит.

С още две пръсвания очисти изцяло прозореца. Пусна пердето, събра мухите в шепа и ги пусна в кошчето. После си намаза сандвич с фъстъчено масло. Докато ядеше, пристигна още една муха и взе да се удря в стъклото. Остави я на мира.

В нея цареше пълно спокойствие, с изключение на слабо чувство на срам някъде в стомаха — напомняше за страх от високо. Не ѝ пречеше. Беше свикнала.

Докато прибираше лака за коса, забеляза гримовете на майка си. Реши да направи опит. Спирала и сенки на очите, коректор върху пъпките на бузите и светлочервено червило. Не знаеше как се слага руж, затова приключи с лак на косата.

Резултатът беше отвратителен. Дори коректорът, който би трябвало да подобри поне малко положението, беше съвсем грешен нюанс и образуваше тъмни петна по светлата ѝ кожа. Иначе

изглеждаше като грозно момиче с намацано лице. Бързо се съблече и влезе под душа; няколко пъти си изтърка лицето със сапун.

Притисна ръчния душ до слабините си. Донякъде беше приятно. Опита с пръст и не почувства абсолютно нищо. Няколко пъти беше гледала „Сексът и градът“ и беше чула, че може да правиш разни работи със себе си. Но при нея не действаша. Може би не го правеше както трябва.

Смъкна се на коляно и зарови глава в дланите си, докато топлата вода се лееше по гърба ѝ. Опита се да плаче. Отрони се само глухо хлипане. Визуализира в съзнанието си колко е нещастна и бе на път да успее, но реши, че ѝ стига толкова, и завъртя крана — водата стана леденостудена. Стоя под ледената вода, докато лицето ѝ се вкочани и кожата ѝ настръхна. След това затвори душа, избърса се и се облече.

След като излезе от банята, къщата бе все така тиха, но сега чувстваше изстуденото си тяло като кристал, елемент на яснота сред застоялата тишина. Тя отиде пред компютъра в хола, отвори Гугъл и написа думата „стихотворения“.

Резултатът я изненада. Беше просто импулс — последица от проясненото ѝ съзнание. Да четете стихове. Първите резултати обаче съдържаха писания на хора, които всъщност не бяха поети. Тя отвори страница на име roesi.nu.

Прочете едно стихотворение, после още едно. Попадна на някакво момиче, Андреа на петнайсет години, чиито стихотворения хареса; щракна върху името и намери още нейни неща. Наричаха се „Самота“ „Само аз ли?“ и „Черен ангел“.

Тереса четеше със зяпнала уста. Тя би могла да напише тези стихотворения. Говореха за нея. Андреа беше две години по-голяма и живееше във Вестерос, но иначе бяха почти еднакви. Продължи да чете и откри Малин, шестнайсет години, от Стокхолм, която в стихотворението си „Мехурът“ описваше как живее в сапунен мехур, чиито стени не може да прекрачи.

Точна така беше. Тереса имаше същото усещане, но не бе намерила точните думи. Никой друг не виждаше мехура, но тя бе затворена в него постоянно. Малин го бе облякла в думи.

Тереса продължи надолу и видя, че някои са коментирали стихотворението, казали са колко хубаво е и как те се чувстват по същия начин. По тялото на Тереса пробяга тръпка — сякаш имаше

треска. Щракна върху бутона „коментирай стихотворението“ и ѝ поискаха регистрация.

Тя стана от компютъра, направи една обиколка на хола, отправи се към спалнята на Йоран и Мария и легна на леглото им, загледана в тавана. После се зави и се сви на кълбо; заскимтя като пале.

Прекалено съм малка.

Почти всички в roesi.nu бяха момичета. Най-малката, на която попадна, беше Матилда, четиринайсетгодишна. Тереса бе намерила стихотворението ѝ „Сълзи“ за детинско. А самата тя бе на дванайсет години, почти тринайсет. Мяташе се из леглото, докато взе да се поти; след това се отпусна. Всички други момичета бяха по-големи от нея, но се чувстваха по подобен начин. Къде се намираха? Как изглеждаха?

Тя стана от леглото; някакво необяснимо безпокойство я караше да обикаля из къщата. Попадна в банята и пак взе лака за коса. Кибритът още беше на кухненската маса. Бяха се появили пет нови мухи. Свали всички с едно пръскане. Погледа ги как пълзят по перваза.

В шивашките принадлежности на майка си намери кутийка с карфици. Забоде мухите в перваза една по една. Все още бяха живи, подритваха с крачка. Чувството за срам в стомаха така се усили, че можеше почти да го види, да го пипне. Лепкава, оранжева медуза, която се носеше някъде точно под ребрата.

Тя дълбоко си пое въздух и се опита да прогони медузата. Не изчезна, но се смали. Още веднъж си пое дъх. Медузата изчезна. Тя погледна прикованите мухи.

Това е положението, помисли си тя. Не вие решавате. А аз.

Донесе дървената дъска за рязане и премести насекомите на нея. Една муха с остатъци от крила бръмчеше немощно, докато я местеше, но след приковаването замлъкна. Тереса взе дъската със себе си в хола и я остави до компютъра.

Уби малко време, като си направи имейл — трябваше ѝ, за да се регистрира в roesi.nu. От Hotmail ѝ поискаха дата на раждане и тя се представи за три години по-голяма, за всеки случай. Даде същата дата ѝ при регистрацията в roesi.nu.

В това време хвърляше по някой поглед към мухите. Всички още бяха живи. Искаше ѝ се да знае каква храна би могла да им дава, за да продължат да живеят. Но какво ли ядат мухите?

С презимето на дядо си и собственото си второ име тя се превърна в Юсефин Линдстрьом, на петнайсет години, от Римста. Системата я прие.

Онази нощ ѝ беше трудно да заспи. След като се въртя в леглото няколко часа, стана и си облече халата. Както беше тъмно пред прозорците, къщата ѝ се стори още по-тиха и тайнствена. Тя се прокрадна предпазливо надолу по стълбите.

Докато приближаваше хола, започна да се страхува. Струваше ѝ се, че там има някакво същество. Голямо, прилично на насекомо същество с капеща слюз от челюсти, които само чакаха да се впият в нея. Тя задиша дълбоко — един път, два пъти. След това светна лампата.

Нищо. Дъската до компютъра стоеше, както я беше оставила. Бавно отиде до нея и погледна. Мухите вече не помръдваха. Тя дръпна една карфица и освободи мухата. Беше мъртва. Бе прекарала последните си часове в мъки, но поне сега бе мъртва.

Тереса заби карфицата в ръката си. Изби капка кръв. Облиза я. След това взе една възглавница от дивана и легна на пода. Затвори очи и си представи, че е мъртва.

След няколко минути заспа.

15.

Училището в Йостерюд обикновено имаше две прогимназиални паралелки за всеки випуск, които трябваше да служат като преход между прогимназията и гимназията. Много деца от селските училища идваха тук за гимназията и идеята беше структурите да се разбият и новодошлите да имат равни шансове с другите.

В класа на Тереса пристигнаха, например, едно красиво и привлекателно момиче от Сьунинге на име Агнес, както и Микаел, който още от първия ден изглеждаше и се държеше като побойник, очакващ само часа и мястото; имаше и няколко други, но те нямаха никакви отличителни особености. Йоханес се озова в другата паралелка.

Взаимно се опознаваха и тестваха и Тереса правеше всичко по силите си да не се открие по никакъв начин. След няколко седмици си беше присвоила ролята на тихото момиче, което си гледа работата, без да е някакво нуждаещо се от грижи недоносче.

Тя продължаваше да използва компютъра на Арвид и Улуф, когато беше свободен, а на тринайсетия си рожден ден го получи като подарък, тъй като братята ѝ си бяха купили нов, с по-мощен процесор. Първото, което направи, бе да сложи парола. Трябваше да измисли дума и да я повтори два пъти и тя се спря на „яма за чакъл“ без никаква особена причина.

Влезе в roesi.nu и най-отпред видя ново стихотворение, написано от тринайсетгодишната Бим. От такова име не можеше да се очаква нищо добро, но за нейно удивление Тереса много хареса стихотворението „Голяма болка“:

*никой няма място при мен
вътре мозъкът лежи и мисли
кашата не е вкусна
думите лъжат
името не значи аз
луната е мой баща*

Беше неразбираемо по начин, който допадеше на Тереса. Конкретно и леко неприятно. Точно по неин вкус. А и беше хубаво някой на нейната възраст да пише така.

От името на по-възрастното си алтер его Юсефин тя написа хвалебствен коментар и добави, че се надява Бим да напише още нещо. След като прати коментара, ѝ хрумна, че може би Бим е направила същото като нея, но наопаки. Може всъщност да е много по-голямо момиче; или пък момче.

Тя прегледа останалите нови стихотворения, но не хареса никое. После направи това, което не се бе осмелила, преди да ѝ подарят компютъра. Отвори празен Word-документ, за да напише стихотворение за roesi.nu. Нямахше да използва никое от старите в тетрадката; щеше да измисли ново. Чисто ново.

Курсорът мигаше и я приканваше да напише първата дума. Тя седеше с пръсти на клавиатурата. Не ѝ хрумваше нищо. Написа: „Седя тук“ и веднага го изтри. Написа „думите лъжат“ и дълго време се взира в двете думи. После изтри и тях.

Просна се на леглото и зарови лице във възглавницата, а с краищата ѝ си запуши ушите и натисна. Стана тъмно и тихо и върху затворените ѝ клепачи затанцуваха златни линии. Те се извиха и изписаха думата „всички“. Изведнъж премигна цяло изречение. *Всички хора всъщност се наричат по друг начин.*

Тя остана да лежи, като дишаше дълбоко и чакаше да дойде още. Това не стана, затова тя седна на компютъра, без да отмята залепналата по потното чело коса, и написа: „Всички хора всъщност се наричат по друг начин“.

Не разбираше какво означава, но беше вярно. Не само във форума за поезия, но и навсякъде. Във всеки човек живее друг човек. Написа и това изречение. В порив на дързост вмести двете думи на Бим и ги доразви. После дооформи със заключително изречение. Бутна стола назад и погледна какво беше написала.

*всички хора всъщност се наричат по друг начин
във всеки човек живее друг човек
думите лъжат и зад тях живеят други думи*

*виждаме се само на тъмно
чуваме се само на тихо*

Преди да се е разколебала, копира текста в roesi.nu. Не знаеше дали го бива, но изглеждаше като истинско стихотворение; а и написаното беше вярно.

Стоеше с пръсти на клавиатурата и в главата ѝ цареше пълна тишина. Не идваше нищо повече.

Какво правим всъщност?

На другия ден след училище отиде направо в библиотеката. Поезията беше подредена на три рафта — поне двеста книги. Тя нямаше представа откъде да започне. Под „нови книги“ стоеше том на име „Питбул териер“. Имаше червена корица с чудовищно черно куче и беше написана от някой си Кристиан Лундберг. Тереса я взе и зачете. Първите стихове от първото стихотворение гласяха:

*Стихотворенията за април
са все банални
на тези стихотворения плюем
тези стихотворения са предвидими като смъртта*

Тереса седна в едно кресло и продължи да чете. Не беше очаквала стихотворенията в книгите да звучат по този начин. Да, много неща не схващаше, но почти нямаше сложни думи и много от образите бяха съвсем разбираеми. Най-много ѝ хареса за „приливът на смъртта идва“.

Прочете цялата книга за час и главата я заболя. Огледа рафта и откри още две стихосбирки на Кристиан Лундберг. Озърна се на всички страни и ги пхна в раницата си заедно с „Питбул териер“. Качи се на колелото и се прибра вкъщи.

Някой беше коментирал стихотворението ѝ в roesi.nu. Бим.

хубаво стихотворение аз също съм друга обаче се
чувам на шумно пиши за каша

Тереса препрочете думите няколко пъти. Онова „аз също съм друга“ можеше да означава, че и Бим като нея не е тази, за която се представя във форума. Или пък значеше нещо съвсем различно, както в собственото ѝ стихотворение.

За едно обаче не можеше да има грешка — първите две думи. За първи път някой се изказваше ласкаво за нейно писание.

След като се нагледа на коментара на Бим, видя, че в полето под стихотворението всъщност пише „Коментари (2)“ Скролна надолу и прочете реакцията на Каролине, 17 години. Пишеше:

Напълно неразбираемо стихотворение, в което не се
казва нищо. Вземи направи нещо смислено.

Тереса спря да диша. Очите ѝ засмъдяха и се насълзиха. Сви юмруци. Стана, взе една хавлия и си изтри очите с такава сила, че клепачите ѝ се подуха. Сгъна хавлията и задиша в нея бавно и дълбоко.

Върна се пред компютъра, влезе в Hotmail и си направи нов адрес, за да се регистрира под друго име в roesi.nu. Този път се нарече Сара от Стокхолм, на осемнайсет години. Намери Каролине и прочете няколко нейни стихотворения. Повечето бяха за нещастна любов. Предали я момчета. Коментарите бяха изцяло положителни. Сара от Стокхолм бе на друго мнение. Според нея:

Прочетох няколко от стихотворенията ти за нещастна
любов и смятам, че не заслужаваш друго. Ти си
егоцентрично и антипатично момиче, което никой никога
не би могъл да обича.

Сърцето ѝ заби, докато натискаше „изпрати“. След това се опъна на леглото и подхвана една от стихосбирките, задигнати от библиотеката. Наричаше се „Който не говори, е мъртъв“.

Изглеждаше недокосвана. Никой не я бе чел преди нея.

На следващия ден Тереса се запозна с понятието „трол“. Не беше очаквала някой да реагира на коментара на Сара. Бе сгрешила. Каролине, изглежда, имаше много поддръжници в *poesi.nu* и осем души бяха отговорили на коментара, някои от тях многословно.

И кратките, и дългите текстове изхождаха от това, че Сара е ужасен човек, безчувствена е и *защо тогава не напишеш нещо похубаво*. И така нататък. В два от коментарите я наричаха „трол“ и ѝ стана ясно, че това трябва да е някакво понятие.

Провери го и установи, че „трол“ идва от английското *trolleying* — да дърпаш кука през пасаж риби, за да видиш дали нещо ще клъвне. В случая с интернет форумите — да пишеш гадории и глупости само за да видиш реакцията. Тогава си трол.

Тереса скръсти ръце и се загледа през прозореца. Чувстваше се весела и спокойна. Много момичета бяха чели коментара ѝ и се бяха видели принудени да си дадат мнението. Понеже тя беше трол.

Аз съм трол.

Устройваше я. Живееше в света на хората, макар да я бяха сменили в люлката и всъщност мястото ѝ да беше в мрачните диви гори. Трол.

16.

През зимата и пролетта Тереса беше постоянен гост в библиотеката и методично изпиташе всичко в секцията с лирика. Вкъщи прекарваше основната част от времето си в тролене. Направи си голям брой регистрации в най-различни форуми. Беше Шанет, 14 години, и Линда, 22. В един форум за анорексия и булимия в ролята си на Мю, 17 години, получи трийсет и пет отговора на изказването си, че всички анорексици трябва да се хранят насила и след това да им залепват устата, за да не идат да повръщат.

Случайно попадна на форум за любители, реновиращи стари къщи. За случая създаде Юхан, 28, който обича да вандалства и даже да подпалва такива къщи. В сайт за приятели на природата Тумас, 42, разказа колко е влюбен в градския си джип и пропагандира за по-нисък акциз на бензина.

Като цяло обаче се придържаше към форуми като „Лунарсторм“, в които млади момичета обсъждаха проблемите си. Направо се тресеше от задоволство пред възмутените им коментарчета, а с времето откри дори по-ефективно оръжие от цинизма, а именно иронията.

В един форум за правата на животните, който съдържаше отчаяни разкази за жестокост срещу малките сладури, Елвира, 15 години, разправи как в Япония изболи очите на осемстотин зайчета само за да проверят дали слухът им ще се повлияе, а след това ги запалили, за да видят дали бедните слепи, пищящи животинки ще намерят изхода през лабиринт. Елвира получи над четирийсет отговора, треперещи от ярост заради човешката жестокост.

Единственото изключение бяха вълците. Във форум за правата на вълците нейното алтер его Юсефин държеше по-умерен тон и изказваше истинските възгледи на Тереса. Нуждаеше се поне от едно място, където да бъде себе си, или почти.

Троленето ѝ даде принципно познание: не е необходима кой знае каква енергия, за да произведеш мощна реакция, стига да приложиш енергията правилно. Нещо толкова просто като счупена пластмасова

вилаца в ключалката на класната стая може да доведе до половинчасов цирк с директор, ключар, учители и преместени часове — всичко това заради нещо, отнело пет секунди за изпълнение.

Колко време отнема да сложиш кабарче на стол, а до каква бъркотия води. Съвсем същото беше и в интернет: трябват само няколко натискания на бутони, няколко думи на място и веднага двайсет души се намесват и губят далеч повече време и енергия, за да отговорят, отколкото е отнело написването на коментара.

Тереса може и да не виждаше много от реалния свят, но през своите лица в интернет и добре планираните си пакости тя, тролът, заемаше повече от времето и мислите на хората, отколкото хубавата Агнес някога би могла да се надява.

Всички обичаха Агнес, но Тереса не можеше да ѝ хване спатиите. Беше толкова невероятно мила. Всички красиви момичета, които Тереса познаваше, бяха надути, тъпи и вманиачени по външния си вид. Не и Агнес. Тя бе приветлива с всички, прилежна в училище и като че ли изобщо не я бе грижа как изглежда.

Независимо дали носеше косата си на плитки или пусната, беше хубава, а увиеше ли си шал около главата, приличаше на филмова звезда, но без да привлича внимание върху себе си. На Тереса ѝ се искаше да мрази Агнес, но някак не успяваше.

Един следобед, докато Тереса стоеше пред секцията с лирика в библиотеката и прелистваше няколко нови стихосбирки, чу вежлив глас зад гърба си:

— Здравей.

Тя се обърна и я лъхна повея свеж въздух от улицата, примесен с уханье на цветя, носещо се от Агнес.

Тереса промълви:

— Здравей.

По страните ѝ изби руменина. Все едно се явяваше на изпит, без да е прочела и ред по темата. Стоеше смутено и не продумваше. И на Агнес ѝ беше неловко; пристъпваше от крак на крак. След малко посочи рафта зад Тереса:

— Искях само...

Тереса се отмести и крадешком загледа Агнес, чийто поглед се плъзна по, общо взето, тънките токове. Изглежда, не намери каквото ѝ

трябваше и затърси бавно по дългите редове с книги, като четеше всяко заглавие.

— Нещо специално ли търсиш? — пристраши се Тереса.

— Да — кимна Агнес. — В компютъра пишеше, че имат няколко книги на Кристиан Лундберг, но не мога да ги намеря.

— *Ти* четеш Кристиан Лундберг?

— В смисъл?

— Не, аз само... няма значение.

— Ти четеш ли го?

— Май ми е попадал.

Агнес продължи издирването си точно там, където би трябвало да стоят книгите на Лундберг, и вместо това измъкна един том със събрани стихове на Кристина Лунг. Прелисти го безцелно и обясни:

— Мама ми препоръча онзи Лундберг. Не знам, той май не е много забавен, нали?

— Не. Във всеки случай не като Кристина Лунг.

Агнес поклати глава и се усмихна по онзи начин, който навярно би могъл да засенчи слънцето.

— Според мен си я бива — едновременно е супертъжно и суперсмешно.

На Тереса не ѝ хрумна нищо повече от:

— Да.

Не можеше да си представи какво може да схване човек като Агнес от опакия черен хумор на Кристина Лунг. Все пак тя клекна и издърпа тома с избрани стихотворения на Вислава Шимборска; подаде го на Агнес:

— Пробвай това. И то е малко смешно.

Агнес отвори книгата напосоки и зачете едно стихотворение. След няколко секунди Тереса осъзна, че я гледа, затаила дъх. Издиша бавно и безшумно, като не изпускаше Агнес от очи. Плитките ѝ падаха върху страниците и превръщаха картината в нещо, което може да се използва като реклама за четенето като цяло.

Агнес се изкикоти, затвори книгата и погледна корицата.

— Тя взе Нобелова награда, нали?

— Да.

Агнес обхвана с поглед пълните с поезия рафтове и въздъхна дълбоко.

— Много ли четеш?

— Горедолу.

— Аз пък не знам откъде да започна.

Тереса посочи книгата в ръцете на Агнес.

— Ами, започни с това.

Така, на четири очи, Тереса осъзна, че Агнес далеч не е чак толкова умна, колкото изглеждаше в час. Очевидно ѝ трябваша ясни насоки и възможност да преговаря, за да може сравнителната ѝ интелигентност да излезе наяве.

Агнес попипа Вислава и промърмори:

— Супер, мерси — и отиде на регистратурата.

Тереса се престори, че е потънала в Кристина Лунг, докато наблюдаваше как Агнес подава препоръчаната ѝ от Тереса книга на библиотекарката и после пак я взима. Тереса изпита необичайното усещане да играе на собствения си стадион. Беше чела поне четирийсет книги от рафта зад гърба си и те я подкрепяха като някакви мълчаливи фенове.

Имаше пълните възможности да направи Агнес на глупачка, да я смачка пред собствена публика, но не го стори.

Случката не направи Тереса и Агнес приятелки, нищо подобно. Но все пак доведе до някакво тайно разбирателство. В едно междучасие седмица преди началото на лятната ваканция Агнес ѝ каза, че е изчела всичко на Шимборска. Попита Тереса дали е чувала за „Bright Eyes“. Тереса поклати глава и на другия ден Агнес ѝ донесе диск с албума „Lifted“.

Нищо повече. Навярно не можеше и да бъде, не и с Агнес. Макар да беше толкова популярна, у нея имаше някаква сдържаност, дистанцираност към околните, която обаче в никакъв случай не се дължеше на чувство за превъзходство. Просто като че ли се включваше във всеки един миг с три секунди закъснение. Никога не можеше да я видиш да си шепне глава до глава с някое момиче. Не беше съвсем тук. Дали ставаше дума за разсеяност, несигурност или нещо друго не можеше да се определи. Тереса често се улавяше, че скришом изучава Агнес. Но това не ѝ помагаше да я разбере.

За голямо учудване на Тереса „Bright Eyes“ — или Конър Обърст, както откри, че всъщност се казва — не просто ѝ хареса, а направо ѝ се стори фантастичен. Мекият глас и мрачните, добре написани текстове.

За първи път в живота си купи оригинален диск, нищо че вече имаше екземпляр, записан от интернет. С други думи, „Bright Eyes“ бе първият изпълнител, заслужил това уважение. Той стана неин постоянен спътник през лятната ваканция.

17.

Сигурно се бе случило през лятото. Във всеки случай, когато наесен Тереса започна осми клас, вече беше факт. Агнес и Йоханес бяха станали двойка. Тя не знаеше какво е станало, но ги видя да се целуват в училищния двор, преди да се приберат по класните си стаи при биенето на звънеца.

Гледката породя в нея такава буря, че тя загуби аналитичните си способности. Не знаеше какво чувства и защо. Затова взе картината с целувката им, смачка я и се опита да я захвърли в едно ъгълче в дълбините на съзнанието си, където нямаше да има нужда да я гледа.

Не се получи. Онази вечер тя лежеше в кревата си и слушаше „Bright Eyes“. При стиха „This is the first day of my life, I’m glad I didn’t die before I met you“^[3] от сълзите ѝ закапаха горещи сълзи и тя реагира яростно.

Тереса свърза MP3 плеъра с компютъра и изтри всички песни на „Bright Eyes“. След това изтри и плейлиста. За жалост си беше купила и всички дискове. Събра ги, слезе в мазето и ги сложи на дръвника. Едва в този момент осъзна колко нелепо се държи и пусна брадвата.

Няма да им доставя това удоволствие.

„Bright Eyes“ не беше собственост на Агнес. Не можеше и да бъде, защото Агнес надали схващаше и дума от текстовете. Какво можеха стихове като „I want a lover I don’t have to love, I want a boy who’s so drunk he doesn’t talk“^[4] да означават за Агнес? Нищичко. За нея бяха само готини думи. Готини думи, които да слушат заедно с Йоханес, прегърнати в леглото на Агнес...

Тереса остави брадвата, качи се в стаята си и върна дисковете по местата им.

*And I know what must change, fuck my face, fuck my
name*

They are brief and false advertisements^[5]

Тя седна пред компютъра. В дискуссионния форум „Френдс“ за жертви на тормоз написа дълъг коментар в защита на кланетата в училищата. Какви оръжия да използваш в Швеция, където е толкова трудно да се сдобиеш с огнестрелно оръжие. Очакваше много отговори.

За съжаление изтриха писанието ѝ, преди някой да е успял да реагира, затова тя си избра друго име и трогателно описа надълго и нашироко ужасния тормоз, на който е била подложена, бележките с обидни думи, които закрепвали за тялото ѝ с телбод. Това не посмяха да го изтрият и десетки хора изразиха съчувствие, което ни най-малко не я трогна.

Есента дойде с падащи листа и мразовити следобеди. Дотогава вече беше станало ясно, че Агнес и Йоханес гледат сериозно на връзката си. Тереса не беше и очаквала друго.

Двамата стояха заедно в междучасията и им се наложи да изтърпят доста завистливи подигравки, на които не обръщаха никакво внимание. След известно време присмехът затихна и скоро двамата се превърнаха в институция, факт, който човек чисто и просто трябваше да приеме.

Тереса поддържаше неутралност. Йоханес я поздравяваше по коридорите и понякога си приказваха, със или без Агнес. В края на краищата Тереса, поне на едно ниво, постъпи като всички останали и прие. Беше някакъв съвсем естествено тези двамата да бъдат заедно. Трябваше само да ги погледнеш, за да видиш, че *са като създадени един за друг*. Но друго ниво направо ти идваше да повърнеш. Но това беше друга история.

Стигна се дотам, че за външния наблюдател Йоханес, Агнес и Тереса можеха да изглеждат като трио. Не по онзи начин, не както Йоханес и Агнес бяха *двойка*, а просто Тереса беше *третата*, която се движеше около тях и най-често общуваха с нея.

В самотата ѝ през главата на Тереса минаваха какви ли не идеи, като например да си забие миксер в околото или пък да си удрия главата в бетонна стена, докато се спуска.

В края на септември се случи нещо, което щеше да промени всичко.

Членовете на семейството на Тереса бяха разделени според различните си интереси и занимания, обикновено ядяха по различно време и всеки живееше собствен живот, макар и под един покрив. Само около едно нещо се събираха всички и това беше „Айдъл“^[6]. Арвид и Улуф бяха започнали да го гледат първи, а останалите от семейството взеха да се присъединяват един по един към зрителския кръг на шоуто за таланти.

Може би несъзнателно бяха взели отчаяни мерки. Без „Айдъл“ семейството вероятно никога не би седнало заедно; щяха да се превърнат в дисфункционално семейство, щяха да се нуждаят от помощ. Но сега го имаше „Айдъл“ и поради липса на друго той се бе превърнал в малък семеен празник — приготвяха ядене и пиене и водеха оживени дискусии, което иначе никога не им се случваше.

Именно в „Айдъл“ Тереса срещна Тура за първи път. Тура Ларшон от Стокхолм. Самото ѝ прослушване премина необикновено. Момчета и момичета излизаха и грачеха като развалени дъскорезници, а после се вбесяваха на журито, което ги отхвърляше. Или пък пееха добре и празнуваха, като се окажеше, че са се класирали нататък.

Тура беше различна. Дребна и слабичка, с дълга руса коса, тя влезе в студиото и впи огромните си сини очи в точка някъде над главите на съдиите. Изрецитира:

— Аз се казвам Тура Ларшон. Ще пея.

Съдиите се засмяха снизходително и един от тях се обади:

— И смяташ ли да ни изпееш нещо специално?

Тереса поклати глава и съдиите направиха физиономии, все едно дундуркат много малко дете.

— Е, как се казва песента, която ще пееш?

— Не знам.

Съдиите се спогледаха; изглеждаха на път да помолят някой да дойде да прибере момичето. И тогава то запя. Тереса беше чувала песента, но не се сещаше коя е.

*Хиляда и една нощ сам бях, мечтаех и лежах;
Съдбата да ме събере с другар;
приятел като теб...*

Обикновено младите дарования пееха някоя модерна песен с надеждата да прихванат част от звездния блясък на оригиналния изпълнител. Не и Тура. Ако Тереса не грешеше, на тази песен много отдавна ѝ беше минал срокът на годност.

Но гласът, гласът! И начинът, по който пееше. Тереса седеше занемяла на дивана и сякаш този глас се забиваше право в сърцето ѝ. Тура Ларшон не правеше никакво шоу, не се мъчеше *да се преструва* на нещо, което не е. Просто пееше и това трогна Тереса, без тя сама да знае защо. И съдиите седяха като вцепенени през няколкото минути на песента ѝ. После гласът замлъкна и те дойдоха на себе си и се спогледаха.

— Продължаваш нататък — продума единият. — Имаш глас, който... не знам... Ако някои певци можеха да убият, за да го получат, тук щеше да стане кланица. Продължаваш нататък. Няма какво да се обсъжда. Но *трябва* да се научиш да общуваш с публиката.

Тура кимна рязко и тръгна към вратата. Не показа и най-малък израз на радост или благодарност. Дори не погледна съдиите в очите. Един от тях очевидно имаше нужда да му се обръща внимание и затова подвижна, преди Тура да е отворила вратата:

— И другия път опитай да избереш песен, която да отговаря на таланта ти. Нещо по-сложно.

Тура се поизвърна и Тереса мерна съвсем различен израз на лицето ѝ. Намек за гримаса, говореща, че са я нападнали в гръб и тя смята да се защити. После се обърна и излезе.

Семейството на дивана заобсъжда предимствата и недостатъците ѝ и макар всички да бяха съгласни, че момичето има невероятен глас, според тях не беше достатъчно артистично и дрън-дрън-дрън. Тереса не слушаше и не се включваше. Тура беше направила най-впечатляващото прослушване, което някога бе виждала в „Айдъл“ — явно не ѝ дремеше, независимо че беше най-добра. Така трябваше. Тереса вече си имаше фаворит.

Докато вечерта се качваше в стаята си, тананикаше:

*Съдбата да ме събере с другар;
приятел като теб...*

---

[1] „Скъпоценните и крехки неща се нуждаят от специално отношение. Господи, какво ти сторихме?“ ↑

[2] „Сюстембулагет“ — единствената търговска верига в Швеция с разрешително да продава алкохол. ↑

[3] „Това е първият ден в живота ми, радвам се, че не умрях, преди да те срещна.“ ↑

[4] „Искам любовник, когато да не трябва да обичам, искам момче, което е толкова пияно, че не говори“. ↑

[5] „И знам какво трябва да се промени, майната му на лицето ми, майната му на името ми; те са кратки и лъжливи реклами.“ ↑

[6] „Айдъл“ (шв. Idol) — шведското наименование на шоуто „Мюзик Айдъл“. ↑

МОМИЧЕТО СЪС ЗЛАТНИТЕ КОСИ

*Ръката до рибата е моя.
Рибата до ръката е своя.
Камъкът в устата ми е мой.
Което е в мен, е мое.*

Мия
Айвиде,
„Lyllos“

1.

Обърнеше ли се назад към миналото си, Джери ясно различаваше няколко момента, в които животът му бе променил посоката си, всеки път към по-лошо. Най-екстремната промяна на курса се бе получила в онзи следобед през октомври 2005 г., когато той намери родителите си обезобразени на пода в избата. Още обаче не беше ясно дали тази промяна ще е към нещо по-добро или още по-лошо.

Той дълго седя на стълбите и обмисляше положението. Терез продължи да дисекцира Ленарт и Лайла с наличните инструменти, докато той не я помоли да престане, понеже звукът му пречеше да си събере мислите. Тя понечи да се приближи до него, но той ѝ нареди да спре на място и Терез седна в локвата кръв на пода.

Той предполагаше, че всеки друг би изпаднал в паника, би се разпищял, би повърнал или нещо подобно. Сцената пред очите му бе възможно най-отблъскващата. Но, изглежда, гледането на филми с изключително насилие си имаше и положителни ефекти. Той беше виждал какво ли не, да, даже по-ужасни неща от извършеното от Терез. Тя поне не беше *изяла* родителите му, да кажем.

Или пък той просто бе така зашеметен, че можеше да приеме ситуацията само като сцена от филм, в който е принуден да участва. Само дете не разполагаше със сценария и нямаше представа какво да прави.

Наясно беше, че е длъжен да се обади в полицията; обмисли информацията, научена от филмите и криминалните сериали. Разбираше, че има алиби, което лесно може да се провери, но и с всяка отминала минута става все по-слабо. Не знаеше откога са мъртви Ленарт и Лайла, но Терез трябва да е работила доста, за да докара телата им до това състояние.

Естествено, най-лесно бе да се обади и да каже цялата истина. Вероятно щеше да си изпати, задето е знаел за съществуването на

Терез, а не е докладвал в полицията, можеше и да прекара година в пандиза, но това щеше да е всичко. Щяха да погребат Ленарт и Лайла, а Терез щеше да бъде затворена в лудница. Край на историята.

Не. Не. Никак не му беше по вкуса. Не искаше да става така. Преди всичко го гнетеше частта с Терез в лудница. Колкото и откачена да беше — а това никак не беше малко, — все пак не искаше да си я представи как се люшка напред-назад, затворена в някоя килия до края на живота си. Значи бе длъжен да измисли друг изход, при това бързо.

След кратък размисъл се спря на доста безумен план, но в момента по-добър не му хрумваше.

— Терез? — продума той.

Момичето не го погледна, но все пак извърна глава по посока на гласа му.

— Мисля, че трябва да идеш...

Той се спря, за да формулира по-ясно мисълта си.

— Сложи си други дрехи.

Момичето не реагира. Той не искаше да отиде при него, не искаше да приближава местопрестъплението и да се *контаминира*, както беше терминът, да остави следи. Повиши глас:

— Върви си в стаята. Сложи си чисти дрехи. Веднага.

Момичето стана и остави кървава следа по пътя си през мазето.

Джери се качи в къщата, намери спален чувал, пакет хляб на филии, тубичка хайвер и фенерче. Излезе навън, заобиколи къщата и слезе в мазето през другата врата.

Като внимаваше да не стъпи в кръвта, влезе в стаята на Терез и я видя, седнала на леглото и загледана в стената. Беше си облякла чист черен гащеризон, но русата ѝ коса беше омазана със засъхнала кръв, а ръцете, лицето и краката бяха покрити с почти черни съсиреци. За първи път, откакто започна цялата история, стомахът на Джери се обърна от погнуса. Частите от родителите му по кожата на Терез му се видяха по-отблъскващи от гледката на телата им.

— Ела — промърмори той. — Да вървим.

— Къде?

— Навън. Трябва да се скриеш.

Терез поклати глава.

— Не навън.

Джери затвори очи и въздъхна. В хаоса, създаден от Терез, напълно бе забравил, че тя има и други проблеми със светоусещането си освен очевидните. Видя се принуден да се съобрази с представите ѝ.

— Големите идват — зашепна той. — Идват насам. Скоро. Трябва да бягаш.

Момичето сви рамене сякаш се мъчеше да се защити от идващ удар.

— Големите?

— Да. Те знаят, че си тук.

С едно-единствено движение момичето скочи от леглото и грабна брадвата от пода. И по нея имаше следи от употреба. Тръгна към Джери.

— Стой — извика той. Терез спря. — Какво смяташ да правиш с тая брадва?

Терез вдигна и после свали брадвата.

— Големите.

Джери отстъпи една крачка, за да е сигурен, че е извън обсега ѝ, и заговори:

— Окей, окей. Сега ще те попитам нещо и трябва да ми отговориш честно.

Джери изсумтя срещу собствената си глупост. Та кога бе чувал Терез да лъже? Никога. Не вярваше изобщо да е способна на това. И все пак въпросът му се нуждаеше от отговор. Посочи брадвата.

— Смяташ ли да ме посечеш с това?

Терез поклати отрицателно глава.

— Смяташ ли да ме посечеш или прободеш, или... да ме повредиш по какъвто и да било начин?

Терез пак поклати глава. Джери остави за по-късно чуденето за причината Терез да се отнася към него по-различно, отколкото към родителите му. Точно сега го интересуваше единствено дали е животозастрашаващо да стои близо до нея. За всеки случай добави:

— Хубаво. Защото, ако ми направиш нещо, големите ще дойдат да те вземат. Веднага. Бум, ясно ли е? Не бива с пръст да ме докосваш, ясно?

Терез кимна. Джери си помисли, че всички му измислици по същество се верни. Нареди на Терез да си обуе обувките и докато излизаха, се стараше да я държи под око.

Той отвори вратата на мазето, но Терез стоеше като залепена за пода, отказваше да помръдне и се взираше в мрака навън с ококорени очи. Опитите на Джери да я привлече, да я увещае не доведоха до нищо, затова той се направи, че наостря уши, и прошепна с престорен ужас:

— Давай, сестричке. Те идват, те идват. Чувам машините им!

Най-сетне краката на Терез се отлепиха от земята и Джери се принуди да отстъпи от пътя ѝ, когато тя се втурна към вратата, притиснала брадвата към гърдите си. Тя изскочи на двора и панически се заоглежда наляво-надясно. Джери се възползва от случая и побягна с нея към гората.

Той помнеше от детството си една поляна между дърветата на около петстотин метра навътре в гората; успя да я открие с помощта на фенерчето. Клоните на огромен дъб надвисваха над поляната и земята бе покрита със суха миналогодишна шума. Той извади спалния чувал от калъфа, дръпна ципа и показа на Терез как да пропълзи вътре. После ѝ подаде фенерчето, хляба и хайвера.

— Добре, сестричке — прошепна той. — Голяма каша забърка и не мисля, че ще успеем да замажем работата. Но ти стой тук, ясно? Ще се върна веднага щом мога. Разбираш ли?

Терез бясно заклати глава и се заозърта тревожно из поляната, обградена от тъмни редици ели.

— Не отивай.

— Ами — възрази Джери, — налага се. Иначе с нас е свършено. Ако не отида... Големите ще дойдат и за двама ни. Трябва да се върна и да ги подмамя. Само това е начинът.

Терез прегърна коленете си и се сви на топка. Джери клекна до нея и се опита да привлече погледа ѝ, но без успех. Взе фенерчето и я освети. Тя трепереше като от жесток студ.

Налагаше се.

Това, което не му беше ясно, бе как толкова време бе приемал всичко за *нормално*. Как бе привикнал с факта, че родителите му държат момиче в мазето, момиче, което в момента бе на тринайсет години и не знаеше нищичко за света. Как бе станало съвсем естествено.

А сега той трябваше да се оправя с последствията. Треперещо момиче, което бе принуден да изостави само в гората, родителите му, накълцани на малки парченца в къщата. Отдавна можеше да сложи край на това. И все пак сега смяташе да продължи, тъй като нямаше какво друго да стори. Изправи се. Терез се вкопчи в крачола му.

— Sorry — промълви той. — Трябва. Иначе ще ни хванат. И двамата. Ще се върна веднага щом мога. — Той посочи спалния чувал. — Гледай да не изстинеш.

Терез промърмори:

— Големите опасни. Ти станеш мъртъв.

Джери не можа да се въздържи да не се усмихне.

— Ще се справя с тях. Ще се върна.

Не смееше да се бави повече, затова без повече приказки и сбогувания се обърна и остави Терез на полянката.

Зад гърба му Терез протегна брадвата, сякаш за да му я подаде. За защита. Джери обаче вече бе потънал в мрака и за първи път, откакто го бяха намерили в гората, момичето остана само в широките открити пространства.

След като се върна в къщата, на Джери му трябваха пет минути, преди да се обади в полицията. Пет минути, които използва за нещо, за което досега не бе намерил време. Да скърби. Той стоеше безмълвно в антрето, склонил глава, а в корема му растеше буца. Той я остави да расте, вкушваше от цвета и тежестта ѝ.

Вцепенен, в антрето в родния си дом. Всички онези пъти, когато си беше обувал все по-големи обувки в това антре. Ароматът на ядене или хляб откъм кухнята. Весел или тъжен, прибиращ се от бавачката или от училище. Никога вече. Никога вече в тази къща, никога вече родителите му.

Буцата се носеше нагоре-надолу вътре в него. Даде си пет минути, за да се сбогува с всичко. Стоеше съвсем неподвижно. Не плачеше. След около пет минути отиде до телефона в кухнята, звънна на 112 и обясни как току-що е пристигнал вкъщи и е намерил майка си и баща си брутално убити. Сам не позна гласа си.

След това седна на един стол в кухнята. Докато чакаше полицията, се опита да помисли как да се държи. Какво да каже не

беше толкова трудно. Намерил ги на земята в мазето, точка, не знае нищо повече. Изпаднал в шок и се забавил двайсет минути, преди да се обади на полицията.

Притесняваше го непознатият глас, излязъл от устата му. *Как щеше да говори, как щеше да се държи? Успокояваше се с мисълта, че вероятно няма определен модел на поведение. Двойните убийства надали бяха ежедневие за полицията на Нортелйе, значи нямаха база за сравнение, нищо, което да направи държането му да изглежда подозрително.*

Въпреки това той стана от стола и излезе да чака на двора. Нормален човек не би седял в къщата, където лежат убитите му родители.

Или?

Той не знаеше нищо и единствената му надежда бе, че идващите полицаи знаят не повече от него.

Както и беше очаквал, той незабавно се превърна в главния заподозрян. Закараха го в ареста и го разпитаха до най-малките подробности как е открил майка си и баща си и какво е правил през деня.

Беше се надявал да го пуснат след няколко часа, но надеждите му не се оправдаха. Първо трябваше да изнесат телата, съдебните лекари да си свършат работата, алибито му да бъде проверено. Джери бе принуден да прекара нощта на нар в ареста, а мъката по родителите и тревогата за Терез не му дадоха да мигне.

Посред нощ го извикаха за нов разпит заради следите, намерени в мазето — следи от някой, живеещ там. Дрехи, лъжици и полуизядени буркани с детска храна. Какво знае по въпроса? Нищо не знаел. Рядко посещавал родителите си и нямал представа какви ги вършат.

Беше предвидил тези въпроси, предполагаше и че ще открият отпечатъци от пръсти, затова призна, че няколко пъти е слизал в някогашната си стая. Но не бил виждал никой да живее там, никога. Това било новост за него, направо мистерия. Как ще живее още някой, без да знае, по дяволите?!

Върнаха го в килията, където през остатъка от нощта продължи да дърпа пълнеж от дюшека, а рано сутринта го пуснаха без обяснения

или повече въпроси. Помолиха го да не напуска района на Нортелйе.

След пътуване с автобус и кратък превоз на стоп той отново се озова в двора на родителите си. Отвън не се виждаше никаква активност, но на пътната врата беше залепена синьо-бяла лента. Джери се огледа през рамо, за да провери дали не го следят. Мъчеше го чувството, че има някой, но спокойно можеше да е й призрак — плод на изтощени му мозък.

Не смееше да повярва, че се е разминал толкова леко. Сигурно полицията беше проверила алибито му и бе събрала доказателства, сочещи го като крайно невероятен извършител, но той разполагаше с толкова много ценна информация, че имаше чувство, че някак му *личи*. Че ще намерят начин да я изтръгнат от него.

Той яхна мотора и запали двигателя. Докато излизаше от двора и поемаше по чакъления път, който щеше да го отведе близо до поляната от другата посока, установи, че — при цялото му уважение — не му дреме какво има да става. Да правят каквото щат. Сега го интересуваше единствено Терез.

Защо — това не можеше да си обясни. Той мразеше хората. Полицаяте, разпитвали го през нощта, бяха пълни задници и единствената му радост беше да ги измени. В действителност не тъгуваше за родителите си, а по-скоро за детството си. Вече нямаше никакви приятели. Само Терез.

Само Терез?

Не. Не му беше ясно. Това просто беше нещо, което бе длъжен да направи. Тя бе единственият човек, към когото не изпитваше и капчица омраза или презрение. Това беше простата истина.

Той облегна мотора на едно дърво малко по-навътре в гората и за всеки случай почака пет минути, за да е сигурен, че не го следят. После тръгна.

Отне му над половин час да намери поляната, понеже идваше от друга посока, а когато най-после стигна, откри точно това, от което се бе боял — нищо. Поляната беше безлюдна. Само сухи листа, пръснати по земята или издухани на купчини от вятъра. Той разтърка очи.

И сега какво ще правя, мамка му?!

Гората не беше голяма. Рано или късно Терез щеше да излезе на някое шосе, някой щеше да я види, някой щеше... не можеше да

предвиди всички брънки във веригата. Само констатира хладнокръвно: всичко бе свършено.

Джери се заозърта и забеляза нещо синьо в гората. Неотворената туба с рибна паста лежеше захвърлена на няколко метра навътре сред дърветата. До нея се търкаляше пакетът хляб на филии, и той неотворен. Липсваха само спалният чувал и фенерът. Може би ги беше взела със себе си.

Съвсем скоро щяха да затънат до гуша. Но поне засега той се намираше на тиха полянка в гората, където никой проклетник не му задаваше въпроси и не отправяше обвинения. Вдигна хляба и тубата, седна на земята напред поляната, намаза си щедро хайвер на една филия, сложи отгоре друга и отхапа.

Дъвчеше със затворени очи. Усещаше тялото си разплуто след нощта в ареста, а сухият зальк, който се мъчеше да преглътне, не помагаше кой знае колко. Мечтаеше да остане тук, да се разпадне, да се разложи и да се превърне в безформената маса, която се чувстваше. Мирно и тихо да се слее с природата.

И тогава започна хълцането. Яде твърде бързо.

Хълцаше ли, хълцаше и колкото и да се мъчеше, не можеше да спре. И след това започнаха риданията, които се конкурираха с хълцането кое да тресе тялото му по-силно. Дотук с тихото сливане със земята. Главата му клюмна между коленете. Ненадейно заряза всякаква предпазливост, отметна глава назад и изкрещя:

— ТЕРЕЗ! ТЕЕЕРЕЕЕЗ!

Крясъкът сложи край и на хълцането, и на риданията. Ослуша се безнадеждно за отговор откъм гората. Такъв не дойде. Вместо това шумата на няколко метра от него прошумоля. Със зяпнала уста наблюдаваше как от земята се стрелна ръка. Изтощеното му съзнание свърза тази картина единствено с филмите за зомбита и инстинктивната му реакция беше да отскочи половин метър назад.

След това мозъкът му направи връзката и той пропълзя към Терез, за да ѝ помогне да излезе. Над нея нямаше само шума. С помощта на брадвата си бе изкопала дупка и бе пропълзяла в нея, увита в спалния чувал, и след това бе върнала пръстта и шумата над себе си, за да стане невидима.

Джери зарови с ръце, докато сестра му се освободи от синия си пашкул. Почуди се какво е щяла да прави, ако той бе останал в ареста

една седмица. Дали щеше да чака? Вероятно да. Свали ципа и ѝ помогна да изпълзи от ямата. Тя още стискаше брадвата в ръка.

— Бива си те, мамка му — промърмори той.

Терез се озърна предпазливо, огледа дърветата все едно всеки миг щяха да се стоварят отгоре ѝ, и попита:

— Големите няма?

— Не — въздъхна Джери. — Няма ги вече. Изчезнаха.

2.

През следващите седмици Джери живееше в постоянен страх да не обискират апартамента му. Не знаеше какво прави полицията в такива случаи, но по сериалите, които гледаше, обискът беше задължителна съставка. Ако полицията почукаше на вратата, за да претърси жилището му, край с тях. Нямахше къде да скрие Терез.

Но никой не почука на вратата, никой не позвъни на звънеца. Единствено повикаха Джери на нов разпит. При завръщането му Терез си беше вкъщи и апартаментът изглеждаше непокътнат. Може би все пак действителността не беше като криминалетата.

На погребението на Ленарт и Лайла присъстваха много хора, които Джери не бе виждал никога. Навярно любопитни, привлечени от вестникарските писания. „Естрадни звезди зверски убити“. Ленарт и Лайла трябваше да го видят. Как въпреки всичко завършиха кариерата си като звезди.

Едва след погребението Джери започна да идва на себе си, да си събира мислите и да се опитва да прецени трезво положението. Преди това мислите му все се въртяха около убийството и той сядаше пред компютъра по няколко пъти на ден, за да търси в интернет новини и коментари за родителите си.

Терез не му създаваше кой знае какви главоболия. Опита се да я попита защо го е сторила, тя отказваше да говори по въпроса, но все пак като че ли осъзнаваше колко е наранила Джери и може би дори се срамуваше.

Джери нямаше представа какво всъщност се върти в главата ѝ, затова се страхуваше от нея. Прибра всички ножове, инструменти и остри предмети в шкаф със здрава ключалка. Вечерта ѝ постла дивана в хола и превъртя два пъти ключа на пътната врата, за да не може тя да излезе. След това заключи и вратата на своята стая. Въпреки това му беше трудно да заспи, понеже се страхуваше тя да не намери начин да

влезе при него, докато спи и е беззащитен. Беше едновременно негова сестра и напълно непозната.

Никога не искаше нищо, като цяло говореше рядко. По-голямата част от времето прекарваше седнала пред писалището и щракаща напосоки по клавиатурата на компютъра или просто зяпаща стената. И хамстер да гледаше, вероятно щеше да му създава повече грижи. Но пък по-малко терзания. Хамстерът нямаше способността без предупреждение да се превръща в побеснял лъв.

Само в едно отношение имаше практически неприятности с Терез и това беше храненето. Тя отказваше да яде друго освен бебешка храна от буркан. Навярно нямаше да е проблем, ако всеки един жител на Нортелйе не познаваше човека с убитите родители. Може и да си въобразяваше, но на Джери все му се струваше, че хората му хвърлят особени погледи.

Не смееше просто да отиде в „Кооп“ или „Флюгфюрен“ и да натовари двайсет бурканчета детска храна в количката. Някой можеше да се замисли и рано или късно да събере две и две. Пробва да реши въпроса, като купува две бурканчета оттук, две оттам, но на ден отиваха поне десет и щеше да му отнема ужасно много време да ги набавя по този начин.

Обмисляше дали да не купува на едро по интернет, но бързо изостави тази идея. Името му в момента беше всеизвестно и сто буркана детска храна на негова сметка и пратка, адресирана до него, щяха да пробудят не по-малко любопитство.

Пробва да насили Терез да яде друга храна, пробва да ѝ обясни, но без успех. Направи опит просто да спре да купува детска храна и тя спря да яде. Той очакваше накрая гладът да я вразуми, но след четири дни, в които не бе поела и зальк и това започна да ѝ се отразява на вида, той се принуди да капитулира и се отправи на далечна експедиция за пасирана пилешка яхния и кюфтета.

Някъде по това време Джери взе да се отчайва здравата. Заключение врати, опасните покупки, постоянният страх. Как Терез, без да казва или прави нещо, бе обсебила целия му живот. *Защо, по дяволите, се бе захванал с това?!*

Осъзна, че рано или късно ще трябва да я предаде. Една анонимна кошница на прага на Детска и младежка психиатрия. И след

това щеше да е свободен да си живее живота както досега. Без страх и тревоги.

Но поне за момента трябваше да реши проблема с яденето. Джери се спря на единствения възможен изход, който му идваше наум, и се обади на Ингемар. Двамата не се бяха чували от случката с „Братя Юп“ — след това Джери му бе обяснил, че с цигарения бизнес е свършено. Сега го попита дали все така може да му уреди всичко и Ингемар веднага кльвна.

— Стига да не говорим за наркотици... казвай. Какво ти трябва?

— Детска храна. Можеш ли да ми намериш?

За Ингемар бе въпрос на чест да не задава излишни въпроси за доставките, но от последвалото мълчание след думите на Джери можеше да се отсъди, че този път принципите му бяха подложени на тежко изпитание. Единственото, което изрече обаче, гласеше:

— За онези бурканчета ли говориш? Разни яхнии и тем подобни лайна?

— Да.

— И колко ще искаш?

— Сто, да кажем.

— Сто буркана? Няма много да забогатеем от това, нали ти е ясно?

— Предлагам ти цена на дребно. Единайсет кинта бурканът.

— Дванайсет.

Разбраха се. Джери затвори телефона пооблекчен. Беше взел решение. Като свършеха стоте буркана, щеше да изостави Терез. Беше хубаво, кръгло число и му се струваше подходящо. Още четиринайсет дни, там някъде.

Ингемар дойде с бурканите и Джери му плати. Ингемар попита дали ще му трябват още, но Джери отговори отрицателно. След това сам внесе двата кашона. Надписите на бурканите бяха на някакъв източноевропейски език; всички съдържаха нещо като пасирано месо. Терез, изглежда, не я беше грижа какво е, а направо погълна съдържанието им със същата безрадостна ожесточеност, с която ядеше винаги.

Тъй като клавиатурата бе едно от много малкото неща, към които проявяваше някакъв интерес, Джери бе започнал да я учи да ползва интернет. Онази вечер двамата седяха един до друг пред компютъра и

Джери ѝ показваше как се влиза в различни форуми и сайтове, как се прави имейл и тем подобни. Може би това, че бе определил краен срок на съжителството им, го караше да се чувства по-спокойно.

През онази нощ Терез се разболя. Докато Джери се мъчеше да заспи, чу откъм хола провлачен хленч. Поколеба се, но все пак стана от леглото и отключи вратата на спалнята си, както винаги нащрек за промени в настроението на Терез.

Нямаше от какво да се страхува. Терез не бе в състояние да му направи нищо. В стаята смърдеше и когато Джери светна лампата, видя, че Терез лежи отпусната на дивана с позеленяло лице. Беше оповръщала целия под, а едната ѝ ръка се люшкеше немощно.

— По дяволите, сестричке...

Джери донесе дъска и парцал, почисти пода и сложи една кофа пред Терез. Понечи да се прибере в стаята си, но Терез изскимтя зад гърба му. Той се спря, въздъхна и седна на креслото. След известно време се усети.

Взе един буркан, отвъртя капака и помириса съдържанието. Сбърчи нос. Не че детската храна обикновено миришеше много апетитно, но *чак така* не би трябвало, да му се не види. Някъде зад мириса на вкиснато месо лъхаше на... ацетон. Нещо остро, мая. Той обърна буркана, за да види датата на производство, и установи, че е задраскана, нечетлива.

Терез се прегъна на две, стисна корема си и изграчи жално. По лицето ѝ се стече пот, а през устните ѝ се процеди тъмнозелена слюз и се лепна на брадичката. Главата ѝ клюмна безжизнено от ръба на дивана.

Джери изтича в кухнята и взе хавлия и купа с вода. Избърса лицето на Терез и го изми с хладката вода. Кожата ѝ гореше от високата температура, очите блестяха като стъклени топчета. Втрисаше я и нова вълна на ужас обля тялото на Джери.

— Слушай, не бива да се разболяваш толкова лошо. Не можем да си го позволим, разбираш ли?

Не можеше да я заведе в болницата. Тя нямаше картон, нито лична карта, нищичко — все едно да иде право в полицията и да се предаде. Разбира се, той можеше просто да я остави, но ако някой го видеше, а и, мамка му, не би могъл да я сложи зад себе си на мотора в това състояние, пък и как...

Изтощеният поглед на Терез прикова неговия и тя прошепна:

— Джери...

Нови спазми обхванаха тялото ѝ и влажните чаршафи се увиха около тънките ѝ крака. Джери я погали по главата:

— Ще ти мине, сестричке, ще ти мине. Просто малко те боли коремът, няма страшно.

В действителност по-скоро се мъчеше да убеди себе си.

Даде ѝ да пийне вода. След пет минути тя я повърна. Той смени завивките ѝ, вече подгизнали от пот. Два часа по-късно бяха съвсем мокри. Накара я да глътне „Ипрен“, но тя го повърна веднага. Той така си гризеше ноктите, че върхът на пръстите го заболя; чувстваше се напълно безпомощен.

Към шест часа навън взе да просветлява и зората завари Джери, седнал в пълно изтощение на креслото до Терез и гледащ с празен поглед мършавото ѝ тяло, извито като питанка на дивана. Тя дишаше тежко и гласът ѝ беше толкова слаб, че Джери едва я разбираше:

— Мъничка е лоша. Направи ги мъртви. Мама и татко. Мъничка сега също ще стане мъртва. Това е добре.

Джери се изправи рязко и потърка очи с мократа хавлия, която беше сменял няколко пъти през нощта. Той се наведе към Терез:

— Не говори така. Не си ги убила, защото си лоша. Не знам защо го направи, но няма нищо общо с лошотията, това поне ми е ясно. Защо казваш, че си лоша?

— Ти си тъжен. Защото мама и татко станаха мъртви. Мъничка е лоша.

Джери си прочисти гърлото и нареди с решителен тон:

— Слушай ме внимателно. Престани да се наричаш Мъничка, престани да повтаряш, че си лоша, и престани да ги наричаш мама и татко. Лягай.

Погледът на Терез отново се втрени в празното пространство.

— Мъничка скоро ще стане мъртва.

Този път Джери наистина се ядоса. Сложи ръка на главата ѝ и стисна слепоочията с палец и показалец.

— Престани! — извика той. — Казва се „скоро ще умра“. Аз! Освен това няма да умираш. Няма да стане. Аз ще се погрижа за теб. Ако умреш, ще те убия!

Терез склочи вежди и направи нещо, което никога досега не бе я виждал да прави. *Изви устни.* Усмихна се.

— Не става така. Когато човек стане мъртъв, е мъртъв.

Джери завъртя очи.

— Шегувах се, идиотче такава.

Малко по-непринуденото настроение, промъкнало се в стаята, се изпари като дим при думите на Терез:

— Мама и татко станаха. Тогава. Мъничка ги направи мъртви.

Макар Терез очевидно да бе безобидна в този момент, Джери се поотдръпна от нея.

— Какво говориш — и престани да казваш Мъничка, — как така ти си *ги направила*?

— Аз ги направих. Сега са мои.

— Не са твои! Те даже не са твои родители, престани с тези дрънканици.

Терез затвори очи и уста и се обърна с гръб към Джери. Мършавият ѝ гръден кош се надигаше конвулсивно. Джери се облегна назад в креслото и се заслуша в дишането ѝ, опита да поспи, но без успех. Попита, не толкова нея, колкото празното пространство:

— Защо го направи?

Но отговор не последва.

Може би се дължеше на липсата на сън в съчетание със спарения въздух, но през сутрешните часове Джери ставаше все по-раздражителен. Да, открай време знаеше, че нещо у Терез никак не е наред и няма как да я държи отговорна за деянията ѝ. И все пак безчувственото ѝ отношение към стореното му беше непоносимо. *Аз ги направих.*

Терез, изглежда, се беше повъзстановила след ужасната нощ. Беше все така бледа и не можеше да задържи и глътка вода, но седеше на дивана с две възглавници зад гърба и разлистваше илюстрираното издание на „Мечо Пух“, което Джери бе запазил от детството си. В отчаяното си състояние Джери си помисли, че тя изглежда безсрамно *доволна*, както си седи така. *Аз ги направих.*

Джери стоеше със скръстени ръце до рафта с видеокасетите и я гледаше как изучава симпатичните шарени картинки, без да ѝ дреме за

цялата мъка и проблеми, които беше създала. Без да се замисли какви ги върши, той издърпа „Канибалски холокост“ от рафта и подхвърли безгрижно:

— Да гледаме някой филм?

Терез не вдигна поглед от книгата, но попита:

— Какво е филм?

Ей сега ще видиш, помисли си Джери и мушна касетата във видеото. Ако изобщо имаше някаква идея, то тя беше да накара Терез да схване, че убиването не е детска игра и *аз ги направих*, а е отвратително неприятна история.

Филмът тръгна: разни хора биваха ръгани и клани през писъци и сълзи, мятаха се черва и шуртяха телесни течности. Джери забеляза как случилото се с родителите му беше изострило чувствителността му и тези образи вече не му доставяха удоволствие. От време на време хвърляше по някой поглед към Терез — тя седеше с напълно безизразен вид на дивана и следеше кървавата баня на екрана.

Накрая на филма Джери попита:

— Какво мислиш? Много хора умряха, а? Доста гадно.

Терез поклати глава.

— Те не станаха мъртви наистина.

Джери винаги бе намирал „Канибалски холокост“ за един от добре направените филми на ужасите. Изглеждаше съвсем реалистично. Терез бе напълно незапозната с понятието „филм“ и той бе очаквал тя да го приеме като чисто документален запис, а това пасваше на недотам избистрената му идея.

— Какво? — Джери реши да попреиначи истината. — Разбира се, че умират наистина. Нали ги видя? Насякоха ги на парченца.

— Да — кимна Терез. — Но не станаха мъртви наистина.

— Откъде знаеш?

— Не излезе пушек.

Джери се беше подготвил да парира всички възможни възражения, за да може най-после да я накара да схване; това обаче бе напълно неочаквано и той успя само да заекне:

— Ка-кво?

— Не излезе пушек. Когато смачкаха главата.

— Какви ги плещиш? Естествено, че не излиза пушек.

— Да. Излиза пушек. Червен.

Изразът на Терез беше горе-долу същият, както когато Джери бе изтърсил: „Ако умреш, ще те убия.“ Изглеждаше недоверчиво развеселена, все едно беше наясно, че Джери се бъзика с нея и всеки момент ще го разкрие. И тогава Джери схвана.

— Говориш за кръвта. И имаше сума ти кръв през цялото време.

— Не — запротестира Терез. — Стига, Джери. Ти знаеш.

— Не, не знам. Ако искаш да знаеш, никога не съм убивал никого, така че не знам.

— Защо не си убивал никого?

Да, Джери не знаеше каква реакция е очаквал от филма. Може би плач и писъци, отказ да гледа; или пък интерес и любопитство. Или сълзи. А това не беше влизало в алтернативите. Отвърна кисело:

— Не знам, не ми е падал случай.

Терез кимна сериозно. После изрече, сякаш обясняваше на някое неосведено дете:

— Кръвта идва после. Първо пушек. Малко, съвсем малко. Червен. Но после спира. Не можеш да намериш повече. Но малкото го взимаш. Това е любов. Мисля.

Имаше нещо в маниера ѝ на говорене. С монотонен приспивен тон като на говорителите по радиото, които четяха борсовата информация, тя съобщаваше сухи факти, нетърпящи възражения. За миг Джери взе да вярва, че говори истината. След минута мълчание магията се развали. Джери погледна Терез. Капки пот се стичаха по челото ѝ. Той нагласи възглавниците и завивката и ѝ нареди да легне и да си почива. Тя се отпусна и той седна на ръба на дивана.

— Сестричке — поде той, — питах те и преди, но сега те питам пак. Да приемем това за пушека от мъртвите. Да приемем, че и у мен го има. Смяташ ли да ми го вземеш?

Терез немощно поклати глава и Джери зададе най-естествения въпрос:

— Защо?

Очите на Терез помътняха и тя няколко пъти мигна, но Джери не можеше да я остави да заспи, преди да е получил отговор. Той лекичко я разтърси за рамото и тя промълви:

— Не знам. Казва стоп.

Клепачите ѝ се затвориха и Джери трябваше да се задоволи с този отговор. И той отиде да си легне и да се опита чрез съня да

поразчисти бъркотията в главата си; но сънят не идваше. След половин час стана, взе си студен душ и излезе да купи овесена каша.

Все пак трябва да хапне нещо.

Срещна на стълбището съседа си Хиршфелд. Възрастен мъж, чието спретнато облекло контрастираше на алкохолизирания вид на лицето му. Хиршфелд присви очи към Джери на ярката сутрешна светлина, отразявана от бетона.

— Да нямаш съквартирант? — подхвърли той.

Стомахът на Джери се сви.

— Не. Откъде накъде?

— Ами, чувам — ухили се Хиршфелд. — В тая къща всичко се чува. Например как някой драйфа като луд и това не си ти.

— Един приятел. Малко е болен, затова ще остане при мен няколко дни.

— Много мило от твоя страна.

Тонът на Хиршфелд намекваше, че не му е повярвал. После вдигна прекалено елегантната си шапка.

— Моите съболезнования между другото. Ужасна работа.

— Да, благодаря — промърмори Джери и забърза надолу по стълбите.

Две площадки по-долу вдигна глава и му се стори, че мярка палтото на Хиршфелд пред собствената си врата. Все едно подслушваше.

Джери изостави мисълта за разходка до „Флюгфюрен“ и се отправи с бързи стъпки към „Нерливс“. Не смееше да оставя Терез сама твърде дълго. Ако се събудеше и направеше нещо, докато проклетият Хиршфелд души около отвора за писмата. Защо, по дяволите, хората не си гледат своята работа?!

Беше планирал да купи обикновена овесена каша, но беше свършила, затова се принуди да купи органична каша „Семперс“ за деца над една година. Сложи кутията на щанда и касиерката му се усмихна многозначително. Беше я виждал няколко пъти, тя несъмнено знаеше кой е. Ако не беше разговорът с Хиршфелд, едва ли щеше да го приеме толкова тежко, но сега, докато подтичваше към къщи с найлоновата торбичка с кашата, се чувстваше като гонено животно.

Терез още спеше и Джери седна на креслото да си откъхне. Тя се събуди и той засили телевизора, за да заглуши всякакви подозрителни звуци. Не можа да се въздържи — няколко пъти отиде до прозореца да надникне към улицата.

Така мина денят, под акомпанимента на стари сериали и рекламни блокове по ТВ4. Терез лежеше на дивана и следеше всичко с апатичен поглед. Той се опита да я захрани с няколко лъжици каша. След това се върна на креслото, прегърна коленете си и взе да се тревожи да не повърне и тези няколко залька. Това обаче не стана и той така се зарадва, че ѝ даде още малко. Тя не искаше повече, но и не повърна.

Случките с Хиршфелд и касиерката бяха променили положението. Вече не вървеше да си затваря очите и да се надява нещата да се наредят от само себе си. За нещастие Джери беше твърде уморен да измисля стратегии. От време на време даваше на Терез по някоя лъжица каша, радваше се, че тя я задържа, бършеше потното ѝ чело и седеше до нея, когато тялото ѝ се разтърсваше от нови спазми.

За Джери часовете, минаващи в техния малък балон, се характеризираха с две силни усещания. Едното беше клаустрофобия. Стаята му се струваше по-малка от обикновено, стените се приближаваха около него, а извън тях се оглеждаха бдителни очи. Той се сви в себе си, кипна като бульон с една-единствена функция — да храни и топли.

Клаустрофобията обаче се уравниваше от едно ново усещане: радостта да имаш за кого да се грижиш. Беше толкова дълбоко удовлетворяващо да подпира главата на Терез с ръка и да допира лъжицата до устните ѝ, да я гледа как преглъща и задържа храната. Сърцето му се стопли, когато тя въздъхна с облекчение, след като той избърса горещото ѝ лице със студена мокра кърпа.

А може би пък мотивите му не бяха чак толкова чисти. Може би ставаше дума за власт. Как тя бе изцяло зависима от него. Никой никога не се бе нуждал от него, за да оцелее, а сега Терез бе точно в тази позиция. Никой не знаеше за съществуването ѝ. Той можеше да ѝ натисне лицето с възглавница и никой нямаше да каже и гък.

Но дали би го сторил? Не, не и той. Правеше ѝ каша, бършеше ѝ челото, сменяше ѝ чаршафите и винаги ѝ беше подръка. Имаше такава власт над нея, че дори не се налагаше да я упражнява. Джери беше добро момче — поне този път.

В осем часа започна „Айдъл“. Едно момиче излезе на сцената и зави „Didn't We Almost Have It All“ с преувеличен патос, а Терез, както лежеше на дивана, запя със слаб глас. Очите на Джери се насълзиха, но не благодарение на момичето на екрана.

— Да му се не види, сестричке — възкликна той. — Ти би се справила сто пъти по-добре. Ще ги съдъреш всичките.

Вечерта Терез пак се влоши. Спазмите зачестиха, а температурата ѝ стигна 40,3°. До полунощ бе дотам изнемощяла, че дори нямаше сили да си вдигне главата да повръща, затова Джери трябваше да стои до нея с кърпа в ръка. Сигурно би припаднал от умора, ако страхът не го държеше буден.

Довлече матрака си и легна на пода до нея. Вече не го беше грижа дали Хиршфелд ще позвъни на ченгетата, или пък касиерката го дебне в храсталаците — единственото му желание беше Терез да не умре. Никога не беше виждал някой в толкова лошо състояние. Само Ингемар да си подадеше носа в Нортелйе отново и Джери щеше да му го набие в мозъка.

Изглежда, бе задрямал за момент, когато чу Терез да шепне:

— Да пикая.

Джери я занесе на ръце до тоалетната, застана до нея и я хвана за раменете, за да не се катурне от чинията. Беше толкова гореща, че дланите му се изпотиха. Необяснимо беше как малкото ѝ телце можеше да излъчва такава топлина. Главата ѝ клюмна и тя изведнъж съвсем се предаде и се отпусна.

— Сестричке? Сестричке? Терез!

Той вдигна главата ѝ. Очите бяха потънали в черепа и бялото се виждаше; от неподвижните ѝ устни се стичаше слюнка. Той допря ухо до устата ѝ и едва-едва долови повърхностно дишане — лек повеи топлина в ухото му. Вдигна я и я върна на дивана; пак я изми с хладка вода и после легна до нея и я хвана за ръката.

— Сестричке? Сестричке? Не умирай. Моля те. Няма да те оставя. Ще се погрижа за теб, чуваш ли? Все някак ще оправя нещата, само не умирай. Чуваш ли ме?

Джери се сви на кълбо на матрака, без да пуска ръката ѝ. Докато лежеше, се взираше в полумрака към устата ѝ, понеже устните бяха единственото, което още помръдваше и показваше някакви признаци на живот. Джери изведнъж осъзна нещо, което трябваше да е разбрал много отдавна: *Не умирай. Само теб имам.*

Може би бяха минали пет минути, може би час. Може би спеше и сънуваше или пък беше буден и наистина го видя. Ако е сънувал, то сънят представляваше следното: той лежеше на матрака до Терез и стискаше горещата ѝ, безжизнена ръка, когато устата ѝ се отвори няколко сантиметра. Той отначало се зарадва, понеже това беше най-силният признак на живот от няколко часа насам. След това видя тънкия червен пушек, който се зави между устните ѝ.

Паниката стегна гърдите му и той скочи на крака. Полудял от изтощение и страх, грабна хавлията и я метна върху устата ѝ, върху лицето ѝ, за да не позволи на пушека да избяга. Притисна хавлията върху устните ѝ, като клатеше маниакално глава.

Не е вярно, не е така, не става така.

Минаха няколко секунди; очакваше да види как червеният пушек прониква през хавлията. После внезапно осъзна какви ги върши. Бързо хвърли хавлията и допря ухо до устата ѝ. Не се чуваше нищичко. Той се заудря по главата с две ръце, докато в ушите му не забиха камбани.

Убих я. Убих я. Задуших я.

Терез отвори очи и Джери изкрещя и политна назад, прекатури масичката и тя падна с трясък. Тя протегна ръка към него. Джери бавно си пое дъх няколко пъти и се овладя. Пое ръката ѝ и прошепна:

— Помислих, че си умряла. Току-що.

Терез пак затвори очи и заяви:

— Станах умряла. А после станах не-умряла.

На стената се потропа. Хиршфелд се беше събудил.

През нощта температурата взе да спада и до сутринта бе стигнала трийсет и осем градуса. Терез успя да пие вода и даже да хапне малко кайсиево пюре, останало в хладилника. Седеше на дивана

и сама държеше лъжицата. Джери беше успял да поспи час-два сутринта и сега изпитваше такова облекчение, че трябваше да го покаже някак. Погали я по бузата. Тя не го погледна, изобщо не се усмихна. Но все пак не си дръпна главата.

Няколко часа по-късно Джери седеше на компютъра и четеше обяви за апартаменти под наем.

3.

След няколкодневна размяна на имейли и телефонни разговори Джери даде на Терез подробни инструкции какво може и какво не може да прави, докато него го няма, и замина за Стокхолм да огледа един апартамент в Сведмюра.

Ставаше дума за тристаен апартамент осемдесет и два квадрата в квартал, който се оказа толкова тих и спокоен, че ако на някой от многобройните остъклени балкони изпуснеха пирон, всеки щеше да чуе.

Джери тръгна бавно от метростанцията, като се опитваше да долови духа на мястото. Струваше му се... завършено. Някога сигурно е кипял живот, момчета с шапки на главите са обикаляли напред-назад между триетажните тухлени къщи и са се имали за много модерни, но това е било отдавна. Момчетата бяха окачили шапките и сега си стояха до котката и телевизора.

Джери беше проверил дискуссионните страници на различни квартали и един израз му се бе набил на очи, вероятно написан от възрастни хора: *тичане по стълбите*. Оплакваша се, че постоянно се тичало по стълбите. Джери имаше чувство, че Сведмюра е място, където рядко се тича по стълбите. А това говореше достатъчно.

Апартаментът се намирал на последния етаж и трудно можеше да възхити някого. Две спални с изглед към борова горичка, голяма баня с пералня и хол, свързан с кухненски блок. Сто и четирийсет хиляди крони по договор. Брокерът, който го предлагаше на черно, твърдеше, че при последния известен случай на човек, сдобил се с апартамент тук по законовия ред, онзи бил в списъка с чакащи в продължение на дванайсет години.

Дребните — или едри — престъпници, с които Джери бе контактувал през живота си, лесно можеха да се разпознаят като криминални лица на всяка очна ставка, но не и този тип. Изглеждаше толкова спретнат и будещ доверие, че Джери взе да го подозира. Костюм, зализана коса и подкупваща усмивка.

Виж, ако беше някой хулиган с анцуг и златен ланец, на Джери щеше да му бъде по-лесно да се раздели с петдесетте хиляди, които беше взел със себе си и които онзи му поиска като депозит. Сега обаче отказваше да плати повече от двайсет и пет. Брокерът пусна в действие пълната програма: фалшивата размяна, която трябвало да се направи, документите, които трябвало да се подготвят, и тъй нататък; но Джери не отстъпи.

Той обиколи още веднъж жилището, докато брокерът бърбореше, все по-раздразнен. Джери си представи как ще си сложи бюрото до кабела за интернета ей там, леглото ще е тук, стаята на Тереза ще е онази и така нататък. Местенцето му харесваше. Върна се при човека и онзи заяви, че няма да има сделка без поне четирийсет хиляди депозит. Джери настоя за двайсет и пет, но можел да прибави десет, след като всичко се уреди. Сто и петдесет хиляди общо.

Двайсет и пет банкноти по хиляда крони преминаха от ръка на ръка.

Докато Джери седеше в метрото към Техническия университет и след това в автобуса към Нортелйе, беше много доволен от себе си. Дори и да го метнеха, нямаше да е краят на света. Беше спестил около триста хиляди от интернет покера.

Но не го метнаха. Седмица по-късно получи ключовете, подписа договора и плати остатъка от сумата за апартамента, където според официалната версия щеше да живее заедно с дъщеря си.

Самото местене му създаде главоболия. Джери нямаше много вещи, но някои предмети бяха прекалено тежки да ги мъкне сам надолу по стълбите. Леглото, диванът, библиотечката. И други. Нямаше кого да помоли за помощ и дори Терез да можеше да се справи с носенето на единия край, той не смееше да я накара да се покаже по този начин наред Нортелйе.

Трябваше да наеме фирма.

В уречения ден обясни на Терез, че ще дойдат двама души да им помогнат да си пренесат работите в Стокхолм. Терез изпадна в ужас и погледът ѝ се плъзна из жилището в търсене на скривалище. Джери ѝ предложи банята и тя се втурна и заключи вратата зад гърба си.

След четвърт час се позвъни и пристигнаха двама души, при вида на които Джери се смали. Едва сега му се изясни името на фирмата им „Близнаци на помощ“. Две напълно еднакви двайсет и пет годишни момчета в работни дрехи се извисяваха над него. И двамата бяха по над два метра високи и при ръкуването ръката на Джери се загуби в десниците им.

За нула време опразниха спалнята и кухнята; Джери бързо се отказа от опитите си да помага, тъй като усети, че само се пречка на плавния им танц с мебели, кашони и друг реквизит. Единствено настоя сам да си свали компютъра. Наскоро беше ъпгрейднал до най-новия модел „Мак“ и държеше да се увери, че кашонът с компютъра няма да бъде затиснат.

Голямата камионетка бе пълна едва до една трета, а оставаше само диванът от хола. Джери внимателно постави компютъра в библиотечката. Близнаците го гледаха със скръстени ръце и се подсмиваха. Той ги последва нагоре по стълбите. Стигнаха до неговия етаж и той ясно чу затварянето на пътна врата — вероятно Хиршфелд се възползваше от последната си възможност да слухти.

Матс (освен ако не е бил Мартин) се спря на прага и се усмихна:
— Здравей!

Джери ги настигна и между гърбовете им видя, че по някаква причина Терез се е измъкнала от банята и сега стои на коридора с ококорени очи и свити юмруци и зяпа близнаците.

Големите, помисли си Джери. Терез и така имаше чудати представи за възрастните, а какво оставаше сега при вида на близнаците.

Джери промърмори:

— Дъщеря ми. Тя е... малко специална.

Сякаш за да потвърди думите му, Терез бавно заотстъпва към хола. Близнаците весело приближиха и тя вдигна ръце като за защита и продължи отстъплението.

— Терез — подвижна Джери, който не можеше да се промъкне между масивните гърбове. — Терез, те не са лоши. Помагат ни.

Терез влезе в празния хол. Хвърли паникьосан поглед към балконската врата и за момент той се уплаши да не се хвърли.

— Терез. Какво хубаво име — усмихна се единият близнак.

Това ѝ отвлеche вниманието достатъчно дълго, че да успеят да ѝ препречат пътя до балкона. Тя реагира точно като много малкото дете, което изглеждаше в момента: хвърли се на дивана и се зави презглава.

Матс и Мартин се спогледаха и се ухилиха:

— Добре, малката. Сега ще попътуваш.

Преди Джери да е успял да ги спре, двамата вдигнаха дивана. Неспособен да измисли по-добра алтернатива, Джери изтича на площадката и застана между шпионката на Хиршфелд и слизащите по стълбите Матс и Мартин. Дори не смееше да си представи какво изпитва Терез, как трепери под завивката, докато я изнасят от убежището ѝ.

Близнаците качиха дивана в камионетката и Джери успя да ги накара да преустановят опитите си да привлекат Терез навън. Той седна до нея и прошепна:

— Сестричке? Сестричке? Няма страшно. Аз съм тук, а те не са лоши, честна дума.

Той напипа ръката ѝ под одеялото и я стисна — жест, немислим допреди седмица.

Носачите свалиха последните кутии и бяха готови да потеглят, но Терез отказа да напусне пашкула си. Джери понечи да стане, тя обаче се вкопчи по-здраво в ръката му и изсъска:

— Стой тук. Стой тук.

Джери премисли всички за и против и се обърна към близнаците:

— Става ли двамата да пътуваме с вас? Тук отзад?

Близнаците свиха рамене, всъщност не било разрешено, ама... Джери схвана накъде бият и каза, че могат да добавят час-два в сметката. И без това се беше оказало по-евтино от очакваното, понеже близнаците работеха толкова бързо.

Джери извади фенерчето от кашона, измъкна още едно одеяло и се уви в него. След като вратите се затвориха и той запали фенера, си помисли, че нещата се бяха наредили доста добре. Така си спестяваха нощното пътуване с такси, с което бе възнамерявал да изведе Терез от Нортелйе, без някой познат да ги забележи.

Като малък и Джери като всички деца фантазираше как ще напусне Нортелйе и след дълги години ще се завърне с гръм и трясък и интервюта на първа страница в местната преса. Отдавна бе изоставил

тези мечти и се бе задоволил с бавно мумифициране в самотния си апартамент.

И макар сега да пътуваше в тъмна камионетка като крадец в нощта, поне най-сетне се бе освободил. За добро или за лошо? Трудно беше да се каже, но когато колата потегли и Джери се опита да си представи местата, откъдето минаваха, изпита леко вълнение. Беше на път. Най-сетне.

След около четвърт час Терез се осмели да се покаже от черупката си. Огледа се из тъмната каросерия и Джери размаха фенерчето, за да ѝ покаже, че нищо не я застрашава. Тя промърмори нещо и той се наведе към нея, за да я чуе сред бръмченето на двигателя.

— Какво казваш?

— Големите — прошепна Терез. — Кога ще направят Мъничка мъртва?

— Ама, сестричке...

Джери се поприблужи към нея, но Терез се отдръпна в другия край на дивана. Джери я освети и видя, че е все така ужасена, както беше и горе в апартамента. Угаси фенера, за да не я заслепява, и заговори в мрака:

— Сестричке, цялата тази история с Големите... тя е измислица. Не е вярна. Баща ми я измисли тая глупост, за да... защото не искаше ти да избягаш.

— Лъжеш. Големите имат омраза в главата. И ти го каза.

— Но само за да... майната му. Но никой не иска да те убива. Няма от какво да се страхуваш.

Дълго време стояха мълчаливо в мрака. Звукът от двигателя действаше приспивно и Джери сигурно щеше да се унесе, ако не беше взел да мръзне. Уви се по-плътно с одеялото и се загледа в тънката ивица светлина в луфта под вратите. Усещаното, че е на път, бе заменено от това, че го *транспортират* — като мебел или като прасе. Доброто му настроение се изпари. Пътуваха толкова дълго, че вече можеше да различи по резонанса на двигателя дали карат по улица с къщи наоколо. Терез продума:

— Големите са добри?

— Не — отсече Джери. — Да не стигаме чак дотам. Не казвам това. Повечето са проклети дяволи, стига да им се удаде възможност.

Просто се опитвам да ти обясня, че няма да те убият. Нито да те наранят.

За себе си Джери добави наум: *Освен ако не печелят нещо от това.*

Вратите се отвориха и бялата зимна светлина заслепи Джери. Терез се бе промушила под завивките, а Мартин и Матс чакаха навън със скръстени ръце.

— Трети етаж, нали? — попита единият близник и после посочи Терез. — Не е зле да опитате да вземете детето. Един път беше забавно, но...

Джери помоли великаните да се отдръпнат малко, надвеси се над Терез и зашепна там, където смяташе, че се намира ухото ѝ:

— Хайде, сестричке. Няма страшно. Държа те за ръка.

Минаха няколко секунди и Джери си помисли дали да не носи Терез на ръце, увита в одеялото, но тогава ръката ѝ се показа. Той я хвана, отметна одеялото и я изведе от камионетката.

Терез вървеше с наведена глава, сякаш всеки момент очакваше смъртоносен удар по тила. Такъв не последва и тя погледна крадешком близнаците. Те махнаха в унисон и направиха еднакви физиономии — съвсем като в анимационен филм. Джери се зачуди дали и живеят заедно.

Той поизправи рамене, докато вървяха към входа, тъй като вече нямаше какво да крият — или поне не биваше да изглежда така. Винаги се намираха бдителни очи. А сега просто баща и дъщеря пристигаха в новото си жилище, нищо забележително. Терез обаче се справяше зле с ролята си, а пръстите ѝ се бяха впили като щипци около ръката му.

Тя се отпусна лекичко, като влязоха в миниатюрния асансьор, а щом слязоха на площадката, се заоглежда объркано; не разбираше как се бяха преместили. Джери отключи и остави вратата на апартамента отворена, след което заведе Терез в новата ѝ стая.

— Ще живееш тук — обясни Джери.

Терез направи щателен оглед на съвсем празната стая и Джери добави:

— Естествено, ще има мебели и тем подобни. Ще ти купим легло и...

Терез отиде в ъгъла и седна на пода, подпря брадичка на коленете си — не изглеждаше недоволна от настоящото състояние на стаята. Джери чу трясък и тихо ругаене откъм стълбището и каза:

— Идват с мебелите, затова...

Терез се сви още повече и остана на мястото си, непристъпна. След някоя и друга минута близнаците домъкнаха дивана и Джери ги помоли да го сложат в стаята на Терез. Щеше да спи на него, докато купят легло. Момичето следеше действията на двамата грамадни мъже с широко отворени очи и чупеше пръсти. Близнаците явно се бяха примирили, че няма да успеят да осъществят контакт с Терез, и внасяха вещите в стаята ѝ мълчаливо.

При всяко тяхно влизане Терез поотпускаше хватката около коленете си и когато накрая донесоха двата малки кашона с дрехите ѝ, се изправи на крака.

— Ами, това е — въздъхна Матс, или пък Мартин, и се огледа из жилището с оскъдната мебелировка и ехтящите празни пространства.

Изглежда, търсеше някакви позитивни думи, но не ги намери, затова заключи:

— Ами, това беше.

— Да — съгласи се Джери. — Това беше.

4.

Няколко дни след като се нанесоха в апартамента, Терез получи първата си менструация. Джери седеше пред компютъра и се мъчеше да заработи малко пари, когато Терез дойде от стаята си и изтърси:

— Как се отвори?

Джери беше така погълнат от покера, че не отмести поглед от екрана:

— Какво?

Терез застана до него:

— Излиза навън. Кой го направи?

Джери се сепна, като я видя. След това разбра. И гащите, и фланелата ѝ бяха на червени петна и кръвта се стичаше по левия крак чак до глезена. Терез гледаше омазаните си пръсти — не беше уплашена, само учудена.

Джери се отказа от играта, и без това смяташе да го направи, и излезе от „Парти покер“. Почеса се по главата; не знаеше откъде да започне. Макар да бе решил каква да е официалната версия за връзката му с Терез, сега за първи път се *почувства* като самотен баща.

— Значи... — запелтечи Джери. — Това се случва. Ще става всеки месец. Ще кървиш така. Отсега нататък.

— Защо?

— Честно казано... не ми е съвсем ясно. Но е защото ставаш възрастна. На всички момичета им се случва това, когато стават възрастни. Кървят няколко дни в месеца.

Терез продължи да се взира в пръстите си, а после погледът ѝ се плъзна към изцапотените дрехи и окървавените крака. Сбърчи чело и попита:

— Какво съм аз?

— В смисъл? Ти си момиче, това ли имаш предвид?

— Още.

— Ами, на тринайсет години си... не знам каква си. Трябва сама да го разбереш.

Терез кимна и се прибра в стаята си. Джери поседя известно време на стола и се чувстваше като пълен загубеняк. Така беше с Терез. Тя приемаше всичко казано, стига да не противоречеше на нещо, чуто по-рано. Той отиде при нея: тя седеше съвсем небрежно на пода и разглеждаше компактдискете, а кръвта течеше по килима.

— Сестричке — заговори я Джери. — Трябва да изляза да купя някои неща. През това време се изкъпи и после...

Джери взе един празен лист, написа думата *menstruation* и го подаде на Терез.

— Така се нарича. Когато човек кърви като теб. Провери го в интернет, докато ме няма. След като се изкъпеш.

Джери си сложи якето и обувките и забърза навън. Никога не му беше хрумвало, че и тази грижа ще му дойде до главата. Не бе мислил за Терез дори като за момиче, камо ли като за млада жена. Беше твърде специална, за да бъде нещо друго освен просто себе си. Нещо безполово. А каква стана сега...

Да, той знаеше нещичко по въпроса — повече, отколкото беше казал на Терез, — но не много. През дивите си години се беше чукал веднъж-два пъти, но никога не беше имал приятелка. Никога не беше споделял ежедневието на някое момиче или жена. Освен на Лайла, разбира се, а тя не беше склонна да обсъжда тези въпроси.

Пък и беше толкова трудно да се обяснява каквото и да било на Терез — представата ѝ за света беше така прецакана. Накратко се състоеше в това, че хората се преследват едни други. Дотук Джери беше съгласен — човек за човека е вълк и тъй нататък; само че версията на Терез беше по-брутална и конкретна, а и преди всичко големите преследваха малките, за да ги убият и да се възползват от тях.

Дружелюбността на близнаците вероятно бе хвърлила в безпорядък представите ѝ и оттогава няколко пъти се бе престрашила да излезе на балкона, за да погледа хората долу; но отношението ѝ като цяло беше дълбоко подозрително. Според Джери това беше съвсем правилно, но все пак трябваше да се посмекчи, за да може тя да живее сред хора.

В „Нерливс“ Джери старателно изчете надписите по кутиите с превръзки и тампони, но това не му помогна особено. Не стига всичко, ами имаше и различни *размери*. Насили се да си представи слабините

на Терез. Това събуди лека възбуда и той така се погнуси от себе си, че грабна по един малък и един среден размер от всеки вид.

На касата стоеше мъж на неговата възраст и докато той таксуваше кутиите, Джери се почувства длъжен да разясни:

— Дъщеря ми. Дойде ѝ за първи път.

Мъжът кимна разбиращо и попита дали Джери е самотен баща. Да, такъв бил. А майката? О, тя замина. И то в Сундсвал, представете си. Не иска и да чуе за дъщеря си. Тъжна работа. Да, тъжна.

Джери излезе от магазина, много доволен от себе си. Основите бяха поставени. В кварталните магазини много се клюкарстваше. Касиерът изглеждаше разговорлив и ако някой проявеше интерес, Джери го бе снабдил с правдоподобна версия за себе си и Терез. Добра работа.

Прибра се и завари Терез пред компютъра с мокра коса.

— Как върви? — попита той.

— Това е английски — отвърна Терез. — Не разбирам.

— Да му се не види! — възкликна Джери. — Стани.

Терез се подчини и както и му се бе сторило, беше окървавила целия му стол. Джери извади кутия тампони и кутия превръзки и ѝ ги подаде.

— Ето. Тези неща ще спрат кръвта. Да де, няма да я спрат, но ще са като превръзка. Като бинт. Разбираш ли?

Терез разгледа кутиите и поклати глава. Джери отвори кутията тампони и откри няколко стегнати и компресирани памучни цилиндъра и пластмасова тръбичка. Седна на креслото и четеше указанията, докато му се изясни какво се прави.

За какво, по дяволите, им е тази менструация на момичетата?! Каква всъщност беше ползата от нея? Указанията не съдържаха отговори на тези въпроси, а само практически указания. Страните му пламнаха, докато обясняваше на Терез как да ги поставя, как да ги вади и така нататък. Тя си свали гащите, за да изпълни нарежданията му, и той бързо се обърна и каза:

— Върви да го направиш в банята.

Терез се подчини и Джери се тръшна на креслото. Чувстваше се омърсен. Не че беше ново усещане за него, но не желаше да бъде омърсен точно по този начин. Гърдите на Терез бяха започнали да растат и тя беше хубава, направо красива. Беше изцяло във властта му

и за секунди пред очите му проблесна цял сценарий, но той стисна зъби и с усилие прогони нежеланите картини.

Тя му беше сестра, а той не беше никакъв кръвосмесителен педофил, я! Тя просто имаше същия проблем като всички момичета и не беше по-различно, отколкото ако на него му протичаше кръв от носа един път в месеца. Малко памук в носа и толкоз. Това, че се беше почувствал толкова неудобно и бе извърнал глава, показваше, че е психопат с мръсно подсъзнание.

Толкова по въпроса. След малко Терез извика откъм банята, че не може, той отиде и ѝ помогна да си сложи тампона, погрижи се да е както трябва и ѝ обясни, че трябва да го сменя няколко пъти на ден, и, мама му стара, оттук нататък да се оправя сама. После си изми ръцете.

5.

Може би се дължеше на менструацията, а може би не, но Терез се промени. От време на време пооткрехваше черупката си и хвърляше бегли погледи към външния свят. Проявяваше сериозен интерес към интернет и когато Джери не ползваше компютъра, тя често търсеше статии в Уикипедия, най-вече за разни животни.

Един ден, докато Джери седеше в хола и четеше вестник, Терез попита:

— Защо пише така?

Джери погледна компютъра — Терез, вероятно натиснала някакъв линк, бе попаднала на сайт на име `poesi.nu`. На екрана се мъдреше стихотворение за котки.

— Това е поезия — обясни Джери. — Стихотворения. Тогава се пише така, мисля. Според теб хубаво ли е?

— Не знам. Какво е хубаво?

— Откъде да знам. Май вече дори не римуват. Защо не напишеш нещо да видиш дали някой ще го коментира.

— Как да напиша?

Джери отвори друго стихотворение; стори му се съвсем несвързано, но май ставаше дума как авторът не знае какъв иска да стане. Той размаха ръка към екрана.

— Ами, просто пишеш ей такива работи. Кратки изречения тук-таме. Чакай да те регистрираме.

Джери измисли някакво име и го свърза с имейла на Терез. Защо изобщо ѝ бяха направили имейл, на кого би писала? Е, сега поне щеше да влезе в употреба.

— Само си избираш потребителско име и щракаш Enter, и после ще пишеш каквото ти хрумне.

Джери се върна към вестника и креслото, докато Терез стоеше с пръсти на клавиатурата, без да помръдва. След малко попита:

— Как се казвам?

— Терез. Много добре знаеш.

— Кога получих Терез?

— Кога получи името ли?

Джери се замисли и се сети как самият той го бе измислил преди много време, но го използваше толкова често, че беше станало естествено. Не виждаше нищо лошо да ѝ каже истината:

— Аз ти го дадох.

— Коя е Терез?

— Ти.

— Преди.

Джери усети, че приближава този непроходим гъсталак, който представляваха представите на Терез за хората, а точно сега нямаше сили да го изследва, затова въздъхна:

— Просто напиши потребителско име, а не твоето собствено. Напиши Бим или Бум, все тая.

И с тези думи се скри зад вестника.

Чу щракането на копчета и след пет минути Терез попита:

— Как е?

Джери стана и погледна екрана. Наистина беше написала стихотворение под името Бим:

*никой няма място при мен
вътре мозъкът лежи и мисли
кашата не е вкусна
думите лъжат
името не значи аз
луната е мой баща*

— „Луната е мой баща“ — повтори Джери. — Какво искаш да кажеш?

— Гледа ме, като спя — отговори Терез. — Бащата прави така. Стаята на Терез бе така разположена, че понякога луната я огряваше точно по времето, когато тя отиваше да си ляга. А това какво правят бащите сигурно го беше чела накъде.

— Супер — кимна Джери. — Хубаво стихотворение. Качи го. Показа ѝ как да кликне „Изпрати“. След това Терез остана вторачена в екрана и с ръце в скута, докато накрая Джери я попита какво чака.

— Някой да каже нещо — отвърна тя.

— Може да мине доста време. Утре ще провериш пак.

Терез стана и излезе на балкона. Джери видя, че изучава лицето си, прокарва пръсти по него, докато гледаше надолу към улицата.

На другия ден дойде хвалебствен коментар за стихотворението от някоя си Юсефин. Джери ѝ показа как да отговаря на коментари и да изпраща свои. След като доста време Терез щрака и писа, попита:

— Те хора ли са?

— Кой?

— Които пишат.

— Че какви иначе?

— Не зная. Малки хора ли са?

— Да, повечето. Или поне млади.

Докато Джери учеше Терез да използва сайта, бе забелязал, че почти всички са момичета между четиринасет и двайсет години, само тук-таме мяркаше някое момче или по-възрастен човек. Без да го планира, изглежда, бе дал на Терез възможност да направи крачка към света и към връстниците си.

От няколко часа Терез седеше толкова тихо и съсредоточено пред компютъра, че Джери не искаше да я притеснява, макар да се налагаше да поработи. Тя изчете всички стихотворения и накрая заяви:

— Те са тъжни.

— Кои? Тези, дето пишат ли?

— Да. Те са тъжни. Не знаят какво да правят. Плачат. Жалко за тях.

— Да, жалко наистина.

Терез сбърчи чело и се съсредоточи. Гледаше компютъра и ръцете си. После стана и постоя малко на балкона. Като се прибра, попита:

— Къде са те?

— Момичетата ли? Ами, тук-там. Някое може да е в отсрещната къща, някое — в Гьотеборг. Тоест много, много далеч.

Джери бе прекарал целия ден затворен вкъщи и навън започваше да притъмнява. Дойде му идея.

— Да излезем ли да видим? — предложи. — Да проверим дали ще срещнем някое?

Терез замръзна. После кимна.

През следващите дни и седмици Терез се осмеляваше да се отдалечава все повече от апартамента. Отначало се криеше при вида на възрастен човек, но постепенно прие, че гладът на големите през делничните дни е поуталожен и те няма да се нахвърлят върху нея.

Децата не я интересуваха — изглежда, смяташе, че принадлежат към друг, безопасен вид. Не, търсеше предимно свои връстници. Искаше да види какво правят, как изглеждат, какво приказват. Неведнъж на Джери се наложи да я измъква от неловки положения, докато тя зяпаше или открито подслушваше някого.

Речта ѝ все повече заприличваше на такава на нормална тийнейджърка и Джери ѝ купи дрехи като на връстниците ѝ. Не можеше да се справи единствено с косата ѝ. Пробва да я заведе на фризьор, но в момента, в който жената извади ножиците, Терез се разпищя и избяга. Нищо не можеше да я убеди, че е в безопасност.

Като се изключи прическата, която Джери оформи с кухненската ножица, човек можеше да я вземе за най-обикновено момиче, стига да не беше вечно отсъстващият, неуловим поглед. Затова и Джери не си правеше илюзии. Много добре знаеше, че всъщност няма представа какво ѝ се върти в главата. Ни най-малка представа.

По-амбициозен или деен човек от Джери вероятно би полудял от начина им на живот, но докато дните се сливаха и слънцето изгряваше и залязваше над площадчето в Сведмюра, Джери беше доволен от съществуването си.

Отиде до дома от детството си, за да прибере някои дребни неща, които искаше да задържи, след което нае фирма да опразни къщата и брокер да я продаде. Заради историята на къщата и така ниската начална цена падна още повече, но след като Джери погаси сметките и се заплати с брокера, му останаха няколкостотин хиляди, достатъчни за поне година-две безоблачно съществуване.

Той играеше „Цивилизация“ и „Властелинът на пръстените“ онлайн, чатеше с други играчи, теглеше филми със или без Терез и ходеше на разходки. Няколко вечери двамата седяха заедно и гледаха видеокасетите му със събрани видеоклипове на различни певци и групи. Боуи, „Ю Ту“, Шиниъд О’Конър.

Шиниъд особено впечатли Терез и тя молеше Джери отново и отново да връща лентата назад, за да припява „Nothing Compares 2 U“. След онези вечери Джери изрови няколко неразопаковани кашона и намери старите си бележки — мелодиите, които бяха пели заедно с Терез, когато тя беше малка.

Докато зимата преминаваше в пролет, Джери пак започна да свири на китара и двамата изпълняваха песните му, добавяха по някоя дума, предложена от Терез, пишеха нови. На шега Джери купи микрофон, за да запишат изпълненията си с „ГаражБенд“ и после малко да ги поразкрасят.

Джери нямаше никакви музикални амбиции за себе си, но беше жалко гласът на Терез да не достигне по-широка публика. Макар, общо взето, да нямаха текст, песните, които Терез записа с „ГаражБенд“, звучаха по-добре от почти всичко, чуто по радиото.

Той не можеше да се отърве от това чувство. Че това беше толкова шибано... прахосване.

6.

Човек може да планира нещо, да работи за него години наред и все пак накрая то така и да не се сбъдне. Или пък може просто да се окаже на точното място в точния момент и всичко да се нареди от само себе си. Ако искаш да вярваш в такова нещо като съдба, трябва да се примириш, че тя е капризна личност. Понякога стои на пътя, предопределен за теб още от раждането, понякога те хваща за ръка и те повежда още след първата крачка. А звездите гледат и си мълчат.

Един ден в началото на май, когато Джери излизаше от магазина, намери на ниския зид до поставката за велосипеди забравен портфейл. Седна до него и се озърна, като се преструваше, че си почива. Никой от разхождащите се под пролетното слънце не гледаше нататък. Той пхна портфейла в джоба си.

Прибра се и разгледа находката си, но остана разочарован. Беше се надявал на няколко стотачки, може би дебитни карти и притеснен собственик, който цял следобед щеше да звъни по банките да ги блокира.

Портфейлът обаче принадлежеше на младо момиче — шестнайсетгодишно според личната му карта, и съдържаше бележки с телефонни номера, две двайсетачки и карта от банка „Нордеа“. Може би историята щеше да приключи дотук, Джери навярно щеше дори да върне портфейла, ако не бе открил едно листче в страничното отделение.

Най-горе с бели букви на син фон пишеше „Айдъл 2006“. Оказа се флаер с датите и местата на прослушванията за тазгодишното издание. „Гранд хотел“, четиринайсети май.

Джери погледна личната карта. Вероятно момичето — Ангелика Тура Ларшон — мечтаеше за музикални успехи.

Джери все още бе склонен да даде възможност на портфейла да се събере с притежателя си. Тогава обаче забеляза дребния шрифт на

дъното на флаера: „Минимална възраст 16 г. Носете лични документи и попълнен формуляр за участие.“

И в този момент съдбата се отдръпна и освободи пътя.

— Ей, сестричке? Искаш ли да участваш в онова предаване, дето го гледаме? Нали помниш, онова с песните?

Терез четеше на компютъра статия за тигрите. Кимна, без да отмества поглед от екрана.

— Не, сериозно — настоя Джери. — Искаш ли? Само че сигурно ще има много хора.

— Ти ще дойдеш с мен.

— Да, да. Разбира се. Естествено, че ще дойда. Ама нали ще е готино да пееш там, където хората ще чуят... как само пееш. Направо си е пряхосване да си стоиш вкъщи и да пееш само пред мен, нали?

Терез не отговори и Джери усети, че на практика си говори сам, че тя вече е казала каквото има. Джери показва личната карта на Ангелика:

— Какво мислиш? Това момиче прилича ли на теб?

— Не знам.

Джери се вгледа в снимката. Сигурно беше правена преди няколко години — момичето не приличаше особено на тийнейджърка. Не напомняше кой знае колко на Терез, с изключение на дългата руса коса, но той не вярваше да ги проверяват много обстойно. Все пак не ставаше дума за политическа среща на върха.

Той продължи потока на мисълта си. Личен номер, име. Проверка, телевизия. Като се замислиш, идеята не беше особено добра. Самата възможност го беше развълнувала. Но беше твърде опасно. Не се знаеше до какво можеше да доведе. Не. Все пак щеше да задържи личната карта, човек никога не знаеше кога може да потрябва.

Терез стана от компютъра и каза:

— Ами, да вървим.

— Къде ще ходим?

— Отиваме. В телевизионното предаване.

Джери се усмихна.

— Не, има десет дни дотогава, а и не мисля... трябва да го обмислим.

И той го заобмисля. Отново и отново. На шега намери формуляр за участие и го попълни, на шега провери и в интернет къде е „Гранд хотел“. Само за да види какво ще стане, взе игла и тънка писалка и промени една единица в рождената дата на Ангелика на четворка. За да довърши започнатото, понадраска картата в чакъла, за да изглежда като цяло повредена и промяната да не си личи.

Нямаха други задачи, затова репетираха няколко песни, които му звучаха подходящи за акапелно изпълнение. Терез настояваше да пее „Хиляда и една нощ“, но според Джери това не бе добър избор. Не че имаше някакво значение, след като така или иначе нямаше да ходят.

Да, хубаво щеше да е Терез да излезе и да срещне хора на своя възраст, а и си беше престъпление другите да не могат да се насладят на гласа ѝ, пък и у Джери имаше някаква форма на реваншизъм, нещо от рода на *сега ще видите вие, проклетници такива*, но независимо кои бяха въпросните проклетници, в крайна сметка можеха да се окажат твърде опасни.

Тези мисли го занимаваха постоянно, не го напуснаха и когато в осем часа сутринта на четиринайсети май взеха метрото до Кунгстредгорден само за да се поразходят до „Гранд хотел“ и да хвърлят едно око. Вървяха по „Нюбрукайен“, хванати за ръка. Терез разпитваше за всичко видно, а Джери трудно успяваше да отговори. В центъра на Стокхолм се чувстваше загубен.

До момента единствено мислите му се противяха на цялата авантюра, докато чувствата и импулсите го теглеха натам. Сега обаче и чувствата взеха да настигат мислите. Ситуацията изобщо не беше под негов контрол. Отминаха парка „Берцелиус“ и тръгнаха по „Сталгатаан“, но Джери се спря и пусна ръката на Терез:

— Не. Не. Не бива да го правим, сестричке. Така си ни е добре, нали? А с това само ще осерем нещата.

Терез се озърна. Покрай тях минаваха момчета и момичета на нейната възраст, сами или по групички, със или без родители. Без да хвърли и един поглед към Джери, тя тръгна след тях.

Джери за малко да извика „Сестричке!“ подире ѝ, но се удържа навреме, настигна Терез и нареди:

— Тура. Прибираме се вкъщи.

Терез поклати глава и продължи напред. Джери не забеляза кога разпръснатите групички се бяха сгъстили и двамата се бяха озовали в

края на над стометрова опашка, към която не спираха да прииждат хора. Джери предпазливо дръпна ръката на Терез, но тя стоеше със зяпнала уста и разглеждаше всички тези момичета, по-големи от самата нея, и отказваше да помръдне.

Джери разбра, че няма да успее да я изведе оттук, без да направи сцена, а не можеше и да си представи на какво е способна, ако той самият започне да се държи по непредвидим начин. Беше казал, че ще отидат. Отидоха. Бяха там. Терез се придържаше към това, затова Джери застана на опашката със стичаща се по гърба пот и прошепна:

— Помни, името ти е Тура. Ако някой попита. Тура Ларшон. Казваш се Тура Ларшон, ясно?

Терез поклати глава.

— Не се казвам така.

Джери осъзна грешката си и формулира изречението наново:

— Права си. Но ако някой попита как се казваш — ще бъдеш Тура Ларшон.

— Да.

— А ако някой попита на колко си години, какво ще отговориш?

— Шестнайсет.

— Окей. Окей.

Но не беше окей. Изобщо. Джери имаше чувството, че се набива на очи, че изпъква, че е застрашен сред тази глутница момичета. Повечето изглеждаха между шестнайсет и двайсетгодишни. Понататък стояха няколко групички момчета или по-големи момичета, но мнозинството бяха само година-две по-големи от Терез, но много малко от тях бяха придружавани от възрастни.

При Терез положението беше точно обратното. Никога не я бе виждал толкова спокойна сред хора; навярно бе спокойна по същата причина, поради която Джери изпитваше лека паника, застанал сред аромата на лак за коса, гланц за устни и дъвки. Тя бе сред свои хора. Джери — не.

След около час опашката взе да се раздвижва, а след още два часа стигнаха регистрацията. Джери стисна юмруци в джобовете на панталона си, докато Терез подаваше формуляра си и личната карта. Сърцето му едва не спря, когато възрастната жена, която се занимаваше с регистрирането на участниците, взе да оглежда ту формуляра, ту картата.

— Второто си име ли използваш? — попита тя.

Терез не отговори.

— Ехо! — повиши глас жената. — На теб говоря.

Джери видя, че устните на Терез се свиха и долови тихо ръмжене. Забърза към нея.

— Да — намеси се той. — Използва второто си име. На баба ѝ е. Жената не му обърна внимание и се вторачи в Терез.

— Слушаш ли ме, момиче? Как се казваш?

— Тура — отвърна Терез. — Казвам се Тура Ларшон.

— Ето така — усмихна се жената и записа името до някакъв номер. — Не беше толкова трудно. Нали не искаш да ти объркаме името, ако вземеш да спечелиш?

Тонът ѝ подсказваше, че е също толкова малко вероятно Терез да спечели, колкото Брус Спрингстийн да издаде диско албум, но Терез все пак получи номерче, което да залепи на пуловера си.

След това оставаше само да чакат. Младите надежди стояха разпръснати или пък притиснати едни до други из огромната зала в приземния етаж. От време на време викаха групи от по четирима души в една от четирите стаи на горния етаж, където се провеждаше първото прослушване и където пресяваха кой да пее пред истинското жури след няколко дни.

Джери седна с Терез в един ъгъл до огромна изкуствена палма. Терез се озърташе, а Джери седеше с глава между коленете и скърцаше със зъби заради собствената си глупост. С периферното зрение мерна как Терез бавно обикаля между групичките младежи и ги изучава все едно са картина на изложба. Това беше сравнително нормално. Ставаше. Беше една от причините изобщо да дойдат, нали така?

Успокой се, Джери. Няма страшно. Всичко е наред.

След четвърт час Терез се върна и седна до него.

— Те се страхуват — отбеляза тя.

— Кои? — попита Джери. — Тези, които ще се състезават ли?

— Всички малки момичета и малки момчета — поясни Терез. — Страхуват се от големите.

— По-скоро са притеснени.

— Притеснени са, защото се страхуват. Не чаткам.

Джери се усмихна, въпреки всичко. Новите изрази, които Терез бе научила, все още звучаха чуждо от нейната уста.

— Какво не чаткаш? — попита.

— Защо се страхуват. Ние сме много. Големите не са много.

— Не — кимна Джери. — Може и така да го погледнем.

Малко встрани седеше едно момиче, което изглеждаше по-малко и от Терез, и Джери се зачуди дали и други не са използвали подправени документи. Момичето си чешеше маниакално главата и изведнъж взе да се тресе и да подсмърча. Терез стана, отиде при него и клекна в краката му.

Джери не чу какво си говорят, но след малко момичето спря да плаче и кимна смело. Хвана ръката на Терез и лекичко я потупа. Терез му позволи. След това се върна при Джери.

— Какво беше това? — попита той.

— Не мога да кажа — отвърна Терез, загледана право пред себе си.

Джери никога не я беше виждал такава. Излъчваше тежко, сериозно спокойствие — толкова силно, че Джери несъзнателно се приближи към нея, за да смекчи собственото си безпокойство. Тя седеше с изправен гръб, съвсем неподвижно и с равнодушие на лицето, сочещо, че цялата работа ѝ е ясна като бял ден, че призракът не е нищо повече от пушек и огледала.

След няколко минути друго, по-голямо момиче с черна тупирана коса загуби самообладание и повлече и приятелката си, докато накрая и двете клечаха по пода и спиралата се мажеше по бузите им. Терез отиде и седна при тях.

Този път резултатът не беше незабавен, но Джери видя колко бързо двете момичета приеха Терез и изслушаха думите ѝ. Едното се засмя и поклати глава, все едно Терез е казала нещо абсурдно, но ободряващо. То забеляза обаче безизразния вид на Терез и веднага спря да се смее; наведе се към нея, за да чува по-добре.

И така продължи. Сред чакащите нямаше повече истерии, но от време на време някое момче или момиче слизаше от горните стаи, очевидно не получило очакваните реакции. Момчетата най-често бяха разярени и Терез не им обръщаше внимание, но появеше ли се някое насълзено момиче, Терез веднага се притичаше да го утеши — или каквото там правеше.

Някои не ѝ обръщаха внимание, други приемаха повече или по-малко агресивно непознатата, която им досаждаше в най-лошия им

миг; повечето обаче се притискаха към Терез и сядаха с нея да си поприказват. Понякога разговорът приключваше с прегръдка; Терез я приемаше, без да отвърща със същото; от време на време получаваше визитна картичка или бележка. Вероятно с име, с телефонен номер.

Към три часа най-сетне се появи една жена със слушалки и папка в ръка и извика номера на Терез заедно с три други.

Терез бе потънала в разговор с едно червенокосо момиче, което почти бяха изнесли на ръце от стаята на журито, и не реагира. Джери изтича при нея да ѝ каже, че е неин ред. Терез се изправи, каза чао на червенокосото момиче и то с глух глас прошепна: „Успех“.

— Искаш ли да дойда с теб? — попита Джери.

— Няма нужда — поклати глава Терез и изчезна нагоре по стълбите.

Джери я видя да влиза в една стая на горния етаж заедно с жената с папката и сърцето му се сви. В този ден нещо се бе променило безвъзвратно. Не знаеше дали към по-добро или към по-лошо. Както обикновено.

След три минути Терез се върна. Някои от момичета, с които поговори, бяха останали, вероятно за да разберат какво е станало с нея; веднага я обградиха седем души с въпросителни изражения.

По лицето на Терез не можеше да се разчете нищичко. Изглеждаше по същия начин, както и на отиване. Единственото, което подсказа на Джери как е минало, беше кратко кимване, последвано от седем ликуващи вика.

ДРУГОТО МОМИЧЕ

*За мен каквото искат да
говорят,
по дяволите да вървят.
Но само думичка за теб —
и лошо им се пише.*

Хокан
Хелстрьом,
„Не зная кой
съм, само зная,
че съм твой“

1.

Преживяването с песента на Тура Ларшон бе разтърсило Тереса. Тя кипеше отвътре и трябваше някак да изпусне парата. Веднага щом се прибра в стаята си онази вечер, влезе в Лунарсторм да провери как вървят дискусиите. „Айдъл“ винаги беше гореща тема.

Помисли си, че изведнъж я е хванала дислексия. Отне ѝ известно време да схване какво пишат. Тура Ларшон бе най-обсъжданата участничка от днешното предаване и повечето мнения бяха колко е зле, че и по-лошо. Как ѝ липсвало всякакво обаяние, всякакво присъствие. Колко грозни дрехи и още по-грозна прическа имала. Каква скапана песен изпяла. Единствено против гласа ѝ нямаше нито дума, но всичко друго в представянето ѝ беше критично разгледано и намерено за некадърно, нескопосано, безсмислено и скучно.

Тереса винаги се бе държала сдържано по чатрумовете и дискуссионните форуми. С изключение на форума за вълци, навсякъде другаде беше пресметливият трол, който пускаше въдицата там където със сигурност щеше да има най-голям ефект, а след това с иронична усмивка наблюдаваше как кълват малките жалки рибки. Сега обаче побесня. Толкова беше разстроена, че пръстите не ѝ се подчиняваха, докато се логваше с алтер егото си Юсефин и пишеше коментара си.

Опита се да запази спокойствие, въпреки всичко. Започна с това, че Тура Ларшон има най-хубавия глас, прозвучавал някога в „Айдъл“ и това, което другите наричаха липса на обаяние, е просто естествено държание. Колко е хубаво да гледаш някой, който не се мъчи да се прави на Бритни или Кристина. Как е убедена, че Тура Ларшон може да изпее абсолютно всичко, тъй като излиза такава, каквато е, а не се преструва на нещо друго.

Наистина, Тереса не успя да изрази всичките си чувства, но най-важните неща не можеха да се изкажат с думи, значи трябваше да се задоволи с толкова. Изпрати коментара. Отговорите заваляха бързо. Някои, съгласни с нея, се осмелиха да изпълят на светло и да я подкрепят предпазливо; мнозинството обаче се присмя. Трябвало да си жертва на тормоз или нещо такова, за да харесаш подобно загубено

момиче. Тура изобщо не била на място тук, нямало да получи и един глас и така нататък.

Тереса с облекчение захвърли всякаква предпазливост. До днес бе изпитвала неудобство да пише дори умерено за истинските си чувства. А сега даде свобода на всичко, което вреше и кипеше в нея.

Тя притежаваше дар слово и се развихри, докато обясняваше на тези клеветници какви са им празни чутурите; как са облъчени с просташка музика и затова като видят пред себе си истински човек, се получава късо съединение; как могат да станат от компютрите и да идат да паднат на колене пред олтара на Елин Ланто, който са издигнали в стаите си до постера с автограф на Кай Шиндвал.

Отвърнаха ѝ далеч не така красноречиви зловари, а Тереса беше в стихията си. От време на време получаваше, макар и предпазлива, помощ от публиката, някой изписуваше: „Давай, Юсефин. Напълно си права“ и раздухваше пламъците. Някои се отказваха от мятането на кал, но се присъединяваха нови. Нейните поддръжници обаче останаха.

Часът стана един и Тереса написа „Лека нощ“ и напусна дискусиата. Главата ѝ бръмчеше от напрежение — а си мислеше, че се е отървала от него. Когато си легна, образът на Тура Ларшон дълго стоя пред очите ѝ, докато накрая заспа.

На другия ден цялото училище говореше за „Айдъл“ но Тереса не се включи в обсъжданията. Някак чувстваше, че няма как да убедиш хората колко страхотен е някой, ако те и така не го мислят. Поведението ѝ в интернет беше просто начин да изпусне парата, не да печели поддръжници за каузата си.

Освен това в училище беше съвсем различно. Всеобщото убеждение, също като в интернет, беше, че Тура Ларшон нищо не струва и няма шанс. Най-гласовити бяха популярните момичета, чието мнение се чуваше, както и малкото момчета, които ги беше грижа. Вероятно чисто статистически инакомислещите бяха далеч повече, но в реалния свят те не смееха да се обаждат и не се месеха в разговорите; или пък се правеха на съгласни.

Едно момиче от девети „А“ на име Селия застана на сред трапезарията и направи зловна имитация на Тура. С празен поглед и

полуотворена уста запя: „Хиляда и една нощ котката ми хърка с мощ“ и предизвика всеобща радост. Тереса поруменя от яд, но си замълча. Сама не можеше да си обясни какво у Тура Ларшон бе докоснало сърцето ѝ, но то бе факт и реакциите ѝ се влияеха от него. Почувства се като верен воин, докато в обедната почивка сипваше лепило в ключалката на шкафчето на Селия.

Тереса следеше последните прослушвания с все по-изгрисани нокти. Членовете на журито не одобряваха сценичното присъствие на Тура Ларшон и като че ли през цялото време бяха на косъм да я изгонят. Но в крайна сметка гласът ѝ надделя. Може и да е било само игра за пред камерата, но журито като че ли с неохота ѝ даде мястото сред двайсетимата, чиято съдба щяха да решат зрителите. Сякаш им се искаше да отсъдят по всичко друго, но не и по гласа ѝ. Ала той беше повече от перфектен, беше магически и нямаше как да се игнорира.

Тереса най-последно можеше да си поеме дъх. Сега поне зависеше от нея и от всички, които *разбираха*, да задържат Тура Ларшон в надпреварата, за да чуят още от нея.

Следващата седмица беше решаваща за „Айдъл“. Двайсетимата участници щяха да станат десетима. Болезнено, както каза водещият. Тура Ларшон щеше да участва още в първия полуфинал и с приближаването на вечерта Тереса ставаше все по-тревожна и не можеше да си намери място.

Знаеше, че е нелепо да влага толкова чувства в някакво шибано телевизионно шоу, но не можеше да се въздържи. Няколко пъти беше гледала изпълнението на Тура в интернет и то все така я разтърсваше — не по-малко от първия път.

Семейството както обикновено се събра пред телевизора, но Тереса седеше настрана. Не искаше да слуша приказките им; преди всичко не желаше да чува мнението им. Ако кажеха нещо отрицателно за Тура, би могла да избухне. А когато Тура най-сетне се качи на сцената, ноктите на Тереса се впиха в дланите и тя се понадигна, изпълната като струна.

Бяха минали няколко месеца от заснемането на прослушванията, но Тура не се беше променила особено. Някой телевизионен стилист

явно се бе заел с косата и дрехите ѝ, но общото впечатление за човек от друг, не толкова гаден свят бе останало непокътнато.

В такъв случай изборът на песен — „Живот на Марс“ на Боуи — бе съвсем уместен; Тереса като че ли не мигна и един път през цялото изпълнение. Едно нещо все пак се беше променило. Тура не обръщаше абсолютно никакво внимание на публиката в студиото, но от време на време поглеждаше право в камерата. Всеки път, когато Тереса срещнеше погледа ѝ, през нея преминаваше електрически ток.

*It's a god-awful small affair
To the girl with the mousy hair...*

„Нищо работа“ се пееше в песента, но за Тереса работата беше съвсем сериозна. Тереса отново си помисли, че това е най-доброто изпълнение в историята на „Айдъл“. След като приключи, тя обяви, че не се чувства добре и остави семейството си в хола. Всъщност се чувстваше отлично, но излезе отчасти понеже нямаше да изтърпи коментарите на другите и отчасти защото трябваше да гласува.

Не искаше да хаби всички минути на мобилния си телефон, затова седна в спалнята на родителите си и звъня ли, звъня на номера на Тура, докато и палецът, и средният пръст я заболяха. След това се върна пред телевизора точно навреме за резултатите. Тура бе продължила напред. Естествено.

Тереса посвети вечерта на защита на Тура в различни интернет форуми. Поддръжниците се бяха поувеличили, но все още преобладаваха тези, според които Тура бе повече или по-малко негодна. Сигурно онези, които харесваха Тура, я харесваха толкова много, че чрез бясно звънене ѝ бяха помогнали да продължи напред.

2.

В последно време Тереса гледаше различно на нещата. Откакто бе започнала да чете за вълците, си се представяше във вълча форма. Зъбите, ловкостта, заплахата. Единак. Тя беше самотният вълк, който минава като сянка между къщите и подплашва страхливите хорица и те веднага се обаждат в местния вестник.

Но в училище бе започнала да вижда и усеща другия аспект на човека като вълк — стадния инстинкт. Социалната игра, йерархията. Беше така погълната от Тура, че мнението ѝ стана лакмусова хартия, показваща устройството и съдържанието на хората около нея.

Тя виждаше. Виждаше как на една алфа-женска като Селия е позволено да определя какво да мисли цялата група. Залае ли тя, ти нямаш друг избор, освен да подвиеш опашка, да се засмееш, да изскимтиш и да покажеш подчинение. Иначе зъбите ще те захаят. Един презрителен коментар за новите ти панталони и после всички ще ги смятат за най-грозните панталони на света.

Момчетата пък се блъскаха едно друго — и физически, и вербално. Кой кого има право да обижда; и с кого на свой ред обиденият може да се бъзика, преди стадото да покаже недоволството си, като му обърне гръб.

При вълците йерархията като цяло се установява още в детска възраст, но тъй като училищните класове се променяха през годините, тук по-скоро ставаше въпрос за втория етап в живота на вълците, определящ йерархията — сексуалното узряване.

Тереса за първи път видя ясно как тази битка се разиграва пред очите ѝ по коридорите, в училищния двор, в трапезарията. Ден след ден. И това я плашеше. Самотният вълк би трябвало да е романтичен образ, но на практика става въпрос за животно, на което е отредено да умре.

Групичките в междучасията, стила на обличане, музикалния вкус и вътрешните шеги, които спояваха стадата. Тереса нямаше нищо против да не получава есемеси, да не я включват в клюкарстването и да не я канят по купони, стига само да я оставеха на мира.

Това обаче не ѝ се удаде за дълго. Наистина, тя никога не се беше разхождала с подвита опашка и оголено гърло, затова и никога не я бяха тормозили в пълния смисъл на думата, но все пак я смушкваха и побутваха. По някой забавен коментар под душа за дебелиите ѝ бедра, по някое момче, правещо гримаси зад гърба ѝ. По някой анонимен есемес: „обръсни си мишниците, преди някой да е повърнал.“

Нищо повече, но и това стигаше.

Тя живееше в един вечен „Айдъл“, който нямаше как да спечели. В най-добрия случай можеше да загуби с чест.

Дойде време да излъчат по телевизията първия седмичен финал в състезанието. От единайсет певци щяха да останат десет, а темата беше „осемдесетте години“. Тереса не беше чела вестници и нямаше представа какво ще види. В началото на програмата обявиха, че Тура ще излезе с пети номер.

За Тереса първите четирима просто уплътняваха времето. Арвид и Улуф се преструваха, че куфееят, докато някакво момче неуспешно се мъчеше да се прави на яко, докато пееше „Poison“. Мария определи като „хубаво“ изпълнението на една червенокоска, която за малко да се пръсне от писъци с „The Greatest Love of All“.

И после излезе Тура. Тереса пропълзя в тунел, в чийто край проблясваше единствено телевизорът. Всичко угасна, включително и буквално. Само един прожектор осветяваше сцената, където стоеше Тура Ларшон в семпла черна рокля, сливаща се с фона, така че се виждаше единствено лицето ѝ. Тя погледна право в камерата и запя:

*It's been seven hours and fifteen days
Since you took your love away...*

Тереса затаи дъх. Смениха камерата, но Тура продължи да гледа втренчено в първата камера и бързо се върнаха на нея. Лицето на Тура изпълни екрана. Тя се вираше право в Тереса, която се сети да диша едва когато гърдите я прободоха.

Песента продължи и вече не ставаше дума за харесване или нехаресване. Тереса беше омагьосана. Прехласната. Не се намираше в

хола при семейството си. Беше при Тура, беше в нейните очи, в главата ѝ. Вглеждаха се една в друга, разтопиха се и се сляха.

Към края на песента от очите на Тура капнаха две сълзи и едва след последния тон Тереса установи, че и нейните страни са влажни.

— Миличка, какво има? — прозвуча глас зад нея.

Тереса се върна в хола и зърна лицето на майка си близо до своето. Тя избърса очи и размаха ръка раздражено. Искаше да чуе какво ще каже журито.

Те не бяха толкова впечатлени. Да, Тура имала невероятен глас, но това не било „Протегни се към звездите“.^[1] Тук трябвало да вложиш нещо от себе си, а това си било чисто копи-пейст на оригинала, дрън-дрън-дрън. Тереса не разбираше какво имат предвид, но схвана, че, колкото и да е неразбираемо, Тура е в опасност. Стадото бе заръмжало.

Тура прие негативните оценки със същото безразличие и гордост, с които бе приела и позитивните. Никаква благодарност, никаква мъка. Просто чакаше да млъкнат, за да може да си отиде. На сцената излезе една лоена топка в пастелни цветове и запя „Girls Just Wanna Have Fun“.

Тереса изтърпя останалите песни, докато скелетът ѝ вибрираше от някакъв фатален тон. Дойде моментът да се гласува и тя скочи на крака, без да каже и дума на семейството си, и се отправи към стаята на родителите си. Тъкмо се беше протегнала към слушалката, за да започне да звъни, когато Мария влезе и седна на леглото.

— Какво ти е, миличка? — попита тя. — Тъжна ли си за нещо?

Тереса процеди през стиснати зъби:

— Не, мамо. Не съм тъжна. Просто искам да остана сама.

Мария се настани до нея; на Тереса ѝ идваше да закрепци. Мария наклони глава.

— Разкажи ми. Какво има? Виждам, че има нещо. Защо се разплака преди малко?

Тереса не можеше да се въздържа повече. Гласът ѝ трепереше от гняв, телефонът блестеше на една ръка разстояние и тя изръмжа:

— Защо *изведнъж* взе да ти пука? Искам просто да ме оставите на мира, не можеш ли да го разбереш?

— Това не е справедливо. Много добре знаеш, че винаги...

Тереса не издържа. Стана от леглото и избяга в стаята си, грабна мобилния телефон и започна да звъни. Ваучерът стигна само за три обаждания.

След десет минути слезе долу и седна при другите; беше се случило точно това, от което се боеше. Тура Ларшон отпадна. Несъмнено най-добрата певица, която някога бе чувала, не събра достатъчно гласове да остане в състезанието.

Тереса не знаеше колко хора са се обадили, но колкото и неразумно да звучеше, в този момент бе убедена, че именно нейните гласове не са достигнали. Двайсетината пъти, в които можеше да се обади. Тура щеше да продължи, стига Мария да я беше оставила на мира.

3.

Тереса разполагаше с уикенда да се успокои. В петък не влезе по дискуссионните форуми, не ѝ се гледаха злобните коментари. В събота взе да идва на себе си. Всичко свърши. Беше се вдала прекалено много, а сега бе приключило.

Не възнамеряваше повече да гледа „Айдъл“, но Боже! Все пак това беше просто едно момиче, което излизаше и пееше, нищо повече. Тура Ларшон. Едно момиче с две години по-голямо и надарено с изключителен глас — заслужаваше ли да се пали чак толкова? Не. И да.

Двете бяха толкова различни, колкото е възможно за двама души от една страна и на еднаква възраст, но все пак нещо у Тура караше Тереса да *открие себе си в нея*. Въпреки различията им сякаш самата тя стоеше пред злонамерената публика, пред преситеното жури. Сякаш около сърцето ѝ се издигаше стена, но същевременно го държеше в ръце, а кръвта се стичаше между пръстите ѝ. Тихият писък, овладяната паника.

Трудно е да се каже защо някой обича нещо или някого. При нужда човек може да намери причини, но най-важното се случва на тъмно и извън контрола му. Просто знае, когато е така. И когато вече не е.

Вероятно е по-правилно да се каже, че Тереса скърбеше, както може да се скърби за приятел, заминал в чужбина или по-надалеч, на отвъдната страна. Тя никога повече нямаше да види Тура Ларшон, нямаше да изпита онова опияняващо усещане, когато откриеш сродна душа. Нямаше да срещне отново този поглед.

Макар Тереса често да беше сама, рядко се чувстваше самотна. Но този уикенд се почувства именно така. Беше се отворило празно пространство и я следваше като сянка, където и да отидеше. Тя обикаляше безцелно из двора, слушаше „Bright Eyes“ или лежеше

свита на кълбо в пещерата, която някога бе тайното им местенце — на нея и на Йоханес.

*I want a lover I don't have to love,
I want a boy who's so drunk he doesn't talk...*

Погледа малко старата къща на Йоханес. На стойка в двора бяха монтирани люлки, по земята се търкаляха най-различни шарени играчки. Две дървета бяха отрязани.

„Bright Eyes“ пееше дрезгаво в ушите ѝ и я обзе чувство, че всичко ѝ се изплъзва. Беше четиринайсетгодишна, а вече бе твърде късно.

С внезапен импулс се прибра и разтършува из дрехите в гардероба си. Щеше да започне да се облича в ярки цветове. Все носеше черно, бяло, сиво. Затърси панталони, блузи, тениски или жилетки в други цветове. Отсега нататък щеше да прилича на дъга!

Предаде се, като откри, че единствените дрехи, отговарящи на прищявката ѝ, или ѝ бяха окъсели, или бяха твърде тесни за ужасните ѝ дебели крака и кръгъл корем. Накрая си нахлупи една жълта шапка, легна по корем на кревата и зачете най-новата стихосбирка на Кристиан Лундберг „Йов“.

*Сънувах я. Тя застана до моя
креват, светлосива като пепел и прошепна
в ухото ми: „Не бой се, не бой се!“*

Заради непрестанно обграждащата я празнота не можеше да си намери място, нито да се съсредоточи. Притисна ушите си с длани и зашепна: „Никой не ме харесва, никой не ме иска — само защото ям червеи...“^[2] отново и отново, докато цялата се изпоти под шапката и се почувства ужасно. Слезе в кухнята и си направи няколко сандвича.

Така мина уикендът.

В училище не се случваше нищо особено; никъде не се случваше нищо особено. Йоханес и Агнес се бяха сдобили с еднакви гердани със сини мъниста, които значели щастие за някое си индианско племе или нещо подобно. Поканиха Тереса на концерт на няколко местни групи в края на седмицата, но тя отказа. Харесваше ги и двамата, напук на себе си, но не можеше да изтърпи компанията им твърде дълго. Просто бяха прекалено весели.

Един следобед, когато Тереса се качи на колелото, за да се прибере къщи, чу как Йени казва на Каролине колко отвратително изглеждат дебели хора на колело, как седалката изчезва в задника им, приличало на някакъв гнусен анален секс. Тереса поплака малко, докато въртеше педалите към къщи, а след това се отдаде на фантазии как някой изнасилва Йени с нажежено желязо.

Вечерта седеше пред компютъра и обмисляше дали да не покомментира в Лунарсторм, но като че ли и троленето бе загубило очарованието си, след като тя бе изпитала искрена омраза и се бе борила в името на Тура. Вместо това влезе във форума за вълци. Забелязали няколко във Вермланд, нечии кокошки били изядени (но спокойно можеше да бъде и бялка), някой ги сравняваше с глиганите — те представлявали значително по-сериозна заплаха. Темата се запълни с рецепти за глиганско.

В друга тема се обсъждаше как самото съществуване на вълк в околността, колкото и парадоксално да звучи, давало сигурност в тези дни на унищожение на природата. Че дивата, красивата и — да — опасната природа все още е жива. Тереса облегна брадичка на ръката си и продължи надолу. Изведнъж замръзна.

В един коментар зърна името Тура Ларшон. Зачете внимателно. МуггаС правеше сравнение между вълкът и Тура Ларшон от „Айдъл“. Било едно и също. Страхът от непознатото. Ако някой не се държи по познатия и предвидим начин, го нарочват, прогонват го, колкото и красив и естествен да е.

Според Тереса сравнението беше доста нелепо, но все пак. Коментарът беше отпреди едва няколко минути и ако се съди по профила и снимките на МуггаС, тя беше някъде петнайсет-

шестнайсетгодишна. Тереса изпрати отговор — мислела си същото, колко тъжно и несправедливо е всичко.

MyraC беше онлайн и отговори почти веднага. След кратка размяна на мисли, MyraC помоли Юсефин за мейла ѝ, за да могат да си поговорят извън форума.

След кратко колебание Тереса написа адреса си с бележката „Името не значи аз“. Едва след като щракна върху „изпрати“, се сети откъде е тази фраза. Потърси из старите си документи, докато намери стихотворението, което някога бе написала като отговор.

*всички хора всъщност се наричат по друг начин
във всеки човек живее друг човек
думите лъжат и зад тях живеят други думи
виждаме се само на тъмно
чуваме се само на тихо*

Само година ли бе минала оттогава? Струваше ѝ се много по-отдавна. Но все пак установи, че го харесва и не се срамува. Не беше лошо за тринайсетгодишна.

Нахлупи жълтата шапка и се почувства една идея по-щастлива. В пристъп на носталгия отиде до гардероба и взе кутията с пластмасовите перлички. Внимателно извади всички бурканчета; нещо я стисна за гърлото, като си помисли за малкото момиченце, което с часове стоеше и ги подреждаше по всевъзможни системи. В името на доброто старо време започна да прави огърлица. Избираше най-миниатюрните перлички, но пръстите ѝ бяха значително по-несръчни от преди. Оказа се невероятно пипкава работа, но някаква вярност към някогашното ѝ аз я накара да продължи докрай.

Вървете по дяволите, помисли си, без да има предвид конкретни хора, и с известно затруднение върза огърлицата на врата си. После си провери пощата. Както и очакваше, беше получила писмо от MyraC, но и някакъв мейл, изпратен десет минути по-рано от sereht@hotmail.com. Звучеше неясно — може би някакъв спам или вирус — и тя понечи да го изтрие, но по погрешка щракна два пъти и мейлът се отвори.

здравей помня стихотворението благодаря че казваш хубаво за когато пея помня твоето стихотворение също във всеки човек живее друг човек вярно е че се казвах бим тогава можеш да ми пишеш и аз харесвам вълци

Тереса препрочиташе думите отново и отново, мъчеше се да дешифрира какво означават. Значи тази, която ги бе написала, беше Бим от roesi.nu — тя бе автор на стихотворението, което Тереса цитира заедно с имейл адреса си. И в roesi.nu използваше името Юсефин и беше разпознаваема.

Дотук добре. Из нета постоянно се засичаха едни и същи хора. Но защо писмото беше написано толкова странно и какво искаше да каже Бим — или Серехт — с това „казваш хубаво за когато пея“? Тереса много добре разбираше какво намеква, но звучеше крайно невероятно. Тя реши да отговори: игнорира странните части и попита Бим дали още пише стихове; тя самата била престанала.

След това зачака пред компютъра, като си проверяваше инбюкса през една минута. След десет дойде и отговорът:

когато се казвам бим пиша малко стихотворения
когато се казвам тура пея когато се казвам терез не правя
нищо но се казвам също вълк и хапя и се казвам мъничка
която е в стаята си защото големите искат да я изядат ти
как се казваш

Тереса повярва.

Повярва, че тази Терез е не друга, а Тура Ларшон. Ако Терез бе написала: „Здравей! Аз всъщност се казвам Тура Ларшон. Радвам се, че си ме харесала в *Айдъл*“, Тереса щеше да го приеме скептично. Но тук имаше логика. Неземното видение, което бе гледала по телевизията, би трябвало да говори именно така, да пише така. И тя пишеше *на нея*. Тереса се хвана за сърцето. Биеше двойно по-бързо; бузите ѝ поруменияха. Пръстите бяха изпотени и се хлъзгаха по клавиатурата, когато тя започна да пише отговора си.

По-спокойно, Тереса. Не е чак толкова невероятно.

Тя изтри написаното и стана от компютъра. Часовникът на нощното ѝ шкафче показваше дванайсет и петнайсет. Отиде в банята; в къщата цареше мрак и тишина. Взе си дълъг душ, накрая спря топлата вода и дълго стоя под леденостудената струя. После се облече, сложи си жълтата шапка и се настани пред компютъра. В нейно отсъствие Терез бе пратила нов мейл.

как се казваш аз се казвам най вече Терез ти нали си малка а не голяма и не пишеш с друго име и не ме лъжеш защото тогава не бива да пишеш трябва да пишеш само ако си същата която казваш и тогава трябва да пишеш скоро защото след малко ще спя

Този път пръстите на Тереса бяха сухи и студени. Докосваха безпрепятствено клавиатурата:

Здравей, Терез.

Аз пък се казвам Тереса — почти като теб — и съм на четиринайсет години. Ти си на шестнайсет, нали? Във форума за вълците говорех напълно сериозно. Смятах, че си най-добрата в „Айдъл“ и сега ми е супер странно да ти пиша, даже малко се страхувам. Сигурно животът ти е много по-вълнуващ от моя и затова не зная какво точно да разкажа. Винаги съм харесвала вълци и знам доста за тях. Много обичам да слушам „Bright Eyes“, а понякога чета поезия. Ти какво правиш, когато не пееш?

Тереса нямаше сили да провери писмото за грешки и да се увери, че няма нещо идиотско. Направо го изпрати. След пет минути дойде отговор.

аз съм на четиринайсет години като теб значи сме почти еднакви с еднакви имена но аз не знам къде се слагат точки като пишеш ти можеш да ме научиш аз не правя нищо вълнуващо и ти няма защо да се страхуваш аз се страхувам въпреки че точно сега не се страхувам не правя почти нищо но сега ще спя а утре ще пиша пак

Значи бяха на една възраст и с почти еднакви имена. Терез и Тереса. Беше идеално.

---

[1] „Протегни се към звездите“ — популярно шведско предаване от деветдесетте години, в което участниците имитират някой известен певец. ↑

[2] Началото на популярна шведска песничка. ↑

ДВЕТЕ МОМИЧЕТА

*Не мога даже да вървя,
без твоя въздух в дробовете ми;
не мога дори да стоя,
ако ти не си до мен;
съвсем прозрачен ставам,
без твоето дихание.*

Кейт,
„Твоето
дихание“

1.

Макс Хансен.

Ако това име ви говори нещо, вероятно или се интересувате от стари датски филми, или сте в музикалния бранш. Семейство Хансен бяха от Дания и когато единственият им син се роди през 1959 г., го кръстиха Макс на актьора, участвал във филма, който гледаха на кино на първата си среща, „Хубавата Елена“.

Сигурно е интересно да се проучи детството и младостта на Макс Хансен, за да се направи опит да се установи как се формира подобен човек; това обаче ще остане извън рамките на нашия разказ. Достатъчно е да се каже, че семейството се премести в Стокхолм, когато Макс бе двегодишен, че бе възпитан като швед и че през месец октомври, четирийсет и пет години след пристигането си в Швеция, влезе в тази история.

На двайсет години Макс направи опит за музикална кариера като вокалист на глем рокбандата „Камбъл Суп“ но единственото, до което това доведе, бе че установи връзки с далеч по-успешната група „Ултрабъни“ и чрез поредица от решения и случайности накрая се оказа техен мениджър.

След като „Ултрабъни“ залянаха в резултат на пълната безидейност на композитора на песните им, Макс взе да се оглежда за други прохождащи групи, на които да помогне. Той притежаваше подкупваща усмивка, здраво ръкостискане и умение да се представя за по-значим, отколкото е всъщност. За няколко години събра малко стадо повече или по-малко успешни артисти.

В средата на осемдесетте години „Кафе Опера“ предлагаше сцена за всеки, който беше — или се стремеше да бъде — фактор в музикалния бранш. Макс далеч не стоеше на върха на хранителната верига, но гледаше да кани точните хора, да се движи в точната компания, да установява контакти, които можеха да се окажат полезни. Ако някой вървящ нагоре композитор се нуждаеше от нещичко за шмъркане, Макс не се колебаеше да сподели запасите си; когато някоя по-голяма банда се настанеше с гръм и трясък на съседната маса,

понякога получаваше кофичка с охладено шампанско. От кого? Макс Хансен, ето го там. Ела да седнеш при нас, приятел, как каза, че ти е името? И името се разпространяваше.

Млади момичета, допуснати вътре само заради външния си вид, пърхаха около масите и се правеха, че не им пука. Макс се целеше в онези с евтината марка чанта и с леко отчаяния поглед. Заговаряше ги, през това време помахваше на някое познато лице от телевизията и обикновено работата беше опечена. Водеше ги в двустайния си апартамент на Рейерингсгатан и *wham, bam, thank you ma'am, breakfast not included*. Ненадминатият му рекорд бяха трийсет за един месец, но тогава се беше принуждавал да си пуска мрежите и в ресторант „Риш“ във вечерите, когато в Кафето беше слаба работа.

И така минаваше времето. Макс притежаваше изключително развито чувство за йерархия и това беше едновременно благословия и проклятие. Благословия, понеже му подсказваше каква позиция да заема в дадена група; проклятие, понеже неумолимо му показваше, че той самият е заседнал на едно място две стъпала под абсолютния връх.

Поне да ставаше дума за едно стъпало, неговите артисти сигурно щяха да остават при него, дори след като пробиеха, и после щяха да го изтеглят заедно със себе си нагоре. Вместо това го зарязваха, щом нещата им потръгнеха и договорът изтечеше.

Излезе му късметът да подпише с една напълно неизвестна група, „Стормфронт“, петгодишен договор, който беше съмнително изгоден за него самия, а само след година те го изоставиха. Нарушаването на договора от тяхна страна му донесе много пари, но доведе до грозни сцени. Бандата го клепаше наляво и надясно, наричаше го паразит и това, което трябваше да бъде големият му успех, стана началото на падението му.

Няколко години след като „Стормфронт“ го напуснаха и като прощален подарък се изпикаха на пътеката в коридора му, ситуацията се беше обърнала напълно. Единствените млади изпълнители, за които той имаше някакви шансове, бяха онези, които не бяха чували името му — или пък които много добре знаеха кой е, но бяха отчаяни. Все пак той още имаше връзки.

В края на деветдесетте години в бранша бе популярна поговорка, която добре обобщаваше положението: „Макс Хансен — последен шанс.“ Все още се намираха композитори, продуценти и

представители на звукозаписни студия, към които той можеше да се обърне, ако изникне някой проект, но те принадлежаха към ниските стъпала в йерархията. Добрите времена бяха отминали.

Само едно се бе запазило: слабостта му към млади момичета. Тъй като вече не бе достатъчно да помахна на точните хора, за да направи впечатление (а и защото точните хора вече не отвърщаха на поздрава), се видя принуден да прибегне до тежката артилерия, за да вкара нещо младичко в леглото, а именно обещанията — било то и с половин уста.

Времената се бяха променили. В средата на осемдесетте за повечето хора известността беше просто непостижима мечта. След триумфа на риалити форматите обаче Лиса от Шелефтео и Муге от Сумпан изведнъж можеха да се окажат изгряващи звезди и спокойно да вярват, че ги очаква нещо голямо; затова се вкопчваха във всяка възможност.

Макс постоянно висеше в „Спай Бар“^[1] и следеше за онези, чиято звезда забележимо бе започнала да залязва. Такива, които бяха пели по провинциални клубове и откривания на молове, а сега им оставаше по някое спорадично участие в пицарии из малките градчета, за да поддържат мечтата жива. И тогава той правеше удара си.

При тези обстоятелства прякорът му — „Последен шанс“ — не беше недостатък. Тези момичета обикновено бяха измъчвани от знанието, че времето им е отминало, дори да се преструваха, че не е така. „Последен шанс“ поне предполагаше съществуването на *някакъв* шанс и Макс Хансен им говореше точно това.

Нереализиран потенциал, добър стилист, имам един композитор, преди работеше с „Бекстрийт Бойс“, познато момче от звукозаписната компания си търси човек точно като теб, контакти в Азия, там са луди по шведските момичета.

Понякога сработваше, понякога — никак. През ноември 1999-а Макс отбеляза първия си цял месец на сухо, откакто беше на двайсет години. Присади си коса, за да си разкраси перчема, изглади малко бръчки над горната устна и обмисли ситуацията, в която бе изпаднал.

Не смяташе, че направо мами момичетата. Даваше им номера, на които да звънят, понякога уреждаше среща. Дори с едно момиче от „Биг Брадър“ стигна по-далеч и даже успя да вкара песента му в

класациите и да му уреди цял куп изпълнения по моловете. Окей, може обещанията му да бяха празни, но времената бяха тежки, много тежки.

Той реши да промени стратегията. Риболовът в Спай Бар ставаше все по-труден и той взе решение да започне от дъното. Взе да ходи по безплатните концерти на края на срока в музикалните училища, държеше под око всички млади момичета, изпели нещо по телевизията, а после търсеше как да се свърже с тях.

От време на време успяваше да включи някое в сборна формацията за турне в Япония или пък да им уреди появи в ролята на Лара Крофт например по геймърски панаири. Записваше видеоклипове с момичета, танцуващи по бельо, и все по-ясно им показваше какво е положението: ако не легнеш с мен, изчезваш; и да, възнамеряваше да го заснеме.

Една вечер, докато лежеше полупиян на дивана и мастурбираше на записа си от преди няколко дни с едно момиче по прашки, което танцуваше нескъпо на фона на „Oops! I Did It Again“, осъзна, че е достигнал дъното, но няма ни най-малко желание да направи нещо по въпроса. След това свърши и заспа.

Такова беше положението, когато в края на септември 2006 г. Макс Хансен включи телевизора, за да гледа елиминациите в „Айдъл“. Всички момчета и момичета имаха талант, но той можеше да предвиди кои ще се класират и какво ще стане с тях по-нататък. Интересуваха го обаче другите — отпадналите.

Едно невероятно хубаво и невинно на вид момиче от Симрисхамн изостри апетита му, но той предугади, че е от онези момиченца, чиито родители проверяват всичките им приятели. Все пак си го отбеляза като възможност — по-скоро за бизнес, отколкото за удоволствия.

А след това излезе Тура Ларшон с „Живот на Марс?“ и пробуди у него нещо, което обикновено дремеше: любопитството му. Не можеше да я прецени лесно. Работеше в индустрията от много време и беше достатъчно музикален да разпознае един ненадминат глас, когато го чуе; ами самото момиче? И поведението му? Какво беше това всъщност? Дали беше невероятно или просто ужасно зле?

Този път, за разлика от обикновено, *нямаше представа* какво ще стане с нея, макар гласът ѝ да ехтеше в главите на слушателите дълго след като тя замлъкна. Беше красива като кукла, но и леденостудена по начин, едновременно отблъскващ и възбуждащ.

Тура се класира напред и на другия ден Макс Хансен получи информация за нея от един познат от ТВ4. Адрес, но нищо повече. Написа стандартното си писмо с някои леки модификации, но реши да почака и да види какво ще стане, преди да го изпрати. Вероятно бе получила повече от едно предложение.

Гледа Тура и когато пъ „Nothing Compares 2U“. Зарадва се на отпадането ѝ, тъй като то засилваше шансовете му. Ако изобщо някога бе попадал на нешлифован диамант, това бе тя. Имаше и гласа, и външния вид — в по-големи количества от повечето други, — но пък ѝ липсваха безброй неща, необходими за кариера и известност.

А кой щеше да обработи диаманта, ако не Макс Хансен? В прилив на вдъхновение заряза стандартното писмо и формулира ново, в което наблегна на истинските ѝ качества и недостатъци, с какво може да ѝ помогне и какви възможности са отворени пред нея.

Както винаги, доста преувеличаваше, но все пак в написаното имаше немалко истина. Сам успя да се убеди, че желае единствено да я вземе под крилото си и да помогне на това деликатно цвете да разцъфти и тъй нататък. За малко да му се насълзят очите и се върна към действителността едва когато получи ерекция, както си пишеше писмото.

Веднага слезе до пощенската кутия. Още докато се качваше към апартамента си, започна трепетно да чака отговора.

Желаеше това. Ах, как само го желаеше.

2.

Авантюрата с „Айдъл“ бе донесла големи вълнения и за Джери, и за Терез, но по съвсем различен начин. Бе променила не само тях, но и отношенията им. Джери бе открил свои страни, за чието съществуване не подозираше, и бе видял у Терез съвсем нови за него качества.

Всичко започна още при първото прослушване. В метрото към къщи я попита какво е казала, за да успокои онези разплакани момичета, а Терез отвърна:

— Думи.

— Това ми е ясно. Ама какви думи?

— Обикновени думи. Както е.

Не можа да изкопчи повече от нея, но една случка щеше да уталожил любопитството му.

През пролетта и лятото Терез прелиташе през отделните етапи на „Айдъл“ все едно е нещо съвсем естествено, докато Джери се чувстваше все по-изтощен. Не бе очаквал да се изисква толкова много. Мислеше, че излизаш да пееш пред журито, избират те или те отхвърлят и после си готов за телевизионно излъчване.

Не ставаше така. След предварителното прослушване в „Гранд Хотел“ помолиха Терез да се върне след три дни със същия номер, същите дрехи и същата прическа, за да не създадат проблеми при монтажа. Тя пък пред основното жури и се класира на фона на възторжените викове на групичка момичета.

И на това прослушване изобилстваше от истерични пристъпи и размазан грим, и този път Терез обикаляше и шепнеше в ушите им думите, които Джери безуспешно се мъчеше да долови. Терез получи още листчета с телефонни номера, на които нямаше ни най-малко намерение да позвъни.

Но не се приключи с това. Около месец по-късно се проведе финално прослушване в театър „Оскар“ и на Джери му се наложи да

изтърпи часове и дни на очакване, докато Терез пееше сама или в хор. Всеки ден го изпълваше надежда тя да отпадне, за да се свърши, всеки ден тя се класираше напред. Пот и умора, и пеещи младежи на всеки ъгъл, и камери — същински ад на земята.

Когато в крайна сметка Терез бе избрана сред двайсетимата щастливци, които щяха да се върнат наесен за живите предавания, Джери изпита единствено облекчение. Не защото тя се бе класирала, а понеже най-после бе приключило. Поне засега. А за есента щеше да мисли, като му дойде времето.

През един горещ юлски ден, когато жегата между триетажните къщи в Сведмюра беше такава, че чак кожата те болеше, Джери най-сетне разбра какво прави Терез.

Двамата се бяха отбили в кварталния магазин да си вземат сладолед. Изведнъж някъде иззад фризера се чуха ядосани гласове и веднага след това се появи управителят, задърпал към склада едно тринайсетинагодишно момиче.

От няколко едносрични реплики Джери разбра, че е хванал момичето да краде и ще бъде проведено разследване и приложено наказание. Едната ръка на управителя стискаше момичето за лакътя, а то подсмърчаше:

— Не, не, съжалявам, няма вече...

Като всички случки, в които е намесено известно насилие, и тази вцепени страничните наблюдатели; Джери стоеше с отпуснати ръце и гледаше как управителят бута вратите на склада и дърпа момичето след себе си.

Предполагаше, че управителят е приличен човек и само ще подплаши момичето и няма да го издаде в полицията. Щеше да му се накара едно хубаво и толкоз. Това беше неговото тълкуване. Терез го изтълкува другояче.

Джери излезе от вцепенението точно навреме, за да види Терез. Тя се бе отдалечила до щанда с домашни потреби, беше грабнала един кухненски нож и го беше извадила от опаковката. А сега вървеше към склада с решителна стъпка и с ножа в ръка.

— Сестричке? Сестричке!

Той дотърча при нея и я хвана за рамото. Терез вдигна ножа и се обърна към него. Погледът ѝ беше празен, а лицето бе изкривено в гримаса. Джери инстинктивно пусна рамото ѝ и вдигне ръце да се защити. Терез изглеждаше на път да замахне, но се спря. От гърлото ѝ се изтръгна тихо ръмжене.

Колкото и да е странно, Джери показа достатъчно присъствие на духа, за да види, че изражението ѝ, позата ѝ бяха въпросителни: *Защо ме спираш? Имаш само миг да обясниш.*

— Грещиш — промълви Джери.

Само това успя да измисли, докато се мъчеше да печели време.

— Грещиш. Не е така.

— Малкото момиче ще стане мъртво — заяви Терез. — Големият ще го убие. Няма грешка.

Джери се насили да говори с кратки и ясни изречения с надеждата Терез да ги приеме като истина.

— Не, грещиш. Той няма да я убие. Няма да я нарани. Ще ѝ каже... думи. Няколко строги думи. После ще я пусне да си върви.

Терез поотпусна хватката си около ножа.

— Откъде знаеш?

— Трябва да ми вярваш. — Джери посочи вратите на склада. — След няколко минути тя ще излезе оттам. Няма да е наранена. Обещавам ти.

Терез пак надигна ножа и вторачи сърдит поглед към вратите; дебнеше. Джери се огледа из магазина. За щастие, нямаше други клиенти, но всеки момент можеше да дойде някой.

— Терез? Можеш ли да ми дадеш ножа?

Терез поклати глава:

— Ако малкото момиче не излезе, големият ще стане мъртъв.

Джери се почеса по тила. По главата му се стичаше пот. Обзе го онова задушавашо усещане, че ежедневието им живот — неговият и на Терез — не е нищо повече от препъване по въжени мостове. В действителност между двамата им се простираше пропаст, тъй дълбока бездна, че той не можеше да види дъното. Сега обаче го зърна за момент.

— Окей — съгласи се Джери. — Но ако... когато малкото момиче излезе, ще ми дадеш ли ножа?

Терез кимна.

Чакаха. Мина минута. Две. В магазина не се появи друг клиент. Джери стоеше до Терез, вторачен в затворените двойни врати. След още една минута в гърдите му започна да расте безразсъден ужас. Ами ако Терез беше права? Ами ако в този момент в склада се извършваше убийство или изнасилване? Погледна крадешком Терез. Лицето ѝ бе сурово, непроницаемо. Онова момиче трябваше да излезе веднага, иначе щеше да се случи нещо ужасно.

И то излезе. Вратите се отвориха и управителят забеляза Джери, поздрави го и направи жест към разплаканото същество, което се влачеше подире му.

— Понякога трябва да им се поскараш, няма как.

Джери кимна и отстъпи леко встрани, за да скрие ножа от очите на управителя. Момичето продължи към изхода и онзи подвикна подире му:

— Добре дошла си отново. Но да няма повече подобни изпълнения.

Момичето поклати преклонената си глава и Терез го последва. Джери я пусна, тъй като вече не стискаше ножа. С крайчеца на окото си забеляза, че е оставен върху фризера със сладоледа.

Управителят бърбеше колко е важно на тези неща да се слага край още в зародиш, а не на дечурлигата да се позволява да вършат каквото си искат, защото след това щяло да стане още по-лошо. Джери хъмкаше и кимаше, докато търсеше опипом ножа зад гърба си. Управителят се обърна и той успя да го мушне между пакетите чипс. След това излезе от магазина.

Терез и момичето стояха една до друга на зида отвън. То още се превиваше от плач — сцената изглеждаше доста познато. Този път обаче Джери реши да чуе какво си говорят. Двете бяха доближили глави и не му обръщаха нула внимание, затова той се запрокравда, докато се озова на тротоара зад стената.

Още на последните крачки чу гласа на Терез — ритмично мърморене, което се надигаше и заглъхваше, все едно пееше приспивна песен. Той най-после стигна и долови ясно думите ѝ:

— Няма да се страхуваш.

— Не.

— Няма да си тъжна.

— Не.

— Ти си малка. Те са големи. Те вършат зло. Те ще станат мъртви. Сърдити са, защото ще станат мъртви. Ти си малка. Ти няма да станеш мъртва.

— Как така, какво искаш да кажеш?

— Ти ще живееш завинаги. В теб няма зло. Ти не вършиш зло. Ти имаш красива песен в главата. Те имат мръсни думи. Ти си мека. Те са твърди. Те искат твоя живот. Не им давай живота си. Не им давай сълзите си. Не се страхувай.

Гласът ѝ имаше хипнотизиращ ефект и Джери взе да се поклаща напред-назад. Посланието ѝ въздействаше и върху него. *Не се страхувай, не се страхувай.* Току-що преживяният в магазина ужас се отми като надпис върху пясъка. Никога не бе чувал гласа на Терез по този начин. Беше милващ, съблазняващ, целебен. Това бе утешителният майчин глас, бе гласът на лекаря, който те успокоява, че всичко ще се оправи, бе гласът на онзи, който те хваща за ръка в мрака и те води.

Макар гласът дори да не говореше директно на Джери, той се поклащаше в такт с него и вярваше в простата истина, която той разкриваше: нямаше от какво да се страхува.

Както се олюляваше, изведнъж загуби равновесие и в последния момент успя да се задържи на крака. Терез го чу и се обърна. Вторачи се в очите му и за секунда го погледна като напълно чужд човек. След това отмести поглед и се изправи. Другото момиче също стана. Сега главата му бе високо вдигната. Джери се отърси, сякаш за да се пробуди от сън, който всъщност не искаше да напуска.

Докато вървяха към къщи, Терез отбеляза с обичайния си глас:

— Не бива да лъжеш. Недей да лъжеш.

— Какво? — възкликна Джери. — Не съм те излъгал. Стана точно както ти казах.

Терез поклати глава.

— Ти каза, че малкото момиче няма да пострада. То пострада. Големият го нарани. Ти не каза истината.

Не, помисли си Джери, и слава богу.

До края на лятото все още им се случваше да правят импровизации на китарата и да пишат песни, но нещо между тях се бе

променило. След случката в магазина Джери имаше чувство, че окончателно е преминал в групата на „Големите“ и не може да му се има доверие. Само статистиката караше Терез да търпи присъствието му: нито веднъж не се бе опитал да я убие и затова вероятно и в бъдеще нямаше да го стори.

Той благодареше на щастливата си звезда, че тя няма как да помни запознанството им. Как той наистина се бе опитал да я нарани. А може би тя все пак имаше някакъв спомен, тлеещ дълбоко в съзнанието ѝ като подозрение за лоши намерения. Но тогава той беше друг. Или пък не? Дали човек се превръща в някой друг в крайна сметка?

Може би не. Но се променя. Погледнеше ли назад към детството си, Джери не можеше да си обясни що за човек бе прониквал с взлом в чужди вили и беше крал. Беше като антипатичен герой в слаб, почти забравен филм.

Бе направил стъпката в онзи миг, докато седеше на стълбището в родния си дом и гледаше останките на родителите си, разпръснати по пода. Или не. Малко след това. Когато взе решение да се грижи и да закриля тяхната убийца. Изборът му можеше да бъде съвсем различен. Ала в решителния момент направи крачка в неочаквана посока и пое по съвсем нов път. Оттогава бяхтеше по този път, а той го водеше все по-надалеч от някогашното му аз. То се мержелееше далеч зад него и скоро щеше да му се налага да му изпраца пощенски картички, ако иска да се свърже с него.

3.

Два месеца преди Макс Хансен да седне да пише съобщението си до Терез, тя получи кратко писмо от ТВ4, в което я поздравяваха за класирането и я молеха да се яви в Студио 2 в Хамарбюхамнен за саундчек и грим пет часа преди записа на предаването. И да подпише пореден договор, с който да се откаже от всичките си права.

Джери не можеше да си обясни какъв идиотски импулс го бе подтикнал да започне цялата тази история. Документите и договорът го убедиха окончателно, че няма абсолютно никакъв контрол над ситуацията, че двамата с Терез са погълнати от машинарията на ТВ4. Вече не те риташа топката — сега тя се търкаляше сама, а те бяха затворени вътре в нея.

Пък и беше същата история като при прослушванията. Колкото и паникьосан да беше Джери, все пак част от него изпитваше любопитство какво ще стане. Пак топката. Търкаляше се и трябваше да стигне донякъде.

Репетираха „Живот на Марс“ и когато денят на записа дойде, Джери даде на Терез подробни инструкции. Инцидентът в магазина го беше уплашил и той се напругаше до границите на търпението си отново и отново да обясни на Терез, че независимо какво се случва, не бива да наранява големите.

— Ами ако те искат да ме направят мъртва?

— Няма да го направят. Честна дума.

— А ако искат?

— Няма да искат. Изобщо няма да те наранят.

— Но искат. Винаги искат.

И тъй нататък, и тъй нататък. Моментът приближаваше, без Джери да е убеден, че са стигнали донякъде. Накрая прибегна до последното възможно средство, което му хрумваше:

— Окей. Майната му на всичко. Слушай сега. Ще се ядосам ужасно, ако направиш нещо лошо. Ще се ядосам и ще се натъжа.

— Защо?

— Защото... защото ще ми създадеш отвратителни проблеми.

Терез помълча. После продума:

— Искаш да защитиш големите.

— Щом така мислиш, хубаво. Но истината е, че искам да защитя само теб. И себе си.

Джери трябваше да го удари на молби, за да получи достъп до сградата на ТВ4, но не беше чак такъв непознат феномен участниците в „Айдъл“ да си водят придружител за подкрепа. Той обеща да стои настрана и да не се бърка в подготовката за записа.

Седеше точно до сцената, докато Терез тества микрофона и изпя песента под съпровода на приготвения специално за нея запис. Както винаги целият настръхна от гласа ѝ, а през трите минути на песента в залата като че ли замръзна всякаква дейност.

След това Терез получи инструкции как да се държи пред камерите, а Джери си загриза ноктите, като видя как тялото ѝ се стегна, щом един хореограф леко я хвана за рамото, за да я заведе до точното място. Джери беше готов да скочи от мястото си, за да посредничи между Терез и хореографа, но младият мъж — който според Джери без съмнение беше хомосексуален — беше толкова нежен и гъвкав в движенията си, че Терез не го прие за сериозна заплаха.

Джери не чу какво си казват, но забеляза, че Терез слуша инструкциите, гледа към камерите и в камерите. Докато пееше песента втори път, мърдаше и местеше поглед между камерите по начин, подсказващ, че поне донякъде е схванала хореографията.

После дойде време за обедна почивка и след като Терез безропотно прие, че не може да седи сред другите участници и да яде бебешка храна, Джери започна да се поотпуска. Тя се приспособяваше към ситуацията и може би въпреки всичко денят щеше да мине гладко.

След обяд довтаса някаква жена и критично заглежда дрехите на Терез, изчезна за малко и после пак се върна с една бляскава сива рокля; нареди на Терез да отиде в съблекалнята да се преоблече. И това мина безпроблемно. Жената явно бе приела буквално заглавието на песента и затова ѝ бе връчила нещо средно между скафандър и вечерна рокля. Не отиваше особено на Терез. Но пък на нея не ѝ пукаше ни най-малко.

Час преди записа ги изпратиха при гримьорите. След като ги преведоха по безброй стълбища и коридори, накрая стигнаха до просторна стая с осем празни фризьорски стола. Млада жена с огромна, накъдрена руса коса четеше списание, докато една едра негърка на възрастта на Джери обикаляше между столовете и метеше.

Русата стана да ги посрещне, поздрави Терез с добре дошла, без да я погледне, и протегна ръка. Терез не реагира, затова Джери се здрависа вместо нея. Ръката ѝ беше студена и жилеста, а около китките ѝ дрънчаха безброй гривни. Деколтетото ѝ стигаше кажи-речи до пъпа и подчертаваща неестествено щръкналите ѝ гърди. Джери предположи, че се очаква да изпита привличане към нея, но не се получаваше.

Терез се покатери на посоченото и място и Джери понечи да се настани до нея, но жената махна към един обикновен стол в другия край на стаята:

— Ако седнете ей там, ще е просто супер.

Джери се поколеба и тя добави:

— А пък навън ще е още по-добре.

Джери се оттегли сърдито към посочения стол, но седна съвсем на ръба, готов да се намеси — глождеха го лоши предчувствия. Жената праметна черна фризьорска престилка около раменете на Терез, докато тя стоеше кротко и се взираше в собственото си отражение. Тишина. Чуваше се само шумоленето на метлата по пода.

Джери проследи откъде идва звукът. Чистачката имаше широко тъмнокафяво лице и черна като въглен къдрава коса, хваната на кок на тила. Тежеше поне едно деветдесет кила и всичко в нея беше едро и кръгло, и меко — човек можеше да си помисли, че е поставена там само като контраст на нагримираната щръклеста блондинка.

Чистачката като че ли усети погледа му върху себе си, обърна се и лицето ѝ грейна в усмивка, на която бе невъзможно да не отвърнеш. Джери се почувства като идиот, когато устните му се извиха несъзнателно, и сведе поглед към земята. После мерна отражението си в огледалото и усмивката му повехна.

Не бих казал, че съм наслада за окото.

Приличаше на застаряващ посетител на шоу за ретро автомобили. По случай случая си беше сресал косата назад в нещо като рокабили стил, а в допълнение с гъстите бакенбарди, които никога не събираше сили да обръсне, съвсем замязваше на някакъв одъртял

Елвис. Подпухналото лице, тъмните кръгове под очите, носът, който като че ли растеше с годините. Цяло чудо беше, че някой е удостоил това лице с усмивка.

Той мерна в огледалото сребрист проблясък и после всичко се случи много бързо. Гримьорната явно беше решила, че лицето на Терез не се нуждае от кой знае каква намеса, и беше насочила вниманието си към косата ѝ. Тя беше дълга, руса и леко чуплива.

Докато Джери не гледаше, гримьорната бе хванала косата на Терез с една ръка, а с другата бе вдигнала ножицата, която проблесна за миг, преди тя да я насочи към гърлото на Терез. Ако Джери бе видял какво е на път да стане, щеше да успее да го предотврати. Вниманието му обаче се бе отвлякло само за секунда и вече беше твърде късно.

Терез изръмжа и се хвърли настрани, при което столът вихрено се завъртя. Стъпенката удари гримьорната по пищяла. Тя изохка от болка и политна назад. За част от секундата Терез изхвърча от стола, хвърли се отгоре ѝ и изтръгна ножицата от ръката ѝ.

Всичко стана толкова бързо. Джери не бе успял дори да скочи на крака, когато Терез вече надигаше ножицата, за да я забие в лицето на фризьорката. За щастие се намери някой, по-бърз и от нея. В последния момент една черна ръка я стисна за китката. С едно-единствено движение чистачката вдигна Терез и я върна на стола с леко тупване и възглас:

— Hey girl! You mad or something?^[2]

Издърпа ножицата от ръката ѝ и я метна на масата. След това се надвеси над Терез с ръце на раменете ѝ, докато Джери дотича. Изражението на Терез бе съвсем ново за него. Да, имаше страх, но и чисто удивление. Долната ѝ челюст висеше, а сините очи бяха ококорени.

— Благодаря ви — обърна се Джери към чистачката. — Тоест... Thank you very much.

— Няма защо — отговори чистачката със силен американски акцент. — Какво му е на момичето? — Тя стисна раменете на Терез. — Е? Какъв ти е проблемът? Притесняваш ли се?

Терез не помръдваше, само гледаше втренчено в огледалото привидението, извисяващо се над нея.

Гримьорката стана от пода с разтреперани крака.

— Какво, да му... — запелтечи тя. — Това е напълно извратено, няма да търпя такива работи.

Беше се разплакала и размазаният грим ѝ придаваше зомбиран вид. Посочи Терез и изхълца:

— Тая е съвсем смахната, няма място тука, никъде няма място, само за лудницата е...

Гримьорната изхвърча навън, вероятно за да се оплаче на по-висша инстанция. Чистачката завъртя стола на Терез към себе си и опита да осъществи някакъв визуален контакт, но напразно.

— Неу, girl — повтори тя. — А си толкова красива. Няма да се ядосваш така. Хайде, сега ще те нагласим.

Тя вдигна косата ѝ, а Терез се остави в ръцете ѝ. Чистачката включи машината и взе да къдри отделни кичури, а Терез не направи нищо, за да я спре, само я наблюдаваше втренчено. След няколко минути Терез обърна глава към Джери и зададе въпроса, обясняващ непонятното ѝ търпение на чуждо докосване:

— Това човек ли е?

Джери поруменя и запелтечи, но чистачката се изсмя, без да прекъсва работата си:

— Къде си било последните сто години, бе момиче?

— Извинете — промърмори Джери. — Тя не е... не е свикнала да излиза сред хора.

— На доста странно място трябва да живеете. Къде?

— Да, ами... Сведмюра.

— Сведмюра? Така ли се произнася? Нямате ли си негри в Сведмюра?

— Не, най-вече... стари шведи.

Чистачката поклати глава и се зае да втрива пяна в косата на Терез. Джери беше неописуемо благодарен за намесата ѝ и искаше да каже на Терез, че да, това е човек, вероятно много добър, при това. Но ако условието за послушанието на Терез бе да гледа на чистачката като на някакъв друг вид, тогава по-добре той да си държи езика зад зъбите.

Терез, естествено, бе виждала цветнокожи и преди, но Джери не бе предполагал за какви ги приема, тъй като досега никога не бе питала. Може би и силният акцент на жената допринасяше за това Терез да я вижда като нещо чуждо и непознато.

— Извинете — осмели се Джери, — но как се казвате?

Чистачката избърса ръце в престилката си и му подаде ръка:

— Парис.

Произнесе го „перис“.

— А вие?

— Джери. Парис... Перис като града ли?

— Да. Сестра ми се казва Венис.^[3]

Джери се опита да измисли някаква духовитост в смисъл дали нямат брат на име Лондон, но не успя да намери възпитана формулировка; докато се сети какво друго да каже, гримьорката се върна, придружавана от някакъв мъж.

Мъжът носеше пропуск на ремък около врата си. Беше трийсетинагодишен и имаше вид, че не е спал поне седмица. Гримьорката заразказва какво точно се е случило и веждите му се надигнаха, а ъгълчетата на очите му увиснаха надолу; изражението му казваше: *Here we go again.*^[4] Явно оплакванията от страна на гримьорката не бяха кой знае каква рядкост.

Той изслуша с отегчение разказа ѝ и после хвърли един поглед към Парис, която тъкмо правеше веждите на Терез един нюанс по-тъмни, за да подчертават сините ѝ очи. Той сви рамене:

— Да, да. Но сега изглежда нещата вървят по план — след което се обърна и излезе.

Гримьорката хукна подире му и Джери я чу да обяснява:

— Това е моя работа, не нейна.

И получи отговор:

— Очевидно не е.

Парис внимателно сложи пудра на лицето на Терез и Джери отново се удиви как Терез затвори очи, все едно ѝ е приятно. Парис сниши глас:

— В Америка си имаме един израз. *Go fuck yourself* — Тя кимна към вратата. — Оная жена. Много пъти ми се иска... как се казва на шведски?

Джери се позамисли и после предложи:

— Върви на майната си.

— Върви на майната си. *Like... fuck off and burn?*

— Yeah — кимна Джери. — *Fuck off and burn.* Върви на майната си.

Парис разкопча фризьорската престилка и я свали от Терез.
Повтори:

— Върви на майната си.

Усмихна се широко на Терез и добави:

— Не ти, honey. Ти се справи чудесно. Е, другия път може и да не набиеш никого.

Тя вдигна метлата, която бе изпуснала в бъркотията, и продължи прекъснатата си работа. Терез стоеше неподвижно и се взираше в образа си в огледалото. В сребрилата рокля приличаше на нещо, излязло от научнофантастичен филм, неземно красиво същество, пристигнало на нашата планета, за да съблазнява и впримчва хората. Или самото то да бъде съблазнено и впримчено.

Джери си прочисти гърлото, отиде при Парис и ѝ подаде ръка.

— Ами, благодаря ви. Не знам какво да кажа.

Парис погледна десницата му, без да я поеме.

— Вместо това можете да направите нещо за мен.

— Моля?

— Една вечеря, да кажем — рече Парис, съсредоточена върху метенето на пода.

— Вечеря? — Джери разбираше всяка нейна дума, но смисълът им беше толкова немислим, че той не можеше да схване и едно изречение.

Парис въздъхна и престана да размахва метлата.

— Вечеря, да. Каните ме на вечеря. Някой път. Някъде. В Швеция не го ли правите?

— О, да, да, разбира се — извика Джери. — Абсолютно. С удоволствие. Когато и да е. Или където и да е. Или... дали... имате ли телефон?

Парис взе молива за вежди и написа телефонния си номер на една салфетка, която Джери прибра в портфейла си толкова внимателно, все едно ставаше дума за документа му за собственост на златна мина. След това излезе заднешком от стаята заедно с Терез, махна и сви зад ъгъла.

През остатъка от деня той сякаш летеше в облаците. Или пък на Марс. Гравитацията не му влияеше, той тежеше максимум двайсет кила. На няколко пъти извади салфетката с номера на Парис, за да се увери, че не я е загубил. След многото отваряния и сгъвания цифрите

взеха да се размазват и той ги преписа на друго листче и старателно го прибра в портфейла. След това и на още едно листче, което сложи в джоба си.

Досега никога — никога! — не му се беше случвало някоя жена да му... как се наричаше? Да му дава *аванси*. Никога. Щеше да я покани на вечеря. Къде щяха да идат? Нямахме понятие. Кракът му не стъпваше по ресторанти. Трябваше да вземе да...

Такива мисли се въртяха в главата на Джери.

До края на деня нямаше други инциденти с Терез — цяло щастие, като се има предвид, че Джери беше там само телом. Двайсет кила, там някъде. Останалата част от него се рееше нейде из космоса.

Онази седмица Терез се класира напред, а на следващата отпадна с „Nothing Compares 2 U“. Джери обаче беше истинският печеливш от „Айдъл“. Два дни след като получи номера ѝ, той се обади на Парис. Беше проверил във вестник „Дагенс Нюхетер“ за подходящ ресторант и предложи „Драгън Хаус“ ресторант с шведска маса в Хорнстул. Общо взето, ядеш колкото можеш.

Срещнаха се, погълнаха огромни количества тайландска и китайска храна, пиха доста бира. Джери научи, че Парис е на четирийсет и две, пристигнала в Швеция преди пет години — бащата на сега деветгодишния ѝ син си намерил работа тук. Преди три години пътищата им се разделили, понеже мъжът ѝ се хванал с някаква колежка — шведка.

Парис работила какво ли не, както в САЩ, така и в Швеция, включително и кратък период като гримьорка за някаква регионална телевизия в Маями. Оттам и уменията ѝ. Наричаше себе си *survivor* и беше изключително категорична във възгледите си за хората и за обграждащия я свят. Това е лошо, онова е хубаво, този е идиот, онзи е *sweetheart*.

Джери май имаше късмета да попадне в категорията *sweetheart* — на сбогуване получи дълга прегръдка. Попита дали може да ѝ се обади пак и Парис отвърна:

— Иска ли питане, honey?

Онзи ден, в който пуснаха писмото на Макс Хансен през отвора в пътната врата, Джери стоеше на балкона и пушеше, потънал в детайлни фантазии как да легне с Парис. Излизаха няколко пъти, той дори се пристраши да я целуне и още усещаше вкуса на устните ѝ върху своите. Представяше си, че ще бъде като да паднеш в пухено легло. Да се зарови в пищната ѝ гръд, закръглените ѝ ръце, да потъне вътре в нея. Да изчезне.

Фантазиите му бяха станали толкова пикантни, че се възбуди, тъкмо когато Терез излезе на балкона. Ръцете му инстинктивно се насочиха към слабините, за да ги скрият, макар да нямаше какво друго да крие, освен мислите си.

Терез наклони глава.

— Защо се срамуваш?

— Не, просто си пуша.

Терез му подаде някакъв лист.

— Някой пише, че съм добра. Някой иска да говори с мен. Прочети и кажи може ли.

Джери взе писмото на Макс Хансен в хола, седна на креслото и го прочете два пъти. Не можеше да определи със сигурност дали са празни приказки или е реална възможност. Макар донякъде да се впечатли от „Стормфронт“, в крайна сметка това нищо не означаваше.

Джери остави писмото и погледна Терез, която седеше на дивана с ръце на коленете като фигура на някоя търпелива светица.

— От музикален агент е — обясни Джери. — Искане да работи с теб.

— Какво ще работя?

— Ами, ще пееш, разбира се. Той ще се погрижи това да ти стане професия. Пеенето. Може дори да запишеш албум.

Погледът на Терез се насочи към рафта с дисковете на стената.

— Ще пея на диск?

— Да, може би. Искане ли?

— Да.

Джери пак взе писмото, въртеше го в ръцете си, сякаш се надяваше чрез допира да се увери в съдържанието и сериозността му. Този Макс Хансен изглеждаше искрено заинтригуван от Терез, а и да си го признаем — парите им нямаше да са вечни.

В действителност, едно време си го мислеше. За възможността да изкара някоя пачка от таланта на Терез. Сега обаче, когато шансът се яви, вече не беше толкова убеден. Оттогава под мостовете бе изтекла много мръсна вода. Той сгъна писмото, прибра го в най-горното чекмедже на писалището и каза:

— Ще видим.

Дълбоко в себе си знаеше, че отново ще отвори това чекмедже, че на върха на хълма се бе появила нова топка и вероятно щеше да се търкулне със или без неговото съдействие.

Макс Хансен, помисли си той. Най-лошият шанс.

4.

В началото на ноември Тереса седеше на леглото си до един празен сак. Знаеше, че все с нещо трябва да го напълни, но не и с какво. Влакът ѝ потегляше след час, затова се бе качила в стаята си да си стегне багажа. Взираше се в празната чанта.

Два дни по-рано Терез ѝ бе пратила мейл с покана да ѝ отиде на гости в Стокхолм за уикенда. С известни усилия Тереса бе успяла да си поръча билет за влака по интернет, след което бе поставила родителите си пред свършен факт. В събота щяла да ходи в Стокхолм, някой ще я закара ли до гарата?

Щяла да бъде на гости при приятелка. Едно момиче. В Стокхолм. Да, напълно била сигурна, че не е някой дебел дядка. Срецнали се в интернет, сега щели да се видят IRL. Тоест на живо. Да, щяла да се прибере още същата вечер и да, проверила в интернет и знаела точно как да стигне дотам. Сведмюра.

Не искаше да им казва, че става дума за онова момиче от „Айдъл“. Може би защото очакваше да я помислят за лъжкиня, може би защото едва ли щяха да ѝ повярват. А и нямаше желание да го разкрива, предпочиташе да го държи в тайна.

Родителите ѝ знаеха колко е самотна, вероятно затова и я пуснаха. Тя им даде адреса и телефона на Терез и обеща да им се обади, като пристигне.

Дотук добре.

Засечката се получи, когато се зае да си приготвя багажа. Никога досега не бе качвала сама на влака. Когато човек пътува, трябва да носи чанта, нали така? Но какво да сложи в нея? От какво се нуждаеше?

Коя съм аз?

И така можеше да се изрази. Какво искаше да вземе със себе си при Терез, какво искаше да ѝ покаже, коя искаше да бъде? Седеше на леглото си, гледаше празната чанта и мислеше колко жалко е това. Чантата беше нейна. Празна. Нищо. Не ѝ хрумваше нищо.

Отиде в банята, гримира се, доколкото можеше, и резултатът ѝ се стори приличен. Беше се научила да си слага руж, за да не изглежда чак толкова тлъста, поне под определени ъгли. Тупира си косата с малко лак, за да ѝ придаде обем. Молив, сенки.

Тъкмо беше приключила и Йоран се провикна откъм долния етаж — ако искат да стигнат навреме, трябвало да тръгват. Без да се замисля, Тереса пусна в чантата картата, телефона си и MP3-плейъра, бележника и черния си анцуг. Него — най-вече защото нямаше с какво да запълни сака.

На път към гарата Йоран я заразитва за момичето, с което щеше да се срещне, и Тереса сподели поне част от истината: запознали се във форум за вълци, били на една възраст, тя живеела в Сведмюра. За останалото или излъга, или го поукраси.

Йоран изчака влакът да дойде и после прегърна Тереса; тя не му отвърна със същото. После се качи на влака, седна на мястото си и гледа как Йоран ѝ маха, докато влакът потегляше. Тя му махна в отговор, но без ентузиазъм, а после го видя как се обръща и върви към колата.

Трябваха ѝ няколко минути да осъзнае, че *пътува*. Беше на път. Седеше сама във влак и отиваше на непознато място. Беше *пасажер* между две точки, беше пътник. Беше свободна. Мерна отражението си на стъклото и не можа да се познае.

Кой седи тук? Кой може да е това?

Извади бележника си и после дълго седя, захапала химикалката, като от време на време хвърляше по някой поглед през прозореца. Толкова ѝ се искаше да е интригуващата непозната, която седи във влака и пише, но нищо не ѝ идваше на ум. Нито дума. Въображението винаги ѝ е било слабото място, а сега съвсем бе изчезнало.

Написа: „Седя във влак...“, но спря дотук. Написа го пак. И пак. След като в продължение на десет минути запълваше страниците с тези три думи, погледна отражението си. Непознатата.

Стига вече!

Напъха бележника обратно в чантата и отиде до тоалетната. Дълго стоя, облегната на умивалника и взряна в огледалото. После си намокри лицето, напълни шепи с течен сапун и се изми старателно; изтри всеки милиметър грим. Накрая си изплакна косата, за да махне

лака и се бърса с хартия, докато косата ѝ увисна безформена около лицето.

Съблече се, извади черния анцуг от чантата и си го навлече. След като видя резултата в огледалото, констатира, че изглежда отвратително.

Ето това съм аз.

Върна се на мястото си — сега от прозореца я гледаше познато лице. Цял живот я бе придружавала тази грозотия, значи и в Стокхолм трябваше да дойде с нея. Тереса отвори бележника и написа:

*Всички с криле летят,
всички със зъби хапят.
Имаш криле, имаш зъби —
направи го тогава!
Използвай ръце, стисни!
Използвай зъби, хапи!
Използвай криле, лети!
Лети, лети, лети,
мамка му, мамка му, мамка му...*

Потокът хора на централната гара я уплаши. Докато слизаше по стълбите от перона, буквално усети как потъва под вода. Пред нея течеше река и тя рискуваше да се удави. Дори не знаеше в коя посока да поеме, затова направо пристъпи в реката и се остави да я повлече; в крайна сметка се озова през бариерите в метростанцията.

Подаде пари през един отвор и каза: „Сведмюра“. Получи три билета и попита къде да отиде, след което се остави да я влачи друг поток. Стискаше чантата си с все сила и страхът не я напускаше. Имаше твърде много хора, а тя беше съвсем сама — и твърде малка.

Нещата се пооправиха, след като се качи на метрото, увери се, че посоката е Сведмюра и намери празна седалка. Сега можеше да си седи спокойно, нали имаше място. Но все така прекалено много хора! Най-вече възрастни с безизразни лица, обграждаха я от всички страни. Всеки момент можеше да се протегне някоя ръка или да я заговори някой, да иска нещо от нея.

Навалицата се поразреди и докато влакът стигна Сведмюра, във вагона не беше останал почти никой. Тереса слезе на перона и отвори картата си. Беше сложила кръстче върху адреса на Терез — като на карта за скрито съкровище.

Улиците бяха покрити от дебел сняг и тя мръзнеше в тънкия си анцуг. Представи си, че е черна дупка и че не тя се движи, а къщата на Терез е притегляна към нея и ще бъде погълната.

Най-после нейната улица дойде и пътната врата приближи към нея. Едва когато пристъпи в асансьора и натисна копчето за най-горния етаж, тя се принуди да прекъсне играта. Почувства се притеснена и единствено премръзналата ѝ кожа не ѝ позволи да почне да се поти.

Лети, лети, лети, мамка му, мамка му...

Асансьорът я водеше нагоре.

Както я беше предупредила Терез, на вратата пишеше „Седерштрьом“. Тереса звънна и се опита да придаде подходящ израз на лицето си; не успя и заряза опитите.

Не знаеше какво бе очаквала. Терез бе писала, че живее с някой си „Джери“, без да поясни кой е той. Мъжът, който отвори вратата, приличаше на онези, седящи по цял ден по пейките в парка, с изключение на това, че карираната му риза изглеждаше чисто нова.

— Здравейте — изцвърча Тереса. — Терез тук ли живее?

Мъжът я изгледа и хвърли един поглед към площадката. После ѝ направи път да мине с думите:

— Влизай. Не ти ли е студено?

— Имам яке.

— Аха. Нещо не го виждам. — Той направи жест към вътрешността на апартамента. — Тя е ей там.

Тереса си събу обувките и прекоси коридора, стиснала здраво ремъка на чантата си. Все още съществувахе риск цялата история да е блъф. Всъщност този мъж да ѝ е писал мейлите и сега да ѝ се случи нещо ужасно. Беше чувала за подобни случки.

В хола нямаше никого и сърцето ѝ заби лудешки. Заслуша се, затаила дъх в очакване пътната врата да се затръшне и заключи. Това не стана. Вратата към една стая обаче беше отворена и тя зърна Терез, която седеше на леглото си с ръце в скута.

Всичко я напусна. Ужасът от множеството, тревогата да не се загуби, да не сбърка; студът на улицата и временния страх от мъжа с ризата. Нямаше ги. Беше стигнала до кръстчето на картата, до Терез. Не се изненада, че Терез не стана да я посрещне. Вместо това Тереса влезе в стаята, пушна чантата си до вратата и проговори:

— Дойдох.

— Добре — кимна Терез и сложи ръка на леглото. — Седни тук.

Тереса седна до нея. Мислено бе репетирала безброй въвеждащи фрази, мъчеше си да си представи какво ще каже и направи, ако срещата им се развие по един или друг начин. Точно тази възможност обаче не ѝ бе хрумвала. Просто да седят една до друга в пълно мълчание.

Мина около минута и Тереса започна да се стопля и да се поотпуска. След хаоса на пътуването беше страшно приятно да си седи кротко, без да мисли. Забеляза, че стаята е студена, почти спартанска. Никакви плакати по стените, никакви разхвърляни — или подредени — джунджурии. Само един рафт с детски книги, един сиди плеър и поставка за плочи. Нейната собствена чанта до вратата изглеждаше като посегателство.

— Написах стихотворение — съобщи Тереса. — Във влака. Искаш ли да го прочетеш?

— Да.

Тереса издърпа чантата към себе си. Отвори бележника и прегледа стихотворението още веднъж. После откъсна страницата и я подаде на Терез.

— Ето. Мисля, че е за теб.

Терез дълго стоя с листа в ръка. Тереса я погледна крадешком и видя, че очите и се движат по редовете, след което се върнаха най-горе и отново се плъзнаха надолу. И отново. Тереса не я свърташе на едно място и накрая не можа да се сдържи:

— Харесва ли ти?

Терез пушна листа. Без да поглежда Тереса, рече:

— Говори за това, че хората са вълци. И птици. Мисля, че е хубаво. Но има и мръсни думи. Може ли да има мръсни думи в стихотворение?

— Да, може. Ако си пасват с останалото.

Терез прочете стихотворението още един път. После отбеляза:

— Подхожда си много добре. Когато човек е ядосан. Че не може да бъде вълк. Или птица.

За първи път погледна Тереса в очите.

— Това е най-хубавото стихотворение, което съм чела.

Страните на Тереса поруменияха. Беше едва ли не непоносимо да срещне погледа на човек, който току-що е казал нещо подобно, и мускулите на врата ѝ пожелаха да извърти главата си. Но очите ѝ не позволяваха на главата да се обърне. В огромните ясни сини очи на Терез нямаше ни най-малък намек за ирония или очакване, или каквото и да било друго чувство, целящо да изтръгне някаква реакция от Тереса. Погледът ѝ казваше единствено: *Ти си написала най-хубавото стихотворение, което съм чела. Това си ти. Аз те виждам.* Затова и Тереса успя да задържи визуалния контакт и след няколко секунди вече ѝ се струваше съвсем естествено.

Терез посочи бележника на Тереса:

— Писала ли си други?

— Не. Само това.

— Можеш ли да напишеш още?

— Да, може би.

— Когато напишеш, искам да прочета.

Тереса кимна. Изведнъж вече не ѝ се седеше тук. Искаше да се прибере вкъщи, в стаята си, за да пише стихове, да запълни целия бележник. А след това да се върне и просто да седи и да наблюдава как Терез чете стихотворенията ѝ. Това искаше. Така го искаше.

Джери се показва на прага.

— А, ето ви. Добре ли върви?

Терез и Тереса кимнаха в синхрон и Джери се подсмихна.

— Приличате на... де да знам...

— Лаурел и Харди? — предложи Тереса.

На лицето на Джери цъфна усмивка и той размаха одобрително показалец към Тереса. След това пристъпи в стаята с протегнатата ръка.

— Аз съм Джери. Приятно ми е.

Тереса пое ръката му.

— Здравейте. Тереса. Вие сте... бащата на Терез?

Джери сви рамене.

— Един вид.

— Един вид ли?

— Да. Един вид.

— Той ми е батко — намеси се Терез. — Скри ме, когато Ленарт и Лайла станаха мъртви.

Джери склучи ръце на гърдите си и погледна Терез с измъчено изражение. После въздъхна дълбоко и като че ли се предаде. Покашля се, но гласът му все пак беше задавен, когато се опита да смени темата:

— Искате ли сок? Или нещо друго. Сладкиши?

Тереса отиде до тоалетната и се обади вкъщи по мобилния си да каже, че всичко е наред. После седнаха в хола да пият малинов сок и да ядат шоколадов кейк, толкова стар, че беше взел да мухлясва. Джери пи кафе, а Терез яде с чаена лъжичка кайсиево пюре от буркан. Цялата ситуация се стори на Тереса крайно неловка. Джери сякаш през цялото време изучаваше нея и Терез и като че ли се мъчеше да си изясни нещо. Той беше необикновен възрастен и някак ѝ допадаше, но все пак ѝ се искаше да ги остави сами.

След като изядоха и изпиха всичко, молитвите ѝ най-сетне бяха чути. Джери плесна бедра и въздъхна:

— Е, момичета. Аз ще тръгвам. Но като гледам, вие ще се справите и без мен... Не знам кога точно ще се прибера, но вие ще се пазите, нали?

Джери се приготви и преди да излезе, махна на Тереса да се приближи малко. Тя отиде при него в коридора и Джери сниши глас:

— Както сигурно си забелязала, Терез е малко особена. Ако ти се стори, че говори странни работи... не се впечатлявай. Ти не си някаква клюкарка, нали? Няма да седнеш да изплямпаш на всички какво си чула?

Тереса поклати глава и Джери въздъхна дълбоко, сякаш се мъчеше да вземе някакво решение.

— Това е положението. Ако Терез ти разкаже нещо... ти не бива да го разправяш на *никого*, разбираш ли? Нито на майка ти, нито на татко ти, на *никого*, окей? Разчитам на теб.

Тереса кимна:

— Да. Знам.

Джери я гледа толкова дълго и толкова проникателно, че Тереса взе да се притеснява. Накрая той я потупа по рамото:

— Радвам се, че се запознахме.
И си отиде.

Тереса се върна в хола; Терез бе седнала пред компютъра.
Попита:

— Искаш ли музика?

— Разбира се — кимна Тереса и се отпусна на дивана.

Тя се протегна, освободена от вцепенението, което бе предизвикал у нея погледът на Джери. Щеше да е вълнуващо да чуе каква музика харесва Терез.

Тя не разпозна песента, разнесла се от тонколониите на компютъра, но от звука на синтезатора предположи, че е нещо от началото на осемдесетте години. Но пък какво ли знаеше тя? Спокойно можеше да бъде й съвременно, тя нищо не разбираше. Така или иначе, хареса интродукцията, мелодията. А после дойде шокът — прозвуча гласът на Терез.

Тя не разбра кой знае колко от текста — май бяха само несвързани изречения без смисъл, на много места премесени с виене. Но това не беше от значение. Песента те приковаваше. Беше едновременно модерна, печална, красива и весела; по гръбнака на Тереса пробягаха тръпки от удоволствие.

Музиката заглъхна и Тереса се надигна от дивана с възглас:

— Супер беше! Направо... повече от супер. Каква беше тая песен?

— Не разбирам.

— Ами, нали знаеш... как се казва?

— Никак не се казва.

Едва тогава на Тереса й стана ясно. Песента беше толкова саморазбираща се и те завладяваше така директно, че тя от само себе си бе приела, че я е чувала и преди. Но всъщност не беше така.

— Ти ли си я написала?

— Джери я написа. Аз пея.

— Да, това го чух. За какво се разказва?

— За нищо. Аз пея думи. Твоите думи са по-хубави.

Терез се обърна към компютъра и щракна върху друга песен. Музиката зазвуча и Тереса се облегна назад на дивана, примижа и се

пригответи да ѝ се наслади. Когато се разнесе гласът на Терез, на Тереса ѝ трябваха няколко секунди, за да установи две неща. Първо: той вече не идваше от тонколониите, а от стаята. Второ: пееше текста на стихотворението, написано от Тереса.

Сякаш две топли ръце стегнаха белия ѝ дроб и го извиха както се изстиска парцал. Беше щастие, толкова безмерно, че наподобяваше страх. Не можеше да помръдне и пръст. Терез модулираше гласа и нагласяше паузите, за да може текстът да пасне идеално на мелодията, все едно поначало е писан за нея. Песента стигна първото си кресчендо и Терез изпя: „*Лети, лети, лети, мамка му, мамка му, мамка му.*“ Тереса заплака.

Терез натисна пауза и музиката млъкна. Тя се вторачи в Тереса, която се бе свлякла на дивана и по бузите ѝ се стичаха сълзи. После отбеляза:

— Ти не си тъжна. Ти си щастлива. Плачеш, но си щастлива.

Тереса кимна и преглътна няколко пъти, като бършеше сълзите от очите си.

— Да. Просто ми се стори толкова красиво. Извинявай.

— Защо казваш извинявай?

— Защото... не зная. Защото казвам, че е красиво, пък съм го писала аз. Но то е понеже ти го пееш толкова хубаво.

Терез кимна.

— Аз пея хубаво. Твоите думи са добри. И заедно става красиво.

— Да. Сигурно е така. Но стана толкова по-хубаво, когато ти го изпя.

— Бяха си същите думи. Имам добра памет. Така казва Джери.

Терез се обърна и отвори друга папка. Посочи редицата файлове, запълващи екрана от горе до долу.

— Направихме много песни. Можеш ли да напишеш думи към тях?

Изслушаха доста от песните. Само няколко бяха толкова впечатляващи като първата, пусната от Терез, но и сред останалите се намираха мелодии и настроения, които си искаха текст. В главата на Тереса изскачаха фрагменти от изречения и тя ги записваше в

бележника си. Не можеше да си обясни какви точно ги върши. Но беше може би най-приятното занимание в целия ѝ живот.

След като изслушаха всички песни, Тереса се облегна назад на дивана, напълно изтощена. Бяха продължили няколко часа и към края вече надраскваше като в транс отделни думи към мелодиите, които чуваше. Винаги беше смятала, че ѝ липсва всякакво въображение, но пък и тук май не ставаше дума за въображение. Тя просто записваше каквото ѝ казваше музиката.

Навън бе взело да се здрачава и Тереса стоеше отпуснато и наблюдаваше върха на едно улична лампа, осветяваща падащите снежинки. Изведнъж се изпъна като струна на дивана.

— Мамка му! Мамка му, мамка му, мамка му!

Обърна се към телефона на масичката.

— Трябва да... може ли... може ли да се обадя?

— Не зная — отвърна Терез. — Аз не мога.

Будилникът до телефона показваше пет и половина. Влакът ѝ бе заминал преди десет минути. Тя стисна очи и долепи слушалката до ухото си. Отговори Йоран. Той въздъхна дълбоко, като чу какво е станало. Предложи да дойде да я прибере с колата.

Тереса си представи как ще седи до баща си почти три часа и ще се мъчи да избегне въпросите му; не желаше да бъде разпитвана и да дава обяснения за този ден.

Терез бе застанала пред нея и гледаше заинтригувано как Тереса закри микрофона с ръка и попита:

— Дали ще мога да остана да спя тук?

— Да.

Тереса успя да отклони няколко въпроса и накрая бе решено да хване неделния влак в един часа. Тя затвори телефона и понечи да каже на Терез колко съжалява, задето се натрапва и така нататък, но Терез я прекъсна, като посочи телефона:

— Можеш ли да използваш това нещо?

Тереса бе престанала да се чуди на многото странности на Терез и просто потвърди:

— Да.

Терез извади лист хартия от чекмеджето и ѝ го подаде:

— Обади се на този.

Тереса прочете писмото от Макс Хансен; беше дал мобилен и стационарен номер.

— Какво да му кажа? — попита.

— Искам да се запиша на празен диск. С моя глас. От онези, в които можеш да се оглеждаш.

— Той пише, че иска да се срещнете. Да обсъдите нещата.

— Ще се срещнем. Утре. Ти ще дойдеш. После ще запиша диск.

Тереса прочете писмото още веднъж. Доколкото разбираше, това беше от писмата, които всяко момче и момиче с музикални амбиции мечтае да получи. А пък датата беше от преди десет дни.

— Май получаваш много такива писма, а?

— Получих едно писмо. Това.

Тереса погледна двата кратки реда с цифри и се помъчи да измисли какво ще каже, след като се свърже. Беше твърде странно.

— Сериозно ли никога не си ползвала телефон? Нали не се бързикаш?

— Не се бързикам.

Тереса събра сили, вдигна слушалката и набра номера на стационарния телефон. Докато слушаше сигнала свободно, още веднъж прегледа писмото. С изключение на комплиментите за таланта на Терез, звучеше доста делово. Тереса изправи гръб, сякаш за да изглежда по-голяма и по-сигурна в себе си, отколкото се чувстваше. От слушалката прозвуча глас:

— Макс Хансен слуша.

Тя се прокашля по-дълбоко от необходимото и заговори:

— Добър вечер. Обаждам се... от името на Тура Ларшон. Тя ме помоли да ви предам, че желае да се срещнете.

Последва няколкосекундна тишина. Накрая Макс Хансен попита:

— Това някаква шега ли е?

— Не. Тура Ларшон иска да се видите утре. Сутринта.

Тереса се сети за влака си в един часа и бързо добави:

— В десет часа. Кажете къде.

— Ама това е... защо Тура сама не ми се обади?

— Тя не си пада по телефоните.

— Аха, така ли било. А можеш ли да ми дадеш една смислена причина да ти вярвам?

Терез вдигна слушалката във въздуха и прошепна на Терез:

— Пей. Изпей нещо.

Без да се поколебае и за миг, Терез запя стихотворението на Тереса. Акапелно звучеше още по-красиво, направо невероятно. Тереса доближи слушалката до ухото си и повтори:

— Кажете къде.

От другата страна се чу шумолене на хартия, стържене на химикалка. И накрая гласът на Макс Хансен:

— Хотел „Дипломат“ на „Страндвеген“, знаеш ли... тя знае ли къде се намира?

— Да — излъга Тереса; разчиташе на интернет.

— Питайте за мен на рецепцията — продължи Макс Хансен. — В десет часа. Чакам с нетърпение. Наистина.

Гласът на Макс Хансен прозвуча различно. Ако в началото на разговора беше резервиран, сега пък стана твърде интимен, сякаш искаше да пропълзи през телефонната слушалка и да зашепне право в ухото на Тереса. Казаха си довиждане и Тереса се просна обратно на дивана.

В какво се забърках, по дяволите?

Все едно участваше в шпионска история. Среца в хотел, кратки съобщения, кодирани телефонни разговори. Тя нямаше никакъв контрол над ситуацията и не беше сигурна дали го намира за неприятно или за вълнуващо. Отново ѝ се отвори възможност да направи нещо ново, да бъде някой друг. Някой, който може да се справи със ситуацията. Щеше да опита.

Терез седна до нея на дивана. След малко и двете се облегнаха назад, почти в един и същи миг. Едната беше започнала движението, а другата го завърши. Раменете им се докоснаха. Тереса почувства слабата топлина от тялото на Терез. Стояха така, без да помръдват. Часовникът на масичката тиктакаше.

Тереса хвана ръката на Терез и пръстите им се сплетоха; седяха мълчаливо и гледаха тъмния телевизионен екран — виждаха отраженията си като две смътни фигури в далечна стая. Образите леко се застъпваха, там където се докосваха раменете им, все едно пуловерите им бяха съшити един за друг.

Когато много по-късно Тереса погледна ръцете им, си помисли, че кожата на пръстите ѝ прелива в дланта на Терез и че по същия начин върхът на терезините пръсти се слива с нейните собствени

кокалчета. Тя се взираше в ръцете им и си представяше как ще им трябва нож, остър нож, за да се разделят; колко много кръв ще има.

— Терез?

След дългата тишина тази единствена дума бе като птица, излетяла от устата ѝ и запърхала между стените.

— Да.

— Кои са Ленарт и Лайла?

— Живях там. Имаше къща. Аз бях в една стая. Бях скрита.

— И какво стана?

— Аз ги направих мъртви. С различни инструменти.

— Защо?

— Страхувах се. Исках да ги имам.

— След това престана ли да се страхуваш?

— Не.

— Сега страхуваш ли се?

— Не. Ти страхуваш ли се?

— Не.

И беше вярно. Страхът — по-слаб или по-силен — съпътстваше Тереса от толкова време, че тя вече не му обръщаше внимание, приемаше го за също толкова естествен, колкото и собствената си сянка. Едва сега го забеляза. Когато той я напусна.

5.

Веднага след като приключи разговора и си записа телефонния номер, Макс Хансен се обади в хотел „Дипломат“ да резервира просторната стая, която използваше за бизнес срещите си.

Онази нощ спа лошо. Толкова неща у тази Тура бяха необясними. Той обикновено разполагаше с повече информация преди първата среща, имаше възможност да опипа терена, да види какво е положението и да се нагоди към него, ако е необходимо. А тук нямаше ни най-малка представа, дори не беше говорил с момичето. Затова и не знаеше каква стратегия да си състави. Нощните часове отлитаха, докато той преценяваше възможни сценарии, парираще възражения и обмисляше маневри, които да доведат до желани резултат.

Напълно беше сигурен в дарованието на Тура Ларшон — с малко дооформяне и побутване в правилната посока можеше да се превърне в машина за пари; какъв късмет за него, че беше я открил първи. Дотук добре. Но после идваше другото. Искаше да я чука, да си го кажем направо. Искаше подписа ѝ под неговия договор, искаше и тялото ѝ, поне веднъж.

Ако Макс Хансен се погледнеше отстрани, обективно, щеше да види, че е абсолютен мръсник. Знаеше го, не беше глупав. Но нямаше какво да направи. Устата му пресъхваше и пръстите го засърбяваха, само като си представяше срещата с малката студена красавица. Нямаше друг избор. А и отдавна бе престанал да се поглежда отстрани; просто констатираще със самопрезрение, граничещо със самодоволство: *Ти си свиня, Макс Хансен. Такава ти е природата и единственото, което можеш да правиш, е да се чукаш.*

И искаше да се чука с млади момичета. Младите момичета обаче не желяеха да се чукаат с него — той не си правеше илюзии. Но при добра подготовка можеше да създаде ситуация, в която младите момичета да осъзнаят *необходимостта* да му пуснат, за да осъществи мечтите им. Проста работа.

Беше си направил плановете и смяташе, че държи положението горе-долу под контрол, когато в два часа стана от омачканите чаршафи

и взе сънотворно. След дваайсет минути спеше спокойно, а в седем и половина го събуди радиочасовникът. Той стана, замаян, но решителен, и се зае да си събира партакешите.

В девет и половина бе заел позиция в стая 214 в хотел „Дипломат“. През последните две години се бе виждал тук със седем музикални надежди. Две от тях бе катурнал в голямото двойно легло, една се бе представила посредствено с френската любов, а една му беше позволила малко натискане, преди да сложи край. Нелош процент.

Но този процент се дължеше на предварителната подготовка. Правеше намеци, изтръгваше обещания с половин уста от далеч не наивни момичета и след това осребряваше усилията си. Тура Ларшон щеше да представлява предизвикателство за уменията му.

Всъщност той нямаше спомени от самото чукане, тъй като те бяха изтрити от паметта му след многократното гледане на видеозаписите. Повече пъти беше онанирал на записите с похожденията, отколкото бяха самите похождения, и собствените му спомени вече не бяха запечатани в главата му, а на дивидитата.

Стаята беше с подходяща форма. Така монтира камерата на статива, така че дисплеят да показва пода пред леглото, където момичетата трябваше да направят малко прослушване. След това обикновено се преструваше, че изключва камерата, а всъщност я насочваше към леглото. После оставаше само да се надява на най-доброто.

Той нагласи камерата, взе шампанското и го пъкна в кофата, която беше напълнил с лед от автомата в коридора. Да де, не шампанско, а пенливо вино — от онези на половин цена; надали една тийнейджърка щеше да усети разликата, след като понякога и експертите не можеха. До кофата постави двете високи чаши — бяха от истински кристал и дори си имаха собствен калъф.

Той си взе душ, без да си мокри косата. Сутринта се беше фризирил старателно, а осемстотинте косъма, присадени на перчема срещу трийсет крони парчето, бяха сресани назад. Той отрязва един-два косъма от носа си, намаза си лицето с дискретен крем и си пръсна няколко капки „Лагерфелд“.

Беше на четирийсет и седем години, но в добрите си дни — дните като този — можеше да мине за четирийсет. Може и да беше мръсник, но поне не беше някакъв мръсен старец. Макс Хансен се огледа в огледалото и както винаги взе да се самонавива. Казваше си колко добре изглежда и как няма нищо странно в това младо момиче да се хване с такъв мъж. Намигна на отражението си. *Here's looking at you, babe.*

След като се облече, седна на леглото и зачака; изчисти мозъка си от всякакви мисли — като празна шахматна дъска, на която фигурите още не са наредени. За това идеше реч: да не приема нищо за даденост, да бъде гъвкав. В този случай приспособимостта му беше стигнала дотам, че можеше да се примири и с поражение — поне днес. Каквото и да станеше, искаше да стигне далеч с това момиче.

В десет и четвърт на вратата се почука тихо. Макс Хансен обърса длани в панталоните си, изглади покривката на леглото и хвърли един последен поглед към образа си в огледалото. След това отвори.

Зад вратата стоеше едно впечатляващо неугледно момиче. Малки свински очички, разплуто лице, обградено от червеникава коса, висяща безформено от главата. Закръглените му форми бяха прикрити от избелял анцуг; и като цяло, ако понятието *unsexu* се нуждаеше от илюстриране, това лице щеше да свърши работа. Макс Хансен за малко да политне назад.

— Здравейте — поздрави момичето. — Вие ли сте Макс?

— Да. А ти коя си?

Момичето хвърли един поглед към нещо в коридора. Макс Хансен не можа да се въздържа — прекрачи прага и надзърна навън. А тя стоеше там. Ябълката в райската градина и тъй нататък. Облечена в джинси и тениска под тънко откопчано яке, фигурата на Тура Ларшон беше по-момчешка, отколкото изглеждаше по телевизията, но само очертанятията на малките гърди под памучния плат стигаха, за да загорят слабините му. Изглеждаше почти невероятно да е на възраст да участва в „Айдъл“.

Лицето беше мъничко и вниманието се насочваше към устните и огромните сини очи, които, без да мигват, се взираха в една точка, малко вдясно от него. Макс бе виждал момичета, по-сладки, по-красиви, по-секси, какво ли не. Но никога някое толкова *примамливо*

като Тура Ларшон, както стоеше в полумрака на коридора, отпуснала тънките си ръце.

— Здравей — подаде той ръка. — Ти си Тура, доколкото разбирам?

Тура погледна протегнатата му ръка, без да я поеме, и гръбнакът на Максовите стратегии се пръсна като балон още тук. С едно движение дръпна ръката си и направи жест към стаята:

— Заповядай.

Другото момиче пристъпи напред, но Макс Хансен сложи ръка на рамката на вратата и му препречи пътя.

— Ти почакай малко тук — нареди той. — Нали не си ти Тура?

Момичето поклати глава.

— Не си. Тогава какво си мислиш, че правиш?

— Идвам с нея.

— Съжалявам, но тук става дума за договорни отношения. Тоест разговор между две страни. Никакви външни лица. Така стават тези неща.

Повелителният му тон направи известно впечатление. Момичето се обърна към Тура като за подкрепа и Тура се намеси:

— Тереса ще дойде.

Макс реши да заложи всичко на една карта. Без повече да се церемони, се тросна:

— Ами, согу тогава, няма какво повече да говорим.

И затръшна вратата. След това се облегна на нея с бясно биещо сърце. Вратите в хотела бяха звукоизолирани и той не можеше да чуе какво си казват момичетата. Нямаше намерение да притиска ухо до ключалката. Стисна палци и на двете ръце.

След около половин минути се почука отново. Макс въздъхна облекчено, почака да минат десетина учестени удара на сърцето и отвори с добре престорено раздражение:

— Да?

Този път пред него стоеше Тура. Другото момиче седеше на пода срещу вратата.

— Тереса ще чака — обяви Тура и влезе в стаята, докато другата гледаше сърцето как Макс отваря портфейла си и ѝ подава петдесетачка.

— Ето. Слез на рецепцията и си поръчай нещо безалкохолно. Sorry, но в този бранш работим така.

Момичето прие банкнотата, но не помръдна от мястото си. Макс бутна дебелия тежка врата, сякаш затваряше банков трезор. Първият етап премина успешно.

Тура стоеше наред с стаята с отпуснати ръце. Гледаше камерата, но когато Макс се зае да изнася напудрената си реч, тя вече бе обърнала очи към шампанското. Макс го прие за подканяне и предложи:

— Ще пийнем ли малко шампанско, а? По случай случая.

Тура го наблюдаваше как пълни двете чаши. Докато ѝ я подаваше, чашата за малко да се изплъзне от потната му ръка, която на всичкото отгоре беше взела да трепери. Мълчанието и спокойствието на Тура го смущаваха. Беше виждал всички варианти — истерично бърборене, престорена или истинска арогантност, колебливо съблазняване или кажи-речи паника. Всички освен този. Като посещение от принцеса, която знае, че *всичко това е мое* и трудно изтърпява присъствието му. Това го смущаваше, едва ли не го плашеше и страшно, страшно много го възбуждаше.

Той чукна чашата си в тази на Тура и отпи голяма глътка. Тя не понечи да пие и той я подкани:

— Опитай го. Бива си го. Чудесен сорт.

Тура отпи от евтиния заместител и отвърна:

— Не. Не е хубаво. Има лош вкус.

Нещо у Макс Хансен се скъса и той се свлече на креслото, облегна буза на дланта си и се загледа в нея. След това включи камерата. Ако от цялата работа не излезете нищо, поне щеше да има кратко филмче с нея. Тура стоеше наред с стаята с чашата в ръка и гледаше през прозореца.

— Изпей нещо — нареди Макс Хансен.

— Какво да изпея?

— Каквото искаш. Изпей „Хиляда и една нощ“.

Без да се поколебае и за миг, Тура запя и само след няколко секунди сякаш прохладна бистра река заля Макс Хансен. Гласът ѝ отми безпокойството му и той се почувства чист отвътре.

*Няма като теб друга на света,
сигурен съм аз...*

Песента свърши и Макс Хансен остана с леко зяпнала уста и установи, че май бе плакал, поне така си чувстваше очите. Момичето, застанало пред него, бе огромно дарование, нямаше и капка съмнение. Не само че пееше идеално, но и имаше нещо в тембъра на гласа му, което проникваше право през гръдната кост и стискаше, стискаше.

Де да можеше да се задоволи само с това. Той *искаше* да се задоволи само с това. Вече беше изтощен и задоволен като след най-бурния секс. Оставаше само да се обърне на другата страна и да запали цигара. Да не рискува.

Но в този момент малкото червено дяволче, живеещо в гърдите му, се пробуди и взе да маха с опашка някъде по-надолу, да гъделичка на най-деликатното място. Макс Хансен забрави всички стратегии — след песента на Тура вече нямаше сили за тях.

— Добре беше — отбеляза. — С малко школовка може да стане наистина добре. Искам да работя с теб.

— Ще запиша ли диск?

— Да, ще запишеш диск. Ще се погрижа за това. Ще те направя звезда. Голяма звезда. Има само едно нещо...

Макс Хансен изля остатъка от шампанското в пресъхналото си гърло. Не искаше да го казва. Не биваше да го казва. Това беше най-добрият му шанс от толкова време, не трябваше да го проваля. Но раздвоеният език на дяволчето произнесе думите вместо него.

— Трябва да знам как изглеждаш без дрехи.

Каза го. Картите бяха на масата и тялото на Макс Хансен се напрегна, готово да поеме удара. Възмутеното изражение, писъкът на Тура, който щеше да смачка всичките му надежди.

Стана толкова бързо, че той дори не разбра. Тура остави чашата на нощното шкафче и смъкна якето си, свали тениската, панталоните и бельото и застана напълно гола на два метра от него. Макс Хансен премигна. И пак. Не разбираше. Рекапитулира случилото се през последните минути, как се стигна до това той да си седи на креслото, а момичето, което така желаше, да стои голо пред него. Репликите. Какво бе казал той. Какво бе казало то. Изясни му се.

Прави каквото ѝ се нареди.

Това беше. Погледът на Макс Хансен изпиваше нежното деликатно тяло; ако той вярваше в Бог, ако беше възможно молитвите му да бъдат чути, моментът беше дошъл.

Прави каквото ѝ се нареди.

Главата му се замая. Какви възможности само. Иди там, Тура. Изпей това, Тура. Ела тук, Тура. Легни там, Тура. Той трескаво си свали ризата и потника, смъкна си панталоните и гащите и се надигна с разперени ръце. Тура го изгледа. Не беше впечатляваща гледка, той бе наясно. Има-няма дванайсет сантиметра, и то ако доста понатиснеш линията в основата.

Но това сега нямаше значение. Всичко се бе оказало толкова лесно, когато Тура се съблече. Бяха като две деца, невинни с голите си тела.

— Толкова си красива — прошепна Макс и падна на колене.

Мокетът ожули капачките му, докато лазеше към Тура, за да зарови лице между краката ѝ. Почти я беше стигнал, когато тя отстъпи назад и се притисна в рамката на леглото. Тя каза:

— Не.

— Да — въздъхна Макс Хансен. — Ела тук, ще бъде хубаво, обещавам. Само малко...

— Не — повтори Тура. — Не пипай.

Макс Хансен се ухили. *Не пипай*. Цялата работа беше като игра. Не помнеше кога за последно се е чувствал толкова безразсъдно щастлив. Две голи тела. Не пипай. Хайде, само малко. Той допълзя до нея, стисна бедрата ѝ, долепи нос до слабините ѝ, плъзна език по топлата плът там вътре.

Чу се изтракване и в следващия миг нещо го шибна през гърба. Тъкмо пак бе изплезил език, когато получи спазъм в мускулатурата на гърба; последва втори удар. И трети. Скочило завъртя глава, но не виждаше нищо.

Странно, като се има предвид как някой сякаш стоеше зад него и изливаше топла вода по гърба му. Вдигна очи към Тура и видя, че държеше нещо в дясната си ръка, нещо, което не можеше да различи. В лявата стискаше чашата от шампанското, останала без краче.

Това държеше в дясната ръка. Крачето — десетсантиметрова стъклена отломка, почервеняла от кръвта му. Тура надигна крачето

отново и Макс Хансен изпищя и се сви на кълбо. След секунда последва по-дълбоко пробождање между лопатките. Стъклото се заби в него и остана там.

Той изкрещя. Назъбената отломка сигурно бе засегнала някой нерв, защото той се загърчи конвулсивно. Разнесе се тропане, бумтене. Успя да надигне глава, за да моли за милост, но Тура вече я нямаше. С помощта на рамката на леглото той успя да се изправи на крака. Тропане, бумтене. После вратата се отвори.

6.

Имаше нещо гнило в този Макс Хансен. Тереса го бе почувствала още при отварянето на хотелската стая. Нещо нередно в лицето и в гласа му. Може би всички от музикалната индустрия са такива, но тя нямаше да остави Терез сама с него, ако не се бе наложило и ако Терез сама не бе настояла. Тя държеше да запише диск.

Нямаше обаче никакъв шанс Тереса да слезе на рецепцията. Веднага щом Макс Хансен затвори и заключи, тя се прокрадна и долепи ухо до вратата. Чуваше гласове, но не и думи. След малко Терез запя „Хиляда и една нощ“ и я жегна ревност. Та това беше едва ли не *тяхната* песен — макар Терез да не го знаеше.

Ами ако знаеше? Дали щеше да има някакво значение?

Тереса си имаше сантиментална жилка. Тя харесваше така наречените елегични настроения в поезията. Неясен, непреодолим копнеж по миналото, дори и то да не е било хубаво. Обхващаше я блажена меланхолия, ако попаднеш на „Банани с пижами“ по телевизията, нищо че филмчето не ѝ допадаше нито сега, нито едно време.

Терез бе най-несантименталният човек, когото бе срещала. За нея съществуваше единственото настоящето; заговореше ли Терез за неща от миналото, все едно четеше на глас от учебник по история. Сухи факти без никаква връзка с настоящето.

От стаята се разнесе писък. Тереса скочи на крака и натисна дръжката, тропна по вратата. Никой не отвори и тя затропа отново. След миг се отвори и пред нея застана Терез, гола. По корема ѝ се спускаха ивици кръв. Едната ѝ ръка беше обагрена в червено, а в другата държеше полупразна чаша шампанско без краче.

— Какво си... какво...

Докато се мъчеше да формулира въпрос, Терез видя как Макс Хансен побягна към банята. Той също беше гол и преди да хлопне вратата подире си, тя мерна гърба му. Целият беше потънал в кръв и сред червенината стърчеше Т-образен предмет, подобно на кран, който някой е отворил и е потекла кръв.

— Ела — изрече Терез. — Помогни ми. Не разбирам.

Ако не беше думата „помогни“, Тереса щеше да си плюе на петите. Това вече беше прекалено. Ала Терез я бе помолила за помощ. Терез се нуждаеше от помощ. Значи трябваше да ѝ помогне. Тереса влезе в стаята и затвори зад себе си.

— Ето. — Терез ѝ подаде счупената чаша. — Обичаш ли такава? Аз не. Има лош вкус.

Тереса поклати глава.

— Какво... какво сте правили?

— Аз пях — отвърна Терез. — После си магнах дрехите. После той се опита да ме изяде. Не се страхувах. Знаех, че мога да го направя мъртъв.

— Хайде. Обличай се. Трябва да се махаме оттук.

Докато Тереса влизаше след Терез в стаята, зърна камерата и червената лампичка, показваща, че записва. Имаха подобна в училище и докато Терез се обличаше, Тереса превъртя записа и бързо прегледа случилото се, преди идването ѝ. Отказът на Терез, настъпателността на Макс Хансен, резултатът. Натисна копчето, извади диска и го пхна в джоба си.

Терез си беше навлякла дрехите. Съдържанието на счупената чаша беше изтекло върху нощната масичка.

— Хайде — повтори Тереса. — Да се махаме.

Терез не помръдна. Крановете в банята течаха. Тереса усети странен вкус в устата си. Онзи особен вкус, появяващ се, когато си изправен пред нещо непредвидимо — смесица от жлъчка и мед. Не искаше повече да стои на това място.

— Хайде, ела — замоли се тя. — Не можем да стоим тук.

— Не — възрази Терез. — Ще запиша диск.

— Не и с него.

— Да. Той иска да направи диск с мен.

— Може би преди. Вече не.

— Да.

Терез седна на ръба на леглото и подкани Тереса да стори същото. Тереса постоя нерешително няколко секунди, но в крайна сметка осъзна, че няма друга алтернатива. Тя взе бутилката шампанско, изля я в кофата и я претегли в ръка, като я държеше като бухалка; после се отпусна до Терез. Подаде ѝ бутилката.

— Дръж.

Терез не я взе.

— Защо?

— Ако той... пак се опита да те изяде.

— Няма.

— Все пак.

— Тогава можеш ти да го направиш мъртъв.

Седяха една до друга. Хленченето откъм банята понамаля. Терез сигурно имаше право. Онзи Макс Хансен беше неприятен тип, но не изглеждаше особено опасен. Пъзльо.

Тереса претегли бутилката в ръце. Беше тежка и дебела. Формата на гърлото и изпъкналата част на отвора я правеха удобно оръжие. Тя си представи как халосва фризираната глава на Макс Хансен с нея. Почуди се. Не. Не беше немислимо. Даже нещо в нея направо копнееше да го направи.

Те бяха две беззащитни момиченца. Разполагаха с филмово доказателство за опита на Макс Хансен за изнасилване. Щяха да ги оправдаят по всички точки. Така поне мислеше. Но както седеше на леглото до Терез, се чувстваше всичко друго, но не и беззащитна. Тъкмо обратното. Тя подхвърли няколко пъти бутилката, погледна към Терез, която чакаше спокойно с изправен гръб и ръце в скута. Не, не и беззащитни.

Ние сме неуязвими, помисли си Терез. Ние сме вълци.

След около пет минути Макс Хансен излезе от банята, буквално блед като труп. Целият цвят се бе отдръпнал от лицето му, а гърдите и коремът му бяха овързани с хавлии вместо бинт. Той се сепна, като завари Терез и Тереса, настанени на леглото.

— Какво, по дяволите... какво, по дяволите, търсите тук? — заекна той със слаб глас и погледна крадешком бутилката в ръцете на Тереса.

Той затършува из сакото си, извади портфейла и го метна в скута на Терез.

— Ето. Взemi го. Нямам нищо друго.

Терез подаде портфейла на Тереса, която не знаеше какво да го прави. Отвори го и понечи да вземе парите, но прецени, че е по-

разумно да се въздържи, затова го подхвърли обратно на Макс Хансен.

— Ще запиша диск — заяви Терез.

Макс Хансен преглътна.

— Какво?

— Ще запиша диск — повтори Терез. — Аз ще пея. Ти ще ми помогнеш.

За момент Макс Хансен имаше вид, че ще се разплаче. Олюля се на място. После отвори уста, за да заговори, но не се чу никакъв звук. Закрачи към Терез, само че нещо в позата ѝ го спря.

— Това ли... това ли искаш? — пророни накрая.

— Да — потвърди Терез.

— Значи можем... значи просто ще сложим кръст на тази история и...

Терез не отговори, вероятно не беше запозната с този израз, затова Тереса се намеси:

— Никакви кръстове няма да слагаме. Но нали чуваш какво ти казва тя? — Тя потупа джоба си и кимна към камерата. — Взех записа, между другото.

— Окей — процеди Макс Хансен. — Окей, окей.

Тереса видя в огледалото, че през хавлията на гърба му се процежда кръв. Навярно Макс Хансен трябваше да отиде в болница, ако искаха да бъде в състояние да им помогне с каквото и да било.

Тереса се изправи и усети, че краката ѝ далеч не са толкова стабилни, колкото предполагаша репликите ѝ. Но все пак махна на Терез да я последва и остави празната бутилка на масата до Макс Хансен. Беше длъжна да носи маската още мъничко.

И успя. Дълго щеше да помни онзи миг и как за първи път в живота си успя да каже точното нещо в напрегнат момент, вместо да се сети за него впоследствие. Докато двете с Терез вървяха към вратата, Тереса се обърна към бледия, потънал в студена пот мъж.

— Не ни звъни — нареди тя. — Ние ще ти се обадим.

7.

Тереса имаше чувство, че се намира в приказка. Бучащото през земните недра метро бе вълшебен влак, а седналата до нея Терез — същество от друг свят.

Може би беше начин да преодолее непонятната кървава драма, на която бе станала свидетел, но от последната ѝ реплика насам бе решила, че всичко това е приказна *история*, в която тя е получила роля.

Имало едно време две момичета в метрото. Те били тъй различни, колкото изобщи могат да бъдат две момичета.

— Терез — попита тя, след като отминаха няколко метростанции, — как стана така, че уби онези, при които си живяла?

— Първо чук. После разни инструменти.

— Искам да кажа защо. Защо го направи?

— Онова вътре. Исках го.

— И получи ли го?

— Да.

Едното момиче било прекрасно като елф, ала било безпощадна убийца. Другото момиче приличало на трол, но било страхливо като мише.

— Какво е чувството? — поинтересува се Тереса. — Да убиеш някого?

— Уморяват ти се ръцете.

— Но какво изпитваш? Хубаво ли ти е или лошо, или противно, или... какво е чувството?

Терез се приведе към нея и прошепна:

— Хубаво е, когато то излезе. Тогава страхът изчезва.

— Кое когато излезе?

— Малко пушек. Има хубав вкус. Сърцето става голямо.

— Имаш предвид, че ставаш по-смел?

— По-голям.

Тереса хвана ръката на Терез и я загледа все едно е скулптура и изучава техниката на ваятеля. Пръстите бяха дълги и изящни,

изглеждаха толкова крехки, че биха се счупили от най-малкия напън. Ала те бяха част от длан, която бе част от ръка, която бе част от тяло, което бе убило хора. Дланта бе красива.

— Терез — продума Тереса. — Обичам те.

— Какво означава това?

— Означава, че не искам да бъда без теб. Че искам постоянно да бъдем заедно.

— Обичам те.

— Какво каза?

— Обичам те, Тереса. Пусни ми ръката.

Без да забележи, Тереса беше стиснала силно ръката на Терез при последните й думи — думи, които никога досега не бе чула, предназначени за нея. Тереса пусна ръката, преви се одве и затвори очи.

Но въпреки различията, двете се нуждаели едно от друго, както денят се нуждае от нощта. Както водата се нуждае от онзи, който я пие, и както скитникът се нуждае от водата.

Тереса не знаеше как продължава приказката, нито как ще свърши. Но беше нейна и тя искаше да участва.

8.

Джери се прибра в Сведмюра по-щастлив от когато и да било. Всичко бе преминало според очакванията, макар Парис да не се бе оказала хищната любовница, на която се бе надявал. Общо взето лежаше неподвижно и се взираше в очите му по начин, който, колкото и да е парадоксално, беше изключително *интимен*. Накрая го ухапа по рамото и заплака.

Връхлетели я спомени, обясни му тя, докато по-късно лежахме и пушеха. Трябвало да си дадат време. Щяло да стане по-хубаво. Джери погали закръглените ѝ форми и я увери, че точно това искал. Повече време с нея. Цялото време на света.

Докато се качваше на асансьора, нейната кожа и меката ѝ плът сякаш още докосваха тялото му. Беше се събудил от търсецата ѝ ръка и полузаспал я бе любил още веднџ, тихо и без сълзи. Тя беше страхотна, той беше страхотен, всичко беше страхотно.

Беше проявил непредпазливост, знаеше го. Откакто бе пристигнал в дома на Парис, не беше помислял и за миг за Терез. Но такава беше положението сега — да става каквото ще. Беше влюбен за първи път в целия си живот и всичко друго можеше да върви по дяволите.

Но все пак го обхвана тревога, когато вкара ключа в ключалката и установи, че вратата не е заключена. Той влезе в антрето и се провикна:

— Терез? Терез? Тук ли си? Тереса?

На масичката в хола се търкаляха дисковете с „Убийствен пџзел“ и „Хотелът на ужасите“. Неговият собствен матрак лежеше на пода до леглото на Терез. Трохи от хляб и празен буркан от детска храна бяха оставени на кухненската маса. Никъде никаква бележка; той обикаляше като детектив из апартамента и се мъчеше да възстанови действията на момичетата, преди да изчезнат.

Той седна край кухненската маса, събра трохите в шепа и ги изяде. Нямахше какво друго да прави, освен да чака. Стоеше и гледаше през прозореца и всичко му се струваше като сън. Терез никога не бе

съществувала. Събитията от последните години не се бяха случвали. Как би могъл да живее с четиринайсетгодишно момиче, убило родителите му и несъществуващо в очите на обществото? Беше абсурдно.

Той издърпа ризата си през главата и огледа червения отпечатък от зъбите на Парис върху бледата си кожа. *Това* поне очевидно беше истина. Слава Богу. Той стана, изпи чаша вода и се замисли какво да прави, но така и не стигна до решение.

Десет минути по-късно на вратата се звънна и той беше сигурен, че е полицията или някое официално лице, което идва да сложи край на всичко — по един или друг начин. Но бяха момичетата.

— Къде бяхте, мамка му?

Терез се мушна в апартамента, без да даде отговор, а Тереса посочи невидимия часовник на китката си.

— Трябва да вървя. Влакът ми тръгва след половин час.

— Да, да. Но къде бяхте?

Тереса вече слизаше по стълбите и подвикна през рамо:

— Навън.

Той се прибра в апартамента и завари Терез да извлачва матрака му от стаята си. Той вдигна другия край и ѝ помогна да го отнесе, след което седна на леглото си.

— Хайде — подхвана той. — Разкажи ми. Какво правихте?

— Правихме песни. Тереса правеше текстове. Стана хубаво.

— Окей. А после сте гледали филми на ужасите и след това сте спали в една стая, понеже сте се уплашили...

Терез поклати глава.

— Не сме се плашили. Бяхме щастливи.

— Да, не се съмнявам. Но какво правихте тази сутрин?

— Срецнахме Макс Хансен.

— Агента? Онзи, дето писа? Защо, по дяволите?

— Ще запиша диск.

Терез стоеше пред него и Джери я хвана за ръката.

— Терез, по дяволите. Не може да вършиш такива неща. Не можеш да излизаш, където ти скимне, без да съм с теб. Не го ли разбираш?

Терез издърпа ръката си и я огледа, сякаш за да се увери, че не е пострадала от докосването. После отговори:

— Тереса беше с мен. Беше по-добре.

9.

Тереса не знаеше каква част от нея седи във влака към Йостерюд. Като че ли по-малко от половината. Най-важните части бяха останали на съхранение при Терез в Стокхолм и това, което запълваше седалката във влака, бе само един горе-долу работещ чувал с кръв и вътрешности.

Беше замайващо и доста неприятно чувство. Тя вече не си беше сама господарка. На косъмчетата по ръцете ѝ липсваше близостта на Терез, топлината на тялото ѝ, когато седеше до нея. Прецени копнежа си и го определи точно така: искаше да седи до Терез. Нямахше нужда да казват или правят нещо, можеха просто да седят в мълчание една до друга, стига само да бъдат заедно.

Никога не бе изпитвала нещо подобно. Беше чисто физическо усещане за *липса*; как отсъства нещо голямо и важно. Не беше сляпа. Добре разбираше, че нещо у Терез е сериозно сбъркано, може би направо си имаше някакво мозъчно отклонение. Не правеше нищо като нормалните хора, дори не ядеше нормална храна.

Но пък... „нормално“? Кое ли му е хубавото на „нормалното“?

Съучениците на Тереса бяха повече или по-малко нормални. Не ги харесваше. Не я интересуваха глупавите интрижки на другите момичета, намираше момчетата за нелепи със смешните им „суитшърти“ и бейзболни шапки, с пъпчивите им мутри. Никой *не се осмеляваше*. Разхождаха се страхливо и приказваха страхливо.

Представяше се си ги всички в дълбока яма, наредени като за снимка на класа, само че с вързани крака и ръце. Тя самата стоеше горе на ръба до голяма купчина пръст. После започваше да заравя ямата с лопата. Отнемаше много часове, но накрая работата беше свършена. Нищо не се виждаше, нищо не се чуваше, а светът не бе загубил абсолютно нищичко.

Десет минути преди пристигането на влака в Йостерюд Тереса започна да се усмихва. Усмихваше се широко, усмихваше се лекичко, усмихваше се средно. Упражняваше лицевите си мускули, докато си конструираше роля.

Репетицията приключи, тъкмо когато Йоран я посрещна на гарата. Беше се спряла на варианта за самотното момиче, най-сетне намерило добър приятел. Бяха гледали филми, бяха си говорили половината нощ и било *суперготино*. Усмивката и сиянието ѝ бяха изиграни майсторски и Йоран се зарадва, като видя променения характер на дъщеря си. Тереса сама забеляза колко достоверно изглежда — не беше трудно, тъй като на едно друго, по-просто ниво това си беше чистата истина.

Веднага щом се прибра, си отвори мейла и откри съобщение от Терез: „здравей скоро се върни напиши още думи за песните.“ Бяха прикачени четири безименни МРЗ-файла. Тереса ги отвори и установи, че са четирите мелодии, които най-много бе харесала.

Нави ръкави. След като работи няколко часа, два-три пъти изгледа клипа на Терез в „Айдъл“ след което продължи да пише. Когато стана време да си ляга, се сети за диска от камерата на Макс Хансен. Извади го от чантата си и дълго време го въртя из ръцете си. След това го сложи в една кутийка без обложка и го прибра при другите дискове.

Новата ѝ роля се оказа полезна и в училище. Не отговаряше съвсем равнодушно, ако някой ѝ кажеше нещо, и като цяло се показваше не чак толкова недостъпна. Не че някого го беше кой знае колко грижа, но поне мъничко от напрежението изчезна.

Е, да, Йоханес забеляза промяната у нея и на въпроса му Тереса излезе със същата история като пред Йоран с някои допълнения. Приятелка в Стокхолм, супер готина и тъй нататък. Изпусна се, че правели музика заедно. Йоханес се радваше за нея.

Но самата училищна работа вече не вървеше добре. Мислите ѝ не бяха в нея. По обществознание прекара цял един урок за разликата между демократи и републиканци в полусън и буквално не схвана *и една дума*, освен че някой си Джими Картър произвеждал фъстъци. Май бил президент на САЩ. Това беше цялото познание, придобито за четирийсетминутен урок: че Джими Картър произвеждал фъстъци.

Беше ѝ хрумнало следното изречение: *Отлети там, където от крила няма нужда*. Беше вълнуващо изречение, хубаво изречение. Но тромаво. С какво да го римува? И какво означаваше? Че трябва да

отидеш на място, където вече не се налага да бягаш. Да, нещо в този стил.

Отлети, където криле не са нужни. По-добре. Би могло да се римува с послушни. Никой не ни иска послушни. Не, звучи грозно. Където няма послушни. По-добре. Анафора и тъй нататък.

Беше драскала отделни думи и изречения на страницата, на която най-горе бе записала: *Демократи/Републиканци*. В една пауза за размисъл информацията за Джими Картър и фъстъците му бе стигнала до мозъка ѝ, но не си я беше отбелязала. След това се заигра с думата *пръстени*. На водата, на пръстите, да седиш в кръг. И така нататък. След това урокът свърши.

В събота отново хвана влака за Стокхолм. Джери се беше обадил на Мария и така бе дал още по-голяма достоверност на ролята на Тереса. Разказа колко *готини са заедно момичетата* и потвърди колко добре дошла е Тереса у тях, а той щял да ходи при приятелката си и да ги остави двете на спокойствие.

Те работиха по песните и гледаха „Зората на мъртвите“. Вечерта се обадиха на Макс Хансен и се уговориха да се срещнат на другия ден в хотела, в ресторанта.

След това Тереса искаше да направи нещо, но ѝ беше трудно да помоли за него. Макар да беше нещо съвсем обикновено между приятелки, ѝ беше неудобно. Може би защото те не бяха просто приятелки. Тя въртеше телефона из ръцете си и не събираше смелост да попита. Терез сякаш долови притеснението ѝ и попита направо:

— Какво искаш да правиш?

— Иска ми се да те снимам.

— Как?

— С това.

Тереса вдигна телефона си, насочи го към Терез и направи снимка, която след това ѝ показа на дисплея. Терез погали повърхността на телефона и попита как става. Тереса не можеше да обясни точно, но посветиха известно време да се снимат една друга и да разглеждат снимките. Тереса после скришом изтри тези, които Терез ѝ бе направила, понеже смяташе, че е ужасно грозна.

10.

Раните на гърба на Макс Хансен бяха защити и поздравели, но белезите върху самочувствието му ставаха все по-дълбоки. След случката в хотелската стая бе загубил земята под краката си. Прекара четири дни, затворен в апартамента си — пиеше, гледаше старите си записи и безуспешно се мъчеше да онанира.

Избра специално записите с най-покорните и услужливи момичета, които бяха коленичили или легнали по гръб при най-малкия намек. Това не му помогна. В безстрастните движения на ръцете им, в пасивното примирение на телата им той сякаш долавяше заплаха, която убиваше възбудата му още в зародиш.

Тура Ларшон му бе отнела единствената истинска радост. Пиян почти до безсъзнание, седеше и прелистваше снимки на голи млади тела и не чувстваше нищо, освен страх и лека мазохистична наслада от собствения си страх.

На петия ден се събуди с такъв махмурлук, че сякаш беше жив погребан. Вместо да разчита на принципа „клин клин избива“, взе два ипрена и дълъг душ. След като се избърса и си облече чисти дрехи, състоянието му се подобри само дотолкова, че вместо отвратително се чувстваше ужасно.

Едно беше сигурно — Тура Ларшон бе най-голямата му възможност от много време насам и той не можеше да си позволи да я пропилее. Но тя щеше да си плати за това, което му стори, при това буквално — с пари.

До следобеда, когато все пак изпи две чаши уиски, за да възстанови химичния баланс в организма, новата му стратегия беше избистрена.

Музикалният бранш му беше съсипал здравето, време беше да го напусне. Тура Ларшон щеше да се окаже последният му голям проект и той щеше да вложи всичко, което имаше, в нейния успех. Тя изглежда нямаше представа от нищо и той възнамеряваше да оформи стандартния си договор по такъв начин, че да му даде максимално голям дял.

След това онези от бранша да приказват каквото си искат, да препискават пътеката в коридора му, да призовават към всеобщ бойкот и каквото още им хрумне. Той щеше да си събере парите и да остави всичко това зад гърба си, да се премести на някое местенце с по-хубав климат, да гълта коктейли с чадърчета и виагра и да си живее живота.

В събота Тереса му се обади и той се показа благ като агънце. Помоли я да приеме извиненията му, от негова страна всичко било простено и забравено и трябвало да гледат напред. Тура щяла да му бъде приоритет и светът щял да падне в краката ѝ.

Цял следобед въртя телефони. Да, уреждането на студио и продуцент не представляваше проблем, но, както и подозираше, доброто му име не се оказа достатъчно да убеди някоя звукозаписна компания да финансира демо запис. Все пак успя да сключи сделка с Рони Бернхардсон от „Зап Рекърдс“ дъщерна компания на ЕМІ. Двамата се познаваха отдавна и Макс Хансен го беше снабдил с няколко изпълнителя, които, ако не друго, поне бяха възвърнали инвестицията.

Рони каза, че „Зап“ могат да се бръкнат за студиото, но за останалото Макс трябва да плати от собствения си джоб. Рони беше гледал „Айдъл“ и макар да не беше чак толкова ентузиазизиран колкото Макс, бе съгласен — момичето разполагаше с потенциал. Струваше си рискът.

Докато се приготвяше за срещата, Макс Хансен внимаваше да не пропусне един детайл, който миналата седмица забрави. Взе със себе си Робан.

Робан представляваше метално слънце с усмихнато лице — голямо беше колкото монета от пет крони и имаше седем изтъпени лъча. Макс го беше спечелил в Тиволи в Копенхаген, когато като осемгодишен бе отишъл със семейството си на гости на бабите и дядовците.

Вече не помнеше защо бе кръстил слънцето Роберт, по-късно съкратено на Робан, но цял живот го бе носил като амулет за късмет. Последното, което Макс Хансен направи преди да излезе, бе да целуне Робан по носа и да го прибере в джоба на самото си.

Wish me luck, buddy.^[5]

Той пристигна в ресторанта четвърт час преди уреченото време, поръча сашими и препречете договора, който бе изготвил предната вечер. Той му даваше право на половината от всички приходи на Тура от бъдещи албуми и участия. Надеждата му бе момичето — или момичетата — дотолкова да нямат представа от тия работи, че фифти-фифти да им прозвучи разумно.

Разбира се, щеше да се нуждае от подпис на настойника, но намерението му беше първо да задвижи проекта, за да може настойникът да се почувства принуден да приеме условията, ако иска нещата да се развият. Това си имаше своите рискове — ненапразно бе взел Робан със себе си.

Макс беше успял да изяде сашимито и да започне да се тревожи дали срещата изобщо ще се състои, когато онова изчадие изникна на вратата на ресторанта. Тереса, май така се казваше. Макс Хансен стана да я посрещне.

След това се появи и Тура и Макс инстинктивно стисна Робан. От гледката на прекрасното създание го обляха вълни на ужас. Не беше очаквал да реагира така, но през тази черна седмица бе преживявал случилото се в хотела отново и отново и то се бе загнездило в него. Взе да трепери и пъкна лявата си ръка в джоба на самото и стисна стърчащите лъчи на Робан. Тревогата на сърцето се вля в ръката и се съсредоточи около болката в пръстите. Една привидно овладяна и спокойна поза: лявата ръка в джоба, дясната, подадена за здрависване, здрасти, здрасти, заповядайте. Седнаха около масата.

Тереса водеше разговора и Макс се поуспокои и поотпусна хватката си около Робан. Той приведе плана си в действие. Щели да запишат демо с две песни. Кавър на някоя мелодия, с която Тура се справя добре, и някоя съвсем нова песен. Той познавал немалко добри композитори и щял да се погрижи да намери нещо подходящо. В този миг го прекъснаха:

— Ние си имаме песни — заяви изчадиято.

— Не се съмнявам — ухили се Макс. — Но за това има време, не се безпокойте. Сега трябва да подходим много професионално.

Изчадиято извади евтин МРЗ-плеър, сложи го на масата и му нареди да слуша. Не й липсваше нахалство. Той измъкна лявата си ръка от джоба и посегна така, че зачервените вдлъбнатини в дланта му

да не се виждат, въздъхна многозначително и сложи слушалките в ушите си.

Знаеше какво да очаква да чуе. Едно време младите таланти му пращаха касетки, после дискове, а в последните години — МР-тройки. Записите се делиха на две категории: слаби некадърни варианти на модната в момента музика или жални балади на китара. Основно.

Тереса натисна „play“ и за три секунди Макс Хансен разбра, че беше направено с домашна музикална програма и без кой знае какъв финес. Китара, бас, барабани и синтезатор, като цяло доста нескопосано. Терез запя и песента му се стори позната, но не се сещаше откъде.

*Казват, че не можеш още.
Казват, че си твърде малка.
Казват, че ти трябва да ги слушаш —
все заповеди, правила.
Но който е с крила, лети...*

Беше хубава песен. Даже *много* хубава песен. Записът беше лош и текстът неразбираем, но мелодията докосваше сърцето, а Тура, естествено, пееше перфектно. Още на първия припев Макс Хансен прецени, че ще може да си спести разноските за композитора. Песента идеално демонстрираше вокалния регистър и потенциала на Тура.

Беше длъжен обаче да не сваля маската. Преди песента да е свършила, махна слушалките и сви рамене.

— Да кажем, че става. Може и да се получи горе-долу, ако се запише както трябва. Ако приемем, че ще работим с нея. — Макс Хансен извади договора и го постави пред Тура заедно с химикалка. — Тогаваше ми трябва едно парафче. — Той прелисти до последната страница и посочи най-долу. — Тук.

Тура погледна реда, погледна химикалката. После попита:

— Как се прави парафче?

Обърна се към Тереса.

— Ти знаеш ли?

Макс се насили да се усмихне, а лявата ръка пак се пъкна в джоба на самото и палеца му погали лицето на Робан.

— Подпис имам предвид. Твоят подпис. Ако ще работя с тебе, ако искаш да запишеш диск.

Тереса бутна договора към него:

— Не можем да го направим.

Робан пак се пъкна в шепата му и се притисна в кожата с такава сила, че едва не я проби. Макс затвори очи, съсредоточи се върху болката и успя да запази спокойствие.

— Миличка — обърна се към Тура. — Това е твоят *шанс*. Вярвай ми, ще те превърна в звезда, ще печелиш пари, ще имаш фенове и какво ли не. Но първо трябва да подпишеш този договор, иначе нищо няма да излезе.

— Не искам пари — заяви Тура. — Искам да запиша диск.

— И ще го получ... — Макс Хансен се спря насред думата. — Как така не искаш пари?

— Говори сериозно — намеси се Тереса.

След кратък спор се разбра, че Тура иска сделка, според която Макс Хансен ще ѝ дава парите на ръка. Няма нужда от договори или регистрации, или продажби на авторски права. Макс Хансен щеше да действа като неин настойник, но без писмено доказателство за това.

Беше рисковано. Макс Хансен дори не би си го помислил, ако не беше планът му: *Вземи парите и бягай*. Можеше да изкара яки пачки от тая работа, преди да бъде установено, че той няма право на това. Обикновено всички приемаха за даденост, че документите са наред.

— Окей — кимна той, — ще действваме така.

Каза го, все едно е напълно нормално между артиста и агента да няма договор.

И така, Макс Хансен си прибра документа, въздържа се да не си потърка ожулената длан и скицира набързо как ще протече бъдещата им работа. Най-голямата спънка беше, че Тура отказваше да прави каквото и да било, ако Тереса не я придружава, тоест щеше да му се наложи да ангажира студио през уикенда. Надяваше се дразнещата симбиоза между момичетата с времето да приключи; Тура беше твърде талантива, за да влачи на каишка този трол. Но засега той трябваше да се примири.

Всякава комуникация щеше да става по мейл; той нямаше нищо против. И без това предпочиташе да си спести главоболията да се обяснява пред някой родител или брат какви ги върши.

След като се разделиха, Макс Хансен дълго седя, втренчен в празното пространство. След това извади Робан, притисна го към устните си и прошепна:

— Добра работа, приятелче.

Един сервитьор дойде да попита ще има ли още нещо и Макс поръча малка бутилка шампанско. Тоест пенливо вино. Същата работа на половин цена. Това му беше по вкуса.

11.

На следващия уикенд записаха демото в едно студио на Йотгатан. През седмицата Терез, Тереса и Макс Хансен размениха безброй мейли. Подготвиха първоначален запис на песента „Лети“, а за кавъра се спряха на „Thank You for the Music“ на АББА.

Тереса се чувстваше малка и изоставена в звукоизолираното подземно помещение. Не знаеше какво е обяснил Макс Хансен на техниците и продуцента, но очевидно всички я гледаха като нахален придатък, който някак трябва да се изтърпи.

Това отчасти се дължеше на Терез. Дори когато трябваше да влезе в кабинката за проба, искаше компания и отказа да пее иначе. Наредиха на Тереса да не издава нито звук. Да не шуми, да не шава, да не диша. Изобщо да не съществува.

Терез беше запозната с техниката със слушалки и микрофон от домашните си записи и доколкото можеше да прецени Тереса, се справи перфектно още от първия опит. Заповедта да не диша шумно се оказа съвсем ненужна, тъй като и без друго през по-голямата част от времето Тереса бе затаила дъх.

Гласът на продуцента прогърмя от високоговорителя — наставляваше Терез да набляга повече на еди-коя си фраза, да е по-сдържана в първия куплет и тем подобни. Терез се подчини и след още два опита продуцентът остана доволен.

За около час завършиха суровия микс. Това със „суровия микс“ Тереса не можеше да го схване. Вече си звучеше както по радиото; дори при първите думи ръцете ѝ настръхнаха и тя си помисли: *Това е моята песен. Аз я написах.*

Чули резултата, изглежда и хората от студиото осъзнаха същото и започнаха да я гледат малко по-благосклонно. Едно двайсетинагодишно момче даже се обърна към нея:

— Хубав текст, между другото.

Тереса сведе очи и поруменя. Знаеше как да се справя с гаднярите, но с любезността и похвалите беше далеч по-трудно.

Песента продължи и макар да звучеше много повече като истинско парче отколкото преди, на Тереса ѝ се стори, че нещо липсва; нещо от простицката версия, записана в Сведмюра, липсваше. Животът ѝ да зависеше, не можеше да определи какво точно, а и не смееше да каже нищо, понеже знаеше как ще се отнесат. Пък и вероятно те си знаеха какво да правят.

След това се заеха с „Thank You for the Music“ и когато Терез изпя последния стих: „For giving it to me...“ всички в студиото останаха със зяпнали усти. После продуцентът бързо изключи микрофона, за да не се чуят при Терез и Тереса спонтанните аплодисменти.

Макс Хансен беше доволен; успехът им бил „в кърпа вързан“. Тереса попита дали могат да им запишат диск със суровия микс, той отвърна, че е невъзможно, тъй като не можел да рискува да се разпространи, преди да е дошъл моментът. Най-добре било те да изтрият и домашната версия, за да не се стигне до нежелано изтичане. Тереса кимна:

— Добре — без дори и да си помисля да се подчини.

Макс Хансен подаде на Терез банкнота от петстотин крони. Щял да се свърже с тях — веднага щом нещата се задвижат.

След все пак тихата и спокойна обстановка в студиото се оказа истински шок да излязат на Йотгатан, претъпкана с пешеходци, тръгнали на неделна разходка или покупки. Тереса вдишваше дълбоко студения въздух и се мъчеше да си прочисти мозъка. Изведнъж усети как една ръка я стисва за рамото, мерна с периферното зрение някакво движение и се завъртя точно навреме, за да подхване олюляващата се Терез.

Хората им хвърляха погледи — стояха в някаква болезнена на вид прегръдка, лицето на Терез притиснато в гърдите на Тереса.

Тереса прошепна:

— Какво става? Какво ти е?

Тялото на Терез се разтрепери, когато тя издиша продължително; дъхът ѝ проникна през пуловера на Тереса и по кожата ѝ се разля топлина. Тя стисна по-здраво Терез и двете останаха така доста дълго.

Накрая Терез се съвзе дотолкова да понадигне глава от пуловера на Тереса и да прошепне:

— Те ще ме изядат.

— Кои? Онези от студиото ли?

— Те взимат. И изяждат.

Тереса хвана ръката на Терез, за да я подкрепи, и видя, че в нея са здраво стиснати парите от Макс Хансен. Когато Терез го докосна, юмрукът се разтвори и смачканата банкнота падна на земята. Тереса я погледна — търкаляща се в мръсотията и мокротията — и в стомаха ѝ пламна безумна ярост. Разбра.

Те взимат. И изяждат.

В един мейл Макс Хансен беше намекнал, че би предпочел видеозаписът от камерата му да бъде унищожен. Тереса го бе уверила, че го е изхвърлила. Тя обаче го пазеше, а и добре помнеше какво съдържа. Как той се бе опитал да се възползва от Терез, да ѝ вземе нещо, да я изяде, да я погълне и на всичкото отгоре да го документира, за да го преживява отново и отново.

А в действителност в студиото се бе случило същото, само че по далеч по-общоприет начин. Терез притежаваше нещо, което те искаха. Затова и щяха да го изстискат от нея, да го пакетират и после да го продадат на най-висока цена, а Терез щеше да получи единствено хартийката, която сега се търкаляше в калта.

Те взимат. И изяждат.

Тереса не го бе осъзнала. Беше я подвело естественото държане на онези от студиото и лекотата, с която Терез се справяше с всяка песен. Не го бе схванала. Че си има цена. От поведението на Терез на обществени места ѝ беше станало ясно, че ѝ е ужасно трудно сред възрастни хора. А сега бе прекарала цял ден с такива. В тиха тясна стаичка.

Тереса понечи да я прегърне отново, но Терез направи немощен опит да се освободи. Тереса я пусна и потърси погледа ѝ. Очите на Терез бяха бледи, прозрачно сини, не много различни от тези на зомбитата в „Зората на мъртвите“. Сякаш някой беше забил игли в тях и бе изсмукал цвета.

Те взимат. И изяждат.

Тереса се наведе и вдигна петстотинте крони от земята. Игнорира слабата съпротива на Терез и я поведе към

„Медборярплатсен“.

— Хайде — каза тя. — Ще хванем такси.

Тереса никога досега не беше спирала такси, но шофьорът изглежда прие махването ѝ като съвсем естествено и спря пред тях, за да седнат на задната седалка. Тереса съобщи адреса и за всеки случай му показа смачканата банкнота.

Терез се сви в самия ъгъл, обгърна се с ръце и затвори очи. Изглеждаше толкова малка и жалка, че ново чувство обхвана Тереса — нежност. Искаше Терез да отпусне глава на скута ѝ, а тя да гали косата ѝ и да шепне: *Всичко е наред, няма страшно, аз съм тук.*

Вместо това остана с ръце, стиснати между бедрата, и загледана в Терез, която изглежда бе задрямала. В нея се промъкна тихо, но огромно щастие. И започна да расте. И да расте. Докато подминаваха „Глобен“^[6], имаше чувство, че ще се пръсне от радост. Никога преди не бе виждала „Глобен“. Никога преди не бе хващала такси. Никога преди не бе седяла до спящ любим. Бе живяла в сенките.

Поради липса на друга възможност за контакт с Терез, тя извади МРЗ-плеъра, засили звука и си пусна „Лети“, *тяхната* версия. Не беше просто по-хубава от студийната. Беше *безкрайно* по-хубава.

Терез се беше повъзстановила, докато стигнат Сведмюра, и успя да се качи до апартамента без помощ. Спря се пред пътната врата, обърна се към Тереса и изрече със слаб глас:

— Не искам да записвам диск.

После отвори вратата.

Джери си беше вкъщи. Попита какво са правили, но Терез само поклати глава и се прибра в стаята си; стовари се на леглото и пак заспа.

Тереса понечи да си отиде, но Джери препречи пътя ѝ. Той скръсти ръце на гърдите си и каза със заплашително спокойствие:

— Искам да знам какви ги вършите.

— Нищо.

— Тереса. Ако искаш пак да дойдеш тук, трябва да знам с какво сте се захванали. Каквото и да е. Само не ме лъжи.

— Влакът ми скоро тръгва.

— Видях, че дойдохте с такси. Значи можеш пак да хванеш. Иначе вече няма да си добре дошла тук.

— Не ти решаваш.

— Напротив. Точно аз решавам.

Тереса трябваше да вдигне глава, за да вижда лицето на Джери. Не беше толкова решително и сурово както предполагаше тонът му. По-скоро притеснено. Тя попита:

— Защо ти е да знаеш?

— Ти как мислиш? Защото ме е грижа за Терез, естествено.

— Мен също.

— Вярвам ти. Но искам да знам какво правите.

Тереса не можа да измисли история, това никога не ѝ е било сила. Затова му разказа. Пропусна частта с Макс Хансен в хотелската стая и обясни накратко за тяхната песен и за записа в студиото. И колко се бе изтощила Терез.

Когато приключи, погледна Джери в очите. В тях не бе изписано нито осъждане, нито одобрение. Но Тереса се видя принудена да отклони погледа си. Тогава Джери кимна кратко и въздъхна:

— Окей. Сега поне знам. Да ти повикам ли такси?

— Да... благодаря.

Докато Джери се обаждаше, Тереса отиде в спалнята, постоя малко с глава, облегната на рамката на вратата и погледа спящата Терез. В стомаха ѝ, където допреди малко бе бълбукало щастие, сега се виеше студена и слузеста тревога.

Никога повече да не те видя.

Това решение можеше да го вземе Джери, съвсем лесно и естествено като дишане. Можеше да заключи вратата, да изключи телефона или да се премести с Терез някъде, без тя да може да се противопостави. Те не си бяха сами господарки.

— Май трябва да тръгваш — чу Джери зад гърба си.

Тереса се отлепи от рамката на вратата, както бръшлян се отлепя от стена. Тя тръгна към пътната врата със сведена глава и искаше да попита: „Може ли да дойда другата седмица?“ но гордостта не ѝ го позволи. Вместо това изправи гръб, погледна Джери и каза:

— Ще дойда другата седмица.

Джери поклати глава и се захили:

— Естествено. Какво иначе ще правиш? Нали така?

Тереса не разбра какво точно се съдържаше в думите му. Имаше нещо особено в тях. Но поне схвана, че ѝ е разрешено да дойде пак. Тъй като бе готова да заплаче от облекчение, тя бързо се обърна, отвори вратата и се затича надолу по стълбите.

Щом се прибра вкъщи, тя се заключи в стаята си, извади DVD-то на Макс Хансен и го изгледа. Беше очаквала и до известна степен се бе страхувала да не би вида на голото тяло на Терез да ѝ причини нещо. Отчасти затова не беше пускала записа, след като го прегледа набързо с камерата.

Но нищо не стана. Намери Терез за красива както със, така и без дрехи и толкоз. Когато разголените части на Макс Хансен влязоха в кадър, Тереса се зачуди дали пък не е асексуална. Цялата тая работа със секса ѝ се струваше ненужна и грозна. Макс Хансен, коленичил, Терез, отстъпваща, и как той се вкопчи в нея, притисна лицето си в слабините ѝ. Толкова безстойностно!

За сметка на това тя изгледа последвалия развой с напрегнат интерес. Как Терез надигна чашата и счупи столчето. Как после взе да забива стъклената отломка в гърба на Макс Хансен със същото безразличие, с което дърводелецът би забивал пирон. Това беше чисто и просто нещо, което трябва да се свърши, и тя го направи, без дори да разсипе чашата. Когато Макс Хансен осъзна какво става и запищя, тя не му хвърли и един поглед, докато отиваше да отвори вратата.

Ти си много болна, Терез. Ти си вълк над всички вълци.

Тя гледа тази част отново и отново.

В началото на декември Тереса влезе в класната стая и завари пет съученички, събрани около чина ѝ. В средата седеше Йени и показваше нещо на мобилния си телефон. Не. Тереса провери джобовете си. Беше забравила телефона си, като излезе в междучасие. Йени държеше нейния телефон.

Момичетата забелязаха Тереса и Йени вдигна телефона. На дисплея се виждаше една от снимките на Терез.

— Коя е тази, Тереса? Гаджето ти ли?

Йени обърна телефона към себе си и продължи да разглежда снимките. Каролине отбеляза:

— Ама тя е *суперяка*. Как си си хванала толкова яко гадже?

Тереса не отговори и не направи опит да си вземе телефона — знаеше какво би станало. Йени щеше да се отскочи встрани, да го подхвърли на някоя друга и Тереса само щеше да се почувства още по-зле. Не й пукаше какво приказват, но й беше неприятно да обсъждат Терез. Никак не й беше приятно.

— Ега ти! — възкликна изведнъж Йохана и посочи телефона на Тереса. — Ама това е онази! Онази от „Айдъл“. Да не би да я познаваш?

Тереса кимна и Йени, усетила, че ситуацията се изплъзва от ръцете ѝ, заяви:

— Глупости, откъде ще я познава. Пък и тя беше супер некадърна. Най-скапаната, която съм гледала някога.

Тереса отиде до нея и застана от другата страна на чина. После си прочисти гърлото и заплю Йени в лицето. Йени изписка от погнуса и си избърса очите. После направи нещо, което Тереса не бе очаквала от нея. Очите на Йени се присвиха и тя изсъска:

— Шибано гадно лайно, какви ги вършиш, мамка ти — след което прескочи чина и одра лицето на Тереса с дългите си нокти.

Тереса не я заболя кой знае колко и запази самообладание. Спомни си за Терез със стъклото. Спокойствието. На първо място спокойствие. Спокойствие и безпощадност. Йени отново нападна с разперени ръце и Тереса понаклони тяло назад, за да събере сили, сви юмрук и го заби с всички сили право в лицето на Йени.

Толкова лесно. Йени политна назад и от счупения ѝ нос рукна кръв. Другите момичета стояха като вкаменени и Тереса взе телефона си и го прибра в джоба. Толкова лесно. Всъщност всичко е толкова лесно.

След като откараха Йени в болницата, Тереса прекара дълго време при директора и училищния инспектор. Разговорът в много отношения наподобяваше урока за републиканците и демократите, с тази разлика, че за съжаление Тереса не можеше да си драска в тетрадката. Вече беше започнала да превръща случката с Йени в текст

на песен с работното заглавие „Пихтия“. Ставаше дума за неща, които като цяло са с твърда консистенция и които човек, ако иска да живее, трябва да направи на пихтия.

Освен това се бе захласнала по прозрението си за леснотата. Да, човек обикновено знае какво да прави в дадена ситуация, но на пътя му застават съмнението, малодушието и неуместното уважение. Беше напълно естествено да свие юмрук и да се приведе назад, после да премести тежестта напред и да замахне. Проблемът беше как да пригодиш въпросната леснота към ситуации, в които насилието не е замесено, които не могат да се решат чрез насилие.

Слушай сърцето си.

Е, да, това беше доста банално хрумване. Но може би точно най-баналните идеи са най-добрите, ако решиш наистина да *живееш* според тях.

Около това се въртяха мислите на Тереса, докато директорът и инспекторът я засипваха с въпроси, а Тереса отговаряше едносрично с тон, който се надяваше да звучи неподправено: „Не зная“, „Не зная“, „Не“, „Да“. Този път ролята ѝ беше: *момиче, потресено от собствената си постъпка.*

За щастие, бузите ѝ бяха изподрани — необходимият реквизит за доизграждане на ролята. Беше побесняла, не бе осъзнавала какво върши. Накрая я пуснаха да се върне в час.

Когато се прибра в класната стая, се възцари тишина, докато тя вървеше към чина си. Хвърли един поглед към Мике и по устните му пробяга лека усмивка. Тя извади тетрадката си и надраска готовия дотук текст на „Пихтия“. Вече знаеше на коя мелодия ще пасне идеално.

12.

Както околосветското пътуване започва с една-единствена крачка, така и много от най-значимите неща започват просто като шега. На някого му е скучно и пробва някаква идея, за да убие времето. Така са се появили играта „Пакман“, найлоновите чорапи, теорията за гравитацията, както и идеята за „Властелинът на пръстените“. В един протяжен ден професорът по език и литература седи в кабинета си. На случаен лист надрасква: „В една дупка в земята живееше хобит.“ Той не знае какво е хобит, няма и представа каква е дупката. Но пък изречението е симпатично, какво ли ще подхожда след него?

През уикенда след случката с Йени Терез и Тереса прекарваха заедно съботната вечер и се чудеха какво да правят. Не им се гледаха филми, а толкова време бяха отделили на песните, че се бяха изтозили напълно. Тереса беше научила Терез да играе морски шах, но след няколко пробни игри силите се оказаха толкова изравнени, че партиите се превърнаха във въпрос кой има търпение да издържи по-дълго — винаги беше Терез.

На Терез явно ѝ липсваше способността да изпитва скука и както седяха една срещу друга край масата в хола с морския шах помежду им, Тереса изпита отчаяна нужда да измисли нещо, каквото и да е, нещо ново.

И тогава ѝ хрумна.

— Слушай — предложи тя, — искаш ли да направим видеоклип?

Макс Хансен не се беше обаждал от няколко дни и сякаш музикалната кариера на Терез бе приключила още преди да е започнала. Така че спокойно можеха сами да скалпят нещо, нямаше никакво значение.

Намериха един тъмносин чаршаф и го окачиха на стената в спалнята на Терез; монтираха няколко крушки за осветление. Тереса изрови от едно кухненско чекмедже коледни лампички и ги провеси от тавана, за да може очите на Терез да блестят, когато поглежда натам.

Тереса закрепил с тиксо мобилния си телефон на гърба на един стол и нагласил височината с няколко кутии от DVD-та под краката на стола, та лицето на Терез да изпълва екрана. След това Тереса започнала записа и пушла песента на компютъра.

Терез отказваше да схване концепцията с плейбека и направо изпя цялата песен. Може би синхронът така се получи по-добре, а и не беше проблем да се изтрие звукът от клипа и да се замени със стария запис. Гласът на Терез на живо се смесваше перфектно със записания.

*Отлети, където няма послушни,
и крилете не са вече нужни
отлети си от тясната стая,
отлети, при мен отлети.*

Тереса не свикваше, всеки път бе като омагьосана. След края на песента ѝ отне много време да се наведе да спре камерата.

В училище доста се бяха занимавали с iMovie и Тереса беше достатъчно запозната с основите, за да направи монтаж и да прибави звук. Смяташе да замести току-що изпятото от Терез със стария запис, но се поколеба. Вместо да го изтрие съвсем, просто намали звука.

Новият запис звучеше по-различно, но си пасваше добре със стария. Качеството на звука от микрофона на мобилния беше по-лошо, обаче глухият, металически звук на фона някак правеше песента по-завършена и по-вълнуваща. Тереса не беше музикална, но как му викаха?

— Терез? — попита тя. — Това, дето го изпя сега. Не пъ по същия начин. Ти пъ втори глас, нали?

— Не знам. Какво е втори глас?

— Мисля, че това, дето ти го изпя сега.

— Трябва да е така. Понякога.

Тереса експериментира да намалява и усилюва гласа на Терез на мобилния, махна го от първия куплет и плавно го усили в припева, докато Терез каза, че така трябва. Пушнаха готовия резултат на цял екран и всичко си пасна по труден за дефиниране начин. Просто се беше получило.

Спокойното безизразно лице на Терез, на което се движеше единствено устата, пееше драматичния текст към необичайната мелодия, от време на време подсилвана от електронно звучащия глас, който сякаш идваше от друг свят. Идеално.

Тереса се отпусна назад на стола, скръсти ръце и се загледа в замръзналия образ на Терез на екрана.

— Ще го качим ли? — попита. — В „Майспейс“ или нещо такова. Някъде, където хората да го гледат.

— Да. Те ще гледат.

Тереса се зае да се регистрира в „Майспейс“ със стария си ник Юсефин. Тъкмо щеше да качи видеото и се натъкна на проблем, който не ѝ беше хрумвал — да напише кой пее и кой стои зад песента. Терез вече беше известна под името Тура Ларшон; ами тя самата? Дали искаше да се подложи на евентуалното презрение, което винаги съществува като риск, когато човек се *излага на показ*?

Курсорът мигаше и я приканваше да попълни полета за артист и автор. Тереса си играеше с думите. Тура Ларшон, Тереса, Терез, Тура, Тереса, Ларшон...

Те... сла.

— Тесла — продума.

— Какво е това?

— Ние. Заедно ще се наричаме Тесла. Харесва ли ти?

— Да.

Тереса попълни новоизмисленото име заедно със заглавието „Лети“ и изпрати клипа в бездънния склад на „Майспейс“. След това излезе от акаунта си, стана от компютъра и сви рамене.

— Ще проверяваме — обясни тя — дали някой е гледал. Във всеки случай, направено е. Но сигурно нищо няма да излезе.

В една дупка в земята живееше хобит.

13.

Два дни по-късно вече двайсет души бяха гледали видеото. Четири дни по-късно бяха триста. Следващия уикенд Тереса замина за Стокхолм и двете видяха, че клипчето е стигнало две хиляди гледания. Коментарите като цяло бяха много положителни, а някои ентузиастични бяха изпратили линк на всичките си познати. И май всички бяха млади момичета.

Няколко часа преди Тереса да замине за вкъщи в неделя, провериха пак. Броят гледания бе достигнал четири хиляди и видеото беше удостоено с място в банера „най-гледани“ което вероятно щеше да доведе *още* зрители.

Тереса тъкмо щеше да тръгва към гарата, когато се обади Макс Хансен, бесен. Някой му казал за видеото и как, по дяволите, им е дошло на ума да направят такава дивотия? Били съсипали всичко. Цялата свършена от него работа, всички вложени пари, за да бъде издадена *правилната* версия, а те хвърлиха всичките му усилия на вятъра с това шибано, скапано записче, което, на всичкото отгоре, всеки би могъл да си изтегли безплатно.

Макс Хансен беше толкова разлютен, че гласът му трепереше и не можеше да се разбере крещи ли или плаче.

— Ами, ти не правиш нищо — отвърна Тереса.

Оказа се, че крещи. Макс Хансен изрева с ярост, заради която трудно се долавяше какво говори, и Тереса поотдалечи слушалката от ухото си.

— Нищо не знаете! Мислите си, че е достатъчно да изпееш песен и другата седмица си по телевизията и по радиото, толкова сте тъпи, че ми иде да се самоубия! Сега отивайте в сайта и махнете шибаното видео веднага, иначе не знам какво ще...

— Дочуване — прекъсна го Тереса и затвори.

Позвъни се отново и тя изскубна кабела на телефона.

Дойде коледната ваканция, а „Лети“ все така набираше невероятна скорост. Колкото повече хора го гледаха, на толкова повече го препоръчваха и когато посъветваните го гледаха, обаждаха се на други и така натаък. Скоро видеото се появи и в „ЮТюб“ и привлече нови зрители.

Отначало Тереса се мъчеше да следи всички коментари, опиваше се от комплиментите и се радваше на всички млади момичета, намерили утеха в песента и наричащи текста „хипер добър“; тя игнорираше сексуалните намеци и обидните изказвания на момчета и момичета, които се чувстваха някак застрашени от вида на Терез.

Но после ѝ дойде в повече.

Един ден, докато четеше поредния коментар в стил *това не беше ли онова момиче от „Айдъл“ и защо изглежда толкова странно, и коя е тя, и за какво всъщност се говори в песента*, изведнъж почувства нужда да спре. Нямахте сили да прочете и дума повече.

Голям дял от живота и мислите ѝ бе започнал да се върти около този написан от нея текст, от това малко клипче, което бяха сглобили за броени минути; трябваше да го признае — тя страдаше.

Най-после бе направила нещо, с което *да покаже на онези гадове*, а името ѝ даже не фигурираше. Помъчи се сама да се убеди колко маловажно е, колко не ѝ пука, как тя е над тези неща. Но не беше вярно. Макар да не таеше никакво желание да е в светлината на прожекторите, ѝ се искаше хората поне *да знаят*. Да знаят, че *тя*, Тереса Свенсон, онова там, малкото бозаво момиченце, че то е написало „Лети“.

Сякаш мозъкът ѝ кипеше, докато четеше всички тези хвалби — хвалби за нея самата, без никой да го знае. Не можеше повече.

Йоран и Мария бяха решили да пробват нещо ново и бяха наели вила в планината за седмица през коледната ваканция. Тереса не го прие положително и се опита да измисли добра причина да не отиде с тях, но няколко дни преди да заминат, си промени намерението. Имаше нужда да се махне. От компютъра, от страданието.

Още на втория ден я хвана абстиненция. Не обичаше да кара ски, затова и нямаше какво да прави, освен да чете стихосбирките, които беше взела със себе си, да слуша музика и да играе на мобилния.

Ненавиждаше цялото преживяване — спортягите, които сутрин грабнаха ските; връстниците ѝ с развлечените дрехи за сноуборд и нещо непоносимо *спортно* в държането си. В училище може да беше аутсайдер, но тук си беше направо като извънземна.

Братята ѝ на бърза ръка се сприятелиха с други момчета, а родителите ѝ се отдадоха на ски бягането. На третия ден Тереса не виждаше друга възможност да оцелее психически, освен да извади бележника и да се заеме да пише нови текстове.

Една вечер, след като семейството вечеря в хотела, минаваха покрай рецепцията на път към вилата си и Тереса чу песента. Групичка седемнайсет-осемнайсетгодишни, насядали по диваните и събрани около един лаптоп. На екрана се виждаше лицето на Терез, а от малките външни тонколони се носеше „Лети“. Всички младежи стояха абсолютно неподвижно и сезираха в очите на пеещата Терез.

Улуф я тупна по рамото и кимна към групичката.

— Чувала ли си я? Суперяка.

— Аз я написах — отвърна Тереса.

— Да бе. Заедно с Бионсе, сигурно. Какви ги плещиш?

— Вярно е.

Улуф се ухили на Арвид и почука слепоочието си с показалец, след което семейството продължи към изхода. Тереса остана на място със свити юмруци и впит в земята поглед. Песента заглъхна и младежите закоментираха. Едно момиче заяви, че било *един вид най-хубавата песен на света*, а друго се зачуди защо няма други. Момчето с лаптопа прекъсна дискусията, като пушна клип с пияница, падащ през прозорец.

Тереса се просна на едно кресло малко встрани и грабна забравения на масата вестник, за да си отвлече вниманието. На седма страница видя заглавието „Коя е Тесла?“; разказваха за близо единия милион гледания на песента „Лети“, макар никой всъщност да не знаеше кой е музикантът.

Внезапно и без предупреждение главата на Тереса пламна. В следващия миг отгоре ѝ бе хвърлено дебело одеяло. Обгърна я мрак; не можеше да си поеме дъх. Белият дроб се сви и тя загуби сетни сили. Все още горящата ѝ глава се разцепи от болка и тя потъна в креслото, неспособна да помръдне.

Йоран я намери след четвърт час. Той дойде на рецепцията, огледа се и забеляза Тереса, свита на креслото.

— Ей, къде се губиш?

Тереса отвори уста, за да отговори, но езикът не ѝ се подчиняваше. Йоран се надвеси над нея и я хвана за ръка.

— Хайде, ела. Не искаш ли да играем карти?

Тереса се бе чувствала зле безброй пъти, беше тъжна, наричаше го *терзание*, без да знае всъщност какво съдържа тази дума. Сега научи. Ако в този момент можеше да мисли, не би нарекла състоянието си *терзание*, а някаква латентна болест, проявила се внезапно и жестоко. Но беше и терзание. Чиста и остра паника, вцепеняваща всички мускули в тялото. Наложил се Йоран почти да я носи обратно до вилата.

Тереса почти не спа онази нощ, само лежа и се взира в мрака, докато кристалчетата по прозореца взеха да изпъкват на сивата светлина на зазоряване. Не искаше да закусва и Мария я накара да глътне два алведона, след което семейството пое към различните си приключения.

Едва когато се върнаха на обяд, Йоран и Мария започнаха да се тревожат. Завариха Тереса в същата поза, в която я бяха оставили — легнала на една страна в леглото, вперила поглед в табелата, забраняваща да си мажеш ските в къщата.

Мария сложи ръка на челото ѝ и установи, че няма температура.

— Как си, миличка?

Гласът на Мария прозвуча особено в ушите на Тереса. Силата беше нормална, но сякаш идваше отдалеч. Сигурно говорещият се намираще някъде много далеч и гласът му стигаше до нея засилен електронно. Значи нямаше смисъл да отговаря, а и въпросът беше неразбираем.

— Станало ли е нещо? — попита Мария.

Същата работа. Въпросът не беше за нея. Той беше зададен в празното пространство и звукът беше неясен и пращеше. Тя взе бавно да се свива като изписан лист, затисната от тежестта на безсмислени думи. Скоро щеше да се превърне в смачкано топче и да изчезне.

През нощта, докато Тереса все така лежеше и се взираше в мрака, „Лети“ мина един милион гледания в „Майспейс“.

14.

Коледата не се разви според очакванията на Джери. Двамата с Терез прекараха Бъдни вечер на гости у Парис и деветгодишния ѝ син Малкълм. Той беше жизнерадостно момченце и трудно приемаше резервираната и хладна Терез. Показа ѝ всичките си играчки и направо се вбеси, когато не получи желаната реакция. Накрая се нацупи и отказа да стои с нея, камо ли да ѝ говори.

Парис правеше всичко по силите си да поддържа настроението, а Джери си играеше и се шегуваше с Малкълм, докато Терез гледеше така втренчено елхата, сякаш е някакъв завладяващ филм. Мина без произшествия, но стана мъчително ясно, че никога няма да бъдат едно голямо и щастливо семейство.

Успехът на „Лети“ все още не бе стигнал кулминацията си. Джери беше гледал клипа, намерил го бе за добре направен и след това го бе изключил от мислите си. Беше благодарен на Терез, защото не използва истинското си име.

На втория ден на Коледа мрачното настроение го завладя. Ама че глупава надежда — да сглоби двете половинчати семейства в едно, коледният дух да запретне ръкави и да ги събере с магическата си пръчка. Но не стана така. Голямата му тревога беше да не би Парис да реши да прекрати връзката им, понеже им липсват изгледи за бъдещето. Тя го увери, че го обича и иска да бъдат заедно, но все пак съмнението го глождеше.

И така, на втория ден на Коледа той седеше сърдито и зяпаше стар уестърн с Джон Уейн, когато на вратата се позвъни. Джери беше изпил доста бири и усети тялото си леко разнебитено, като стана от креслото да отвори.

Първата му мисъл беше за някакъв продавач. Добре фризираната коса, изкуственият тен, костюмът и неискрената усмивка. Някакъв проклет абонамент за мобилен телефон или пък... прахосмукачки. Да. Първоначалното впечатление на Джери беше, че мъжът продава прахосмукачки. Онзи обаче се представи като Макс Хансен.

— Аха — кимна Джери. — Вие сте значи.

Джери пое подадената десница, а Макс Хансен поде:

— Да, ами, не знам колко ви е разказала Тура...

В интонацията му се долавяше необясним за Джери страх. Той сви рамене и отвърна, че нищо не знае, и Макс Хансен доби доста облекчен вид.

— Звънях много пъти — обясни той. — Но може би нещо не е наред с телефона.

— Кабелът е измъкнат — забеляза Джери. — Не знам защо.

Макс Хансен попита дали може да влезе, но Джери го прекъсна с въпрос за какво става дума. Макс Хансен още веднъж помоли да влезе, а Джери повтори питането си. Ако си удрияш главата в стена, кой ще изкрещи първи — ти или стената? Отговор: ти. Така и Макс Хансен се предаде и с тих глас обясни задачата си.

Както Джери сигурно знаел, Тура записала песен, превърнала се в огромен хит в интернет. Но тя направила и друг, професионален запис и Макс Хансен искал да го издаде като сингъл.

— Окей. — Джери понечи да затвори вратата. — Успех.

Макс Хансен пхна крака си в процепа между рамката и вратата и в главата на Джери нахлуха крайно неприятни спомени, които още повече влошиха настроението му.

— Не разбирате — задърдори Макс Хансен, — тук става дума за големи пари. Проблемът е, че никоя звукозаписна компания няма да иска да издаде диск, докато не покажа документ, че имам право да представлявам Тура. Вие ли сте настойникът ѝ?

Гласът на Макс Хансен доби агресивен тон. Естествено, не представляваше трудност да му смачка крака с вратата и да я хлопне, но тези приказки за големи пари не можеха да се игнорират напълно. Джери имаше средства колкото горе-долу да се справят още някоя и друга година — но дотам.

— Не — отговори Джери. — Не съм ѝ настойник. Тя няма настойник. Не можем да подписваме никакви документи. Имате ли предложение?

Джери беше открянал вратата достатъчно, че Макс Хансен да провере глава и да прошепне в ухото му:

— Да, ще фалшифицирам документите. Вие няма да протестирайте. И после ще получите парите на ръка.

Джери се замисли. Наясно беше, че несъществуването на Терез в системата ще създаде непреодолими препятствия. Продавачът на прахосмукачки все пак предлагаше изход и готови пари от нищото, без да се налага двамата с Терез да се замесват в нещо.

— Окей — съгласи се той. — Направете го. Но ще ви държа под око.

Макс Хансен издърпа крака си.

— Не се съмнявам. До скоро.

Джери затвори вратата с неприятно чувство в тялото. Някой стъпваше по гроба му. Да. Някъде в бъдещето се случваше нещо, което той не можеше да предвиди. Макс Хансен доста бързо се беше сетил за решението, за изфабрикуваните документи. Но какво ли можеше да стори Джери? Макс Хансен можеше да си фалшифицира колкото иска — нямаше ни най-малък шанс Джери да се обади на полицията. Единственият му мъничък коз бе, че Макс Хансен не знаеше това. Или поне се надяваше да е така.

Но усещането не беше приятно и когато Терез го попита кой е идвал, а той отвърна продавач на прахосмукачки, в гърдите му се чу звънтене като от трийсет сребърника.

Терез по цели дни пишеше на компютъра и на въпроса на Джери с какво се занимава обясни, че момичета, харесали песента, ѝ пращали писма и тя отговаряла. Джери попита какво е станало с Тереса и научи, че е изчезнала. Че не отговаряла. Терез не изглеждаше натъжена или притеснена, но както винаги беше трудно да се определи.

В деня преди Нова година на вратата се звънна и Джери отвори рязко, понеже очакваше нови дрънканици от страна на Макс Хансен и беше решил този път да е твърд и да се надява на най-доброто. Зад вратата обаче чакаше едно уплашено дребничко момиче на около петнайсет години, което за малко да се катурне назад по стълбите при вихреното отваряне на вратата.

— Здравейте — изписука момиченцето толкова тихо, че едва се чу. — Терез вкъщи ли е?

— Коя си ти?

Момичето отговори с върволица от думи, вероятно изричани много пъти:

— Името ми е Лин извинете за безпокойството.

Джери въздъхна и му направи път.

— Заповядай, Лин-Извинете-За-Безпокойството. Терез е ей там.

Момичето бързо си свали обувките и изтича към стаята на Терез. Вратата веднага се затвори зад гърба им. Джери остана сам в антрето, загледан в миниатюрните маратонки на Лин.

Нещо му подсказваше, че става свидетел на зараждането на модел на поведение. Щеше да се окаже съвсем прав.

15.

Прибирането от планината стана много по-рано от предвиденото, след като Йоран и Мария най-после осъзнаха, че състоянието на Тереса не може да се облекчи с Алведон. Не беше в кататонен ступор, но го приближаваше. Два дни отказа да хапне и залък и на отчаяния въпрос на Йоран и Мария дали няма нещо, което би яла, тя процеди само две думи:

— Детска храна.

И те й купиха детска храна. Тереса пое няколко лъжици, пи малко вода и се сви на топка в леглото, където лежа и гали едно старо плюшено куче по муцуната, докато то се протърка.

Йоран и Мария бяха обикновени хора. Никога не им беше минавало през ума, че едно от децата им може да има проблем, спадащ в категорията „психиатрични“, и не глупост или нехайство ги спираше да се обадят в Детска и младежка психиатрия. Тази възможност просто не съществуваше в представите им.

По необясними за тях причини дъщеря им внезапно беше станала много, много тъжна. *Депресирана* беше дума, която можеха да изрекат, но не и да схванат пълното ѝ значение. Депресирана беше същото нещо като много тъжна. Но времето лекува всички рани, дори невидимите, и много тъжният рано или късно отново става весел.

Минаха няколко дни. Тереса ядеше малки порции детска храна, пиеше вода и лежеше в леглото си. Едва когато проговори, те разбраха, че ще трябва да потърсят помощ — въпреки всичко.

Йоран седеше до леглото ѝ и се мъчеше да ѝ даде още малко вода, когато Тереса ненадейно продума:

— Не съществува нищо.

Той може би трябваше да се зарадва, че тя най-сетне е обелила поне няколко думи, та да могат да разузнаят какво я мъчи, но казаното не беше нещо, на което да се радваш.

— Какво говориш? Та всичко... — запъна се той — съществува. Всичко си съществува.

— Не и за мен.

Погледът на Йоран обиколи стаята сякаш се надяваше да намери нещо реално, някакво доказателство. Той се спря на една купа с жълти пластмасови перлички и у него като мъгла се надигна далечен спомен и безуспешно се опита да приеме по-ясни очертания. Нещо с жълти перли и съществуване. Нещо с Тереса и едно друго, по-добро време. Тереса изломоти няколко думи и Йоран се наведе към нея.

— Какво казваш?

— Трябва да ида от другата страна.

— Каква друга страна?

— Къде човек става мъртъв и получава живот.

Три часа по-късно Йоран и Мария седяха с Тереса помежду си в една стая в центъра на Детска и младежка психиатрия в Римста. Можеха и да оставят на лечебната сила на времето ужасната тъга на Тереса, но когато заговори за умиране, границата беше прекрачена. Повече не можеше така.

Представите на Йоран и Мария за психиатричното отделение бяха леко преувеличени. Бяха си представяли много бял цвят и тишина. Бели престилки, бели стаи, затворени врати. Затова и останаха приятно изненадани, когато ги прие съвсем нормална жена на средна възраст в ежедневни дрехи. Тя ги покани в помещение, далеч по-малко стерилно от обикновен лекарски кабинет.

Проведоха дълъг разговор; Йоран и Мария, доколкото можеха, обясниха произхода на тересиното състояние и какво ги бе накарало най-после да се свържат с Детска и младежка психиатрия. Тереса не продума.

Накрая лекарката се обърна директно към нея:

— Ти какво ще кажеш? Родителите ти правилно ли са разбрали, че искаш да отнемеш собствения си живот?

Тереса бавно поклати глава, без да изрече нито дума. Лекарката почака малко и тъкмо щеше да зададе нов въпрос, когато Тереса проговори:

— Аз нямам живот. Той е празен. Не мога да го отнема. Никой не може да го отнеме.

Лекарката се изправи и отиде при Йоран и Мария.

— Дали може да почакате отвън за малко, за да си поговоря насаме с Тереса?

След десет минути ги повика обратно. Лекарката беше седнала до Тереса и бе отпуснала ръка на облегалката на стола ѝ, сякаш ключваха някакво съглашение. Йоран и Мария седнаха и тя се обърна към тях:

— Предлагам Тереса да остане няколко дни при нас, а после ще видим.

— Ама какво ѝ е? — възкликна Мария.

— Малко е рано да се каже, но смятам, че ще е добре да поговорим повечко с Тереса.

Докато чакаха, Йоран бе прочел няколко информационни брошури, оставени в чакалнята, между тях и за суицидните тенденции сред юношите. Затова и сега се сети да попита:

— Ще я държите ли под наблюдение?

Лекарката се усмихна.

— Да. И това също. Можете да бъдете напълно спокойни.

Но те не бяха спокойни. Когато Йоран и Мария се прибраха, за да вземат някои вещи на Тереса, Мария подхвана дълъг и леко истеричен монолог, в който основният рефрен беше *къде сбъркахме*.

Йоран, който беше добил известна представа благодарение на брошурите, се опита да я успокои — депресията често била чисто медицинско състояние, химичен дисбаланс, за който никой не може да бъде винен; но Мария не желаше да слуша. Тя внимателно разгледа последните месеци в живота на Тереса и стигна до очевидното заключение — онези пътувания до Стокхолм. Какво всъщност правеше тя там?

Йоран твърдеше, че — тъкмо обратното — тя станала много пощастлива, откакто започнала да общува с онова момиче Терез. Уверенията му бяха безрезултатни. Точно пътуванията до Стокхолм променили живота на Тереса и били в основата на всички злини.

Докато Мария приготвяше сак с дрехи, МРЗ-плеъра и книги от стаята на Тереса, Йоран стоеше и гледаше купата с жълтите перлички. Той взе една между палеца и показалеца на дясната ръка, а лявата от само себе си се притисна до сърцето му. И той си спомни.

А ако аз не съществувах, нямаше кой да държи перлата.

Прибиранията от детегледачката. Следобедите на кухненската маса. Всички перлени герданчета. Къде бяха отишли?

Не съществува нищо.

Стомахът на Йоран го сви и той заплака. Мария го помоли да престане.

16.

Тереса беше обгрижвана. Грижеха се за нея. Хората преминаваха като сенки покрай прозореца на очите ѝ. Понякога гласовете им я достигаха, понякога в устата ѝ биваше напъхвана храна и тя я поглъщаше. Някъде далеч, в дъното на съзнанието ѝ, седеше една много мъничка Тереса и беше напълно наясно какво става, но прозрението ѝ не можеше да достигне повърхността. Тя вегетираше. Чакаше.

От време на време обаче мозъкът заработваше както трябва. Тогава тя мислеше, чувстваше. Празнотата — това беше проблемът. Не можеше да си спомни какво е да не усещаш празнота, да имаш стена от плът и кръв като защита срещу света. Вече я нямаше.

Положението ѝ можеше да се опише като състояние на постоянен и всепоглъщащ *страх*. Страхуваше се да мърда, страхуваше се да яде, страхуваше се да говори. Страхът идваше от празнотата, от чувството за абсолютна незащитеност. Ако протегнеше ръка, можеше да се спуска като яйчена черупка, щом се докоснеше до света. Затова тя не шаваше.

След няколко дни безплодни разговори започнаха да ѝ дават хапчета. Малки овални таблетки с резка по средата. Дните и седмиците се смесиха и тя не знаеше колко време е минало, когато една искрица светлина взе да прониква в безкрайния ѝ мрак. Тя си припомни чувството за горящото одеяло, метнато отгоре ѝ. А сега в него се отваряше процепа. Гласовете около нея станаха по-силни, очертанятията — по-ясни.

Няколко дни тя само лежа, стоя или седя, надничаше през процепа, следеше какво става около нея и го схващаше. Не беше нито весела, нито тъжна, но нямаше съмнение, че беше *жива*.

Накрая тя разшири процепа и излезе. В никакъв случай не можеше да се нарече пеперуда, излизаща от пашкула си, но все пак беше преобразена. Тя беше празната Тереса, но носеше обвивката си и

се преструваше на жива по начин, който заблуждаваше и самата нея. Понякога даже си мислеше, че е вярно.

Пиеше си лекарството — научи, че се казва „Фонтекс“ и е подобно на „Прозак“ — и посещаваше терапия. Припомни си старата Тереса, каква беше тя и заигра нейната роля. И това направи толкова достоверно, че понякога сама си вярваше.

В края на февруари, близо два месеца след като влезе в болницата, я изписаха. Тя седеше на задната седалка в колата на Йоран и Мария и оглеждаше ръцете си. Това бяха нейните ръце. Бяха прикрепени към нея и ѝ принадлежаха. Сега го разбираше.

Две седмици преди изписването учителката ѝ дойде на посещение и ѝ донесе учебниците. Тереса работи усърдно. Училищната работа не бе проблем, текстовете и числата се вливаха плавно в нея и се обработваха бързо, понеже вече не ги притискаха амбициите и очакванията, и безпокойството, които принадлежат на тленните хора. За две седмици навакса всичко пропуснато, че и отгоре.

Когато се върна на училище, другите спазваха известна дистанция — съвсем нормално според нея. Йени, която скоро щеше да се подложи на поредна операция, за да си изправи носа, изсъска:

— Ей, откачалко, пуснаха ли те от лудницата?

Но веднага млъкна, щом Тереса я погледна.

Йоханес и Агнес бяха дошли на посещение на другия ден след учителката, в училище също не я отбягваха. През едно междучасие Тереса им поразказа малко за живота в заведението и за трудностите в отделение, където всички предмети, с които можеш да си навредиш, са конфискувани. Малки удоволствия.

Тя ги наблюдаваше, докато говореше, и един гласец вътре в нея си помисли: *Те са мили. Толкова ги обичам.* Беше вярно и същевременно не беше, тъй като тя трябваше да си го каже, да се опита да потвърди един факт, който знаеше, че трябва да съществува, но не го чувстваше.

С Мике беше по-лесно.

Няколко дни след завръщането ѝ, докато тя се разтъпкваше из училищния двор през междучасието, забеляза, че той пуши зад

физкултурния салон. Отиде при него и прие предложената цигара, дръпна си внимателно и се опита да потисне кашлицата.

— Как е? — попита Мике. — Сега психо ли си или...

— Не знам. Сигурно. Пия лекарства.

— И майка ми пие лекарства. Няколко. Понякога откача и забравя да ги вземе.

— Как така откача?

— Ами, ей така. Един път стана съвсем... взе да крещи, че в печката се е скрило прасе.

— Обикновено прасе ли?

— Не, печено. Само че било живо и щяло да излезе и да я ухапе.

— Мике погледна Тереса. — Ама при тебе не е точно това, нали?

— Не зная. Може и да стане, ако се постарая.

Мике се изсмя и Тереса се почувства... не, не щастлива, но напълно *непровокирана*. Мике не искаше нищо от нея. Дори и с Агнес и Йоханес усещаше заплахата. Те очакваха определено поведение от нея и тя трябваше да им го предостави. Мике, обратното, се държеше по-освободено с нея, откакто беше станала психо. Все е нещо.

През първите три дни след изписването си тя не се доближи до компютъра. През дългия престой в заведението беше отвикнала. Като погледна голямата метална кутия, екрана и клавиатурата, сякаш видя *огнището на заразата*. Ако натиснеше бутона, инфекцията щеше да бликне навън.

Но Терез. Терез.

Тереса си пое дълбоко въздух, седна зад бюрото и отвори кутията на Пандора, влезе в мейла си. През отсъствието се беше насъбрал сума ти спам, но сред боклуците се бяха стаили пет, не — шест писма от Терез. Последното беше отпреди шест седмици.

Тя ги отвори и зачете. И шестте се състояха само от по един-два реда и с изключение на първите два всички съдържаха кратък въпрос. Защо тя не ѝ пише, защо не отговаря. На последния ред от последния мейл Терез просто констатираше: „повече няма да пиша“. Всичко друго беше спам.

У Тереса започна да се надига жал, но изчезна, преди да е станала болезнена. Понякога на Тереса ѝ се струваше, че *вижда* как

лекарството действа вътре в нея. Представяше си перка на мотор, как се върти и подкастрира всичко излишно от регистъра на чувствата ѝ. Короната и корените. Оставаше само студено стъбло, по което да се плъзгаш.

Отвори последния мейл и щракна на „отговор“. После написа:

Бях болна. Лежах в болница. Нямах компютър. Не
можех да пиша. Вече съм вкъщи. Липсваш ми. Може ли да
дойда през уикенда?

Тя изпрати мейла и после седна на леглото си и три пъти прочете „Гласове изпод земята“ на Екелъф. Разбра всяка една дума.

*Копнея от черното до бялото каре.
Копнея от червения конец до синия.*

Тя прелистваше джобното издание на стихосбирката. Не я беше взела със себе си в болницата, тъй като никога не бе разбирала Екелъф. Сега обаче установи, че почти всяко стихотворение ѝ говори нещо — той изведнъж се превърна в любимия ѝ поет. Гунар Екелъф. Той знаеше.

*Онази твар, Безименна,
попада в стая
без друг изход, освен процеп,
през който се промушва;
сега тя бяга
и е празна
в един препълнен свят.*

Заинтригувана, тя отгърна страницата и откри нови съответствия, нови описания на неща, които вече познаваше. Направо

беше трудно да остави книгата, за да си провери мейла. Да. Терез беше отговорила.

хубаво че си вкъщи ела тук бързо

Ликуването избухна като огромен балон в гърдите ѝ. Веднага обаче моторната перка се завъртя и щастиято го удари на бяг, пропадна между ребрата и се приземи като осакатена малка радост. Но все пак радост.

Бяха необходими няколко дълги разговора с Мария, но Йоран подкрепи Тереса и ѝ даде разрешение да отиде. Тереса се принуди да прибегне до аргумент, който смяташе за под достойнството си:

— Само това ми носи радост.

Мария омекна, а Тереса се почувства необяснимо омърсена. Но я пуснаха, това беше важното. Стига да не забравеше да си вземе лекарството.

Това се беше превърнало в най-новата мания на Мария. От пълно непознаване, затова и дълбок скептицизъм към психиатричната професия отношението ѝ след лечението на Тереса дотолкова се бе променило, че вече гледаше на таблетките „Фонтекс“ като Божи дар за човечеството. Те им бяха върнали Тереса у дома, те ѝ помагаша да функционира, благодарение на тях нямаше нужда да имат депресирано дете. На Тереса ѝ липсваше същата убеденост, но поне засега послушно си ги вземаше три пъти на ден.

В събота тя прибра в багажа си лекарството, новия си приятел Екелъф и МРЗ-плеъра. „Bright Eyes“ ѝ беше постоянен спътник през боледуването и тя вече знаеше наизуст всяка нота, всеки един забележителен тон в песните от „Digital Ash in a Digital Urn“. Той все така ѝ въздействаше.

Влакът се беше превърнал в най-обикновено транспортно средство, нищо повече. Бегло помнеше как при първите си пътувания изпитваше безпокойство или вълнение, или копнеж. Вече не. Като написа на Терез, че тя ѝ липсва, беше — както за почти всичко останало — и вярно, и невярно. Тя седеше в транспортно средство.

Щеше да се събере с Терез и двете части отново щяха да станат едно. Беше правилно и естествено, но не и причина за безпокойство или надежди. Просто беше така.

И все пак. Като слезе на метростанцията в Сведмюра и стигна до ъгловия магазин, откъдето се виждаше балкона на Терез, сякаш стана *цветно*. Малко цвят проникна в празното пространство вътре в нея. Кой цвят? Тя затвори очи и го затърси — беше едно добре дошло усещане, реално усещане.

Виолетово.

Тъмновиолетово, клонеше към пурпурно. Тя понадигна чантата на рамото си и тръгна към терезиния вход. Тъмновиолетовата Тереса.

Джери отвори. Стори ѝ се раздразнен, но като разпозна Тереса, се усмихна широко и даже я потупа по рамото и я придърпа в апартамента.

— Здравей, Тереса — поздрави я той. — Отдавна не сме се виждали. Терез каза, че си била болна. Какво ти имаше?

— Ами...

Умът ѝ се изпразни, когато се опита с прости думи да обясни през какво бе минала. Така и не беше получила конкретна диагноза. Джери почака малко и после предложи:

— Нещо с горните етажи?

— Да.

— Аха. Ама вече си добре?

— Да. По-добре съм.

— Супер. Терез е вътре. Идваха на цели стада, да знаеш. Стана нетърпимо.

Тереса предположи, че става дума за насоченото към тях внимание около „Лети“. От два месеца не беше чела вестници, не беше слушала радио, нито пък влизала в интернет и затова нямаше представа какво е станало с онази песничка, която двете бяха скалъпили в един друг живот.

Докато Тереса приближаваше стаята на Терез, ѝ се стори, че чува телевизор. Долови тихи, неразбираеми гласове. Джери се обади зад гърба ѝ:

— Подготви се за шок, както се казва.

Тереса се закова на прага и целият цвят я напусна. Независимо какво се беше надявала или не се беше надявала да стане, като отиде

при Терез, това със сигурност не го беше очаквала.

Стаята беше пълна с момичета на възрастта на Тереса. Терез седеше на леглото с по едно момиче от всяка страна, а други пет се бяха проснали на пода. Всички очи бяха вторачени в Терез, която тъкмо привършваше някакво изказване с думите:

— Ще умреш. Първо. После ще живееш. Тогава никой няма да може да те докосне. Тогава никой няма да може да ти навреди. Ако някой иска да ти навреди, ти ще го направиш мъртъв. И после ще бъде твой.

Момичетата седяха със зяпнали усти и попиваха всяка дума от ритмичния поток, изливащ се от Терез. Ако Тереса не беше толкова потресена, и тя щеше да изпадне в същия транс. И ѝ се беше случвало — тя беше тази, към която Терез насочваше думите си. Момичетата в стаята бяха като нея и я бяха заменили. Тя не виждаше лица, само смътните очертания на група врагове.

Терез я забеляза:

— Тереса.

В отговор Тереса по-скоро изхленчи, отколкото прошепна:

— Терез.

Моторната перка се завъртя с бесен рев, тя кастреше ли, кастреше, за да отстрани оловната тежест в гърдите ѝ, която я дърпаше надолу, надолу. Надолу по колене, по лице, през пода, под земята.

Аз съм нищо. Дори и за теб съм нищо.

Едното от момичетата стана от пода и се приближи към нея — беше емо, горе-долу на нейната възраст. Черна коса с розов бретон, тежък грим, пиърсинг на долната устна и болезнено кльоцави крака в тесни джинси.

— Здравсти. Миранда.

Протегна мършава ръка към Тереса. Ноктите бяха лакирани в черно. Тереса погледна подадената ръка. Щеше да рухне. Усещаше го. Лекарства или не, горящото одеяло щеше да я обвие отново. То вече беше в стаята.

— Ти си Тереса, нали? — продължи Миранда. — Страшно ми харесват текстовете ти. Всичките.

Тереса не можеше да поеме десницата ѝ, понеже ръцете ѝ бяха вкопчени в корема, мъчеше се да си поеме дъх.

Текстовете ти. Всичките.

Терез беше пуснала песните им пред тези момичета. *Техните* песни. Техните тайни.

Тя стисна здраво чантата си и хукна към вратата, изтича надолу по стълбите и продължи да бяга чак до метростанцията. Качи се във вагона и седна на мястото за инвалиди в ъгъла, смали се колкото можа.

Свършено беше. Всичко беше свършено и единствените съществуващи гласове бяха гласовете изпод земята:

Аз останах последното късче от пъзела;
късчето, което не пасва никъде, без което картината е
завършена.

---

[1] Най-популярният нощен клуб в Стокхолм. ↑

[2] „Ей, момиченце! Да не си луда?“ ↑

[3] Париж и Венеция. ↑

[4] „Хайде, пак се почна.“ ↑

[5] „Пожелай ми късмет, приятелче.“ ↑

[6] „Глобен“ — най-голямата сферична сграда в света, използва се за спортни мероприятия и концерти ↑

ВСИЧКИ МОМИЧЕТА

*Heads high, my young allies,
make some noise now,
raise your voice and SCREAM^[1]*

Ейми
Даймънд, „Big
Guns“

1.

Какво е необходимо, за да пречупиш един човек?

Мъчителите и разпитвачите биха могли да изготвят статистика. Еди-колко ноци без сън, еди-колко пирона, еди-колко вода, еди-какво електричество еди-колко пъти.

Но съпротивителните сили се различават. Понякога стига само да покажеш инструментите и да обясниш какво смяташ да правиш с тях, за да постигнеш желания резултат. Друг път са необходими седмици и даже се налага да дефибрилираш сърцето, неиздържало на мъченията, а дори и тогава може да не успееш да изкопчиш каквото ти трябва.

Все пак може да се предположи някакъв сравнителен брой. Толкова игли, толкова удари по ходилата. След това повечето хора са достатъчно пречупени да предадат това, което дотогава им е било най-скъпото.

Ами в ежедневието?

И в нормалния живот си има мярка на болката и разочарованията. Разликата е, че те не се прилагат механично, а общо взето са на емоционално ниво; затова са и по-непредвидими. Някои хора сякаш могат да изтърпят всичко, други се съсипват при най-малката спънка. Човек никога не знае. Унищожителна случка за един може да е напълно безразлична за друг, който на свой ред да се пречупи от нещо, което за трети е дреболия.

На всичкото отгоре, това може и да варира ден за ден, при това за един и същи човек. Сигурно е ад да си мъчител, разполагащ единствено с ежедневните инструменти за достигане на точката на пречупване.

Тереса не се строполи мъртва, нито пък предприе нещо в тази насока. Тя затътри тромавото си тяло до гарата, купи си билет за влака, обади се вкъщи и помоли да я посрещнат. След това седна и се загледа в таблата с пристигащи и заминаващи. Не чете, не слуша музика, не мисли.

Ако някой, който не я познаваше, я забележеше да се качва на влака, щеше да види просто едно момиче, качващо се на влак. Ако някой, който я познаваше, я забележеше да заема мястото си, щеше просто да види Тереса, заемаща мястото си.

От гледна точка на света не се беше случило почти нищо, освен че едно момиче бе загубило всякаква надежда. Не си заслужава и да се споменава.

При пристигането в Йостерюд не се справи добре с ролята си. Йоран се разтревожи и попита дали си е взела лекарството. Беше си го взела. Винаги щеше да си взема лекарството. Това щеше да прави отсега нататък — щеше да яде, да пие, да спи и да си взема лекарството.

Тя седна пред компютъра в стаята си, без да претегля за и против. Просто го направи. Знаеше паролата на Терез и влезе в пощата ѝ. Както и подозираше, имаше стотици писма от двайсетина адреса. Момичета чули „Лети“ и се свързали с Терез, а Терез им отговорила и ги поканила в Сведмюра.

С времето тонът в писмата ставаше все по-благоговееен. Ясно беше, че тези момичета гледат на Терез като на *идол* в първоначалния смисъл на думата. Кумир, предмет на обожание.

От няколко случайни изречения като: „Де да смеех и аз да убия родителите си“ и „Имам чувство, че и аз съм израснала в мазето“, Тереса разбра — Терез им беше разказала всичко. Всичко, което бе споделяла само с Тереса, сега беше всеобщо достояние. Поне за онези, които боготворяха Терез.

Тереса извади DVD-то с Макс Хансен в хотелската стая и дълго време се оглежда в лъскавата му повърхност. Щеше да качи записа в интернет. Последствията бяха непредвидими, но в крайна сметка вероятно щеше да нарани Терез. Да ѝ създаде проблеми. Да я превърне в нещо различно от момичето със страхотната песен, която дори не беше негова.

Тереса пусна диска с няколко щраквания на мишката. Клик, клик. Още няколко кликания и за Терез всичко щеше да се промени.

Тя обаче извади DVD-то и старателно го надраска цялото с един остър писец и го хвърли на боклука. Взе мобилния си телефон и изтри всички снимки с Терез. Влезе в пощата си и изпрати в кошчето всички

стари мейли от Терез. Преди час беше пристигнал нов. И него изтри, без изобщо да го отваря.

След това седна превита на стола и затърка слепоочия, опита се да изтрие образа на Терез и от харддиска на мозъка. Това се оказа по-трудно и усилието насочи мислите ѝ към Терез. Е, щеше да преживее някак образа ѝ. Сигурно постепенно щеше да избледнее.

2.

Но образът не избледня. Тереса преживя следващите дни и седмици в помещение в мозъка си, обитавано от Терез; а то растеше и растеше. Накрая помещението доби формата на тялото ѝ — и беше празно. Празнотата не представляваше нищо ново, точно тя я беше повалила на легло, тя я беше вкарала в Детска и младежка психиатрия и я беше принудила да гълта хапчета.

Но и празнотата си има своята топография, своя вкус и мирис. А това беше друга празнота. Отсъствието на Терез ехтеше и предизвикваше болка. Понякога Тереса сякаш се състоеше единствено от страдание и самота; все едно те я поддържаха жива.

Обмисли методите, които смяташе за подходящи. Опита да се самонарани. Седеше в старата им пещера — нейната и на Йоханес — и се режеше с парчета стъкло, намерени в гората. Донесе ѝ моментно облекчение, но след няколко дни се отказа. Не траеше достатъчно дълго.

Опита да се умори от глад, хвърляше храната от чинията си, но я заловиха. След това започна след ядене да се затваря в тоалетната и да си пъха пръстите в гърлото. И това не ѝ донесе успокоение и затова престана.

Пробва да взема повече хапчета, да яде повече храна, да пие повече безалкохолни. Безалкохолните донякъде помогнаха. Секундата, когато приближаваше чашата студено „Трокадеро“^[2] към устните си, се чувстваше добре и продължаваше така при първите глътки. Затова пиеше все повече безалкохолни.

През цялото това време си гледаше и училищната работа. Използваше техниката да проправи тунел между главата си и учителя или учебника. Докато успяваше да задържи тунела непокътнат, успяваше и да стои съсредоточена.

В края на март имаше купон. Не от онези празненства, организирани от училището и следени внимателно от възрастните, а

истински купон. Родителите на Мими заминали за седмица в Египет — цялата къща била на нейно разположение. Купонът вероятно щеше да бъде откъснато й, тъй като на Мими й се ходеше в Египет, но с оглед на трагичните й оценки в училище я бяха оставили вкъщи.

Беше поканен целият клас плюс някои допълнителни; на никого не му хрумваше да изключи Тереса. Макар Йени да си имаше своите поддръжници, не всички смятаха счупения й нос за незаслужен и макар Тереса да нямаше никого, когото да нарече приятел, някои поне хранеха мълчаливо уважение към нея — като тъмнината, необходима, за да видиш светлината. И я поканиха.

Тереса отиде на купона по същата причина, поради която вършеше всичко в последно време. Защото можеше. Защото съществуваше. Защото всъщност нямаше значение какво прави. Както можеше да си седи на стола в стаята, така можеше да седи и на дивана у Мими.

Докато приближаваше къщата в петък вечер, Тереса чуваше вибрациите на „Тоxіс“ през стените, а в осветената гостна две копия на Бритни Спийрс се полюшваха бавно като растения в аквариум. Йени и Естер. Тереса не почувства нито безпокойство, нито очакване; обхвана я слабост. Нямаше сили.

Тя остави найлоновата торбичка, съдържаща бутилка „Трокадеро“ и две шишета бира и седна на стъпалата. „Тоxіс“ заглъхна и бе заменена от онази песен на „Арк“ която всички очакваха да спечели конкурса на Евровизия другата седмица. Тереса поседя малко, заслушана във веселата музика, и после се надигна да си върви. В този момент зад гърба й някой изсвири с уста.

В гаража светеше и вратата беше отворена. Мике стоеше вътре и й махаше. До него имаше картонена кутия. Тереса отиде при него и той посочи торбичката й:

— Какво ми носиш?

Тереса показа бирата и безалкохолното. Мике поклати глава, покани я да седне и извади бутилка от кутията си; отвори я и й я подаде. Тереса прочете етикета. „Бакарди Бризър“ с вкус на пъпеш.

— Мислех, че само момичетата го пият това — отбеляза тя.

— Ти пък какво разбираш?

— Нищо.

— Точно.

Мике чукна бутилката си в нейната и двамата отпиха. На Тереса ѝ се стори страшно вкусно, даже повече от трокадерото. След като изпиха бутилките до дъно, Мике се ухили:

— Е, готова ли си да купонясваш?

— Не.

Мике се изсмя.

— Окей. Дай да обърнем още по едно.

Предложи ѝ цигара и този път Тереса даже не се закашля. Алкохолът беше прокарал в гърлото ѝ гладък канал, през който димът се плъзгаше, без да залепва.

— Знаеш ли, Тереса — подхвана Мике, — харесваш ми. Пълно куку си. Съвсем различна от... Чип и Дейл например.

— Откъде накъде Чип и Дейл?

— Името, нали схващаш. Йени и Естер. Чип и Дейл. С помпоните и другите боклуци. Накичили се като плашила и се мислят за много готини.

Тереса не мислеше, че е възможно и затова смехът я свари неподготвена и тя се задави с питието си. Мике я потупа по гърба:

— Леко,леко.

Изпушиха си цигарите, излочиха шишетата и невероятното беше, че Тереса се чувстваше точно така — леко,леко. Като се има предвид колко вида алкохол държеше Йоран вкъщи, беше странно, че Тереса никога не бе разглеждала пиячката като лекарство за мъките си. Погледна бутилката в ръката си. Странно на границата с идиотско. *Действаше*, значи.

Не се чувстваше пияна, а развеселена — не помнеше кога последно е била така. Като станаха да идат на купона, Тереса хвана Мике за ръка и той се дръпна ухилен.

— Стегни се — препоръча той. — Нали разбираш?

Не, Тереса не разбираше. Но нямаше особено значение. Тя изкачи стъпалата на няколко крачки зад Мике и влезе в къщата, където се разделиха. След пет минути Тереса се промъкна обратно в гаража и бързо изгълта още един „Бакарди Бризър“. После се върна.

Йоханес седеше сам в ъгъла на канапето и Тереса се стовари до него.

— Здравсти. Къде е Агнес?

Йоханес скръсти ръце.

— Ще дойде по-късно. Предполагам.

— Какво? Защо не дойде сега?

— Мамка му, откъде да знам. Не знам какво прави.

— Разбира се, че знаеш. Нали сте заедно.

— Ами, представи си, че не сме. Пияна ли си, между другото?

— Не.

— Изглеждаш пияна.

— Просто съм весела. Забранено ли е?

Йоханес сви рамене и Тереса грабна шепа snacks от една купа и задъвка, докато се отпускате обратно на канапето и оглеждаше стаята. В крайна сметка, с някои изключения, не бяха толкова лоши — съучениците ѝ. Видя Лео и си спомни как ѝ беше помогнал да си оправи падналата верига на колелото. Видя Мими и ѝ дойде на ум колко забавно им беше веднъж, когато трябваше да подготвят заедно домашно по шведски. И тъй нататък.

За първи път от дълго време у нея се пробуди слаб копнеж. Искеше да бъде включена, ако ще и за малко. Да се приближи, да участва, да прави каквото правят и другите. Дълбоко в себе си знаеше, че нито го желае, нито го може, но *точно сега* ѝ се искаше и понеже чувството беше приятно, не го пропъди.

— Понякога се чудя — проговори Йоханес, който се беше умълчал.

— Какво?

— Как щеше да е, ако не се бях преместил.

Тереса го почака да продължи. Но той млъкна и тя се опита да му помогне.

— Ами, ти стана много готин, откакто замина.

Йоханес се засмя насилено.

— Не съм ставал готин. Просто правех каквото трябва. Понякога си мисля... мамка му, де да си бях останал там. Понякога ни беше супер заедно, нали така?

— Мислиш ли си го?

— Да, от време на време.

Тереса преглътна залька си. После преглътна пак и промърмори:
— Аз също.

Седяха един до друг. Тереса вече беше дотолкова запозната с всички форми на тъгата, че можеше да различи видовете с лекотата, с която познавачите разпознават марките коли. Още докато той говореше, тя вече различаваше модела. Това беше меланхолия. Да тъгуваш за миналото, което вече не може да се върне.

Ала това беше приятна тъга, муминтролска тъга, толкова различна от онази, която я съпровождаше всеки ден, че тя я прие като топла вълнена дреха. Тя лекичко пробождаше гърдите ѝ и когато Йоханес я обгърна с ръце, Тереса облегна глава на рамото му.

Йоханес.

Затвори очи и се отдаде на замайването си и на приятната меланхолия. Беше почти щастлива. Нещо проблесна и тя отвори очи. Карл-Аксел се беше прокраднал до тях и ги беше снимал с мобилния си телефон. Йоханес се направи, че не го вижда, и Тереса пак затвори очи.

Йоханес. Ако всичко беше различно.

Онзи ден на скалите. Ако беше отвърнала на целувката му, ако не го беше отблъснала. Ако той не се беше преместил, ако не... може би тя нямаше да стане толкова дебела, може би сега нямаше да взема лекарства, може би...

— Здравейте.

Тереса отвори очи. Агнес седеше до нея на дивана. Макар Йоханес да не пусна рамото на Тереса, тя подскочи, все едно са я заловили да върши нещо забранено. Или да го мисли.

Агнес погледна крадешком към Йоханес. Тереса не можеше да си представи как някой би устоял на такъв поглед, тя на драго сърце би жертвала някой пръст, за да може само за ден да изглежда като Агнес.

Не. Не един ден. Седмица. Месец. Кутрето за един месец. Не показалеца. Показалеца за година. Цялата ръка за цял живот? Лявата, във всеки случай.

Йоханес докосна рамото ѝ.

— Какво има?

Тереса не знаеше колко време е била потънала в мисли за външен вид и части на тялото, но когато дойде на себе си, почувства, че нещо се е променило в атмосферата между Агнес и Йоханес, а тя

самата стои като някакъв придатък между двамата. Стана от канапето и отиде в кухнята.

На плота намери недопитата чаша вино и я гаврътна. Вкусът ѝ се стори странен, май беше смесено с твърд алкохол.

Дясната ръка за Йоханес. Единия бъбрек, дясната ръка и двацет кила месо. Шайлок. Венецианският търговец. Фунт плът. Колко ли е фунт плът?

Тереса обиколи къщата. Всички стояха на по-големи или по-малки групички и на нея ѝ прилоша, като си помисли как всъщност са просто говорещи парчета месо. Йени стоеше облежната на рамката на вратата в неестествена поза и въртеше кичур коса около показалеца си, докато си приказваше с Албин, който пък беше сложил ръка на бедрото ѝ.

Ще се чукаат. Всички ще идат да се чукаат.

Тереса вторачи очи в бедрото на Йени и си помисли за комплекта остри ножове, наредени в кухнята. Шайлок. Ако отрежеше парче от бедрото на Йени, Албин нямаше да има какво да държи.

— К'во зяпаш, ма, дебил?

Йени ѝ изсъска, а Албин застана по начин, показващ, че при нужда ще защити плячката си. Тереса ги изгледа и се запрепва към гостната. Агнес и Йоханес се натискаха на дивана. Тереса не ги бе мислела за способни на това. Особено Агнес винаги беше толкова хладна в изразяването на нежности; а сега почти лежеше върху Йоханес, езикът ѝ беше в устата му, а ръката — на вътрешната страна на бедрото му.

Тереса се закова на място и се вторачи. Йоханес като че ли не можеше да контролира ръцете си, два пръста се вмъкнаха под джинсите на Агнес, но не посмяха да продължат. Все пак се намираха сред хора. Затова просто се докосваха, целуваха и се наслаждаваха един на друг, затворени в балона си от щастие и удоволствие.

Тереса зяпаше. Обливаха я редуващи се горещи и студени вълни. От уредбата гърмеше онази песен за умирането:

Ще умрем заедно, ти и аз.

Ще умреeeeeeeem...

Тя успя да се откъсне от гледката. Сякаш плуваше под вода към пътната врата. Искаше едно-единствено нещо.

Изтича надолу по стълбите до гаража, коленичи до картонената кутия, извади едно Бакарди и пи. Облекчение, поне за няколко секунди. Изгълта цялата бутилка за половин минута и после дълго остана на колене и се люлееше, скрила глава в ръцете си.

— Мамка му, да не унищожаваш запасите?

Мике стоеше пред нея. Усмиваше се опиянено. Тереса отвори уста за извинение, но той махна с ръка:

— А, спокойно. Всичко мое е и твое и тъй нататък.

Той се облегна на рамката на вратата и запали цигара. Подаде пакета на Тереса и очите ѝ се насълзиха.

— Мике. Толкова си добър. И мил.

— Да бе. Ще си вземеш ли цигара или...

— Не можеш ли да се чукаш с мен? Сега?

Мике се изсмя.

— Ела на себе си. Здравно си се натряскала.

— Не съм пияна. Всички други са пияни. Пияни са и ще се чукат.

Мике стоеше точно пред нея. Тереса сложи ръка на чатала му, стисна. Мике неуверено се опита да отблъсне ръката, но тя замасажира джинсите му и усети как онова под тях се втвърдява.

— Мамка му, Тереса. Престани.

Но тя не искаше да престава. Искаше да я чукат и мляскат като всички други, искаше да участва, да бъде част от всичко това. През водата, която продължаваше да се пени около нея и замъгляваше погледа ѝ, тя се понадигна на колене. Видя ръцете си като две странни риби да откопчават колана на Мике и да смъкват ципа му.

Когато пое в уста полунадигнатия му член, Мике изстена. След няколко тласъка навън и навътре той се беше втвърдил напълно и вече не протестираше. Сложи ръка на главата ѝ, зарови пръсти в косата ѝ и я притисна към себе си.

Отначало новото усещане ѝ хареса. Топлата плът в устата ѝ, звукът, издаден от Мике. След това водата около нея се отдръпна и тя осъзна какво върши. Това не беше тя. Не тук, не по този начин. Не можеше да диша. Искаше да престане, искаше вкъщи.

Понечи да се отдръпне, но Мике прошепна:

— Не спирай, не спирай — и я притисна, така че членът му потъна дълбоко в гърлото ѝ.

Догади ѝ се жестоко и тя повърна. Алкохолът, червеното вино и снакът се пръснаха като червена пихтия върху оная работа на Мике, върху панталоните, ръцете му и пода на гаража. Той отскочи назад към стената и забърса ръце с викове:

— Какви ги вършиш, да му се не види?! Гадост!

Тереса се строполи и повърна отново, на цимента под нея се образува локва. С периферното зрение мерна Мике да къса дълго парче кухненска хартия от поставка на стената. След като се пообърса, подаде хартия и на нея.

— Дръж. Май идеята не беше много добра, а?

Тереса си избърса устата, като механично клатеше глава. Имаше горчив вкус в гърлото и си пое дълбоко дъх няколко пъти. Чу хилене и се обърна към Мике, който гледаше навън към градината.

На очите ѝ им трябваха няколко секунди да привикнат с тъмнината. След това видя малка групичка, подаваща се иззад един храст на пет метра от гаража. Йени, Албин и Карл-Аксел.

Мике се провикна:

— Какво правите, шибани идиоти?

Карл-Аксел показва мобилния си телефон.

— Нищо. Просто снимахме кратко филмче. Доста хардкор. Жалко, че финалът е малко гнусен.

Тереса скри лицето си в ръце. Чу тичащи стъпки, викове и смях. Когато дълго след това вдигна поглед, беше останала сама. Изправи се на крака и се огледа. Червеното ѝ повръщано, стичащо се по стените, локвата в краката ѝ — гаражът приличаше на кланица. Кланица.

Тя се обади на Йоран по мобилния и го помоли да дойде да я прибере. След това седна навън на тротоара и зачака, загледана в решетката на една шахта. Зад нея купонът продължаваше.

3.

Някъде трябва да има дъно, граница колко ниско можеш да паднеш. Вероятно Тереса я беше достигнала, когато се събуди в девет часа в събота сутрин. Започна деня, като отиде в тоалетната да повърне. След това пак легна, прегърна корема си с ръце и пожела да умре. Наистина да умре. Да изчезне и вече да не съществува, да не направи нито крачка повече на този свят.

Беше намерила за ненужно да прибират всички остри предмети от стаята ѝ — проблемите ѝ никога не са били свързани със самоубийство. Сега обаче мислите ѝ се въртяха само около това. Лежеше и се чудеше дали ще има смелостта и силата да подостри един молив и да го държи изправен на бюрото със стиснат юмрук, докато замахва с глава, та той да се забие в окото ѝ и да продължи към мозъка.

Не. Беше прекалено ужасно, а и не беше сигурно, че ще умре от това. А искаше да умре. Спомените от снощи бяха неясни и несвързани, но най-важните моменти ги помнеше и искаше да си напълни устата с кал, да покрие тялото си с пръст.

Кутията с таблетки „Фонтекс“ лежеше на нощното ѝ шкафче. Знаеше, че това не е алтернатива, че няма да се получи. Иначе нямаше да ги оставят при нея. По навик се протегна да си вземе сутрешното хапче, но се отказа.

Ако престанеше да взима лекарството, може би щеше да полудее наистина. Щяха да я отведат. Да я затворят. Това беше алтернатива на умирането — почти същата работа. Липсваше само калта в устата, но пък в това състояние спокойно можеш да ядеш кал.

Такива мисли ѝ минаваха през главата в събота сутрин.

Стана, за да отиде пак в тоалетната, и видя Мария да плете, седнала на креслото на площадката. Обикновено никога не седаше там. Стоеше на пост.

— Здравсти — промърмори Тереса.

— Здравей. Взе ли си лекарството?

— Ммм.

Докато седеше на тоалетната, взе решение. Наистина щеше да престане да пие лекарства, за да види дали ще полудее. Щеше да пробва един месец. Ако не се получеше, щеше да измисли начин да се самоубие, който да не е прекалено отвратителен. Надеждата ѝ беше да си загуби ума неусетно.

Малко след дванайсет часа слезе на долния етаж, за да си изиграе ролята. Изяде една питка с кашкавал и с вкус на пепел. Радиото в стаята на Улуф работеше, понеже беше време за седмичната класация. Представиха хита на седмицата и Тереса замръзна със зальк в уста, заслушана в гласа на Кай Шиндвал:

— Една песен, пожънала огромен успех в „Майспейс“ и „ЮТюб“ сега излиза в студийен вариант. Певицата се нарича Тесла и с изключение на една-две появи и ранно отпадане в предишното издание на „Айдъл“ не знаем много за нея. Може би това скоро ще се промени. Слушате „Лети“.

Песента започна и Тереса възобнови дъвченето. Бяха напраскали какви ли не ефекти и песента беше станала претенциозна. Вече нямаше нищо общо с нея. Тя си довърши сандвича и изпи чаша мляко. После ѝ прилоша и пак отиде да повръща.

В три часа получи есемес. Гласеше: „Хитът на годината! Трябва да се види!“ Беше прикачен клип. Лицето ѝ вече беше заорало дъното, така че го пусна. Качеството на картината беше изненадващо добро. Бащата на Карл-Аксел имаше хубава работа. Той правеше на сина си скъпи подаръци. Например луксозен мобилен телефон с качествени звук и картина. Нищо чудно записът да е бил и още по-добър, само че скапаният телефон на Тереса не можеше да го покаже.

Значи бяха стояли там от самото начало, бяха записали всичко от думите на Тереса нататък: „Мике. Толкова си добър. И мил.“ Тереса гледаше и осъзнаваше. Мике излизаше напълно чист от цялата работа. Той беше момче, а тя почти му се беше нахвърлила. Беше му се натрапила, а след това го беше оповръщала.

Знаеше какво ще стане. Клипът щеше да се разпространи. По целия свят. След няколко дни хората в Буенос Айрес щяха да се смеят на гнусната гледка и да я препращат на приятелите си. Нямаше как да се предотврати.

Тереса седеше на стола си; ръцете ѝ бяха леденостудени. Телефонът звънна. Тя механично го вдигна и го доближи до ухото си.

— Ало?

— Тереса? Здравей, Йоханес е.

— Здравей, Йоханес.

Последва тишина. После Йоханес въздъхна толкова дълбоко, че микрофонът изпращя в ухото ѝ.

— Как се чувстваш?

Тереса не отговори. За този въпрос нямаше прост отговор.

— Видях онзи клип — поде Йоханес. — Е, не целия, но... исках само... толкова ми е мъчно за теб.

— Не се тревожи.

— Как да не се тревожа. Цялата работа е ужасна. На теб ти беше толкова... Исках само да ти кажа... тук съм. Просто го знай.

— Как са нещата с Агнес?

— Какво? А, добре. И тя мисли като мен.

— Пак ли сте влюбени?

— Ами, да. Но Тереса, опитай се... опитай... Не, не знам. Но аз съм тук, ясно? Агнес също. И те обичаме.

— Не е вярно. Но благодаря все пак. Беше мило.

Тереса затвори. Позвъни се отново, но тя отклони разговора. Легна на кревата и се загледа в тавана.

Нещо се изцапва. Хавлия. Цапа се все повече. И накрая става толкова мръсна, че започва да се разпада. Бива стъпкана в калта, после се вдига и смачква. Стига се до ниво на мръсотия, при което изцапаният предмет преставва да бъде себе си. Превръща се в нещо друго. Хавлията вече не прилича на хавлия, не може да се използва като хавлия, не е хавлия. Същото е и с човека; може да го спаси единствено способността да мисли, да му липсва това, което е бил. Човешко същество, ухаещо на прах за пране, използваемо.

Но всичко това изчезва — постепенно. Изчезва.

В течение на следобед и вечерта получи доста есемеси — някои само намекващи, други направо отвратителни; прочиташе ги и после ги изтриваше. Телефонът звънна два пъти — първият издаваше мляскащи звуци, вторият шепнеше: „Не спирай, не спирай“.

Тереса си легна, но не можа да заспи. Опита да почете Екельоф, но не можеше да се съсредоточи за повече от два поредни стиха.

Препрочете ужасните есемеси: *Курва; Лапай, гълтай и не драйфай; Световен шампион по повръщане на чепове*. Някои се бяха постарали повече: *Вземе ли Терес да духа, все изпразва си търбуха*.

Не можеше да се удържи. В два сутринта седна пред компютъра, за да види дали е получила и имейли. Да, беше. Всичките бяха от този сорт и идваха от непознати адреси — клипчето явно се беше разпространило и беше развихрило фантазията на зрителите и дар-словото им.

Имаше и няколко мейла от Терез, пристигнали през последните седмици. Докато ги отваряше, очакваше даже те да съдържат вариации по темата лапане и повръщане.

„Трябва да дойдеш, трябва да си тук“, пишеше в едно. Друго, по-старо, питаше: „защо избяга обясни защо не остана.“ Най-ранното, с изключение на онова, което беше изтрила, гласеше: „джери каза че не си разбрала правилно не разбирам как не си разбрала правилно трябва да ми обясниш.“ Последният мейл беше пристигнал в петък вечер, докато Тереса е била на купона: „трябва да пишеш не искам да те няма.“

Тереса копира съдържанието на общо четиринайсетте мейла и ги събра в хронологичен ред в един документ; препрочиташе ги пак и пак. Ако не бе загубила способността си да плаче, сигурно сега сълзите щяха да текат. Вместо сълзи обаче рукнаха стихове от Екельоф.

Тя щракна върху „отговор“ и най-горе в писмото си написа: „Аз живея в един друг свят, но ти живееш в същия.“

Погледна изречението. Всъщност това беше всичко, което имаше да казва. Въпреки това пръстите ѝ заподскачаха по клавиатурата. Подражаваше на чудатия стил на Терез — така ѝ беше по-лесно. Не се стремеше към нищо, просто беше искрена.

Терез. Не е вярно че ме няма. Аз съществувам. Но и не съществувам. Всички искат да ме наранят. Всички ме мразят. Избягах защото те обичам. Искам да бъдеш с мен. Не с други. Не можеш да разбереш колко съм нещастна.

През цялото време. Празна съм. Нямам къде да отида.
Прости ми. Сега живея в друг свят.

Тя изпрати мейла. След това се върна в леглото. Собственият ѝ мрак се сля с този в стаята и тя заспа.

В девет часа се събуди и видя отговора на Терез.

трябва да живееш в този свят трябва да дойдеш при мен още сега но другата седмица джери отива в америка ще дойдеш тогава ще ти покажа как се прави

Като за писмо от Терез си беше цял роман. Както винаги, имаше доста за разгадаване, но Тереса не я беше грижа. Беше писала и получила отговор. Щеше да отиде в Стокхолм и нямаше да се надява на нищо. Не от злоба мислеше така. Просто такива бяха фактите.

4.

В неделя следобед Тереса се разболя — нищо не можеше да бъде по-добре дошло. Температурата ѝ бързо се покачи до трийсет и девет градуса и я втрисаше. Тялото ѝ се отпусна, мислите се размътиха блажено. Цялото истинско терзание се събра в незначителната болка в мускулите; температурата наближи четирийсет градуса и пламтящото ѝ тяло ѝ носеше почти наслада, сякаш се носеше над чаршафите.

Пи „Ипрен“ и през нощта температурата спадна достатъчно, за да може да поспи, но в понеделник сутрин Мария погледна термометъра и стана ясно, че и дума не може да става Тереса да ходи на училище. Все едно иначе би отишла. Тереса изключи телефона си и се отпусна в леглото, без да прави нищо, освен да се радва на болестта, да ѝ благодари. Само това ѝ оставаше.

Не забравяше да вади таблетки Фонтекс от кутията и да ги изхвърля. Понякога, когато Мария я подканваше да си глътне хапчето, тя го скриваше под езика си, докато останеше сама в стаята.

В четвъртък сутрин температурата ѝ спадна и Мария реши да я прати на училище, но Тереса се възпротиви:

— Не. Ще остана вкъщи и ще си почивам в четвъртък и петък. В събота заминавам за Стокхолм.

— Не, няма.

— Да, има.

— Миналия път се прибра пълна развалина, а сега боледуваш и ако си мислиш, че ще те пусна да пътуваш, много се лъжеш.

— Мамо, каквото и да кажеш и да направиш, няма да ме спреш. Няма никакво значение. Ако не мога да отида, ще лежа в това легло, докато умра. Няма да ям. Няма да пия. Говоря сериозно.

Тереса не се изненада, че Мария този път чу какво ѝ казва, тъй като нещо ставаше с гласа на Тереса. Той вече не идваше от устата ѝ, а от мозъка на костите и нямаше съмнение, че говори истината. Очевидно и Мария го усещаше. Тя дълго седя, втрещена в Тереса. След това реши да напусне опасната територия, в която се намираха, поклати глава и заяви:

— Аха! Щом е така, сама ще си платиш билета.

В събота сутрин Йоран я качи на влака. Не си казаха кой знае какво в колата и малкото думи на Тереса само още повече разтревожиха Йоран. Тереса разбра. Беше заради гласа ѝ, сама чуваше особеността му звън. Сякаш говореше призрак или пък някакво същество без душа.

Влакът я отведе в Стокхолм, метрото я отведе в Сведмюра, а асансьорът я отведе до вратата на Терез. Не чувстваше нищо. Когато Терез отвори, тя мина покрай нея и седна до кухненската маса. Терез се настани срещу нея.

Тереса нямаше желание да говори, но все пак беше дошла дотук. Затова попита:

— Джери в Америка ли е?

— Да. С Парис. Защо си нещастна?

— Заради онова, което написах.

— Не разбрах.

— Много неща не разбираш.

— Да. Много. Искаш ли храна?

— Не. Песента ти е в класацията.

— Знам. Ще слушаме. Дали ще спечели.

— Какво значение има дали ще спечели?

— Ще я слушат повече хора.

— Защо?

— Аз пея хубаво. Твоите думи са хубави. Защо си нещастна?

— Защото съм грозна и дебела, и никой не ме харесва. Като за начало.

— Аз те харесвам.

— Може и така да е. Но ти харесваш толкова хора.

— Теб харесвам най-много.

— В смисъл?

— Има много момичета. Но теб харесвам най-много.

— Днес ще идват ли?

— Днес не. И утре не.

— Защо така?

— Ще бъда с теб. Защо си нещастна?

Тереса скочи на крака и направи един кръг из апартамента. Сякаш се беше върнала на място, от което толкова време е отсъствала, че ѝ е станало чуждо. Ето го там компютъра, на който бяха играли. Ето го леглото на Терез, където бяха седели, дивана, на който бяха гледали филми на ужасите. Всичко беше и истинско, и неистинско. То принадлежеше на някого другиго. До компютъра стоеше нейният собствен бележник с текстове на песни. Тя прочете един-два — не можеше да си обясни защо ги е писала.

В дванайсет часа помогна на Терез да нагласи радиото и после седнаха мълчаливо една до друга на дивана и зачакаха песента си. Тереса слушаше отвъд музиката, отвъд текстовете. Там нямаше нищо. Представиха поредна песен като нещо много добро и с вълнуващ бекграунд, а единственото, което тя изразяваше, беше собствената си безсъдържателност.

Минаваше два часът, когато се разнесе съскане и бумтене. Мелодията за ракета на седмицата — тоест най-високо класирана нова песен: „Лети“ на Тесла. Песента се беше появила от нищото директно на второ място, победена единствено от „Арк“ с „The Worrying Kind“.

След като Тереса изключи радиото, Терез отбеляза:

— Не спечелихме.

— Може би другата седмица.

— Как така?

— Все тая.

— Защо си нещастна?

— Няма ли да престанеш да питаш?

— Не. Искам да знам.

Тереса извади мобилния си, намери клипчето от гаража, натисна „play“ и го подаде на Терез, която приближи екрана до очите си и се загледа внимателно в действието. След това върна телефона на Тереса и заяви:

— Не е приятно да се повръща.

— Само това ли имаш да кажеш?

Терез помисли няколко секунди и после попита:

— Защо направи така? С момчето?

— Бях пияна.

— Пила си алкохол.

— Да.

— Алкохолът не е хубаво нещо. Защо си нещастна?

Нещо в тялото на Тереса се бе надигало мълчаливо и сега тя подскочи от ясно доловимо щракване. Беше натиснато някакво копче, отвори се шлюз. Тя беше на крака и *крещеше*.

— Защо никога *нищо* не разбираш? Не ти ли е ясно, че това е най-ужасното, най-грозното, най-гнузното нещо, което можеш да направиш, и е запечатано на филм, и аз съм тази, която го прави, и всеки един шибаняк в целия шибан свят може да го гледа и да види колко съм грозна и гнусна, като се изповръщам върху хуя му, и се чувствах отвратително още преди това, и мислех, че съм съвсем празна, и после пих, за да спра да бъда празна, и после стана това, и се оказа, че не, мамка му, мога да бъда и *още* по-празна. Мога да бъда толкова празна, че изобщо да не съществувам вече, и аз не съществувам и не аз стоя тук, и не аз говоря, и ти вече не ме познаваш, и аз не те познавам.

През целия писклив монолог на Тереса Терез седеше с изправен гръб и ръце на коленете и слушаше внимателно. Тереса със зачервено лице, се тръшна на креслото и обви тялото си с ръце; Терез проговори:

— Онези думи бяха хубави. Които написа.

— Какви думи, да му се не види?

— Аз живея в друг свят, но ти живееш в същия.

— И разбираш ли какво значат?

— Не. Но се засмях.

— Никога не съм те чувала да се смееш.

— Започнах.

— Как така?

— Някои от момичетата се смеят. Тогава се смее и аз. Понякога. Иначе се плашат. — Терез погледна към прозореца. — А сега да вървим.

— Къде ще ходим?

— Ще ти покажа как се прави.

Пет минути по-късно стояха до рампата за разтоварване на гърба на кварталния магазин, който беше затворил в два часа. Тереса погледна чука, донесен от Терез; сега се полюшваше в ръката ѝ.

— С взлом ли ще проникваме?

— Не. Той сега ще дойде. Знам.

Точно след последните думи на Терез вратата се отвори и се показа един четирийсетина годишен мъж. Забележително напомняше на тересиния учител по английски. Същата рядка брадичка и леко изпъкнали очи, същите дрехи — джинси и карирана риза. Мъжът носеше малка метална кутийка, вероятно дневния оборот. Той забеляза Терез и Тереса още при отварянето на вратата.

— Здравейте, момичета, какво...

Не можа да продължи, тъй като Терез го удари по слепоочието с чука. Мъжът политна назад в склада на магазина и се строполи в цял ръст по гръб. Терез улови вратата, преди да се е затворила и влезе. Тереса я последва. Все така не чувстваше нищичко.

Плътната врата се затръшна зад тях и в помещението стана сумрачно. Единствената светлинка откъм витрината на магазина прозираше през една открената врата. Тереса намери ключа на лампата и го завъртя. Двете крушки на тавана светнаха. Мъжът лежеше на пода със зяпнала уста и притиснал слепоочието си с една ръка. Между пръстите му се процеждаше кръв.

Терез подаде чука на Тереса:

— Направи го мъртъв.

Тереса претегли чука в ръка и погледна човека. Замахна пробно във въздуха. Мъжът се разпищя. Отначало нечленоразделно, после с думи:

— Вземете парите! Има почти осем хиляди! Вземете ги и си вървете! Никога не съм ви виждал, не знам кои сте, майка ми е болна, нуждае се от мен, недейте, моля ви, не правете нищо глупаво, просто вземете парите...

Терез намери тиксо и го увъртя два пъти около устата на мъжа. Тереса се почуди защо той не се съпротивлява. Но ръцете му мърдаха по странен, конвулсивен начин. Сигурно ударът с чука се беше отразил на телесните му функции. Мъжът дишаше тежко и носът му течеше. Изглеждаше малко като в „Хотелът на ужасите“. Сигурно и на Терез оттам ѝ беше дошла идеята с тиксото.

Тереса пристъпи към мъжа и краката му заритаха по пода в опита му да се отдръпне. Тя надигна чука. Замисли се. После го подаде на Терез.

— Не мога.

Терез не го взе.

— Не. Така трябва.

— Защо?

— Казваш, че си празна. Имаш нужда.

Терез завъртя глава към Тереса и я погледна право в очите. Тереса си пое дъх. Взираше се в тъмносинята бездна, докато гласът на Терез докосваше ушите ѝ:

— Ти ще го направиш мъртъв. Ще излезе малко пушек. Червен пушек. Ти ще го вземеш. След това няма да си празна. След това ще си щастлива и пак ще искаш да правиш разни неща.

Гласът на Терез бе добил същия особен звън като този на Тереса, идваше от друго място в тялото, не от устата, и говореше истината. Тереса се извърна към мъжа; той беше успял да се извърти настрана и да се добере до нещо на пода. Макетно ножче за отваряне на кашони. Той го стискаше с острието към Тереса и се мъчеше да се изправи. Очите му изпъкваха лудешки и носът му течеше.

Тереса стисна зъби и вдигна чука. Ръката на мъжа се стрелна и острието проникна през пуловера на Тереса и нарани повърхностно корема ѝ. От движението мъжът загуби равновесие и пак се стовари на пода. Терез стъпи на ръката му докато той пусна ножа.

Тереса погледна стичащата се по пуловера ѝ кръв, прокара показалец и среден пръст през нея и ги пъкна в уста. Всичко стана червено и цветът бликна в главата ѝ — тя също стана червена. Цвят. Тя имаше цвят. Прокара език по зъбите си, сториха ѝ се заострени.

Бързо приклепна и удари с чука право в челото на мъжа. Проехтя пукане и онзи звук, както като стъпваш върху замръзнала локва. Тялото на мъжа се изви като дъга и бедрата му се удариха в бедрата на Тереса, преди той отново да се просне в цял ръст. Ръцете и краката му се затресоха и кръвоносните съдове в очите се спускаха.

Миризмите. Тереса усети миризмите. Потта от ужас по тялото на мъжа, острия мирис на кръв, а около нея — смесица от аромати, носещи се из склада. Гниеци банани, пресни печурки, мастило за принтер и горчива бира откъм щайгите за рециклиране. Познаваше ги всички, различаваше ги и ги отделяше една от друга. Те се смесваха с червения, бликащ цвят в главата ѝ и се превръщаха в едно общо преживяване, една-единствена мисъл: *Аз живея. Аз живея. Аз живея.*

Заудря челото на мъжа, слепоочията му. Изби зъбите му и едното му око. Удряше го с всички сили по челото, докато в черепа се отвори дупка и тя, трепереща от възбуда, можеше да пропълзи при него и да види самотната тънка струйка пушек, издигаща се отвътре. Не, не я виждаше, но знаеше, че е там, усещаше мириса и присъствието.

Тя оголи зъби и изръмжа тихо, когато пушекът се вля в нея и станаха едно.

Те се позавъртяха из затворения магазин. Тереса взе едно шоколадче, отхапа един залък, без да го отваря и после го хвърли. Отвори пакет чипс, взе си две картофчета, а останалите изсипа върху стоките във фризера. Обели и сдъвка един кренвирш и после го изплю върху доматиите. През това време Терез взе две найлонови торби и ги напълни с толкова буркани детска храна, колкото можеше да носи.

Върнаха се в склада. От главата на мъжа беше изтекла локва кръв, а отстрани се търкаляше чукът. Тереса го вдигна и отиде до мивката да го изплакне. Зърна отражението си в огледалото.

Лицето ѝ беше опръскано с кръв, а на бузите ѝ бяха полепнали парченца човешка плът. По челото ѝ имаше струйки кръв, които се стичаха от косата. Обърна се към Терез.

— Терез, мислиш ли, че сега съм хубава?

— Да.

— Искат ли ти се да ме целунеш?

— Не.

— Така и предполагам.

Раната в корема взе да я наболява, но вече не кървеше. И пуловерът, и колената на панталоните ѝ бяха така окървавени, че не би могла да се покаже на улицата, без да събуди подозрения. Изми си лицето и после двете изчакаха да се мръкне, преди да излязат.

На тръгване прибраха банкнотите от дневния оборот. После със спокойна крачка се отправиха към апартамента на Терез. По пътя не срещнаха жив човек.

5.

Онази нощ Тереса сънува вълци.

Отначало беше човешко дете, безпомощна малка твар, захвърлена в гората. Откъм мрака приближаваха бледи очи, прокрадваха се към нея между стволовете на дърветата. Лапите пристъпваха безшумно по килима от борови иглички. Кръгът се затягаше. Тя искаше да избяга, но още не се беше научила да ходи.

След това груби езици докосваха тялото ѝ. Намираха се в бърлогата и вълците я ближеха ли, ближеха. Когато езиците застъргаха корема ѝ, така заболя, че тя изпищя. Изстъргваха слой след слой кожа и болката беше неописуема. После под кожата започна да се показва козината. Болката изчезна и вълците я оставиха.

През входа на бърлогата падаше лунен лъч и тя се видя отстрани. Как лежеше на земята, влажна от вълчата слюнка, трепереца от студ, понеже рядката козина още не беше достатъчна да я топли.

Сцената се измени и от всевиждащата перспектива на луната тя видя как един вълк тича през гората. Сакат или болен вълк със сплъстен кожух, жалко създание, подскачащо при най-малкия звук. Тя беше едновременно на луната и във вълка, носеше се в небето и пълзеше по земята през един и същ чифт очи.

Изглежда мина време, защото земята се оказа покрита със сняг. Тя тичаше вихрено из гората и всяка стъпка ѝ носеше радост. Мускулите бяха изпълнени със сила и тя видя, че предните ѝ крака са покрита с гъста гладка козина. Душеше кървава следа. През неравни интервали зърваше тъмни петна в снега — преследваше вече ранена плячка.

Изкачваше един хълм, а снегът под лапите ѝ се завихряше. Стигна върха и се спря с изплезен език. Дишаше тежко, а дъхът ѝ ставаше на пара в студения въздух. Пред нея глутницата се бе събрала около убитата сърна, чиито копита още потрепваха под масата сива козина.

Водачът се обърна към нея. Сърната спря да мърда и едно угаснало око се обърна към небето. Докато цялата глутница се въртеше

като един вълк, насочила вниманието си към самотната вълчица, тя показва подчинението си. Оголи гърлото си и легна по гръб, размахала лапи — беше просто вълче, последно в йерархията.

Те приближаваха. Вълчето изскимтя, демонстрира своята безпомощност — не знаеше дали ще го приемат в глутницата или ще го разкъсат на парчета.

6.

— Терез? Когато сънуваш. Какво виждаш?

— Не знам как.

— Не сънуваш ли?

— Не? Как се прави?

Тереса лежеше на матрака до терезиното легло и гледаше няколко валма прах, потрепващи от диханието ѝ. Извъртя се по гръб. Заетата от Терез тениска ѝ беше толкова малка, че свършваше точно над раната на корема ѝ. Почеса я и я заболя. Почеса още малко. Ако не беше раната, тя щеше да може да избяга. Да си казва, че всъщност не го е сторила.

Но раната съществуваше. Нанесена с макетно ножче, от онези за отваряне на кашони. От работници в магазин. Като онзи, който вече беше мъртъв, убит с чук. От Тереса.

Погали раната в опит да направи стореното реално. Беше го извършила, никога нямаше да може да избяга от това. Значи можеше и да бъде реално. Иначе щеше да е напразно.

— Как го правиш? — повтори Терез.

— Просто става — отвърна Тереса. — Няма как да му повлияеш. Не е нещо, което се научава. Така мисля.

— Кажу как се прави.

— Спиш. И в главата ти се появяват картини. Не ги управляваш. Просто идват. Тази нощ сънувах, че съм вълк.

— Няма как.

— Насън може. — Тереса се надигна на лакът, за да гледа Терез, която лежеше, втрещена в тавана. — Терез? Понякога фантазиращ ли? Как правиш разни неща или пък в главата ти изникват картини?

— Не разбирам.

— Не. Не съм и очаквала да разбереш. — Тереса въздъхна и валмата прах под леглото затанцуваха. — Онова, дето го направихме вчера. С оня в магазина. Мислиш ли за това?

— Не. Свършено е. Сега си щастлива.

Тереса се сви — доколкото можеше в тесните терезини дрехи. Нейните, както бяха окървавени, снощи ги напъхаха в найлонови торби и ги хвърлиха на боклука.

Щастлива? Не, не беше щастлива. Сама си беше чужда, сигурно още беше в шок. Но жива. Чувстваше се жива. Може би е същото като да си щастлива — поне според възгледите на Терез.

Тереса отвори и затвори ръце. Под нокътя на кутрето се беше събрала съсирена кръв. Тя близа пръста си, докато изчисти кръвта. Усещаше ръцете си по-големи, по-силни от предния ден. Способни ръце. Страшни ръце. Нейните ръце.

Минаваше единайсет, а влакът ѝ тръгваше в два и половина. Всяко нормално действие — като да седнеш във влак и да покажеш билета си — ѝ се виждаше абсурдно. Чувстваше се толкова лека, все едно би могла да отлети като пълен с хелий балон, стига тежките ѝ ръце да не я държаха на земята.

Тя се огледа. Изглеждаше като кренвирш в дрехите на Терез. В контекста на събитията това беше дреболия, но все пак не можеше да се прибере вкъщи във вид на клоун. Ако не друго, щяха да възникнат въпроси.

— Терез — изрече тя, — май ще трябва да идем до града.

В Н&М на „Дротнингтан“ Тереса грабна първите подходящи джинси, тениска и пуловер в нейния размер и отиде в пробната да се преоблече. Като излизаше, видя две момичета на около дванайсет години да приближават плахо Терез.

— Ей, извинявай — заговори едното, — ти не ли си Тесла?

Терез посочи застаналата до нея Тереса.

— Ние — поясни тя. — Аз пея. Тереса пише думите.

— Аха — кимна момичето. — Както и да е, „Лети“ е страхотна.

Тя прехапа устни в опит да измисли какво още да каже, но изглежда не се сети за нищо. Затова подаде на Терез бележник и химикалка. Терез ги взе. И дотам. Момичетата се спогледаха притеснено.

— Тя иска автографа ти — намеси се Тереса.

— Ами, твоя също — каза момичето.

Тереса отвори бележника и се подписа на една празна страница. После подаде химикалката на Терез, но тя поклати глава:

— Какво да напиша?

— Просто напиши „Тесла“.

Терез се подчини и после върна бележника на момичето; то го притисна до гърдите си и се обърна към приятелката си, която досега не си беше отворила устата, а само зяпаше Терез ококорено. Нямаше какво да каже. Тогава първото момиче направи нещо съвсем неочаквано. Реверанс. Другото го последва. Жестът изглеждаше толкова не на място, че Тереса се захили.

После се засмя и Терез. Смехът ѝ прозвуча неестествено, дори нечовешки — по-скоро като звука на смеещите се кесии от магазините с шеговити стоки. Двете момичета замръзнаха на място, а после забързаха към отдела за аксесоари, като си шепнеха, доближили глави.

— Знаеш ли — рече Тереса, — по-добре не се смей.

— Защо?

— Не звучи както трябва.

— Не се ли смея добре?

— Не. Меко казано.

На касата Тереса извади портмонето си и не го позна — толкова беше пълно. После се сети. Дневният оборот. Металната кутия, която бяха разбили с отвертка. Седем хиляди и осемстотин крони, най-вече на банкноти от по петстотин.

Но това не бяха истински пари. За истинските пари работиш или ги получаваш като подарък или джобни — малко по малко. А това беше пачка хартийки, стояли в кутия и после попаднали в портмонето на Тереса. Остана разочарована от сумата, казана от продавачката, след като тя с известни затруднения сканира етикетите на дрехите. Искаше ѝ се да остави повече хартийки, да се отърве от тях.

На „Дротнингатан“ множеството се движеше в непрестанен шумен поток. Улични търговци демонстрираха играчки с батерии и джунджурии от стъкло или пластмаса. Всички бяха от плът и кръв. Един добре премерен удар можеше да разкъса плътта и да разплиска кръвта.

Тереса не се чувстваше добре. Искаше ѝ се да хване ръката на Терез за опора. Усещането за такава лекота, че вятърът би могъл да я понесе, ставаше все по-остро. Както когато имаше висока температура;

може би и сега беше вдигнала температура — толкова ѝ беше горещо и ѝ се виеше свят.

На една пресечка Тереса се спря пред магазин за обувки. На витрината бяха наредени двайсетина модела „Dr. Martens“, тежки високи ботуши с връзки. Чифт светлочервени с дебели подметки бяха привлекли вниманието на Тереса.

Никога не се беше интересувала от дрехи, никога не бе имала собствен *стил*. Съученичките ѝ се събираха около каталозите и въздишаха по някое „тооолкова яко“ яке, но тя не можеше да ги разбере. Беше просто яке, изглеждаше като всички други. Досега не ѝ се беше случвало да види някоя дреха и да я пожелае.

А ето я сега и ботушите *я викаха*. Бяха нейни, направо ѝ идваше да се протегне през стъклото и да си ги вземе. Струваше ѝ се неестествено да минава през обичайната процедура за купуване, но се примири. Оказа се, че нямат нейния номер и тя помоли да пробва онези от витрината — перфектни. Естествено. Бяха направени за нейните крака и струваха само три хартийки.

Светът се бе променил, когато се върнаха на улицата. Сякаш двата сантиметра допълнителна височина на подметките бяха изменили перспективата ѝ. Тереса *вървеше* различно и затова *гледаше* различно. Ботушите придаваха тежест на цялото ѝ тяло и както досега имаше чувство, че хората ще минат право през нея, така сега ѝ правеха път.

Една закръглена жена в народна носия свиреше протяжна мелодия на блокфлейта. Тереса се спря пред нея. Очите на жената изглеждаха уморени и тя беше толкова дребничка, че Тереса би могла да я погълне на един залък. Вместо това пусна една от хартийките в шапката на земята. Очите на жената се ококориха и последва дълго благодарствено словоизлияние на някакъв източноевропейски език. Тереса стоеше мълчаливо, безразлично, наслаждаваше се на момента и на собствената си тежест.

— Сега си щастлива — обади се Терез.

— Да — съгласи се Тереса. — Сега съм щастлива.

Хванаха метрото до Сведмюра. Тежестта на ботушите ѝ въздействаше дори в седнало положение. Седеше до Терез, която както винаги се беше свила в ъгъла, и около тях сякаш се бе образувала защитена зона, в която никой не можеше да проникне.

— Онези момичета — обърна се тя към Терез. — Които ти идват на гости. Какви са те?

— В началото са щастливи. После казват, че са нещастни. И уплашени. Искат да говорят. Аз им помагам.

Тереса се огледа из вагона. Най-вече възрастни хора. Отделни момчета и момичета на тяхната възраст седяха със слушалки на ушите, щракаха с мобилните телефони. Не изглежда нито нещастни, нито уплашени. Или го криеха добре, или чисто и просто бяха съвсем различен тип хора от онези, които търсеха помощ от Терез.

— Терез, искам да се запозная с тези момичета.

— И те искат да се запознаят с теб.

На улицата пред магазина бяха паркирани две полицейски коли, а между светофарите беше опъната синьо-бяла раирана лента, за да затвори пътя. Докато Терез и Тереса минаваха, видяха, че отзад, при рампата за разтоварване, е спряла и линейка. Тереса се възпротиви на порива да опита да надникне през витрината — *извършителят винаги се връща на местопрестъплението* — и продължи заедно с Терез към дома ѝ. След като се отдалечиха достатъчно, тя прошепна:

— Знаеш, че не бива да казваме нито дума за това, нали? Дори на другите момичета.

— Да — отвърна Терез. — Джери го е казал. Ще те тикнат в кафеза. Знам.

Тереса хвърли един поглед назад към магазина. Рампата не се виждаше и тя не вярваше някой да ги е забелязал нито да влизат, нито да излизат. Но нямаше как да бъде сигурна. Ако не бяха ботушите, сигурно коленете ѝ щяха да омекнат. Сега обаче вървеше с твърда стъпка.

Трябваше да побърза, ако иска да стигне навреме за влака. Но щом се качиха в апартамента, се закова на място.

Нещо не беше както трябва.

Тя се заозърта из коридора. Закачалките, чергата, дрехите на Джери, нейната собствена чанта. Ясно усещаше, че някой е бил тук. Може би нагъване на чергата, преместена химикалка на масичката. Вратата беше отключена и всеки би могъл да влезе.

И може още да е тук.

Нещо, което само допреди два дни би ѝ се сторило отвратително, сега беше съвсем естествено. Тереса отиде в кухнята и грабна най-големия нож, след което решително обиколи апартамента, готова да ръга с ножа. Отваряше гардероби, гледаше под леглата.

Терез седеше на дивана с ръце в скута и наблюдаваше как Тереса обезопасява района. Едва след като се убеди, че никой не се крие наоколо, Тереса се върна в хола и попита:

— Какво правиш?

— Някой е бил тук — отвърна Тереса и остави ножа на масата. — И не мога да разбера защо. Това ме тревожи.

Оставаха само двацет и пет минути до тръгването на влака ѝ — щеше да смогне само ако имаше късмет с метрото. Въпреки това десет секунди стоя съвсем неподвижно и дишаше през носа. Душеше. Имаше нещо. Ухание. Нещо познато.

Тя се протегна към чантата си и подвикна на Терез да заключи след нея. След това хукна надолу по стълбите и после към метростанцията. Видя мотрисата да идва и стигна точно преди вратите да се затворят.

Влакът беше пълен и тя се качи две минути, преди да потегли. Тъй като нямаше запазено място, си запроправя място между хората в търсене на свободно пространство. Като влезе в следващия вагон, отново усети аромата. Спря и взе да души и да се озърта.

До нея седеше група четирийсет-петдесет годишни мъже. На масичката между тях бяха сложени кутийки бира и те обсъждаха на висок глас някоя си Биргита от рецепцията и дали имала силикон в циците. Мирисът на афтършейв идваше оттам и тя изведнъж разбра.

Във вагон-ресторанта имаше свободно място; още не бяха започнали да сервират. Веднага щом седна, тя метна чантата си на масата, за да извади мобилния и да се обади на Терез. Намери телефона и същевременно установи липсата на нещо друго. Със стиснати челюсти набра Терез и каза:

— Онзи Макс Хансен е бил у вас. И ми е задигнал MP3-плеъра.

7.

Макс Хансен се намираше на наклонена плоскост. Беше се пуснал и сега се хлъзгаше. Надолу. Не му пречеше, понеже зад това лежеше съзнателно взето решение. Той отиваше към дъното по своя воля и се движеше на забавен каданс, все едно е на ски ваканция. Носеше му наслада и се надяваше да успее да бие спирачки преди катастрофата.

Началното ускорение, първото побутване по гърба беше на Коледа.

Беше прекарал Бъдни вечер в пиене и скърцане със зъби срещу безумието на Тура Ларшон. От звукозаписната компания бяха загубили интерес към пробния му запис, след като научиха за клипа в „Майспейс“. Предполагаемата му дойна крава беше избягала от обора и си предлагаше вимето на всеки, който пожелаеше да я издои. Безплатно за всички, елате и опитайте.

Не можеше да изкара и петак. Липсата на договор — шансът, който можеше да му обърне късмета — се бе превърнал в неговото падение. Беше пресметнат риск, но той не беше си представял, че всичко може да отиде по дяволите *точно по този начин*, и това го измъчваше. В беса си бе извадил Робан и бе на път да го метне през балкона, но успя да се удържи.

Преди да припадне на дивана, дълго време плака и гали Робан по лъскавата физиономия, молеше го за прошка.

На Коледа се обади на Клара. Тя беше една датчанка, която си мислеше, че е забърсал в Кафето преди около година. Беше се възползвал от датския си — доколкото го знаеше, беше говорил шеговито за родината и после я беше завел у дома. Нещата се бяха развили прекалено лесно и на сбогуване се оказа, че тя очаква да ѝ се плати. Тя си получи парите, а Макс получи телефонен номер.

Макар Клара да бе стара за неговия вкус — около трийсет, — той неведнъж бе разчитал на нея. Понеже не го привличаше особено, се налагаше ръцете или устата да влизат в действие. Пък и така излизаше по-евтино.

Сега тя му разясни, че става дума не само за празник, а и за неудобен час; накратко казано — допълнително петстотин заради работата на връх Коледа. Нямаше как. Макс се нуждаеше от нея.

Докато тя пристигне в апартамента му, Макс вече беше успял да изгълта няколко уискита и беше изпаднал в сантиментално настроение. Опита се да я заговори на датски с детинските изрази, които помнеше, но Клара ясно показа, че просто иска да се свършва по-скоро. Искаше да се прибере при дъщеря си.

Така че Макс се съблече и се настани на креслото. Клара започна да го обработва с ръка. Практиката ѝ беше да не използва уста, ако няма презерватив. Но като за начало трябваше да има на какво да се сложи презерватива. Тя разтриваше и галеше, даже се предаде и заговори насърчително на датски.

Никакво чувство. Никакво вълнение. Нищичко.

Той никога досега не беше изпитвал подобни проблеми с Клара. Напротив. Фактът, че всичко е нагласено поначало и не съдържа никакъв момент на несигурност, го караше да се отпуска и да получава ерекция още при първото докосване. Не и този път. Стана както като гледаше записите си. Нещо в него се беше прекършило след преживяното с Тура Ларшон и в този момент, докато седеше и гледаше безжизнения си член, осъзна, че никога няма да се върне. Беше импотентен.

Клара въздъхна и го погали с пръст.

— Хайде, мечо, усмихни се на Клара.

Макс отблъсна ръката ѝ и отметна глава. Вратът му леко изпука и той внезапно осъзна какво иска.

— Ухапи ме — нареди той.

Клара не реагира и той посочи рамото си.

— Ухапи ме силно. Ето тук.

Клара, която естествено беше запозната с феномена, сви рамене, надвеси се над него и го ухапа. Макс прошепна:

— По-силно.

Тя го ухапа силно, за малко да му пусне кръв и в тялото на Макс се разля нещо меко и приятно. Нареди ѝ да го ухапе на друго място. Тя не искаше повече, но той я помоли да го зашлеви. И после още веднъж, по-силно.

Ушите му звънтяха, а пенисът му все така лежеше безжизнено като смачкана змия, но той усещаше удовлетворение и спокойствие като след успешно сношение. Докато плащаше на Клара, тя му обясни, че не си пада по този род работи, но имала една колежка, Диса, която била по-специализирана. Даде на Макс телефонния ѝ номер. Весела Коледа.

След като тя си отиде, той седна на креслото и се замисли. Докъде беше стигнал. Това беше. Макс затвори очи и се опита да забрави какво е бил или си е въобразявал, че е. Започна да се хлъзга. Нямаше никакъв смисъл да поддържа порядъчна фасада за пред хората или да търси някакъв статут, който да му осигурява плътски удоволствия. Пусна се надолу.

Пусна се.

На следващия ден посети адреса, на който бе изпратил първото си писмо, и проведе разговора си с Джери. Щеше да спаси каквото можеше с наличните средства. Като по поръчка в деня преди Нова година се обади Рони от „Зап Рекърдс“ да му съобщи, че все още проявяват известен интерес — въпреки всичко. Нямаше как да си затворят очите за невероятната популярност на песента. А професионалният запис си имаше своите предимства. Макс ли държеше правата?

Той отговори утвърдително. Те да си вадят каквито заключения искат.

Нещата се задвижиха. Песента стана голям хит и интересът към Тесла стигна върха си. За съжаление, Макс не получи кой знае колко пари в аванс. Да, приходите малко по малко щяха да започнат да капят, но имаше време дотогава, а Макс бързаше. Той се движеше по тънък лед и се надяваше да награби възможно най-много, преди да се е пропукал.

От звукозаписната компания искаха пълен албум и бяха готови да платят цяло състояние в аванс. Обади се и други компании и след няколко разговора с Рони от „Зап“ обещаха баснословна сума. На Макс му потръгна по вода — той се плъзгаше по тънкия лед и летеше по склона, и всички други метафори, които му хрумваха, като изключим фундаменталния проблем — той не разполагаше с песните.

Не беше успял дори да установи контакт с Тура Ларшон. Беше звънял по телефона, беше писал писма, беше пращал мейли и на нея, и на изчадието, но без никакъв резултат. Знаеше, че имат и други песни, но как, мамка му, да се добере до тях, щом отказват да *отговорят*?

Толкова беше вбесяващо — усещаше как полудява. Един ден дълго седя, втрещен в телефонния номер на Диса. Клара му я беше препоръчала — била специализирана в садо-мазото и можела да го нарани по всички начини, които му хрумнат.

Макс се опита да си представи картината. Завързан, може би. Бич по гърба. Болката. Той се видя отстрани и най-сетне разбра какво търси. Прокара ръка по гърба си, по белезите, до които можеше да стигне.

Нещо съдбоносно му се бе случило в онзи ден в хотелската стая заедно с Тура Ларшон. Беше ужасно, да, но като затвореше очи и докоснеше лъскавата повърхност на белезите, осъзнаваше колко му липсва онзи момент. Него се мъчеше да изживее отново.

Това не е нормално. Вземи се в ръце, Макс.

Той претегли възможностите и ги изпита една по една. Джери, договор, съдебни процедури, използване на посредници, чисто и просто двойник на Тесла, писма, разговори. В крайна сметка бръсначът на Окам надделя.

При няколко възможности се избира най-простата.

Той се нуждаеше от музиката на Тура Ларшон. Тя не искаше да му я даде. В тази задънена улица има само едно очевидно решение.

Купи си на старо канадка, термопанталони и плетена шапка. И започна да шпионира входа на Тура. Начинанието беше трудно, понеже нямаше подходящо скривалище, а ако се въртеше твърде дълго на улицата, щеше да събуди подозрения.

Отново Окам му даде отговора. Купи си шест бири и се настани на една пейка на стотина метра от входа. С очебийността си стана невидим. Дърт пияница — всички извъръщаха глава. Не издържаше повече от няколко часа на ден, но държеше Робан в джоба си с надеждата поне един път, да му се не види, късметът да му се усмихне.

В продължение на пет сутрини не видя нито Джери, нито Тура да излизат от апартамента. Много момичета обаче влизаха във входа и понякога се мяркаха на прозореца на Тура. От това извади заключението, че Джери не си е вкъщи.

От време на време мобилният му звънваше. Момичета, на които бе давал празни обещания — отдавна или по-скоро, стари познати, които искаха просто да се чуят. Вероятно бе плъзнал слух, че той стои зад Тура Ларшон, и в такъв случай не е зле човек да поддържа връзка с него. Чуваше подрънкване на прибори и далечно бърбрене, когато му се обаждаха от ресторанти и кафенета, долавяше и неискреността и подмазването в гласа им.

Седеше на пейката и трепереше, държеше телефона далеч от ухото си и повтаряше механично: „Здравей“, „Привет“ и „Радвам се да те чуя“; презираше ги. Бяха просто стадни животинки, развълнувани леминги, които трупаха точки, докато всъщност тичаха към ръба на пропастта.

Той надигна бутилката леденостудена бира към прозореца на Тура Ларшон. Ненавиждаше я и я уважаваше. Както бяха застанали така — той на пейката, тя горе в апартамента — между тях имаше някаква връзка, невидима кървава следа между неговите крака и нейния вход, през отвора за писма във вратата ѝ и навътре в тялото ѝ. При тази мисъл по гърба му пробяга тръпка.

На шестия ден най-сетне се случи. Тура излезе от входа, придружавана от изчадието. Макс стисна бирената бутилка с две ръце и докато минаваха на няколко метра от него, заби поглед в земята, все едно е твърде пиян да надигне глава. Видя ги да се отдалечават по посока метростанцията и почака няколко минути, след което отиде до входа и се качи до апартамента ѝ.

Извади Робан от джоба си с вкочанени пръсти и го притисна към челото си. След това пробва бравата. Вратата не беше заключена. Няколко секунди той само седя, втрещен в широко отвореното жилище, сякаш се боеше около него да не щракне капан. Не беше възможно да е чак такъв късметлия.

Той събра сили и се плъзна в коридора, като затвори вратата зад себе си. Подвикна тихичко:

— Ехо? Има ли някой въкъщи?

Никакъв отговор и никакво време за губене. Започна с компютъра в хола и прехапа устни, като видя, че е изключен. Включи го, като си повтаряше:

— Хайде, хайде, хайде, моля те...

Късметът му измени. Искаше парола. Пробва с „Тура“ и „Тесла“, и няколко други думи. Накрая затропа по клавиатурата: „вървиподяволите“ но и ругатнята не му помогна. Изключи компютъра и се залови да претършува апартамента.

В една чанта в антрето намери каквото търсеше. Разпозна евтиния МРЗ-плеър от втората му среща с Тура. Взе да се поти под якето, докато търсеше из плейлистите и под името „Терез“ намери „Лети“ плюс още двайсетина песни. Пъхна слушалките в ушите си и разбра — беше попаднал на златна мина.

Терез?

Пъхна плеъра в джоба си и се спря нерешително пред вратата. Момичетата се бяха насочили към метрото, значи разполагаше с известно време.

Терез?

Това сигурно щеше да е единственият му шанс да научи нещо за момичето, обсебило живота му. Разкопча якето, за да се поразхлади, заключи пътната врата отвътре и затърси из жилището с нови очи.

В нощното шкафче, вероятно до леглото на Джери, попадна на папка с документи за продажба на къща. Джери я наследил от родителите си, Ленарт и Лайла Седерштрьом. От описа в папката стана ясно, че са починали на една и съща дата. Името Ленарт Седерштрьом напомняше за нещо на Макс, но не се сецаше какво. Нещо, свързано с музика. Постара се да запомни името.

В чекмеджетата на писалището намери обичайните боклуци. Стари сметки и разписки, документите за „Айдъл“ и неговото собствено първо писмо. Това, което му направи впечатление, докато четеше договора за наема на жилището и извлеченията по сметки, беше, че никъде не попадна и на един документ за Тура. Нищичко — нито от училище или друга институция, нито някакви предмети за спомен.

Нейната стая беше спартанска като в заведения за настаняване на бежанци. Сиди плеър, няколко диска и комикси „Бамсе“. Легло. На нощното шкафче беше оставена лична карта. Макс я взе и я разгледа внимателно.

Ангелика Тура Ларшон. Дотук добре. Но нямаше шанс момичето от снимката да е онази Тура, която той познаваше. Вдигна картата срещу светлината, огледа я от другата страна. Някой я беше подправял.

Картата беше надраскана и протрита, но си личеше, че цифрите от рождената дата са пипани.

Ангелика. Тура. Терез.

Нищичко не беше открил за самоличността на момичето, наречено Тура Ларшон, но научи две неща. Първо: определено имаше нещо мътно. Второ: той щеше да го използва за собствена облага.

Беше прекарал в апартамента над час, приближаваше единайсет и повече не биваше да си насилва късмета. Преди да си отиде, се увери, че всичко е както го беше заварил. Затвори пътната врата зад гърба си и се ослуша за шум от стълбището, след което забърза надолу и излезе от входа. Докато вървеше към метрото, забеляза две полицейски коли, паркирани пред магазина, точно до пейката, където той вече нямаше за какво да седи. Работата му тук беше свършена. Беше намерил каквото търсеше, че и отгоре.

Веднага щом се прибра вкъщи, си наля със сигурна ръка чаша уиски, за да празнува. После свали песните от MP3-плеъра на компютъра си и се настани да ги слуша.

Злато. Бяха чисто злато. Поне пет от песните бяха на нивото на „Лети“, останалите също ставаха. Текстове невиннаги бяха върхът, но той не можеше да се сети за шведски музикант, който не би се гордял с такъв платинен албум.

Платинен, да. Вече беше започнал да мисли с такива термини. Файловете от компютъра му трябваше да минат през обработка и да се поразкрасят. Но тук се криеше всичко необходимо за истински бестселър.

Имаше обаче една спънка. Тура Ларшон никога нямаше да подкрепи проекта, а той не знаеше на какво е способна, ако научи с какво се е захванал. Беше си дилема — меко казано.

С помощта на компютъра Макс се зае да проверява следите, намерени в апартамента. Първо установи, че не съществува никой с ЕГН-то на Тура. Ангелика Тура Ларшон обаче съществуваше, при това с почти същия номер; само една цифра се различаваше.

Наистина интересно стана, когато Макс провери Ленарт и Лайла Седерштръм. Прочете статиите за брутално убитата двойка естрадни певци и за сина им Джери, за странната стая, открита в мазето. Той

събра две и две — гърбът му знаеше достатъчно за склонността на Тура към насилие; изведнъж дилемата вече я нямаше.

Нямаше и спънка, единствено секирата, която сега *той* държеше над врата на Тура Ларшон. Той можеше да прави каквото си поиска, а тя нямаше да смее да издаде и звук.

8.

В понеделник сутрин Тереса отиде на училище. Докато вървеше през автобуса, всички глави се извъртаха в нейна посока. Тя седна най-отзад и праметна обутите си в новите ботуши крака върху облегалката отпред. Всички я зяпаха и хихикаха. Погледнеше ли ги в очите обаче, веднага извъръцаха поглед.

Осем души от класа ѝ бяха пристигнали преди нея. Стояха събрани в групичка и чакаха първия час да започне. Един от тях бе Карл-Аксел, документалният оператор. Вътрешно Тереса беше напълно спокойна, дори след като отдалеч срещна очите му. Ботушите даваха на стъпките ѝ солидност и тежест, докато вървеше по коридора.

Тя беше на два метра от групичката, когато Карл-Аксел се ухили:
— Здравей, Тереса.

След което се ощипа по бузата и я издърпа няколко пъти, за да се чуе мляскащ звук. Няколко от момчетата избухнаха в смях.

Тереса можеше да седне най-отзад и да се преструва, че нищо не е станало. Някой щеше да заяви, че за съжаление за обяд няма да има наденици, друг, че се надява тя да не е яла твърде много на закуска. Този род приказки. Тя можеше да седи, забила поглед в пода, и да се прави, че не чува. Но беше обмислила положението и бе стигнала до извода, че това няма да помогне.

Вместо това отвърна на усмивката на Карл-Аксел, все едно е направил нещо много забавно, пристъпи към него и го ритна между краката. Ботушите бяха подсилени със стомана отпред и ударът се получи идеално. Карл-Аксел се катурна, все едно бяха изритали патерица изпод него, преви се одве на пода и се затресе, още преди да е успял да изпищи. Устата му се отваряше и затваряше, лицето му пребледня. Тереса се надвеси над него.

— Какво казваш? Какво искаш да ми кажеш, *Карл-Аксел*?

От устата на Карл-Аксел се процеди нещо средно между хленч и шепот; на Тереса ѝ се стори, че казва:

— Само се шегувах...

Тя стъпи върху бузата му, натисна лицето му към пода и се обърна към другите.

— Някой друг да иска да се шегува?

Никой не се обади и Тереса вдигна крака си. Подметката беше оставила отпечатък върху бузата на Карл-Аксел. Цялото му тяло се тресеше, докато притискаше ръце към слабините си и съскаше нечленоразделно. Тя го погледна, без да изпита никакво задоволство. Той беше чисто и просто едно жалко и уплашено малко момче — тя чак съжали, заедно го ритна толкова силно.

Вече нямаше какво да се направи. Тереса седна на чина и кръстоса ръце на гърдите си в очакване случката да отmine. Сигурно щеше да има и други подобни, но тя се беше върнала към старата си мисъл за простотата и си беше изготвила план за деня. В момента, в който някой ѝ кажеше или направеше нещо подигравателно, тя щеше да го ритне. Момчетата по пищяла, момчетата по оная работа, стига да успее. Толкоз.

Събраха се още няколко съученици, но Карл-Аксел все така отказваше да се изправи. Всички си шепнеха и обясняваха случилото се на новопристигналите.

Агнес дойде едва няколко минути преди началото на часа. Дотогава Карл-Аксел бе успял да се понадигне и сега седеше, облегат на шкафчето. Тя наклони глава и го попита:

— Защо седиш така?

Карл-Аксел поклати глава и Патрик се намеси:

— Тереса го ритна. Между краката. Супер силно.

Агнес се обърна към Тереса и по устните ѝ пробяга колеблива усмивка. Отначало Тереса помисли, че това е вид одобрение, но след като Агнес не седна до нея както обикновено, предположи, че е било усмивка от немай-къде.

Планът на Тереса сполучи над всякакви очаквания. Всички от класа я избягваха, но и през остатъка от деня никой не си позволи нито дума срещу нея. Дори Йени не успя да измисли нещо злобно, поне не в очите ѝ. Тереса се съсредоточаваше върху вълка в себе си и запазваше спокойствие.

Едва на обед защитните ѝ сили се поколебаха. Никой не седна до нея, но както седеше с пълната чиния пред себе си, сякаш усещаше погледите, чуваше шепненето. Какво ли ще направи лапачката Тереса с храната? Какво ли ще пъкне драйфащата Тереса в устата си този път?

Тя погледна чинията с двете рибени пръстчета до четири картофа и няколко резена домат. В стомаха ѝ се образува буца, заизкачва се и заседна на гърлото; прилоша ѝ. Можеше да ритне всеки, изпречил се на пътя ѝ, но не и да яде тук.

Да стане и да иде до кофата, да изхвърли храната от чинията и да напусне трапезарията. Всички щяха да ѝ се смеят зад гърба. Ох, колко щеше да им е забавно.

От чинията се вдигаше пара. Топлата кръв от разкъсаната плячка срещаше студения въздух. Тя забодее един картоф на вилицата и отхапа. Челюстите ѝ се стегнаха, когато напъна мускули и сухожилия. Последни нервни потрепвания на рибеното пръстче и после захапването, което щеше да го довърши. Червеният на сок на домати, стичащ се в гърлото ѝ. Нито трошичка нямаше да остави на лешоядите.

Когато стана, за да отнесе чинията на плота, скелетът на жертвата ѝ се белееше. Успешен лов, ядене, което да поддържа тялото ѝ живо през остатъка от деня. Беше победила.

Така и продължи. Ден след ден Тереса ходеше на училище в червените си ботуши и не се боеше от нищо и никого. Не изпитваше нито копнеж, нито страх. Като се засякоха с Мике, тя му кимна и той ѝ отвърна със същото. Нямаха какво да си кажат, не изпитваха нищо. Емоциите бяха умрели заедно с детството ѝ, бяха се разлели в червени локви по цимента.

Тя можеше да тъжи, но не го правеше, тъй като чувствата бяха заменени от *усещания*. Сетивата ѝ бяха изострени и освободена от борбата на мозъка със самия себе си, Тереса долавяше всичко много по-ясно.

Можеше да върви по коридора и да се наслаждава на говора иззад затворените врати, цветовете на шкафчетата и стените, мириса на сушаси се дрехи, хартия и препарати за миене. Да се наслаждава на всички впечатления, които взети заедно я превръщаха в създание от

този свят — някой, който обикаля наоколо и е *жив*. Един толкова самоочевиден факт, а тя го бе пренебрегвала цели петнайсет години — беше жива.

Така че тя не тъгуваше по изгубеното, а се радваше на спечеленото, на това, в което се бе превърнала. Толкова беше просто. Макар да не си личеше, тя беше *щастлива*.

Във вторник вечер си разменяше имейли с Терез, подготвяха планове за срещата с другите момичета през уикенда. Решиха неделя в дванайсет часа, но понеже Джери се беше прибрал, нямаше как да е в Сведмюра. Можеха да се срещнат извън къщи, но къде? Не решиха нищо, щяха да го обмислят.

Тереса почете малко информация из интернет за вълците, влезе във форума и накрая попадна на сайта „Традера“ където някой продаваше вълча кожа. Началната цена беше шестстотин крони, търгът приключваше след няколко часа, а още никой не беше наддал.

Тя погледна снимката на сивата кожа, опъната върху обикновена кухненска маса. Някога е била върху истински вълк, горския ловец. Под тази кожа са работели мускули, търкала се е в други кожи, тичала е по снега и е виела под звездите. Ако някой я купеше, вероятно щеше да се озове пред камината — нещо меко, на което да седят децата.

Без да се замисля, Тереса предложи хиляда крони. Пет минути по-късно вдигна на две хиляди. Това бяха всички пари в сметката ѝ. Беше дала на Терез банкнотите от оборота на магазина.

Тя се просна на леглото и зачете Екельоф. Близостта с него, която бе изпитала след прибирането си от болницата, вече не съществуваше — тя намери Екельоф за *слаб*. Слабак. Жалък червей. И все пак. Няколко пъти препрочете стиховете:

*Тишината на дълбоката нощ е огромна,
не я смущава шумоленето на хората,
които се изяждат един друг тук на брега.*

Думата „шумолене“ ѝ допадна. Но не беше точно. Не се чува „шумолене“, когато плътта се разкъсва.

Тя остави книгата, легна с ръце под тила и се сети колко ѝ липсва МРЗ-плеъра. Неприятна ѝ беше мисълта как Макс Хансен в момента седи с нейните слушалки в ушите си и слуша песните, които двете с Терез бяха записали. Никак не ѝ харесваше. Все едно да знаеш, че в гардероба ти има нерез и зурлата му се ровичка из чистите ти дрехи.

Мобилният звънна и докато вдигаше, Тереса очакваше да чуе онзи мазен глас откъм свинарника, но се оказа Йоханес. След няколко въвеждащи фрази той я попита как е и тя отвърна, че всичко ѝ е наред.

— Защото — запъна се Йоханес — просто имам чувството, че не знам, че някак *те няма*.

— Има ме. Тук съм.

— А тогава защо ме избягваш?

— Така ли правя?

— Да, така. Да не мислиш, че не забелязвам?

— Какво значение има? Ти не искаш да имаш нищо общо с мен.

Чу се дълбоко въздъхване. После Йоханес заговори:

— Тереса, престани с това. Ти си най-старата ми приятелка. Не помниш ли как си го казахме? Ще останем приятели. Каквото и да става.

Гърлото на Тереса я стисна, но това не си пролича от гласа ѝ:

— Много работи казахме. Като малки.

— За нещо конкретно ли говориш?

— Не.

Йоханес се изсмя, все едно си спомни нещо.

— Онзи ден ми дойде на ума... когато лежахме в онази пещера, помниш ли? И се правехме на мъртви?

В гърлото ѝ се беше запряла буца и тя изрече с усилие:

— Извинявай, малко съм заета.

— Окей. Но слушай. Защо не дойдеш някой ден? Толкова отдавна не сме си приказвали като хората. Ей! Може да поиграем „Текен“! Получих...

— Чао, Йоханес. Чао.

Тя му затвори. След това притисна ръце в корема си и се наведе напред, колкото можеше по-надолу, и стоя така докато главата я заболя и забуча. Тя се надигна и чувство се изля от нея. Главата се изпразни,

докато кръвта се спускаше обратно в тялото и безпокойството ѝ се уталожи.

Тя накъса един лист на миниатюрни парченца и ги сдъвка. После изплю влажната топка хартия в кошчето за боклук. Беше благодарна, че е сама. Защитата ѝ в момента беше уязвима и ако някой желаше да я нарани, това беше сгоден случай.

Беше единайсет и петнайсет и наддаването бе приключило. Тя влезе в пощата си и откри съобщение от Традера, че е спечелила. Не е имало други оферти и кожата щеше да бъде нейна за шестстотин крони.

Знаеше точно какво да прави с нея, както и кое място да предложи за неделната среща.

9.

— Той писа. Макс Хансен.

— Какво писа?

— Че знае. За Ленарт и Лайла. И стаята. Когато бях малка. Как те станаха мъртви.

— И какво смята да прави?

— Диск. С нашите песни.

— Искам да кажа какво смята да прави, след като е научил за това. За теб.

— Нищо.

— Какво? Написал ти е, че не смята да прави нищичко?

— Ако аз не направя нищо. И той няма. Така пишеше.

Те седяха най-отзад в автобус 47 от Серйелс Тори. По-напред в автобуса се бяха настанили няколко семейства с деца, но местата около тях бяха празни. Беше средата на април и потоците от туристи към Юргорден още не бяха започнали. Тереса се наведе и подпря лакти на натъпканата раница в скута си; помъчи се да размишлява.

Едва ли беше в интерес на Макс Хансен да разкрие какво знае за Терез — това беше празна заплаха.

Или не?

Убийцата, израснала в мазето. Точно такива истории обичат хората. Тереса никога не бе мислила за разказа на Терез от този ъгъл, но сега си го представяше. Заглавията. Ден след ден. Интригуваща история и безплатна реклама за албума. Можеше ли Макс Хансен да е толкова зъл? Можеше ли?

Докато автобусът минаваше по Юргордсбрун, Тереса се надигна и дълбоко си пое дъх, потропа няколко пъти с ботуши по пода. Беше безсмислено да се чуди. Сега трябваше да се концентрира върху настоящето.

Дванайсет момичета бяха обещали да дойдат. Най-малкото беше на четиринайсет години, най-голямото — на деветнайсет. Терез ѝ бе разказала накратко за всяко от тях, но Тереса не можеше да различи

едносричните описания и да ги свърже с имена. Миранда и Беата, и Сесилия, и два броя Ана, и тъй нататък.

Спомни си Миранда от онзи ден в апартамента, а Роня бе името на момиче, което според Терез три пъти пробвало да се самоубие, веднъж като глътнало стъкло. Това се беше забило в ума на Тереса, понеже беше толкова крайно. Роня. Родителите ѝ сигурно са очаквали нещо доста по-различно, когато са избирали името.

При „Скансен“ слязоха от автобуса. Тереса метна раницата на гръб и тръгна към входа на Солиден. Терез не я последва. Беше се спряла на главния вход и гледаше нагоре към табелата. Тереса се обърна и тя я попита:

— Това ли е „Скансен“?

— Да.

— Какво е?

— Зоологическа градина. И малко стари къщи, такива неща. Защо питаш?

Терез сбърчи вежди.

— Ще пея тук.

— Какво? Тоест... кога? Как?

— Не разбирам. На животните ли ще пея?

Тереса погледна големите тържествени букви над главния вход. С К А Н С Е Н. Тя знаеше, че там организират концерти, както и разбира се...

— Я почакай! — възкликна тя. — Кога ще пееш тук?

— През лятото. Макс Хансен писа. „Алсонг“. В „Скансен“. Добра реклама.

— *Ти* ще участваш на „Алсонг“ в „Скансен“?!

— Ще трябва. Иначе той ще каже за Ленарт и Лайла.

Тонът на Терез се поизмени и Тереса предположи, че просто предава нещо, написано от Макс Хансен, преди да продължи:

— Тогава Джери ще влезе в пандиза. Мен ще ме затворят в лудница с другите откачалки. Защо ще пея на животните?

Тереса свали раницата и я пусна на земята, седна върху нея и помоли Терез да седне до нея. След това я хвана за ръка.

— Окей — поде тя. — Първо на първо. Няма да пееш на животните. Там има хора. Хиляди хора. Възрастни и деца, и младежи.

Предава се по телевизията. Гледат няколко милиона души. За това става дума, ясно? „Алсонг“ в „Скансен“.

Терез кимна. После поклати глава.

— Това не е добре. Много хора не е добре. Знам.

— Не. И второ. В никаква лудница няма да влизаш. А ако влезеш, и аз ще вляза. И двете сме еднакво отхапани, ясно? Каквото стане с теб, става и с мен. Това е. Но тази работа с Макс Хансен... не знам какво да правим.

— Трябва да го направим мъртъв.

Тереса се изсмя.

— Предполагам, че той доста внимава и ще се пази от нас. Но трябва да измислим нещо друго.

— Да. Добре. Сега ми пусни ръката.

Тереса не пусна. А щом Терез се опита да се освободи, стисна още по-силно.

— Защо не обичаш да взимам ръката ти в моята?

— Не бива да взимаш ръката ми. Това е моята ръка.

Тереса се разсмя и Терез използва да се отскубне и да стане. Тереса остана седнала и загледана в собствените си ръце. *Да взимаш ръката ми.* Хората взимат неща един от друг. Тя не биваше да взима ръката на Терез. Естествено.

Тя пак метна раницата на гръб и тръгна пред Терез по Солидсбакен от външната страна на оградата. На картата, която беше принтирала от интернет, разстоянието изглеждаше кратко, но когато стигнаха входа на Солиден, осъзна, че им остава да извървят почти километър. По Юргордсвеген се движеше автобус — сигурно автобусите минаваха цялото разстояние. Трябваше да го запомни за следващия път. В случай, че има следващ път.

Свиха по Сирисхувсвеген. Тереса гледаше картата си и след като подминаха Белманспуртен, продължиха още стотина метра покрай оградата, като се взираха през мрежата.

— Няма ги — отбеляза Терез.

Тереса пъхна пръсти през ромбовидните дупки на телената ограда и обхвана околността с поглед. Беше си представяла по-открито пространство, но ограждението на вълците представляваше пейзаж с дървета с нежни листенца, храсти и пръснати по склона скали.

Естествената им среда. Тя знаеше, че вътре трябва да има седем вълка, но в момента не се мяркаше нито един.

Погледът ѝ се спря на една скала със странна форма и тя рязко си пое дъх. Наистина беше скала, но чудноватите ѝ очертания се дължаха на легналия отгоре вълк. Той лежеше напълно неподвижно и гледаше в тяхната посока.

— Ей там — прошепна тя на Терез и посочи. — Ето го.

Терез застана до нея и притисна тяло в оградата, за да е колкото може по-близо. Двете бяха във визуалното поле на вълка, а ветрецът подухваше в гърба им. Вероятно вълкът ги надуваше. Коремът на Тереса се сви. *В момента мислиш за нас. Какво мислиш? Как мислиш?*

Дълго време висяха на оградата и гледаха вълка; той също ги гледаше. Бяха заедно. След това вълкът облиза лапите си и ги остави.

— Защо си нещастна? — попита Терез.

Едва тогава Тереса осъзна, че очите ѝ са влажни и сълзите са се спуснали по бузите ѝ.

— Не съм нещастна — отвърна тя. — Щастлива съм. Защото пристигнах.

Разстлаха одеялата в тревата пред ограждението на вълците. Преди да извади вълчата кожа от раницата, Тереса хвърли един поглед към скалата. Вълкът бе напуснал поста си и слава богу — направо щеше да е светотатство да покаже кожата пред него. Сякаш тя самата не е достойна да бъде там.

Двете с Терез се настаниха на одеялата с гръб към оградата и зачакаха. В мейла за срещата беше обяснено, че Тереса, момичето, което пише текстовете на песните, също ще дойде. Тя не се чувстваше като момичето, което пише текстовете. Беше самотно вълче, а чуждата глутница приближаваше.

— Терез? — проговори тя. — Всички песни ли си им пускала?

— Да.

— Разправяла ли си им за себе си?

— Да.

— За Ленарт и Лайла, и... всичко?

— Да. Всичко.

Точно както беше предполагала и въпреки това искаше да зададе още един въпрос. Боеше се от въпроса, понеже се боеше от отговора, но събра смелост:

— Терез. Какво ме отличава от тях?

— Ти дойде първа. Ти написа думите.

— Но иначе си приличаме?

— Да. Много.

Тереса склони глава. Какво ли си беше въобразявала? Че е уникална и единственият човек в целия свят, с когото Терез може да контактува; който може да обича Терез? Да. Точно така си мислеше, до онзи ден, когато влезе в апартамента и завари глутницата събрана. А сега получи окончателното потвърждение, че се е държала като идиот.

Да. Много.

Първата група от седем момичета приближаваше откъм спирката. В мъчителната прямота на Терез имаше една-едничка утеха — глутницата може би не беше толкова чужда, колкото си мислеше. Тя наблюдаваше седемте момичета и още отдалеч разпозна нещо в движенията им, в походката им, сякаш стъпките им можеха да наранят земята.

Тереса придърпа ботушите си, стегна връзките и рече:

— Те обаче не са направили никого мъртъв, нали? Никоя от тях?

— Не.

— А способни ли си, как смяташ?

— Да. Всички.

Тереса погледна групичката, която вече беше до оградата, и очите ѝ се присвиха. В съзнанието ѝ един нов план направи първите си несигурни крачки. После тя махна и се усмихна.

Всички.

Момичетата дойдоха да я поздравят и Тереса се почувства *издигната* по непознат дотогава начин. Отнасяха се към нея с уважение, все едно са на аудиенция. Не можеше да се въздържи — наслаждаваше се на това. Никога досега не беше ставала обект на добронамерен интерес.

Те хвалеха разни изрази или отделни стихове, според някои текстовете им описвали точно как се чувстват самите те и им се искало и те да можеха да пишат така. След няколко коментара в този стил

Тереса прибегна до фалшива скромност и ги заубеждава, че не е кой знае какво, всеки би могъл... и така нататък.

Макар другите момичета да гледаха на нея като на авторитет, все пак говореха на един език. С Терез бе различно. Отнасяха се с нея като с най-тънък порцелан, приказваха тихо и не смееха да мръднат. Кажеше ли Терез нещо, слушаха с напрегната съсредоточеност.

Терез не говореше нищо забележително, но Тереса разбираше. Терез имаше способността да каже точното нещо на точния човек, самоочевидната истина, от която той се нуждаеше, изречена с онзи загадъчен покоряващ звън в гласа, който превръщаше всичко в истина, в *Истината*.

След първоначалните приказки и поздравии, момичетата насядаха около вълчата кожа и потънаха в собствените си мисли, като пускаха по някой предпазлив коментар.

Тереса не го бе очаквала, но след като всички се събраха и тя огледа групата — как седяха, как движеха ръце, как гледаха — констатира, че тя наистина е най-силната личност тук. Нямахте от какво да се страхува.

От друга страна, именно тя познаваше Терез най-дълго, тя седеше до нея. Какво беше тя без Терез? Сива малка мишка, която подтичваше, долепена до стените, и се мъчеше да бъде невидима. Може би. А може би не. Във всеки случай, сега гледаше на другите с нежност. Когато малката Лин бе на път да се разплаче, Тереса не изпита никаква ревност, щом Терез се плъзна до нея и ѝ зашепна на ухо, докато се успокои.

С изключение на Роня, никое от тези момичета нямаше да получи гласове за кралица на бала. Някои, подобно на Тереса, бяха натрупали доста излишни килограми, половината имаха пиърсинг на устните, носа или веждите. Беата имаше леко азиатски вид, а косата ѝ беше единствената, която изглеждаше естествено черна, докато в корените и на двете Ани, и на Лин, и на Каролине си личеше друг цвят.

Единствено Сесилия можеше да се нарече наистина дебела; тя криеше телесата си под безформено облекло в стил милитер, но и другите общо взето носеха торбести дрехи. Що се отнася до грима, той варираше от Мелинда, която си беше боядисала целите очи, до Ерика, която изобщо не беше гримирана и като цяло беше толкова безцветна,

че почти не се виждаше. Тереса предположи, че някои от тях са членове на някакво обединение или клуб.

Изключение правеше Роня. Тя беше най-голямата в групата, деветнайсетгодишна, и изглеждаше като момиче, което играе футбол. Носеше панталони Адидас и ветроупорно яке; беше слаба, а косата ѝ — права и руса. По-спортна и пригодена към обществото версия на Терез. Не чак толкова красива като нея, но достатъчно за кралица на бала — ако не гълташе стъкло.

Обединяваше ги общ знаменател, но вероятно само Тереса го долавяше: *мирисът* на момичетата. Всички миришеха сходно. Почти никое не ползваше парфюм, а които го ползваха, бяха пестеливи. Но не мирисът бе общото, а това, което се криеше зад него — Страхът.

Този мирис бе придружавала Тереса толкова години, че тя веднага го познаваше. Вероятно би могла да надуши всяко едно от момичетата в пълен автобус. Горчив, сладникав мирис, примесен с вонята на някаква леснозапалима течност. Кока-кола, смесена с бензин.

След като момичетата насядаха едно до друго и подновиха разговорите, във въздуха около тях настъпи промяна. Чувството за защитеност в глутницата прогони мириса. Телата престанаха да вдишват страх през кожата, докато разговорите се преплетоха в една-единствена обща мелодия.

„... и усещам как се вбесявам... мама има нов приятел и той ме гледа така особено... казаха, че не мога да остана, даже и да платя... той дойде посред нощ и носеше нож... и въпреки че се опитвам, не мога... така удари братчето ми, че му причина мозъчна травма... постоянно нося слушалки, за да не чувам... и като ходя, все едно ходи някой друг... че бях съвсем безполезна, че нямах никакъв шанс... опитах да се скрия под кревата, толкова тъпо... музиката, която слушам, дрехите ми, как изглеждат, всичко... онзи звук, като го чуя, тогава знам... все едно не съществуваха... леки пробуждания през цялото време... просто да си отида, да зарежа всичко... никой освен мен...“

Тереса извърна глава към заграждението тъкмо навреме, за да види как вълкът се връща на скалата си, изпъва лапи и гледа групата момичета с наострени уши, все едно слуша разговора им. Тереса се обърна към другите и посочи:

— Онзи вълк — рече тя, — гледа ни. Чуди се кои сме. Кои сме ние?

Разговорът заглъхна и всички се вторачиха в сивата фигура, която лежеше спокойно и ги наблюдаваше. Тереса съдеше по размера, че е вълчица.

— Ние сме нещо, нали? — продължи Тереса. — Заедно сме нещо, макар още да знаем какво. Не усещате ли същото?

По време на разговора Терез бе седяла и тихичко си бе тананикала, но сега тананикането премина в думи и те се изляха от устата ѝ като песен. Погледът ѝ бе обърнат навътре, а ръцете ѝ се носеха пред нея, сякаш изпълняваше сложно заклинание. След миг всички бяха потънали в ритъма, а няколко от момичетата се залюшкаха в такт с мелодията.

— Всички, които се боят, ще престанат да се боят. Никой не е направил нищо лошо. Никой не бива да е самотен. Големите ни искат. Няма да ни получат. Не разбирам. Но сега сме силни. Не разбирам ние. Ние. Ние. Аз съм малка. Ние не сме малки. Ние сме червеното, което излиза. Ние сме това, което те искат. Никой няма да ни докосне.

Потокът от думи прекъсна и се възцари мъртвешка тишина; всички седяха и гледаха право напред с невиждащи очи. След това тишината бе прекъсната от тихо пляскане. Роня удари дланите си с три отсечени движения, аплодисменти.

Тереса придърпа вълчата кожа и извади ножиците от страничното джобче на раницата. Тя отрязва една лента от кожата и я подаде на Лин, която прошепна „благодаря“ и погали меката козина в бузата си. Тереса продължи да реже и да разпределя, докато всеки получи по едно парче. Някои си го пъхнаха в джоба, но повечето взе да галят сивата гъста козина, все едно държаха в ръка живо тяло.

— Отсега нататък — обяви Тереса — ние сме глутницата. Който нарани една от нас, наранява всички.

Момичетата кимнаха и погалиха общата кожа. После откъм Роня се разнесе бурен смях. Тя се люшкеше напред-назад, докато виеше от смях и размахваше ивицата кожа. Тереса я погледна, заслуша се в звука и се сети за нещо от времето в Детска и младежка психиатрия, от другите пациенти. Състоянието на Роня беше като по учебник, диагноза. Тя страдаше от някаква форма на психично заболяване, чието име Тереса не си спомняше.

Роня приключи със смеха, целуна парчето вълча кожа няколко пъти и след това го върза на ръката си с помощта на зъбите. После се обърна към Тереса:

— Преди малко каза, че сме нещо, но още не знаем какво. Мога да ти кажа какво сме ме. Ние сме банда лузъри, които харесват песните ви. И сме опасни. Страшно опасни.

10.

През следващите седмици групата търсеше посока. Освен песните на Терез и Тереса, нямаха никакви общи интереси или занимания, около които да се обединят. Единствено разполагаха с чувството за необходимост — имаха нужда да се срещат, да бъдат заедно, но иначе бяха стадо без определена цел.

Всички искаха да бъдат близо до Терез. Противоречащи си пориви да закрилят и да се грижат за това нежно момиче и да го почитат и да се страхуват от него като нещо, пратено от небесата. Жадуваха за всяка нейна дума, за гласа ѝ, когато пееше, за самото ѝ присъствие.

Жадуваха и една за друга. Това, което Тереса бе разпознала като мирис при първата им среща, постепенно щеше да стане очевидно за всички. Единствено в тази група се чувстваха в безопасност. Ежедневно обладаващият ги страх отстъпваше, когато седяха заедно.

Тереса бе започнала да гледа на тези неделни срещи като на истинския си живот — групата беше нейното семейство. Останалите дни от седмицата бяха просто плънка; копнееше за уикенда, за да бъде заедно *със своите*.

И все пак сякаш нещо липсваше. Според Роня повече приличали на терапевтична група, отколкото на глутница. Всички носеха ивиците вълча кожа, някои даже ги бяха зашили на якетата си, но накъде всъщност бе поела тази глутницата, какво щеше *да прави*?

На третата им сбирка Лин, която вече се осмеляваше да говори, разказа как си играела на мъртва. Спомена го между другото, но получи неочакван отзвук. Оказа се, че най-сетне си бяха намерили общ знаменател. *Всички*, всяка една от тях, бе играла тази игра.

И така започнаха да я играят заедно. Легнали в тревата пред заграждението на вълците, се хващаха за ръце, затваряха очи и нашепваха с напевен тон: „Тревата пораства през сърцата ни“, „Телата ни изгниват и червеите ни ядат отвътре“, „Потъваме в земята и настъпва тишина“. Можеха дълго да лежат така, а когато излезеха от гроба, светът сякаш бе станал по-жив.

Терез заяви, че било хубаво, но не истинско. На въпроса на Тереса какво има предвид отвърна, че тя вече знаела.

Да. Тя знаеше. Но това знание не можеше да сподели с останалите. Колкото и да ценеше принадлежността си към тях, не смееше да им се довери изцяло, без да се замисля, както правеше Терез.

Искаше ѝ се да им разправи, да ги впечатли със собствения си опит и да им покаже белега на корема си. Как се бе събудила за нов живот и сетивата ѝ се бяха изострили, как оттогава живееше в едно *настояще*, което допреди това не бе достъпно за нея. Как това ѝ позволяваше да седи в групата и действително да бъде там, да излиза от групата и все още да чувства вибрирането на живота в шумолящите листа, в ухаещата трева и в играта на цветовете.

Но тя не смееше да им разкаже. Другите не бяха на същото място като нея. Когато се срещаха, винаги минаваше известно време, докато намерят общия глас, преди страхът да бъде прогонен. Останалите шест дни от седмицата се вкопчваха в тях — въпреки всичко те бяха просто други хора с родители и съученици.

Толкова е трудно да стоиш жив! Тя често мислеше за това и си спомняше как беше преди. Никога не беше наистина *тук*. Бе мярвала собствената си личност единствено за кратки мигове сред тревогите и мислите; беше се зървала като някой, който диша и живее, и може да се наслади на момента. След това изчезваше.

А сега бе тъй различно. Искаше ѝ се да разкаже. Но беше твърде опасно. Засега.

---

[1] „Надигнете глави, мои млади съюзници, вдигнете малко шум, повишете глас и ВИКАЙТЕ“ ↑

[2] „Трокадеро“ — популярна в Швеция безалкохолна напитка с вкус на ябълка и портокал. ↑

МЪРТВИТЕ МОМИЧЕТА

*So Don't let the blue eyes fool you;
they're just gelignite, loaded
and aiming right between your
eyes.*^[1]

Morrissey
, „You Know I
Couldn't Last“

1.

Албумът, излязъл в средата на май, беше половинчата работа. Понеже искаха да яхнат вълната, вдигната от „Лети“, продуцентите, музикантите и техниците от студиото разполагаха с едва няколко седмици да създадат готов продукт от некачествените МРЗ-файлове.

Макс Хансен пробва и с моркова, и с тоягата да вкара Терез в студиото, за да направи професионален запис. Обещаваше пет и шестцифрени суми, заплашваше с полиция, психиатрия и алчните ръце на медиите, но безрезултатно. Или заплахите му бяха прозрачни, или тя бе неспособна да разбере какви злини можеше да й стовари на главата.

Той вярваше в първото. Или Терез, или изчадието бяха осъзнали, че той не можеше да разкрие какво знае, без сам да се опари. О, той беше готов да се опари, но трябваше да почака точния момент. Мига, в който напуснеше Стокхолм и нямаше други грижи, освен как да си харчи парите.

Макар албумът да бе сглобен набързо, бе посрещнат с ентузиазъм. И един рецензент не можа да се въздържа да не коментира ужасното качество на звука. От друга страна, гласът на Тесла компенсираше всякакви недостатъци. И от продукцията имаше какво още да се желае, но и тук металическият звук се балансираше от качеството на песните. Нямаше никакво съмнение, че тази Тесла, която и да беше тя, ще е нов артист, с когото всички да се съобразяват.

След като Макс Хансен научи миналото на Терез, той вече не смееше да се среща с нея, без наоколо да има хора, но не успяваше да се свърже с нея и по мейл или телефон. Затова не можеше и да уреди интервюта и фотосесии.

Още няколко дни след излизането на албума той осъзна, че онова, което бе смятал за слабост, всъщност е сила. Имаше истинска жажда за информация и изказвания на новата звезда на шведския музикален небосклон, а не идваше нито звук. Макс Хансен тъкмо бе

започнал да изработва стратегии за предлагане на фалшиви цитати и интервюта, когато усети, че тонът на писанията за Тесла се е променил.

Мълчанието ѝ се тълкуваше като сериозност, а отсъствието ѝ от обществената сцена се превърна в загадъчност. След една статия в „Афтонбладет“ където възхваляваха Тесла като най-голямата шведска музикална надежда днес и спекулираха около личността ѝ, другите вестници също подеха тази линия. Клипът от „Айдъл“ се анализираше и се намираше за магически, кратките реплики на Тура Ларшон се тълкуваха. Всички въртяха малкото налична информация, без да стигнат до никакъв извод, и резултатът беше мистерия. Нещо вълнуващо.

Макс Хансен не би могъл да намери по-подходящ момент, даже да го беше планирал. Това беше тристепенна ракета. Първо спекулациите, после „Алсонг“ в „Скансен“ и накрая... бомбата. Някоя и друга седмица след „Алсонг“ той щеше да я пусне и ако това не вдигнеше и така добрите продажби до небесата, не можеше да си представи кое би могло.

Но в строежа на ракетата имаше един недостатък.

Изпълнението на Тесла на „Алсонг“ беше определено за двацет и седми юни; същата вечер щяха да участват и „Арк“. Успехът изглеждаше сигурен и Макс Хансен ѝ беше пратил мейл с всички подробности. Всичко беше изпитано до съвършенство с изключение на един детайл — той не знаеше дали тя има намерение да се появи.

От националната телевизия бяха поискали пряк контакт, но Макс Хансен се бе позовал на голямата срамежливост на момичето и бе обяснил, че цялата комуникация минава през него самия; все пак можел да гарантира, че тя ще се яви и на репетицията, и на концерта, няма проблем.

Но всъщност — огромен проблем.

Несигурността го гложеше и Макс Хансен започна да обмисля отчаяни мерки.

2.

Доколкото е възможно да станеш друг човек, различен от този, който си се родил, то Джери се прибра от САЩ друг човек. Приоритетите му се бяха променили, възгледите му за миналото се бяха променили и за първи път не бе изритан в нова посока, а бе направил крачката сам.

Случи се на третия ден от посещението му. Родителите на Парис живееха в малка къща в покрайнините на Маями и Джери, Парис и Малкълм бяха отишли на покупки в магазин на „Уол-Март“, пред който „Флюгфюрен“ в Нортлейе изглеждаше като сергия. Ако нямаше коли, на паркинга спокойно можеше да кацне самолет.

Беше необичайно топло и влажно за април. Парис му бе обяснила, че нищо не е в сравнение с лятото, но за Джери си беше като в тропиците. Докато си проправяха път през навалищата в прохладния търговския център, в главата на Джери започна да расте напрежение, а като излязоха на паркинга с препълнените си торби и жегата отново ги обгърна, на Джери му се зави свят.

Бяха паркирали колата на неколкостотин метра от входа и докато вървяха под палещото слънце през огромното пространство, краката на Джери поддадоха. Покупките тупнаха на асфалта и той падна на колене. Наведе глава и я скри в ръцете си, а потта се стичаше по гърба му. Срамуваше се, но нямаше сили да се изправи. Какъв провал — доказателство, че той е жалък тип.

Родителите на Парис го бяха приели добре и той почти бе успял да забрави предателството си към Терез — само чрез него бе могъл да замине. Съвестта го гризеше, задето я остави сама, но нямаше как. Беше длъжен да отиде с Парис. А сега, както бе коленичил на горещия асфалт, сякаш Бог го наказваше. Бе го ударил по тила с жезъла си, за да го свали на земята и да го накара да осъзнае що за лайно е.

Усети ръцете на Малкълм около раменете си, тежестта на детското тяло върху гърба си; момчето, прегърнало го изотзад, извика:

— Джери, Джери, какво ти е? Хайде, моля те, Джери.

Уплашеният нежен глас го поохлади и той вдигна поглед навреме, за да види как Парис се надвесва над него и го гали по бузата. Слънцето светеше точно зад главата ѝ и черната ѝ коса блестеше като ореол.

— Скъпи, какво стана? Какво ти е?

Джери надигна гръб. Все още стоеше на колене и присвиваше очи срещу светлината, докато гледаше Парис в очите. Думите сами излязоха от устата му:

— Парис, ще се омъжиш ли за мен? Will you marry me?

— Yes.

— Какво казва... what?

— Yes. Като станеш от пода, можем да отидем при свещеника, стига да искаш.

Джери се изправи малко по малко, но разбра, че думите на Парис за свещеника не бяха казани сериозно. Да, тя искаше да се оженят, но сватбата трябваше да бъде както си трябва. Ако му беше казала, че е съгласна да се венчаят единствено на връх Еверест, облечени в скафандри, Джери пак би започнал подготовката. Нормалната сватба беше лесна работа.

Веднага щом се прибраха в Швеция, се заеха с планирането; бе решено да се оженят в Маями в средата на юли, тъй като само Парис имаше роднини. Беше им приятно да го обсъждат, но за Джери това бяха подробности. Най-важното бе свършено на паркинга пред „Уол-Март“.

Джери се беше оказвал в нокаут няколко пъти в живота си; знаеше какво е да си на колене — и физически, и психически. Но никога досега никой не го бе прегръщал и не го бе подканял с искрена тревога: *Хайде, моля те, Джери*. Никой не го бе погалвал по бузата, не го бе наричал „скъпи“ и не го питал какво му е. Никого досега не го бе грижа дали ще се изправи или не.

Но върху врелия асфалт чудото се беше случило — как тогава това да не го промени? Бъдещето изглеждаше светло и сега, като си спомняше отвратителното си минало, все пак намираше някакъв смисъл в него: бе го довело *тук*.

Ако спускането на Ингемар Стенмарк не бе прекъснало изпълнението му на китара, може би той нямаше да подивее като тийнейджър, а тогава може би никога нямаше да прояви интерес към

Терез. Ако не бяха открили Терез и тя не бе убила родителите му, той нямаше да заживее с нея. Ако той не свиреше на китара, ако не беше намерил онзи портфейл, ако Терез не се бе държала така грубо... в крайна сметка всичко го бе отвело при Парис и падането на колене на паркинга. Значи беше добро.

Навярно новооткритото му щастие го караше да гледа прекалено лекомислено на трудностите с Терез, но сякаш и тя самата бе намерила пътя си. Общуваше с приятелките си и като че ли се приспособяваше към един малко по-нормален живот.

Единственият черен облак на небосклона на Джери беше Макс Хансен. Няколко седмици след завръщането му от САЩ онзи се впи в него като пиявица, за да принуди Терез да влезе в студиото. Джери разбра, че Макс Хансен е наясно с миналото им, тъй като го използва като заплаха. Джери попита Терез дали иска пак да пее в студио, но тя отказа. Макс Хансен не прие този отговор и Джери смени телефонния си номер.

Албумът все пак излезе и въпреки скрития номер, обажданията започнаха да ваят; Джери се изпълни с черни мисли за Макс Хансен. Журналисти разпитваха за Тесла или Тура Ларшон; Джери не знаел за какво говорят. След пет такива разговора той измъкна кабела, метна телефона в кофата за боклук и си купи мобилен с предплатена карта.

В края на май Джери получи писмо. Пликът съдържаше десет нови банкноти от по хиляда крони и писмо, в което с агресивен тон се казваше, че ще получи още двайсет бона, стига да гарантира присъствието на Терез в „Скансен“ сутринта на двайсет и шести юни. Най-добре било веднага да се свърже с Макс Хансен и да обещае, че ще се заеме с въпроса, иначе адът щял да му се стори тесен.

Джери запази десетте хиляди за сватбата и попита Терез как смята да постъпи. Тя отвърна, че не знае, и той трябваше да се задоволи с този отговор. Какъв избор имаше? Да напъха Терез в чувал и да я отнесе в „Скансен“? Можеше единствено да стиска палци, да се моли и да се надява на най-доброто.

В последно време контактите му с Терез се ограничаваха само до прагматични въпроси. Тя си имаше свой живот, той — също. Той се грижеше хладилникът да е пълен с детска храна и плащаше сметките.

Иначе тя се оправяше сама, докато той прекарваше все повече време при Парис и Малкълм.

Джери бе така потънал в новото си положително отношение към света, че даже не се замисли, когато в края на май случайно чу, че предишният собственик на магазина бил брутално убит и ограбен. Просто една тъжна история, която не го засягаше, и слава Богу.

3.

Около седмица след излизането на албума Тереса получи имейл от Макс Хансен: „Прочети и помисли. 26 юни. Потвърди.“

Бяха приложени голям брой статии за Ленарт и Лайла, препис от завещанието, сочещо Джери за наследник, личните документи на Ангелика Тура Ларшон и копие от формуляра на Терез за „Айдъл“.

Макс Хансен искаше да покаже, че е подготвен и макар фактът, че той знае, да не беше новост, желаният ефект бе постигнат. Самата мисъл — как с едно щракване на мишката можеше да изтрие цялото им съществуване — беше ужасяваща и за първи път Тереса се уплаши истински. Прати дълъг имейл на Терез, в който описваше различни сценарии, както и какви алтернативи имат и заключваше, че може би все пак щеше да е най-разумно тя да участва на „Алсонг“. Това поне щеше да им осигури време да измислят нещо.

А *нещото* беше очевидно. Проблемът беше как да доближат Макс Хансен толкова, че да могат да го извършат и после да се измъкнат, без да ги заловят. Тереса нямаше търпение. Човекът в магазин бе попаднал на пътя ѝ случайно, тя го беше убила и се бе почувствала добре едва дълго след това. С Макс Хансен беше друго. Тя го чакаше и този път щеше да се наслади от начало до край... стига да ѝ се удадеше случай.

Пръстите бяха започнали да я сърбят по неприятен начин; изпитваше и някакво засмукващо усещане в корема. Чувството, че е жива, бе започнало да се помрачава от неканени картини. При вида на нечий тил в автобуса замръзваше, представяше си инструмента в ръката си, копнееше да замахне. Един следобед бе останала в библиотеката сама с библиотекарката и изведнъж ѝ се прииска да я убие. Например да попита за някоя необичайна книга, да я последва в склада. Една тухла, една тръба. Удар в главата, после още един. И още един. Докато се отвори. И след това червения пушек; да го вкуси, да го приближи отново.

Тя все така хвърляше хапчетата си три пъти дневно; изписваха ѝ нови, тя хвърляше и тях. Беше се явила на събеседване в Детска и младежка психиатрия и бе изиграла ролята си добре — обявиха я за здрава и обещаха до лятото да прекратят лечението ѝ.

Но тя знаеше, че нормалното ѝ поведение не се дължи на това, че е „здрава“ в обичайния смисъл на думата. Да, чувстваше се в безопасност и хармония. Да, харесваше и себе си, и живота си. Дотук добре — всичко от списъка на психиатъра беше зачеркнато. Обаче *причината* за положителната оценка бе известна само на нея и на Терез: тя беше убийца, беше вълчица, беше загърбила нормалните човешки взаимоотношения.

Ако беше разправила това в уютния лекарски кабинет, по-скоро щяха да я затворят за неопределено време, отколкото да я обявят за здрава. И така, Тереса знаеше, че не е здрава в традиционния смисъл на думата, но пък за себе си беше такава и това беше важното.

Проблемът беше... абстиненцията.

Стигаше дотам да седи на кухненската маса и да наблюдава как Улуф набива сандвичи, докато чете компютърно списание; да изучава тила му, да плъзга поглед между главата му и мраморната точилка. Един ден Мария беше настинала и лежеше на дивана вкъщи, заслушана в стари плочи на Дийн Мартин, а Тереса стоеше, вторачена в затворените ѝ очи, и милваше дръжката на ръжена.

Такива неща.

Независимо че Тереса се чувстваше толкова добре тези дни и че в момента Дийн Мартин пееше: „Brother, you can't go to jail for what you're thinking“^[2], ѝ се искаше да може да се въздържа от подобни мисли. Но те сами напиреха и тя не можеше да се отърве от тях.

В неделя, четири дни след имейла от Макс Хансен, Тереса отиде до Сведмюра да вземе Терез и все още нищо не беше решено. До двайсет и шести юни оставаха около две седмици и Тереса всяка сутрин проверяваше новините в интернет, уплашена да не би Макс Хансен да е разкрил какво знае. Все още не беше, но шестото чувство подсказваше на Тереса, че и това ще стане, при това в най-скоро време.

Разговаряха в метрото, продължиха и в автобуса до Юргорден. Шепнеха, понеже, за разлика от първия път, наоколо беше пълно с

хора. Стигнаха до решение да кажат „да“ на Макс Хансен. Друг въпрос беше дали след това Терез наистина ще го направи. Във всеки случай Тереса нямаше намерение да се превръща в посредник на Макс Хансен и да се мъчи да я увещава.

Както обикновено, пристигнаха малко преди останалите и докато вървяха към мястото пред ограждението на вълците, видяха три момчета, седнали там. И преди се беше случвало други да са ги изпреварили и тогава цялата група прибягваше до простичкия, но ефективен метод да гледат втренчено натрапниците, докато онези се махнат.

Момчетата бяха двайсетинагодишни и не носеха нито одеяла, нито бира и музикално оборудване, затова Тереса предположи, че няма да се заседят дълго. Засега двете с Терез разстлаха одеялата малко встрани, настаниха се и продължиха да си приказват.

Върху тях паднаха три сенки. Така бяха потънали в разговора си, че не бяха забелязали приближаването на момчетата. Тереса вдигна поглед и макар слънцето да я заслепяваше, веднага усети, че нещо не е както трябва; а след това долови мириса, ясно и недвусмислено: *Заплаха*.

И тримата стояха с ръце в джобовете на торбестите си гащеризони и бяха застанали така, че Терез и Тереса да са затиснати между тях и оградата.

Средният клекна. Под тънките му панталони Тереса видя да изпъкват напompани мускули, а ръцете му бяха по-дебели от бедрата ѝ.

— Здравей — кимна той към Терез. — Ти си Тесла, нали?

Терез, която изглеждаше напълно невъзмутима, кимна и повтори обичайната си реплика:

— Ние. Аз пея. Тереса пише думите.

— Аха, ясно — усмихна се момчето. — Ти си хубаво момиче.

Той блъсна рамото на Тереса, все едно тя е някаква пречка на пътя му:

— Какво правиш с тая грозотия?

— Не разбирам — отвърна Терез.

— Да, личи си. Че не разбираш.

— Какво искате? — намеси се Тереса. — Махайте се. Нищо не сме ви направили.

Момчето посочи Тереса.

— Ти да мълчиш. Говоря с нея.

То направи жест към единия от другите двама и той приклепна до Тереса, докато първият отиде при Терез.

Този до Тереса беше толкова близо, че тя долавяше дъха на паста за зъби; той вдигна огромните си ръце, сякаш да покаже с какви оръжия разполага. Изглеждаше неинтелигентен, на границата със слабоумен и Тереса не се съмняваше, че той изпълнява точно каквото му се нарежда. С периферното зрение мерна как няколко от другите момичета приближават, но още бяха доста далеч.

— Пееш добре — продължи първият, който сега се извисяваше над Терез. Той посочи към „Скансен“. — И ще пееш там след няколко седмици, нали така?

Терез не отговори и той го повтори, като наблегна на „Нали така?“

Още при идването на момчетата на Тереса ѝ бе хрумнало за Макс Хансен, но тя го беше отхвърлила като възможност, понеже ѝ се стори твърде грубиянско. А е била права. Намерил си е помощници, които да му свършат мръсната работа.

Терез все така не отговаряше и момчето я хвана под мишниците и я вдигна като перце; сложи я на оградата, та лицата им да са на една височина, а краката ѝ се полюшваха на двайсетина сантиметра над земята. Тереса се опита да се изправи, но нейната горила отпусна тежките си ръце на раменете ѝ ги натисна надолу, като пухтеше все едно укротява кон. Приближаващите момичета се бяха затичали, но все още бяха поне на сто метра от тях.

Първият придърпа Терез по-близо и после пак я притисна към оградата и мрежата издрънча. „Нали така?“ Терез изкриви устни, оголи зъби и момчето се изсмя.

— Ръмжи колкото щещ, но ще направиш каквото ти казвам. Нали така? Искам отговор!

Той така разтърси Терез, че главата ѝ отскочи от оградата. В очите на Тереса загоряха сълзи от ярост, тя се впи в ръцете на горилата; все едно го ухапа бълха. Искаше да рита, да вика, да се бори до последна капка кръв, *а не можеше дори да стане на крака*. Беше непоносимо.

— Да! — изкрещя тя. — Да! Ще дойде. Стига! Пусни я! Момчето, което държеше Терез кимна.

— Искам да го чуя от теб, момиченце. Ще направиш ли каквото те помолих толкова мило и любезно?

Другите дойдоха: двете Ани, Миранда, Сесилия и Роня. Третият, който досега бе гледал безучастно, ги пресрещна с разперени ръце:

— Леко, леко. Стойте спокойно.

Роня се опита да го ритне по капачката на коляното, но не улучи добре и той само загуби равновесие, хвана се за нея и двамата се катурнаха заедно в тревата. Другите четири стояха нерешително, вторачени в Терез. Тя кимна спокойно:

— Да. Ще пея.

Две секунди по-късно зъбите ѝ се бяха вкопчили във веждата на нападателя ѝ.

От кръска му сякаш времето спря. Дори приятелчетата му стояха като парализирани и със зяпнали усти следяха сцената пред оградата. Онзи се въртеше в кръг, сякаш танцуваше с Терез и се мъчеше да се освободи. Когато най-после успя, беше на цената на парче месо. Терез изплю нещо, а в окото на момчето започна да се стича кръв; той още я стискаше с изпънати ръце.

Момчето изрева като ранен звяр и метна Терез срещу оградата с всички сили. Тя отскочи от еластичната мрежа и падна по лице на земята. То се прицели да я ритне в корема, но онзи, който държеше Тереса, се провикна:

— Нали не биваше да я нараняваме!

Момчето се овладя, притисна с една ръка наранената си вежда и се задоволи с това да превърти Терез по гръб с върха на обувката си, стисна я силно между краката с другата си ръка и изсъска:

— Много внимавай. Може някой път пак да дойда и да си поиграя с тебе!

След това си отидоха. Подире им валяха ругатни и празни заплахи, най-вече откъм Роня и Тереса, но те не се обърнаха. Всички момичета се бяха скупчили около Терез. Устната ѝ беше спукана; устата ѝ лепеше от слюнка, смесена с кръв; колкото ѝ да се бореше, я покри гора от ръце — милваха я, бършеха я и я подкрепяха. Едва след като Терез обви главата си в ръце и изкрещя: „Престанете да ме пипате!“, ръцете се отдръпнаха и момичетата застанаха настрана, без да знаят какво да правят.

— Мамка му! — изпищя Роня. — Мамка му, мамицата му, дявол да го вземе, ние бяхме *повече*!

Тя отчупи един нисък клон и взе да налага дървото с него, докато ругатните се лееха от устата ѝ и тялото ѝ потрепваше конвулсивно. Тереса очакваше всеки момент да изпадне в истинска истерия, но след няколко минути тя захвърли клона, няколко пъти си удари главата с юмрук, след което се укроти и въздъхна.

Другите момичета се бяха натръшкали по земята и седяха със сведени глави по време на изблика на Роня; някои галеха парчетата вълча кожа, сякаш се мъчеха да успокоят нещо вътре в себе си, да помолят за извинение. Накрая и Роня с все още треперещи ръце се просна на одеялата и Тереса промълви:

— Нали така?

Неведнъж бяха обсъждали идеята да се съберат за цял уикенд, а сега това се беше превърнало в абсолютна необходимост. Можеха да си приказват и да се идентифицират с вълци колкото си искат, но когато наистина се наложи, не бяха реагирали като глутница, а се бяха разпръснали като самотни, уплашени малки човечета. Не биваше да позволяват да се повтори.

Родителите на Беата имаха голяма вила край Окершберя. Щяха да ходят там най-рано през юли и Беата знаеше къде държат ключа. Лошото беше, че вилата се намиреше на около пет километра от най-близката автобусна спирка. Оказа се обаче, че и Ана Л., и Роня имат шофьорска книжка, а Ана даже имаше собствена кола.

Никоя от другите не си беше представяла, че някой в групата може да има книжка, но след като се разбра, сред тях се разпространи бодро чувство, дължащо се на усещането за свобода. Имаха къде да отидат, имаха и начин да стигнат дотам. Заедно разполагаха с ресурсите и възможностите, които поединично им липсваха.

Тереса седеше толкова близо до Терез, колкото можеше, без да я докосва, докато останалите планираха идващата седмица. Часовете, храната, спалните чували и така нататък. Терез изглеждаше съвсем невъзмутима след случката с момчетата и единственото подутата ѝ устна сочеше, че нещо е станало. Тя не се включи в обсъждането,

докато не се повдигна въпросът за яденето. Приказваха за паста и йогурт, докато Терез не се намеси:

— Аз не ям такава храна.

Както обикновено, и най-простото изказване от страна на Терез прекъсваше всеки друг разговор. Всички се обърнаха към нея, някои с притеснено изражение, сякаш се срамуваха, че за няколко минути я бяха забравили.

Сесилия попита:

— А какво... какво ядеш тогава?

— Такава в буркани. Казва се „Семпер“. Или „Нестле“.

— Това не е ли... детска храна? Защо я ядеш?

— Аз съм малка.

— Ще намерим — обади се Тереса. — Няма страшно.

За кратко се възцари тишина, докато групата попиваше новата информация. След това Лин се огледа и заяви с необичайно твърд глас:

— Значи всички ще ядем това.

Някои се засмяха, облекчени от това елегантно решение, и планирането пое в друга посока. Какви видове, колко големи буркани, колко да бъдат и кой ще се заеме с това?

Когато се разделиха, всичко беше изяснено. Следващия петък следобед щяха да хванат метрото, Руслагсбанан и автобус 621 до Грандалсвеген в Окершберя. Оттам Ана Л. щеше на няколко групи да ги закара до вилата край Трастшюн. Щяха да носят спални чували и преносими дюшеци, два дни щяха да ядат детска храна и щяха да станат в истинска глутница.

Другите момичета махаха, докато се отдалечаваха към спирката, а Терез и Тереса още лежаха на одеялата. Тереса се повъртя малко, намери парченцето плът, отхапано от веждата на момчето, и го зарови с пета в пръстта. После пак седна.

— Добре ли ще се получи? — попита тя. — Другата седмица?

— Да — отговори Терез. — Добре ще е. Ще спрат да се страхуват. Както ти.

Тереса дълго чака Терез да извърне глава към ограждението на вълците и да не я вижда. И тогава бързо допълзя до нея и я целуна по бузата.

— Извинявай — побърза да каже. — И благодаря.

4.

Всички хора всъщност се наричат по друг начин.

Във вторник, вечерта преди края на учебната година, Тереса стоеше пред огледалото в банята и се опитваше да намери другото си име. Беше отраснала като Тереса, беше чувала хората да се обръщат така към нея хиляди пъти. Но дали наистина *се казваше* така?

Беше го мислела и преди, но и хрумна отново преди няколко часа, когато ѝ се обади Йоханес. Пак беше повторил, че тя се държи особено, той усещал, че нещо не е наред и не можело ли да се видят? Беше използвал името *Тереса* отново и отново, докато Тереса се бе почувствала чужда на човека, на когото говореше той. Това вече не беше тя. И все пак тя затвори слушалката с мрачното усещане, че той има право. Тя действително бе загубила себе си, беше се изгубила. Или по-точно: онази *Тереса*, с която той бе свикнал, се беше изгубила. Но дали тя вече изобщо беше Тереса? Това ли беше името ѝ?

Така размишляваше, докато стоеше пред огледалото и изучаваше лицето си в търсене на нишка. Стори ѝ се, че погледът ѝ се е втвърдил, буквално. Все едно повърхността на очите ѝ вече не е мека и влажна, а е направена от стъкло, твърда и непроницаема.

— Ти си особена — каза си тя. — Ти си твърда. Ти си особена. И твърда.

Думите ѝ харесваха. Тя искаше да бъде тези думи, искаше те да ѝ пасват както ботушите, да прилепнат плътно около нея и да бъдат нейни.

— Моите думи. Особена. Твърда. Думи. Твърда. Особена.

Думи. *Ord*^[3]. *Urd. Urd!*

Тялото ѝ казваше „да“, макар съзнанието да не можеше да си спомни. Къде беше чувала думата? Име ли беше? Изтича до компютъра и отвори Уикипедия.

Урд. Изначалната, навярно единствената богиня на съдбата в скандинавската митология. Една от трите норни. Заедно със сестрите си преде и реже нишките на живота; името ѝ идва от исландската дума за зла съдба.

Всички хора всъщност се наричат по друг начин. Аз се наричам Урд.

Тя нямаше намерение да го казва на други хора, нито да ги кара да ѝ викат така. Но тя щеше да знае. Както ботушите стояха на краката ѝ и осигуряваха сигурни крачки по земята, така и името щеше да я укрепи отвътре и да погълне съмнението ѝ.

„Урд!“

В сряда проспа края на учебната година, макар очите ѝ да бяха отворени. Леки летни рокли и звънтящи гласове, фалшиво пеене и туктаме сълзи при мисълта за сбогуването преди лятото.

Това не я засягаше, не засягаше Урд, не го и разбираше. Мислите ѝ бяха при глутницата.

5.

В петък следобед Тереса отиде до Сведмюра да вземе Терез. Още на Руслагсбанан към тях се присъединиха някои от другите, а на спирката ги чакаха още няколко момичета. Като се качиха на автобус 621, липсваха само Малин и Сесилия.

След кратка размяна на есемеси планът им потръгна като по часовник. Ана Л. дойде и ги отведе по няколко наведнъж в една малка количка, която беше толкова ръждива, че нямаше как да си говорят в движение — и гърнето, и подът бяха продънени. Ана с викове обясни, че я купила за три хилядарки.

Когато Беата каза „вила“, Тереса си бе представила нещо съвсем различно. Може постройката, сгущена в боровата гора, някога и да е била вила, но оттогава ѝ бяха направили толкова много пристройки, че приличаше на най-обикновена къща, макар и с необичайни пропорции и изобилие от декорации. Най-близкият съсед живееше на половин километър; по склона към езерото всички дървета бяха изсечени и изкоренени, за да се отвори гледка към водата; просеката беше широка трийсет метра и водеше до дървен пристан.

Роня взе колата, за да посрещне Малин и Сесилия, които пристигаха със следващия автобус, а през това време останалите изследваха двора заедно с Беата. Старият гараж беше преустроен на работилница с две дърводелски маси; Беата обясни, че през лятото баща ѝ прекарвал кажи-речи цялото си време в нея. Оттам и прекомерните дървении по къщата. Баща ѝ можел да посвети цяла седмица на педантично изработен и ужасно грозен фриз, само за да не му се налага да си контактува с майка ѝ.

Докато излизаха от работилницата, Тереса забеляза една прогнила врата, която изглежда беше захвърлена на склона, и щеше да изчезне в земята. Тя отиде до нея и видя избуялия около ръждивата брава мъх; оказа се обаче, че не е захвърлена, а си е нормална врата с рамка.

— Землянката — поясни Беата. — Супер зловещо.

Терез се беше присъединила към тях и сега помогна на Тереса, която бе задърпала дръжката. Доста се помъчиха с прорасналата в гниещото дърво трева, но накрая успяха да отворят вратата и от дълбините ги лъхна мразовит повеи на пръст, желязо и разложение. Без колебание Терез слезе по трите стъпала до долу и потъна в мрака.

— Ехо? — извика Тереса. — Какво правиш?

Не последва отговор, затова Тереса преглътна, последва я по стълбите и през входа — беше много нисък — и ѝ се наложи да се превие одве, за да се промуши. Температурата спадна с няколко градуса; след като очите ѝ привикнаха с тъмнината, установи, че се намира в изненадващо просторно помещение. Можеше да стои изправена, а до стените във всяка посока имаше по два метра.

Откъм най-тъмния ъгъл прозвуча гласът на Терез:

— Тук е добре.

Тереса пристъпи по посока на гласа; зрението ѝ се беше пооправило и тя различи Терез, седнала на един нисък сандък с гръб към стената. Сандъкът беше продълговат и Тереса седна до нея и погледна към входа, към света навън, който изведнъж ѝ се стори безкрайно далечен.

— В какъв смисъл е добре? — попита тя.

— Ти знаеш.

Гласовете на останалите се чуха откъм другия свят и те заприиждаха една по една в студената плесенясала стая. В момента, в който влизаха, започваха да говорят шепнешком. Софи имаше фенерче на ключодържателя и бавно плъзна синята светлина из помещението.

Каменните стени бяха влажни, а на купчина до вратата се търкаляха разни гнили инструменти с ръждясали метални части. От равния пръстен под тук-таме стърчаха някакви бели филизи, които Тереса намери за отвратителни. Иначе стаичката ѝ се виждаше... добра. Много добра.

Софи освети продълговатия сандък, на който седеше Терез, и Тереса видя на предната страна избелели червени букви: „Внимание! Избухливи вещества!“ Усети гъделичкане в корема и се обърна към Беата:

— Да няма динамит?

— Не — отвърна Беата. — За съжаление, не. Вътре държахме картофи. Едно време. А преди това не знам.

Тереса сбърчи нос. Леко разочарование. Не че имаше никакви планове, но самата мисъл да разполага с експлозивни беше примамлива. Миранда изглежда споделяше мнението ѝ:

— Мамка му, колко жалко. Представете си да имахме динамит.

Известно време мълчаха, застанали една до друга в мрака и сред мириса на мухъл; всяка обмисляше личните си причини да иска да притежава вещество, с което може да прати всичко и всички по дяволите. След това гласът на Роня проехтя откъм двора:

— Ехо! Къде сте?

След няколко минути и Роня, Малин и Сесилия слязоха в землянката. Всички вече бяха налице. Тереса склопи очи и почувства присъствието на другите тела около себе си, дишането и останалите тихи звуци, ударите на пулса и общия аромат, който прогонваше мириса на влага. Тя дълбоко пое дъх през носа и изправи гръб. Терез нареди:

— Затворете вратата.

Тереса очакваше протести. *Студено, противно, страх ме е от тъмното* и тем подобни — но такива не последваха. Трудно беше да се определи дали се дължеше на факта, че всички са обхванати от същото чувство за общност като Тереса, или на това, че именно Терез го е заповядала, но никой не възрази, когато Ана С. и Малин с общи усилия издърпаха тежката врата и вътре стана тъмно като в рог. Тереса отвори и затвори очи — нямаше никаква разлика.

Всъщност не. Имаше една разлика. След няколко минути в пълен мрак сякаш телата на другите взеха да приближават — толкова близо, че започнаха да се разтварят и да се вливат в нея. Чуваше ги, чувстваше ги, вкусваше ги и в задушавашката тъма те се превърнаха в едно тяло, няколкостотин килограма плът, които чакаха, дишаха.

— Ние сме мъртвите — обяви Терез и от групата се отрони едва доловимо изпъшкване, когато всички сърца се подчиниха и спряха. Беше го изрекла. Значи беше вярно.

— Ние сме в мрака. Ние сме под земята. Никой не може да ни види. Ние не съществуваме. Мъничка е тук. Мъничка излезе изпод земята. Мъничка получи очи. И уста. Мъничка можеше да пее. Мъничка стана мъртва. И пак оживя. Мъничка е тук. Смъртта не е тук.

След последните думи на Терез се чу едновременно издишване. Тереса се надигна и си проправи път между телата. Стигна до вратата

и се принуди да я подпре с гръб, за да успее да я избута. Разля се слънчева светлина.

Едно по едно момичетата излязоха от землянката и замигаха срещу меката вечерна светлина. Споглеждаха се, без да продумат, тръгваха в различни посоки или се събираха на малки групички. Така изминаха около пет минути.

След това сякаш бавно надигаща се вълна разцепи въздуха и ги заля няколко пъти един след друг. Радост. Лин намери ранни горски ягоди и започна да ги нанизва на сламка. Скоро и другите се присъединиха. Роня попадна на спукана футболна топка и взе да си я подава с Ана Л. и Софи. И така нататък.

Тереса седеше на един пън и ги наблюдаваше. Почти бе забравила Терез, но сега я видя да излиза от землянката и да гледа другите с присвити очи. Тереса отиде при нея.

— Здравсти.

Терез не отговори. Погледът ѝ беше мрачен и очите ѝ се присвиваха не заради ярката светлина, а понеже видяното не ѝ допадаше.

— Какво има? — поинтересува се Тереса.

— Те не разбират.

— Какво не разбират?

— Ти знаеш.

Тереса кимна колебливо. Стоеше до Терез. Тя беше тази, която имаше познанието. Така трябваше да бъде. Жалко само, че не беше вярно.

— Не — възрази тя. — Всъщност не знам. Стори ми се много готино, като седяхме заедно в землянката. Ти направи нещо. Стана нещо.

— Да — потвърди Терез и пак загледа как другите момичета подтичват из двора. — Заедно. Не сега. Не Сесилия. Не Роня. Не Лин. Не Малин...

Тя продължи, докато изброи всички имена и завърши с:

— Не ти.

— А какво смяташ, че трябва да правим?

— Ела.

Терез се завъртя и слезе обратно в землянката. Тереса я последва.

След известно време се върнаха в къщата — другите бяха разопаковали бурканите детска храна и ги бяха сортирали според съдържанието. Зеленчуковото пюре се оказа най-популярно, докато до херингата не се докосваше никой; караха се шеговито за бурканите и кръстосваха лъжици, за да опитат различните вкусове.

Бяха насядали в кръг на пода и Тереса се присъедини към тях, докато Терез застана отделно край кухненската маса, отвори порция говежда яхния и заби лъжицата вътре, без да издаде и звук. Веселяшкото настроение от началото на храненето изчезна и всички загледаха крадешком Терез; тя седеше и с безизразен вид поглъщаше сиво-кафявото пюре; така изпразни два буркана.

Даже Тереса, която бе стояла с Терез в землянката и бе разговаряла с нея, докато стигнаха до общо мнение, не можеше да разбере поведението ѝ. Никога не беше виждала Терез да се държи така с групата и тъкмо смяташе да предаде думите ѝ, когато Терез избухна.

Тя скочи от масата, стиснала по един буркан във всяка ръка, и ги запрати срещу стената. Беата изписка:

— Ама, моля ти се...

Терез *изкрещя* един-единствен пронизващ тон. Сякаш ти забиват зъболекарска бормашина в тъпанчетата. Всички се свиха на кълбо и стиснаха глави. Гласът на Терез се изкачи с още една октава, докато тонът започна да пронизва плътта и скелетът завибрира. Момичетата до едно се бяха сгърчили конвулсивно и чакаха да престане.

Писькът прекъсна рязко и последвалата тишина се оказа почти толкова неприятна. Момичетата свалиха ръце от главите си и видяха как Терез седи край масата и ги гледа, а сълзите тихо се спускат по страните ѝ. Никой не смееше да я приближи, за да я утеши.

Терез бавно се надигна от масата, издърпа чекмеджето с инструменти и извади едно шило. Застана пред тях и го удари с такава сила в дясната си ръка, че то остана забито. Извади го и кръвта шурна. Прехвърли шилото в дясната си длан и го стисна — вече беше потънала в кръв. Заби шилото в лявата си ръка, показа им го и пак го издърпа. Направи всичко това, без изражението ѝ изобщо да се промени. Само сълзите все така капеха.

Може би гласните струни на Терез бяха пострадали от пронизителния писък. Когато заговори, гласът ѝ звучеше невъзможно дълбок за толкова крехко тяло.

— Не разбирате — каза тя. — Не може да се почувства.

Пусна шилото и излезе.

Момичетата останаха на пода. Някое изправи един паднал буркан, друго изпусна лъжица, а разплаканите заради Терез бавно избърсаха очи. Тереса усещаше мириса им — мирис на срам. Всички се срамуваха, без да знаят защо, къде са сгрешили.

Тереса остави буркана си ябълково пюре на пода и стана.

— Отивам да ѝ помогна.

Някой от групата прошепна:

— А как?

— Ще направим едно нещо.

Тя излезе на двора. Терез вече идваше откъм градинската барака, понесла лопата. Разминаха се, без да си продумат; Тереса намери в бараката друга лопата и я отнесе пред къщата — там, където се спускаше склонът към езерото.

Слънцето клонеше към залез, но все още проблясваше току под хоризонта, а небето беше светло виолетово, когато те забиха лопатите в пръстта и започнаха да копят. Ръцете и дланите на Терез бяха покрити със засъхнала кръв, чуваше се лепкав звук при всяко стисване и пускане на лопатата, а при напрягането на мускулите от малките, но дълбоки рани отново протичаше кръв. И да я болеше, с нищо не го показваше.

Бащата на Беата бе изравнил мястото старателно и затова лесно изкопаха първия слой торф и пръст, докато се оформи дълбок трийсет сантиметра четириъгълник, два метра на един. След това удариха скала. Точно тогава дойдоха и другите момичета. Ерика намери още една лопата в гаража, а Каролине и Малин — две малки градински лопатки. Всички помагаха, без да задават въпроси. Стигнаха още по-големи скални отломки и Беата донесе лост, с помощта на който двете с Малин ги измъкнаха. Ямата растеше бързо.

Терез работеше, впила поглед в земята. Устните ѝ помръдваха все едно си говореше сама, без глас. Стигнаха дълбочина метър и половина и Тереса отпусна ръце върху дръжката на лопатата.

— Толкова?

Терез кимна, хвърли лопатата на земята и се изкатери навън. На Тереса се наложи да заби лопатата дълбоко в земята и да използва дръжката ѝ за стъпало, за да успее да се измъкне.

Всички се събраха около ямата и никой не можеше да отрече какво са изкопали заедно. Гроб. Стояха плътно една до друга и гледаха надолу, все едно участваха в погребение. Липсваше единствено най-важното.

Роня изкриви устни:

— Кого ще погребваме?

Беше се смрачило и тъй като Софи единствена имаше фенерче, Тереса се обърна към нея:

— Донеси ковчега. От землянката.

Сесилия отиде заедно със Софи, а между другите бяха разпределени останалите задачи — да намерят чук, пирони и въже.

Сандъкът, съдържал някога взривни вещества, беше с размерите на малък ковчег, а на късите страни имаше клуп за въже, за да може да се вдигне. Тереса отвори капака и изтърси навън няколко сбръчкани картофа и малко пръст. Почука с юмрук по стените и установи, че грубите дъски са добре запазени. Щяха да издържат. Донесоха чука, пироните и въжетото.

Тереса огледа групата. Някои пристъпваха на място и съсредоточените им лица светеха бледо в здрача.

— Кой иска да е пръв?

Някои изглежда го бяха помислили за игра, други бяха очаквали нещо друго, а трети вероятно много добре бяха разбрали за какво става дума, но след думите на Тереса бледите лица се извърнаха към нея, очите се разшириха в ужас, а неколцина заклатиха глави.

— А, не...

— Да — възрази Тереса. — Това ще правим сега.

— Защо?

— Защото така трябва.

Едно-две момичета приближиха ковчега, представиха си се затворени в тясното пространство между неумолимите дъски. Някои стиснаха в ръка парченцето си вълча кожа, засмукаха го несъзнателно,

събираха смелост. Мина дълго време, без някой да се престаши. След това Лин пристъпи напред.

— Аз искам.

Цялата група въздъхна облекчено и Тереса сложи ръка върху ковчега. Лин седна вътре и прегърна краката си.

— Как ще го направите?

— Ще заковем капака — отговори Тереса. — Ще те спуснем в гроба. Ще го заровим. А ти ще си вътре.

— Колко време?

До този момент Терез не бе промълвила и дума. Сега обаче отиде при Лин и със същия чужд мрачен глас изрече:

— Докато станеш мъртва.

Лин притисна колене по-силно към гърдите си.

— Ама не знам дали ми се умира. Точно сега.

— Докато станеш мъртва, но можеш да викаш — поясни Терез. — И тогава ще извикаш.

— Ами ако не ме чуете?

— Аз ще те чуя.

Лин беше толкова дребничка, че имаше по десет свободни сантиметра от всяка страна и двацет над главата, след като легна по гръб в ковчега, кръстоса ръце на гърдите си и затвори очи. Другите стояха като парализирани и Тереса затвори капака и заби по един пирон във всеки ъгъл. След това отрязва две петметрови парчета въже и ги подхвърли на Каролине и Миранда.

— Прекарайте ги през клуповете. Спуснете я долу.

Свършиха каквото им беше казано, но след като вързаха въжето, направиха още по един клуп и отнесоха ковчега до ямата, Ана Л. зачупи ръце и се заоглежда тревожно:

— Това дали е хубаво? Може ли да правим така? Май не е хубаво?

— Хубаво е — отвърна Терез. — Много хубаво.

Ана Л. кимна и млъкна, но ръцете ѝ продължиха да се въртят една около друга като две измъчени животинчета, докато Каролине и Миранда спускаха ковчега в гроба. Стигнаха дъното и останаха неподвижни с въжетата в ръце. Тереса им посочи да ги оставят до ръба.

Терез грабна една лопата и започна да заравя ямата. Пръстта падаше върху капака на ковчега с глухо тупване. След осем лопати ковчегът вече не се виждаше и Ана Л. предложи:

— Стига толкова. Нали стига?

— Вземи си колата — тросна се Терез, — и си върви.

След което продължи да заравя. Ана Л. не помръдна и Тереса вдигна другата лопата, за да помага. Веднага след това Софи се залови с третата. За няколко минути гробът се запълни наполовина.

Терез подаде лопатата на Малин:

— Всички ще копаят. Всички ще участват.

Миранда коленичи и взе едната градинска лопатка, Сесилия — другата. Онези, които нямаха инструменти, действаха с ръце; някои плачеха.

Ковчегът не беше достатъчно голям да запълни пространството, заемано от скалите и торфа. Пръстта свърши, а до ръба имаше още трийсет-четирийсет сантиметра. Терез отиде до късата страна на гроба и клекна, взирайки се в черния четириъгълник.

— Лин стана мъртва — проговори тя. — Лин беше малко момиче. Мило малко момиче. А сега е мъртва.

Риданията се засилиха и някои скриха лице в ръцете си. Небето беше станало тъмновиолетово, а между бреговете на езерото плуваше самотен кървавочервен облак. Бавно, бавно, сякаш искаше времето да се влачи още повече. Кресна гмурец и всички трепнаха. Ако смъртта имаше глас, щеше да е точно такъв. Ако смъртта имаше форма, щеше да е като черния четириъгълник, зейнал в земята. Гробът на Лин.

Всички бяха така вцепенени, че не смееха да си извадят телефона да проверят колко време е минало. Може би пет минути, може би петнайсет. Терез наклони глава, сякаш заслушана в гроба и после каза:

— Сега.

Тереса не беше сигурна, но ѝ се стори, че и тя го чува. По-скоро цвърчене, отколкото вик; невъзможно беше да се определи откъде идва и не звучеше човешко. Но беше факт и при знака от Терез всички се бяха хвърлили към лопатите и инструментите и се бяха скупчили около гроба, за да го изкопаят колкото могат по-бързо.

Остава още двайсетина сантиметра и Роня хвана едното въже, а Ана Л. — другото и задърпаха. Ковчегът излезе от гроба заедно със

слой пръст, който се плъзна от капака, след като почти го преобърнаха през ръба.

— Лин? — изпищя Ана Л. и удари с ръка по капака.

Не последва отговор и Тереса я избута настрана, за да извади пироните с помощта на чука, докато Ана не спираше да бърбори:

— Лин, малка Лин, малка, малка Лин?

Вдигнаха капака. Лин лежеше както я бяха оставили, освен ръцете, скръстени на гърдите — сега бяха стиснати в юмруци. На лицето ѝ бе изписан възвишен мир. Всички стояха също толкова неподвижно, както и Лин, и бяха също толкова тихи, с изключение на Ана Л., която стенеше:

— Убихме я, какво направихме, убихме я, малка Лин...

Терез отиде до ковчега и погали косата на Лин, милва бузата ѝ и прошепна в ухото ѝ:

— Ще престанеш да бъдеш мъртва. Ще живееш.

Някой изписка, когато очите на Лин се отвориха. Един дълъг миг, в който времето бе спряло, двете с Терез се гледаха в очите, след което Терез я хвана за ръка и я издърпа до седнало положение. Лин огледа останалите с ококорени очи. После стана и бавно размаха ръце.

Крясъкът на гмурца се повтори и Лин обърна глава по посока на звука. Бавно вдигна поглед към небето и се взря в първата изгряла звезда, като си пое дъх толкова дълбоко, сякаш никога нямаше да спре.

Някой попита:

— Как... как се чувстваш?

Лин се обърна към останалите. Отвори и затвори ръце няколко пъти, изучаваше дланите си. Лицето ѝ беше все така мирно, както докато лежеше мъртва.

— Празно е — продума тя. — Съвсем празно.

— Страшно ли е? — прошепна Тереса.

Лин склочи вежди, сякаш не разбра въпроса. След това повтори:

— Празно е. Няма нищо.

Тя отиде при Терез и я прегърна. Терез ѝ позволи, но не отвърна на прегръдката и всички чуха Лин да шепти:

— Благодаря ти. Благодаря ти.

Слънцето се беше изкачило над върховете на дърветата от другата страна на езерото, докато дойде редът на Тереса. Беше чакала до последно, понеже искаше да види другите, преди самата тя да се преобрази.

Около половината бяха реагирали и се бяха държали като Лин, след като умряха и бяха върнати към живота. Повечето сега седяха, зареяли поглед над Трастшъон, или се движеха бавно и замечтано, подобно на сутрешната мъгла, която се плъзгаше над водата. Всички бяха изтощени. Никоя не искаше да спи.

Всеки външен наблюдател, приятел или роднина, или родител — особено родител — вероятно би се ужасил, би се запитал що за страхотия се е случила. Защото наистина се беше случило нещо страшно. Всяка една от тях бе преживяла нещо ужасяващо.

Дали обаче беше зло?

Отговорът отново зависи от това кой пита. Тереса не можеше да си представи и един човек, институция или власти, които биха дали благословията си за това, с което се занимаваха през последните пет часа.

С изключение на Терез.

Терез твърдеше, че е добро, а те следваха именно звездата на Терез. Значи беше добро.

Не всички бяха се справили. И Малин, и Каролине се разпищяха още при спускането на ковчега и продължиха да пищят, докато ги заравяха. Затова веднага щом запълниха ямата, я изкопаха отново. И двете бяха в истерия и напълно неконтактни, като излязоха; стовариха се на земята и заплакаха.

Едрото тяло на Сесилия изгълта кислорода твърде бързо и тя беше почти в безсъзнание, след като четири момичета с върховни усилия извадиха ковчега. След като дойде на себе си, беше безутешна. Искало ѝ се да остане *много по-дълго*; считаше това за поредния си провал.

Ана Л. остана долу не по-кратко от останалите, но когато вдигнаха ковчега и Тереса се надвеси над нея, тя я избута и каза, че иска да излезе да се поразходи. Нямаше я близо час, а като се върна, бе набрала букет цветя; слезе до пристана и ги хвърли в езерото едно по едно.

Роня така и не извика. След около два̀сет минути вече миналите започнаха тихо да обсъждат за колко време ще ѝ стигне въздухът, след което, без да бързат много, изровиха ковчега, все така без никакъв сигнал от страна на Роня. След вдигането на капака тя реагира горедолу като Лин, само дето отне доста повече време да я събудят. Дотогава всички освен Миранда и Тереса бяха минали, затова привидната смърт на Роня не доведе до паника.

Роня обясни поведението си с това, че напълно забравила да извика, изобщо не ѝ хрумнало. Още щом ковчегът докоснал дъното, приела себе си за мъртва и нямало какво да се направи срещу това. Другите кимаха разбиращо, макар за разлика от нея да бяха успели да запазят искрица инстинкт за самосъхранение.

Тереса се изпъна на дъсченото дъно. Бяха измили ковчега, след като Каролине повърна, но миризмата на кисело още се усещаше около носа на Тереса. Тя склучи ръце на гърдите си и направи усилие да изключи всичките си сетива, докато Лин и Мелинда затваряха капака. И все пак ударите с чука бумтяха като гръмотевици през черепа и ехтяха в тясното затворено пространство.

Тя отвори очи и лъч светлина проникна през пролука над краката ѝ. След това усети как вдигат ковчега. И го спускат. След необяснимо дълго време чукуването под гърба ѝ подсказа, че е стигнала дъното на ямата. Чу се първото поръсване с пръстта и тя затвори очи и задиша бавно и повърхностно.

Чуваше как лопатите загребват пръст от купчината и веднага след това още няколко тупвания. Лопати, туп, туп. Лопати, туп, туп. Имаше ритъм и тя взе да брой ударите. Стигна до трийсет, но забеляза, че вече не чува лопатите, а тупванията стават все по-слаби. Успя да изброи още трийсет удара, а после се възцари тишина. Пълна тишина. Не знаеше колко пръст остава, докато се запълни ямата, но в гърдите си усещаше тежестта на вече натрупаната.

Между гърдния ѝ кош и капака имаше не повече от два̀сет сантиметра. И да искаше, нямаше начин да се измъкне. Пробваше ли да избие пироните, тежестта на земната маса щеше да я притисне. Беше изоставена. Забравена. Дишаше бавно и повърхностно.

Никаква светлина през пролуката, никакви гласове, никакви удари. Нищо. Вече беше изгубила представа за времето. Знаеше, че не е лежала половин час. Но дали са били три или десет минути, не можеше да каже, понеже нямаше на какво да се осланя.

Започна да брои на ум. Стигна до сто и спря. Биваше я да отмерва секундите, но дори понятието „секунди“ бе загубило значението си. Може би броеше твърде бавно или пък твърде бързо, не знаеше.

Затова се предаде. Не го съзнаваше, но цялото ѝ тяло беше стегнато — усети го едва когато се отпусна. Пусна се и се остави на мрака и тишината, и отсъствието на всичко, което я правеше каквато е.

Мина още един неизмерим отрязък от време. Дишаше бавно и повърхностно. Нещо помръдна. Тих звук. Отначало помисли, че е някакво насекомо или червей, случайно попаднал при нея в ковчегата, и се опита да установи откъде идва звукът. Ръцете ѝ се плъзнаха по стените на ковчегата. Едно няма и дрезгаво нищо.

Но звукът. Движението.

Пространството едва ѝ позволяваше да се извърти на една страна. Рамото ѝ натисна капака, когато тя обърна гръб на посоката, от която смяташе, че идва звукът. Притисна ушите си с длани. Звукът пак се чуваше. Нещо се движеше под земята. Ровеше. Приближаваше.

Сърцето ѝ заби по-бързо и тя вече не съумяваше да контролира дишането си. Дъхът излизаше учестено и на пориви от нея, докато онова, което се движеше в земята, достигна стената на ковчегата. Чу го, почувства го с тялото си.

Стана по-топло. На челото ѝ изби пот, въздухът вече не съдържаше необходимото. Тя подскочи, все едно я е ударил ток, после още веднъж — паниката я заплашваше. Беше обградена с пръст от всички страни, лежеше в най-дълбок мрак, нямаше въздух и нещо си беше прокопало път до нея, всеки момент щеше да проникне вътре. Тя щеше да извика. Макар да не беше стигнала до този момент, щеше да извика.

Напълни дробовете си с разреден въздух и в същия миг онова проникна при нея, промуши се зад гърба ѝ и легна до нея.

Урд.

Тя издиша, без да извика. Усещаше прегръдката на меката опрощаваща тъма, която вече не беше страшна. Урд лежеше до нея.

Урд беше тя. Урд не викаше.

Тереса?

Вече я нямаше. Никога не я е имало.

От мрака се появиха картини от живота ѝ.

Видя себе си, как е заровена в земята, но ковчегът беше празен. Видя компютъра си, себе си, седнала пред компютъра, натискаха се копчета, сякаш някакво пиано свиреше самичко. Нямаше никого. Удряше чук, върху циментов под шуртеше кръв, върху друг циментов под се повръщаше, но течностите идваха от празното пространство. Сцените започнаха да се сменят все по-бързо.

Терез седеше сама в метрото, разговаряше с някой, който не съществуваше; Йоран махаше на влак без пътници; колело без колоездач се движеше по чакълен път; Йоханес играеше „Текен“ сам срещу себе си; целуна го невидим призрак; сухи листа се вихреха из пещерата между скалните блокове, където никой никога не бе стъпвал. Дрехи падаха на купчини на двора, в стаята, по стените. Падаха, понеже човека, който ги беше носил, изчезна.

Сцените се спряха на една жълта перличка. Две детски пръстчета държаха малка жълта перла. *Ако аз не съществувах, нямаше кой да държи перлата.* А жълтата перла беше там, на половин метър над масата. След това пръстите, които я държаха, изчезнаха и перлата падна, отскочи два пъти и застина на земята.

На света остана единствено тази самотна жълта точка. Не. Остана единствено тази самотна точка *и очите, които я виждаха.* После изчезнаха и очите, изчезна перлата и всичко стана бяло. Снежнобяло. Пронизващо, изгарящо фосфорно бяло. Белота, тъй заслепяваща и болезнена, че беше като пронизителен писък.

Те стояха заедно на пристана призори, четиринайсет момичета. Часът беше пет, но слънцето вече се издигаше високо в небето и разливаше светлината си върху тях. Сутрешните мъгли се бяха разсеяли и езерото бе съвсем спокойно.

Пристанът беше малък и момичетата стояха като ято птици плътно едно до друга и споделяха топлината си, преливаха между телата си някакъв нов вид енергия. Очите им бяха празни, а сетивата — широко отворени.

Тереса още я болеше гърлото от писъка, който даже не знаеше, че е надала, но също като другите седеше мирно и поглъщаше меката утринна светлина, мириса на тиня, тръстика и вода откъм езерото, провлачените птичи песни откъм дърветата, близостта с другите момичета и широкото пространство около нея.

Терез се отдалечи от групата и застана в края на пристана. Вдигна един ръждив пирон, огледа го и го метна във водата, проследи с поглед как потъва, след което се обърна към групата и отсече:

— Ние бяхме мъртвите. Нуждаем се от живот.

6.

Всичко за Макс Хансен се беше променило към по-добро след успеха с Тесла. Даже бе започнал да преосмисля плана си да изгори всички мостове и да отпрати към топлите страни.

Сцената, която беше организирал край „Скансен“ бе дала желаня резултат. Момчетата му бяха донесли, че Тура е обещала да участва, а на следващия ден бе получил и потвърждение по имейл. Може би все пак нямаше да бъде разумно да я изобличи. Времето щеше да покаже дали сегашната ѝ известност не е за предпочитане. А и това щеше да му позволи да остане в страната.

А страната, или по-точно градът, беше започнала да му показва най-дружелюбното си лице и сякаш едва ли не се беше върнал в осемдесетте години. Всички искаха да говорят с него, да обсъждат бъдещи проекти, да му предлагат услугите си. Макс Хансен — последния шанс на бърза ръка отново бе станал голям играч и участваше в мача.

Не беше зелен. Наясно беше, че този род популярност трае кратко и може да се стопи за една нощ, но докато можеше, щеше да ѝ се наслаждава — да бъде отново в светлината на прожекторите, да предизвиква изкуствени усмивки и подмазване, да се радва на всяко покорно потупване по гърба.

Беше започнал да излиза отново. Кафето, „Риш“ „Спай Бар“. Много от музикантите бяха заменени от костюмирани типове на ръководни постове или млади мъже в изрязани тениски, които наричаха себе си продуценти, само защото можеха да работят с „Autotune“ Не беше както в златните дни, но все още имаше изобилие от хора, които се домогваха до властните и известните, а Макс Хансен отново бе станал такъв.

Тази събота започна с Кафето. Момичешки дует, наречен „Дивинити“ и свирещ електроклаш, представяше новия си албум в едно от страничните помещения и Макс беше получил покана. Намери музиката за почти непоносима, затова след като изгълта две чаши безплатно мохито, се плъзна дискретно в голямата зала.

Беше полупразно — нещо немислимо за събота вечер преди двайсет години. Макс помахна на един продуцент от „Еми“ на един артдиректор от „Сони“ и на един студиен китарист, който *твърде* настъпателно се мъчеше да го заговори, затова той се извини и се оттегли на бара; поръча си чаша бяло вино. Обърна се с гръб към бара с леденостудената чаша в ръка и се отдаде на чувството да бъде... е, не крал, но поне малък принц в това кралство. Толкова му бе липсвало!

— Какво пиеш?

До него се бе настанило младо момиче. Макс Хансен разклати чашата си и лениво сви рамене.

— Бяло вино, засега. Нощта е млада.

— Предпочитам шампанско — заяви момичето.

Макс Хансен го огледа щателно. Беше двайсетинагодишно, вероятно *твърде* младо, за да го пуснат в заведението. Не някаква невиджана красавица, но хубавичка и облечена с анцуг, който би могъл да мине за хип-хоп. Права, средно дълга коса и слабо лице. В интерес на истината, леко напомняше за Тура Ларшон, но без багажа, с който вървеше Тура. Макс Хансен се усмихна широко:

— Ами защо да не поръчаме? Как се каваш?

— Алис.

— Като „Алиса в Страната на чудесата“?

— Да. Като в Страната на чудесата. Оттам идвам.

В очите на Алис се долавяше нещо опасно, което се харесваше на Макс Хансен. Не изглеждаше като да е от онези момичета, дето ще си лежат кротко по гръб и ще зяпат в тавана, все едно си казват молитвата преди лягане. Тази не беше вчерашна.

Макс Хансен поръча бутилка пенливо вино. Докато момичето отпиваше от чашата си и го гледаше изпод вежди, изведнъж у него се пробудиха подозрения. Беше *твърде* лесно. Той все пак имаше ясна представа за собствената си привлекателност. Как така това момиче взе да флиртува толкова открито с него?

— Знаеш ли кой съм? — попита той.

— Естествено — усмихна се то. — Ти си Макс Хансен. Мениджърът на Тесла. Нали?

— Да. Познаваме ли се?

— Не. Но и аз пея. Правя и други неща.

Окей. Значи и двамата бяха наясно как стоят нещата. Заради блясъка в очите ѝ беше преценил ситуацията погрешно. Алис беше чисто и просто от онези момичета. Напоследък бяха започнали да се връщат при него.

След въпроса ѝ: „Имаш ли някой добър съвет за бъдещите певци?“ той вече не се съмняваше. Оттам започваха — почти винаги. И така, Макс Хансен си наля още шампанско и започна обичайните маневри.

На Алис ѝ трябваше четвърт час да си изпие чашата, а когато Макс Хансен понечи да ѝ сипе остатъка от бутилката, тя я покри с ръка:

— Не, благодаря. С кола съм.

— А къде ще те отведе колата?

— Вкъщи.

Тя плъзна поглед по тялото му отгоре до долу по начин, от който слабините му завибрираха.

— Искаш ли да дойдеш с мен?

Нейният „Форд Фиеста“, паркиран зад Драматен^[4], се оказва може би една от най-окаяните коли, които той бе виждал някога, и определено най-жалката, в която се беше качвал. Алис завъртя ключа и се разнесе звук като от старт на Формула 1 и Макс Хансен долови лек мирис на бензинови изпарения, като че ли някъде имаше пробив.

Алис пое по „Бирйер Ярлсгатан“ към „Руслагстул“ а след като подминаха „Стуреплан“, Макс Хансен се наведе и се престори, че си връзва обувките. Слабостта му към млади момичета не беше тайна, но младо момиче в раздрънкана кола беше вече прекалено — не искаше никой да го вижда. Едва когато свиха по „Руслагсвеген“ той се отпусна и се облегна назад, доколкото можеше на твърдата седалка.

Погледна крадешком Алис, която не отместваше поглед от пътя. Хубав профил. Ясно очертани брадичка и челюст, но благодарение на формата на носа избягваше евентуално ръбати контури. Привличаше го, нямаше съмнение по въпроса.

Но имаше и една пречка. Само две вечери по-рано беше поканил една стара позната вкъщи да пийнат. Така и не стигнаха по-далеч от питиетата. Още докато седяха един до друг на дивана, на Макс му

стана ясно, че нищо няма да се получи — тялото му с нищичко не реагираше на тясната ѝ блузка и къса пола. Той се принуди да се престори, че изобщо не е имал други намерения — само няколко питиета в приятелска обстановка.

Онази жена обаче беше почти двойно по-възрастна от Алис. Сега се надяваше на по-голям късмет, нали беше на домашен терен, така да се каже.

За да опипа почвата — и своята, и нейната, — той сложи ръка на бедрото ѝ и лекичко стисна. Тя му позволи. Дотук добре. Ами той самият? Двигателят бучеше и колата така вибрираше, че беше едва ли не трудно да усети. Той потърси онова гъделичкане в слабините, което бе почувствал при първия ѝ поглед, стисна бедрото ѝ малко по-силно и потърси пак.

Нямаше го. Нищичко не усещаше.

Колата дрънчеше покрай осветения „Мьорбю Сентрум“ а куражът на Макс Хансен намаляваше все повече. Цялото това шумно, миризливо и неудобно пътуване беше безсмислено и щеше да завърши с неловък момент и самотно прибиране с такси.

Изведнъж го заболя ръката — Алис го беше оципала; той бързо пусна бедрото ѝ. Тя се протегна и го оципа още веднъж, по-силно. Макс Хансен се изсмя и попита, като почти крещеше, за да надвика двигателя:

— Падаш ли си по такива игрички?

— И то много — отвърна Алис. — Така е най-хубаво.

Макс Хансен се поизправи на седалката. Може би вечерта нямаше да завърши толкова зле, въпреки всичко.

Той очакваше Алис да има малко жилище в някое сателитно градче от рода на Тебю, но след като отминаха и тази отбивка, се престаши да попита къде отиват.

— В Страната на чудесата — отвърна тя и той трябваше да се задоволи с това.

С младите момичета често беше така. Искаха да изглеждат леко мистериозни; той нямаше нищо против, тъкмо обратното. Особено пък ако си играеха ролята толкова вещи, колкото Алис. Това придаваше на цялото преживяване приключенски привкус, чувство за неизвестност.

Накрая свиха при Окершберя и минаха през дълъг вилен район; Макс взе да се тревожи да не излезе някоя от *онези* истории. Че тя живее с родителите си и той ще е принуден да седи с тях и да си общува. В такъв случай щеше да се обърне още на прага.

Но те отминаха и вилната зона и продължиха по тесен път през гората. Всеки път, щом Макс Хансен си помисляше, че са пристигнали, следваше нов завой; слабите фарове на колата едва щяха да осветяват тунела под дърветата, ако в небето нямаше светлинка.

Този път действително се намираше в неизвестното. От няколко минути не беше виждал къща и взе малко да се притеснява, когато Алис най-сетне сви в една къса алея и изгаси двигателя.

— Пристигнахме! — извика тя и плесна с ръце.

Докато Макс Хансен слизаше от колата, ушите му още бучаха като след концерт и леко му се повдигаше от бензиновите изпарения. Тъкмо си мислеше: *мамка му дано си струва*, когато долови движение и чу шумолене зад гърба си. В същия момент някой покри главата му с найлонова торба и го ритна в коляното. Той падна безпомощно и толкова силно си удари главата в камък, че му излязоха свитки; понесоха го безброй ръце.

7.

Докато Роня беше в Стокхолм, останалите подготвиха гаража. Покриха пода с найлон, а в средата долепиха двете дърводелски маси една до друга. Голям късмет извадиха, че бащата на Беата толкова си падаше по дърводелството и разполагаше с какви ли не инструменти, грижливо окачени на специална стойка на стената.

Тереса избираше между шила, длета и ножове; от клещите и трионите се отказа. Но не ставаше дума за мъчения. Поне не главно. От два листа А4 изряза тринайсет листчета и написа по едно име на всяко.

Към десет часа онези, които трябваше да доведат Макс Хансен, отидоха да се скрият зад дърварника. Докато познатото дрънчене на автомобила се разнесе в далечината, стана единайсет без петнайсет. Останалите в гаража се ослушваха в мрака, чуха как двигателят угасва, отвори се врата и после нищо повече. Бяха очаквали борба и викове, може би опит за бягство и се бяха подготвили за всичко. А се разнесе единствено леко шумолене и после тишина.

През деня бяха обсъдили цялата процедура. След като поспяха няколко часа, притиснати една до друга в спалните си чували на кухненския под, хапнаха детска храна и после Тереса им разказа случката в магазина. Какво бе сторила и как се бе почувствала след това.

Реши да не обмисля дали е рисковано да им разправи. Просто щеше да им го каже и край. Цялата история, от момента, в който с Терез застанаха при рампата за разтоварване, до купуването на червените ботуши на другия ден, а също и как ѝ бяха влезли в употреба в училище.

А след това изложи предложението си — което вече не беше и предложение, а по-скоро констатация — какво трябва да направят сега. Терез я подкрепи и затова така и не се стигна до обсъждане *дали* трябва да го направят; единственият въпрос беше *как*.

Идеите се разискваха с тих глас и се отхвърляха или приемаха по същия простицък начин, по който бяха планирали и този уикенд. Роня още в началото се предложи за стръв, а оттам нататък останалите неща бяха просто подробности. Бараката, найлона, инструментите. Дори и след като разпределиха конкретните роли, никой не реагира с отвращение или дистанциране. Просто трябваше да го свършат и толкова.

Тереса стоеше в гаража, заслушваше се за шумове откъм двора и се питаше дали е минало гладко. Дали Роня изобщо е успяла да намери Макс Хансен? Тереса беше взела със себе си няколко вестникарски статии, за да може Роня да го види как изглежда; в тях той обясняваше колко обичал да ходи в кафе „Опера“. Това обаче не гарантираше, че ще бъде там точно тази вечер.

Тереса вече започнала да обмисля други алтернативи, когато се чу тичане и Софи отвори вратата на гаража. Зад нея идваха Роня, Каролине, Ана С. и Мелинда, понесли безжизнено тяло, увито в черен найлон. Положиха го върху дърводелските маси. Тереса светна крушката на тавана и се зае за работа.

Беше очаквала по-голяма съпротива от страна на Макс Хансен, но мъжът единствено движеше безсилно крака и беше достатъчно Роня само да натисне раменете му, за да го държи мирен. Тереса измъкна ръцете му от найлона и ги стисна в менгеметата на масите. Едва когато завъртя последния оборот около дясната му ръка, изпод найлона се разнесе приглушен писък. През това време Сесилия беше хванала краката му и с помощта на Лин ги беше извила надолу от ръба на масата и ги беше вързала с тънко въже за основата.

Всички отстъпиха крачка назад, застанаха в кръг около масата и загледаха плячката си. Макс Хансен постепенно идваше в съзнание. Тялото му потреперваше, доколкото можеше, както беше пристегнато. Найлоновият чувал прощумоля, когато той отметна глава и се задърпа; крещеше, поемаше си въздух и крещеше отново.

— Пуснете ме, какво е това, кои сте вие, какво правите?

Тереса взе едно макетно ножче и разряза чувала над лицето му. Кожата му беше аленочервена от напъване и крясъци. Очите му се ококориха още повече при вида на Тереса.

— Здравей — поздрави тя, след което пое от Терез голяма ролка тиксо и му залепи устата.

Струваше й се жалко, че няма да може да го чуе как пици, но не си струваше риска. Три от другите помогнаха да му срежат дрехите. После пак отстъпиха крачка назад.

Всичко беше минало по план, че и по-добре. Макс Хансен сам си беше ударил главата и това вероятно бе спестило по някоя синина или спукана устна на тези, които трябваше да го заловят. И сега той лежеше точно където го искаха. Готов за употреба.

Голото му тяло действаше все така отблъскващо на Тереса, както и когато го гледаше на видеозаписа. Отпуснато и грубо парче бледо месо. Както лежеше сега, беше трудно да си представят каква сериозна заплаха бе представлявал за тях през един период. Не можа да не се усмихне. И после да се захили.

Все още се смееше, докато взимаше листчетата с имената и телбода. Макс Хансен трепереше и скимтеше като... *да, като прасе на заколение*, докато тя забиваше „Мелинда“ на рамото му. Тереса нареди:

— Лежи мирно.

Човекът е чудато създание. Винаги се съпротивлява до последно, независимо колко безнадеждно е положението. С минималното пространство за маневриране, с което разполагаше, Макс Хансен се мъчеше със здраво вързаните си ръце и крака да се измъкне, докато Тереса с два бързи удара на телбода заби „Лин“ и „Сесилия“ на бедрата му. Чу се капене по найлона на пода — той се напика; Тереса трябваше да заобиколи локвата, за да отиде от другата му страна и да забодее „Ана С.“ на другото рамо.

Тя продължи по този начин, докато всички имена се озоваха върху различни части на тялото му. Наложиха се Роня да удържа главата му, за да може накрая Тереса да забодее собственото си име на слепоочието му. Терез донесе инструментите и ги разпредели между момичетата.

Въоръженият обръч около Макс Хансен се затегна. Погледът му се местеше от лицата към инструментите, напред-назад, напред-назад, докато накрая нещо се случи. Тялото му, което дотогава беше напрегнато извито в дъга, доколкото беше възможно, изведнъж се отпусна. Изразът на очите му се промени и главата му падна назад.

Тереса не можеше да повярва на очите си, но очевидно и другите виждаха същото, тъй като се сепнаха и се вторачиха също като нея. Членът на Макс Хансен взе бавно-бавно да се надига. Очите му бяха обърнати към тавана. Изражението в тях не можеше да се разчете лесно, понеже тиксотото изкривяваше чертите му, но Тереса си помисли, че вижда... да, *мир*.

Тя погледна от вдървения му член към лицето му. Поклати глава: — Не разбираш ли какво ще ти се случи?

Макс Хансен кимна безсилно, без да отмества поглед от тавана, без да губи изражението на изтерзано блаженство.

Тереса сметна, че е най-разумно да започнат с нещо сигурно и кимна на Роня, която държеше малка остра отвертка и чието име бе забодено на десния му хълбок. Роня пристъпи напред, направи гримаса при вида на предизвикателната му ерекция и без да се колебае, заби отвертката право през листчето с името си, чак до дръжката.

Макс Хансен изкрещя през носа, потекоха сополи, по челото му се стече пот, тялото му трепери няколко секунди, докато се успокои. Ерекцията обаче не се предаде; продължи да стърчи на десетина сантиметра от дръжката на отвертката и горе-долу със същия размер.

Дойде редът на Лин. Тя трябваше да застане на пръсти, за да стигне листчето под дясната му ключица с тънкото си длето. Гърбът на Макс Хансен залепна от пот за масата, когато се надигна и пак падна назад. По найлона бавно закапа кръв от раните.

Тереса беше преценила, че ако не вадят инструментите, ще загуби съзнание от кръвозагубата по-късно. Също така беше подбрала къси и тънки остриета. Той нямаше да умре, преди всички да са свършили своята част от работата.

Каролине, седмата, заби джобното ножче през листчето от вътрешната страна на дясното му бедро и Макс Хансен изстена по различен начин; свърши с такава сила, че спермата прелетя нагоре и покрай лицето му. Миранда, застанала до главата му, изписка от погнуса и избърса пуловера си с един парцал.

По това време под масата вече се бе събрала голяма кървава локва и Тереса махна на момичетата да побързат, за да успеят всички да се включат преди края. Пенисът на Макс Хансен най-последно се отпусна и той едва потръпна при поредния удар.

Накрая оставаха само Ана Л., Сесилия и Тереса. Терез бе казала, че предпочита да гледа, затова следеше случващото се, седнала прегърбена на работния плот, и си тананикаше „Thank You for the Music“.

Ана Л. пристъпи напред. Беше получила тънко шило, тъй като нейното име стоеше опасно близо до сърцето. Тя сбърчи чело, надигна шилото и погледна Макс Хансен в очите — виждаше се само бялото. Тя поклати глава и свали ръка. Каза с плачлив гласец:

— Не мога. Не бива така. Не може така. Не бива да го правите.

Терез скочи от плота и отиде при нея.

— Искаш ли да отидеш да си седнеш в колата? — попита тя.

Ана Л. поклати глава и очите ѝ се насълзиха:

— Просто не мога.

— Можеш — възрази Терез. — Трябва.

— Ама това е лошо.

— Не е лошо.

Терез я хвана за китката, постави ръката с шилото в позиция:

— Добро е.

И бутна ръката ѝ, докато шилото се заби наполовина. Терез го дозаби с длан, след което се покатери обратно на плота. Ана Л. се свлече до стената и прегърна главата си с ръце, докато Сесилия заковаваше пилона си.

Тялото на Макс Хансен лежеше отпуснато, прободено на тринайсет места и бяло като на труп от кръвозагубата. От изцапаните листчета стърчаха отломки и дръжки, поклащаха се в такт със слабото дишане. Очите му бяха покрити с ципа, когато зениците се завъртяха на място; погледът му се прикова върху Тереса. Той раздвижи глава, сякаш искаше да каже нещо и тъй като Тереса не вярваше да е в състояние да извика, свали тиксото от устата му. Той я погледна и прошепна:

— Тереса...

Тя се наведе по-близо до мраморно сивото му лице.

— Да?

Устните на Макс Хансен не помръдваха и съгласните бяха просто издишан въздух, докато с мъка изричаше:

— Беше хубаво. Беше хубаво... беше хубаво... беше хубаво...

— Само едно нещо — заговори Тереса. — Онази история за Терез. Сега би ли могла да излезе?

Макс Хансен помръдна глава, явно в опит да я поклати, след което продължи да шепти:

— Беше хубаво... беше хубаво...

Тереса сви рамене.

— Радвам се, че ти хареса. Но е и малко жалко. Може би сега ще си промениш мнението.

Тя вдигна бормашината, която цял ден се беше зареждала, и натисна копчето. Дебелата колкото кутре бургия се завъртя с двайсет оборота в секунда. Тя я показа на Макс Хансен, пришпори мотора един-два пъти и след това я допря до листчето с името си на слепоочието му.

И най-сетне се чу писъкът, за който бе копняла.

Момичетата се събраха около тялото, което подскачаше като риба на сухо, докато кръвта все по-безсилно пулсираше от дупката на слепоочието. Терез стоеше на почетното място и отметна окървавената коса от челото на Макс Хансен. Заповяда:

— Приближете се.

Те се събраха плътно около нея, четиринайсет момичета. От гърлото на Макс Хансен се изтръгна съскане и после тялото се отпусна. Кръвта спря да тече от слепоочието; сякаш малката черна дупка беше точка с по-силна гравитация и придърпваше всички по-близо, колкото можеше по-близо, докато отвътре се виеха тънки кълбета пушек, подобно на паяжини.

Всички си поеха дъх едновременно, погълнаха онова, което някога бе Макс Хансен, и го обединиха със собственото си кръвообращение. Но беше толкова малко, твърде малко. Някои от тях приближиха устни до дупката, за да изсмучат нещо, което вече не беше там, почти целуваха пробития череп на Макс Хансен, за да поемат и последната капка.

После се изправиха и светлината в гаража беше толкова ярка, металическият мирис на кръв — толкова остър, а звукът от краката им, полепващи по найлона и отлепващи се от него, пронизваше слуха. Дишаха на пориви, докато се връщаха в широко отворените си тела.

— Ние сме тук — изрече Терез. — Сега сме тук.

8.

Много от тях прекараха нощта в плач. Сетивата им представляваха пресни рани и усещанията бяха твърде силни. Те се прегръщаха и утешаваха една друга, споделяха спалните чували или лежаха и милваха лицата си, без да говорят.

Но въпреки плача и нуждата от утеха, основното чувство беше *радост*. Един друг вид радост. Радост толкова огромна и всеобхватна, че приличаше на мъка. Тъй като нямаше как да трае вечно, беше изгаряща. Можеха да я поддържат жива заедно чрез близостта между телата си и общото преживяване, но все някога трябваше да я оставят да угасне и умре. Оттам и мъката.

Това се превърна в поредната безсънна нощ, а преди зазоряване излязоха, за да почистят след себе си под закрилата на тъмнината. Някои отнесоха тялото на Макс Хансен, увито в найлон, до гроба и го хвърлиха заедно с дрехите му; запълниха ямата с камъни и пръст, старателно наредиха отгоре чимовете и ги утъпкаха. За няколко седмици щяха да се сраснат с околната трева. Други почистиха гаража, измиха всички инструменти и изжулиха дърводелските маси.

Докато се развидели, бяха върнали всичко в първоначалния му вид и сега се събраха на пристана, за да наблюдават изгрева. Лин още беше просълзена, но не по причината, която предполагаша останалите. След като първите слънчеви лъчи постоплиха лицата им, тя склочи ръце на гърдите си и се обърна към Тереса:

— Следващия път искам яз да пробивам.

Може и да не беше последното, което Тереса очакваше, но беше там някъде. Малкото личице на Лин изглеждаше толкова намусено, че Тереса избухна в смях и скоро се присъединиха още няколко момичета. Лин се огледа ядосано.

— Ами, какво? Не получих почти *нищо*!

Смехът бързо заглъхна и настъпи тишина, докато погледите се търсеха един друг. Вече не им се налагаше да говорят толкова много, за да комуникират; пък и изглежда и други мислеха като Лин.

Следващия път. Щеше да има следващ път.

Към дванайсет часа започнаха да се придвижват към автобусната спирка. Терез проведе дълъг разговор с Ана Л. и Ана обеща, че ще участва и за в бъдеще, но ще се нуждае от помощта на останалите. Щеше да я получи, нали тъкмо затова бяха глутница, а не просто четиринайсет момичета. Те се скупчиха около нея, прегърнаха я и споделиха силата си с нея. Роня предложи да закара колата ѝ до Мьорбю, за да може тя да пътува заедно с другите в автобуса.

Това се оказа разумно, понеже едва в автобуса тя изглежда наистина осъзна случилото се; бяха се настанили заедно най-отзад, така че Ана се намираше в позната обстановка. Ала вече не беше беззащитна и уплашена. Не, тя седеше *със своите* — погребаните и възкръсналите, гладни и с остри зъби, нейните сестри от глутницата, които щяха да я закрилят. И радостта най-сетне застигна и нея.

— Вие сте *мои*, нали? И аз — ваша. Всички сме заедно в тази работа. Наистина. Можем да правим всичко и няма да си изменим една на друга, нали?

Не беше въпрос, а по-скоро констатация и Ана дълбоко си пое въздух и протегна ръце, сякаш едва сега излизаше от гроба.

Разделиха се на различни спирки по пътя, след като се разбраха да се срещнат следващата неделя на обичайното място. Тереса изпрати Терез до Сведмюра. Макар да оставаха сами за първи път от над денонощие, не си казаха много, не обсъждаха случилото се, нито реакциите на другите. Не беше възможно, тъй като другите вече не бяха *другите*. Не можеха да говорят за тях, все едно не присъстват.

Разделиха се пред входа на Терез. Тереса се обърна, за да поеме към метрото, и Терез подвикна:

— Това беше хубаво.

— Да — съгласи се Тереса. — Беше много хубаво.

По време на пътуването с метрото и после с влака единствена дума се въртеше из главата на Тереса, подскачаше и се удряше като риба в твърде малък аквариум.

Урд. Урд. Урд.

Гласове изпод земята. Донякъде беше наясно, че образът е бил творение на лишения ѝ от кислород мозък, докато лежеше погребана. От друга страна, беше истински и реален. Урд бе дошла, бе легнала до нея и после я бе обвинила с тънката си кожа като прилепнал костюм. Урд вече не беше просто нейното име. Урд — това беше тя.

9.

Тереса се събуди в собственото си легло в шест часа в понеделник сутрин и се чувстваше като теле, което всеки момент ще пуснат на паша. Вратите на обора бяха отворени широко след дългата зима и пред нея се ширеше зеленината, цветята и светлото лято. За това имаше една дума — *веселие*. Когато застана съвсем разсъннена до прозореца и погледна към градината, беше весела и не само краката, а и цялото ѝ тяло беше изпълнено с енергия.

След час къщата взе да се разбужда и тя пак си легна и се направи на полумъртва. Дълго и силно търка очи, за да добие изтощен вид и щом Мария дойде, Тереса я излъга, че се чувства ужасно и няма сили да стане, няма сили да прави нищо. Това изявление се прие с дълбока въздишка и свити рамене и Тереса бе оставена на спокойствие.

Беше като в онова стихотворение на Боб Хансон, което тя прочете преди няколко години. Мъжът, който се обажда в службата да каже, че не може да иде на работа. Защо? Болен ли е? Не, съвсем здрав е, но утре може и да дойде, ако се почувства по-зле.

Тя лежеше и се въртеше из кревата в нетърпеливо очакване другите да отидат на работа или при приятелите си, за да остане сама. Веднага щом къщата най-сетне се изпразни, тя стана. Първото, което направи, беше да слезе в кухнята и да си налее вода.

Дълго стоя, загледана в прозрачната течност в чашата, наслаждаваше се на слънчевите отражения по повърхността и шарения спектър по покривката на масата, щом наклонеше чашата и светлината се пречупеше. После приближи чашата към устните си.

През тялото ѝ пробяга тръпка, когато водата се плъзна в гърлото ѝ. Беше нежна и хладка и сякаш милваше езика и небцето ѝ. А твърдят, че водата нямала вкус! Имаше вкус на пръст и желязо, и трева. Тънки пластове солено и сладко, вкус на дълбочина и вечност. Глътката беше като богат дар, сякаш вкусваш сладостта. А оставаха още много глътки.

Отне ѝ пет минути да изпие цялата вода, а после излезе на двора и я връхлетя толкова щастие, че се принуди да поседне за малко на стъпалата, да затвори очи и уши и да се съсредоточи единствено върху ароматите, ароматите на ранното лято.

Как може човек да обикаля по Земята, а да не усеща какво има около него. Какво прахосване! Същата работа щеше да е, ако бяхме роботи, бездушни машини, които цъкат между службата, банката, магазина и телевизора, докато батерията се изтощи.

И Тереса някога беше такава, но онази Тереса сега лежеше свита в гроба. Тя беше богиня и чувстваше чрез божествените сетива. Тя беше Урд, изначалната.

Така мина денят ѝ. Обикаляше из горичката, галеше листа и скали и се разхождаше като Ева из райската градина, знаейки, че всичко е нейно и всичко е добро.

И във вторник се събуди щастлива и още един ден отмина в радост, която можеше да разцепи гърдите ѝ, ако не я беше разпределила на малки порции, по няколко усещания наведнъж. Вечерта чувството започна бавно да ѝ се изплъзва.

Отново чуваше гласовете на родителите и братята си. Естествено, те вече не бяха нейни родители и братя — нейното семейство се състоеше от тринайсет души, които не бяха тук. Но тя нямаше как иначе да ги нарича — хората, които седяха около нея на масата за вечеря.

Бърборенето им за дреболии внасяше дисонанс и храната нямаше същия вкус като предния ден. Тогава беше яла изключително малко и се беше принудила да скрие как се наслаждава на всеки залък картоф, понеже липсата на апетит доказваше болестта, която тя твърдеше, че я мъчи. Болест — лош апетит.

Във вторник вечер не беше същото. Престори на слаба и сита, затвори очи и се опита да призове обратно вчерашното усещане. То съществуваше, но бе отслабнало. Тя се извини и се качи в стаята си.

В сряда сутрин, като се събуди, още една част бе изчезнала, а в четвъртък вече честно можеше да заяви, че не се чувства добре. Сетивата ѝ все още бяха изострени, така поне се мъчеше сама да се

убеди, но общо взето започна да се чувства като обикновен човек; сравнено с началото на седмицата, наистина беше като болест.

В петък и събота обстоятелствата станаха съвсем противоположни на тези от понеделник и вторник. Чувстваше се ужасно и вътрешно изпитваше постоянно треперене, но пред семейството се видя принудена да се представя за възстановена, за да ѝ позволят да замине за Стокхолм в неделя. Беше мъчително и досадно и вечер се просваше в леглото и потъваше в неспокоен сън, изпълнен с мрачни кошмари.

О, трябваше да ѝ вържат ръцете и краката, за да я спрат да замине. Щеше да избяга, да пътува на стоп, да се качи на влака без билет, ако се наложеше; но ако другите мислеха, че се чувства добре, щеше да е по-лесно.

И така, нощем се мятеше из леглото, а денем се разхождаше със скръстени ръце или със свити в джобовете юмруци, за да скрие как треперят, и се усмихваше, усмихваше, усмихваше и говореше весело.

Едва след като в неделя се настани във влака, най-сетне можеше да свали маската. Строполи се на седалката и се разля като желе по грубия плат. Една възрастна жена се наведе към нея и попита да не ѝ е лошо, тя стана и се заключи в тоалетната.

Погледна се в огледалото и установи, че изглежда точно толкова болна, на колкото се бе престорила в понеделник. По челото ѝ беше избила студена пот, беше бледа, а косата ѝ се беше сплъстила. Тя си наплиска лицето със студена вода и задиша дълбоко, докато нещичко от тежестта в гърдите изчезна.

Вторачи се в ръцете си и ги накара да спрат да треперят. Скоро щеше да ѝ стане по-добре. Скоро щеше да се срещне с глутницата си.

10.

Самото присъствие на Терез в метрото и автобуса поуспокои Тереса и след като разстлаха одеялата пред заграждението на вълците, тялото ѝ вече можеше да поеме слънчевата топлина. Треската, измъчвала я през последните дни, се уталожиха и тя можеше да говори, без да се налага да контролира гласа си, за да не трепери. Получи се. Щом Терез беше до нея, всичко се получаваше.

Тя легна по корем и се загледа към ограждението, но не забелязаше един вълк; извади парчето вълча кожа от джоба си, повъртя го из ръцете си и го погали като талисман.

— Какво правиш? — попита Терез.

— Искам да дойдат. Вълците.

— Защо?

— Искам да ги видя.

Известно време мълчаха, а после Терез промълви:

— Ето ги, идват.

Тереса присви очи и затърси между стволите на дърветата и скалните блокове, но никъде не се мяркаха сиви фигури. Обърна се към Терез, за да я помоли да ѝ ги посочи, но очите на Терез бяха насочени към края на оградата, към другите момичета, които приближаваха в група.

— Помислих, че говориш за вълците — въздъхна Тереса.

— Ние сме вълците. Ти го каза.

Да. Беше го казала. Но членовете на глутницата, които се прокрадваха по тясната уличка, в този момент приличаха на вълци не повече от нея самата. Дойдоха и насядаха, примъкнаха се по-близо една до друга, а Терез седеше в центъра. Във въздуха се носеше недостъпен за слуха хленч, примесен с мирис, който Тереса не можеше да различи от своя собствен. Мирис на поражение и тъпа болка.

Оказа се, че седмицата на другите много е приличала на нейната. Започнала с ликуване и кипящ живот, който сякаш бе непобедим и щеше да трае вечно, а после, с отслабването на чувството, бавно преминала в треска и отчаяние.

Също като Тереса, и другите намираха утеха в групата, изцеление просто от близостта до останалите; но помежду им ехтяха слаби и призрачно *изпразнени* гласове.

„... мислех, че сега, най-последно... когато изчезна, видях себе си... сякаш съм едно нищо... нищо не съм направила, нищо няма да направя... все едно съм невидима... никой няма да ме помни... всичко ще изчезне... сякаш съм прекалено малка, за да ме чуят... когато изчезна, останах с празни ръце...“

Продължиха в този дух около пет минути — тихичко скимтене и хленчене, облечено в думи. Накрая Терез изкрещя:

— Тихо!

Гласовете замлъкнаха рязко. Терез бе вдигнала двете си ръце пред гърдите с дланите напред, все едно се мъчеше да спре връхлитащ я влак и изкрещя отново:

— Тишина! Тихо!

Всички наостриха уши. Скупчиха се около Терез, която се протегна и ги изгледа една след друга. Те не сваляха очи от устните ѝ, чакаха думите, които щяха да ги освободят. Предложение, заповед, укор. Каквото и да е.

Когато Терез отвори уста, те бяха така подготвени да чуят някоя кратка, жизненоважна истина, че им отне няколко секунди да осъзнаят, че тя *не*.

*I'm nothing special, in fact I'm a bit of a bore,
if I tell a joke, you've probably heard it before.
But I have a talent, a wonderful thing
'cause everyone listens when I start to sing.
I'm so grateful and proud!
All I want is to sing it out loud...*

Дотогава повечето бяха разпознали мелодията и дори да не знаеха целия текст, помнеха поне припева. Ясният глас на Терез взимаше тоновете с такава точност, че те вибрираха в телата им като в огромен резонатор и това им помогна да намерят правилния тон, когато се присъединиха.

*So I say thank you for the music, the songs I'm singing.
Thanks for all the joy they're bringing...*

Терез изпя песента докрай, другите помагаха с припева и музиката им действаше като морфин. Телесните болки се притъпиха при изливането им в музика; докато песента траеше, нямаше от какво да се боят. В последвалата тишина се чуха далечни аплодисменти.

Няколко души, разхождащи кучета, се бяха спрели на разни места и един се провикна:

— Направо сте за „Алсонг“! — след което продължи по пътя си.

Терез посочи „Скансен“:

— Това ще пея. Там. Вдругиден. Вие ще дойдете. И после край. Ще бъде добре.

Тя се изправи и отиде до оградата, облегна се на мрежата и тихо изръмжа, опита се да повика вълците, но без успех.

— Как така край? — попита Каролине. — Какво искаш да кажеш, край на кое?

Тереса погледна към „Скансен“, представи си сцената на Солиден някъде зад дърветата, както я беше виждала по телевизията. Тълпата, певците, камерите и „Стокхолм в сърцето ми“. Плътната стена от млади момичета, приличащи или много различни от тях самите, които напиреха срещу бариерите отпред и припяваха. А Терез щеше да излезе на тази сцена. Те щяха да бъдат в публиката. Сред всички тези хора.

— Роня? — продума Тереса. — Помниш ли как веднъж попита накъде сме тръгнали, какво ще *правим*?

Роня кимна и сви рамене:

— Ами, направихме някои неща.

— Не — възрази Тереса. — Нищо не сме направили. Само се подготвихме.

Тя хвърли един поглед към табелата пред заграждението на вълците: *Не хранете животните*, и после размаха ръка натам, към „Скансен“:

— Но сега ще направим нещо. И ще се чувстваме добре завинаги. И никой никога няма да ни забрави.

11.

„Хитачи“ DS14DFL.

Тегло: 1,6 кг. Обща дължина: 210 мм. Ергономична ръкохватка с гумено покритие. Диапазон на пробиване: 13 мм. 1200 оборота/минута.

Тереса търси повече от час, докато намери точния инструмент. Трябваше да е на батерии и да има тясна ръкохватка, подходяща за малки ръце. Не биваше да е твърде голям или тежък, но все пак трябваше да е достатъчно мощен да върти широка бургия. Трябваше да може да се купи отвсякъде. И трябваше да е *красив*.

Зад неговорещото ѝ нищо име „Хитачи“ DS14DFL откри отговора. Нежен инструмент, който обаче носеше мощна и страховита сила в литиевойонните си батерии. Дръжката изглеждаше удобна и тя копнееше да я хване, да удължи ръката си с въртящото се, заплашително острие.

Разпрати мейли на всички момичета от групата и приложи информацията за продукта, както и различни магазини, откъдето можеше да се купи. С останалите инструменти и оръжия можеха и да импровизират, но ноктите на лапите им трябваше да бъдат еднакви.

Неделята бе преминала в понеделник, докато тя седеше пред компютъра и търсеше уреда, който щяха да използват, за да могат най-сетне да се измъкнат от онзи живот, в който бяха приклепени, без да са го искали. Луната пред прозореца ѝ светеше високо в небето и скоро щеше да изчезне.

Сърбежът по цялото тяло не ѝ даваше мира. Тя крачеше напред-назад през лъча лунна светлина на пода и мислеше за майка си и баща си, които спяха в леглото си, мислеше за бормашината, мислеше за брадвата в избата. Спираше я единствено опасността да предизвика верижна реакция, която би ѝ попречила да се включи във вторник.

Пръстите я пробуждаха, ходилата ѝ изгаряха и тя дишаше учестено като прегладняло животно, докато се мъчеше да престане да обикаля — ами ако разбудеше цялата къща със стъпките си? Едно почукване на вратата, един човек да влезеше и нощта щеше да приключи катастрофално.

Тя седна на леглото и направи нещо, което не беше правила от месеци — взе си лекарството. Глътна три таблетки без вода. След това седна кротко с ръце на коленете и задиша спокойно в очакване нещо да се случи.

След половин час все още не усещаше никаква промяна, все така болката я раздираше отвътре, затова седна пред компютъра и написа писмо. Употребяваше езика на Терез, понеже ѝ помагаше да си събере и опрости мислите. След това разпечата писмото в четири екземпляра, сложи ги в пликове и ги надписа с адреси, намерени в интернет.

Накрая застана до прозореца, загледана в луната, обгърна се с ръце и се опита да преживее нощта.

В понеделник хвана автобуса до Римста и с остатък от спестяванията си купи от „Йерния“ избраната бормашина. В автобуса към къщи седеше, прегърнала кутията като спасителен пояс, а щом се прибра, я разопакова и я сложи да се зарежда.

Планираше и визуализираше, помъчи се да си представи ситуацията. Гледа клипове от „Алсонг“ в интернет, за да провери как е организирана публиката, голямото дърво в средата, където бяха поставени камерите.

Боеше се в момента на истината да не изгуби кураж, боеше се да не пропусне шанса си заради малодушието и човешките чувства, които все още дремеха някъде дълбоко в нея.

Вечерта се обади Йоханес.

Гласовете на родителите и братята ѝ бяха редуцирани до безсмислен фонен шум, независимо дали разговаряха помежду си или с нея. Тя нямаше нищо общо с тях. Как така обаче гласът на Йоханес все още *се чуваше*?

— Здравей, Тереса.

Тереса. Онова име. Да, тя го помнеше, знаеше, че по някакъв начин е свързано с нея. Да. Когато Йоханес го произнасяше, тя можеше да си спомни онова, другото момиче. Преди Терез, преди „Лети“, преди Макс Хансен и преди Урд. Жалката малка Тереса с жалките си стихотворенийца и жалкия си животец.

Отговори с тересиния глас. Той поне още съществуваше. Беше някак приятно да говори с този глас. *Тереса* не се измъчваше от острия

глад, *Тереса* не я чакаше кърваво деяние. *Тереса* беше приятелка на *Йоханес* и винаги щеше да остане такава.

— Здравей, *Йоханес*.

Тя легна на кревата и затвори очи със слушалката на ухото; проведе съвсем нормален разговор с *Йоханес*. Приказваха си за *Агнес*, за съучениците си, за преустройството на библиотеката. *Тереса* се престори, че това са важните неща. Беше хубаво.

След малко потънаха в спомени. *Тереса* не се съпротивляваше и се остави да я отведе при овцете, в пещерата, на разходките им с велосипедите и къпането в езерото. Разговаряха над два часа и след като се сбогуваха, *Тереса* взе бормашината и докато я претегляше в ръка, цялата работа ѝ се струваше невъзможна.

Включи уреда, моторът забръмча; тя си представи съпротива, размахани крайници; извика:

— Урд!

Урд.

Тази нощ успя да поспи няколко часа, след като взе бормашината при себе си в леглото и стисна прекрасната мека ръкохватка, която пасваше на ръката ѝ — сякаш е била създадена за нея.

12.

Човек може да има убийствени мисли и да ги крие зад усмивка, може да си фантазира за шуртяща кръв и разпилени мозъци, докато си яде зърнената закуска. Но дори и външно да не си личи нищо конкретно и доказуемо, обкръжението му рано или късно го усеща. Изтича от него като радиация или осмоза, процежда се от самото му същество.

Родителите на Тереса бяха започнали да се страхуват от нея. Макар да не можеха да посочат нещо определено, което е казала или сторила, около нея сякаш имаше някакво сияние, тъмна аура, която ги караше да се чувстват неудобно още при влизането ѝ в стаята.

В четвъртък сутринта Тереса помоли да я закарат до Йостерюд повече от час преди тръгването на влака. Никой не я заразпитва. Знаеха, че ще ходи в Стокхолм при онази приятелка, но нищо повече. Щом искаше да ходи предварително в Йостерюд, така да бъде.

Раницата на Тереса изглеждаше тежка, но когато Йоран предложи да я носи вместо нея, тя само го погледна по начин, който го накара да дръпне ръцете си. Качиха се безмълвно в колата и пътуваха, без да продумат, до Йостерюд. Тереса му каза на кой адрес да я остави и Йоран попита:

— Там май живее Йоханес?

— Да.

— Ще се видите ли?

— Да.

— Чудесно! Може би ще се... поразвеселиш.

— Надявам се.

Тереса слезе от колата, взе си раницата и се спря с клюмнала глава, без да затвори вратата. Погледна Йоран и през очите ѝ пробяга болка. Йоран се надвеси над съседната седалка и протегна ръка:

— Миличка...

Тереса се отдръпна по-далеч от него и каза:

— Ще видя дали ще ходя до Стокхолм. Зависи. Ако не, ще ти се обадя.

След това затръшна вратата, обърна се и тръгна към входа.

Йоран остана като закован с ръце на волана. След като Тереса изчезна, заплака сподавено и наведе глава. Челото му се удари в клаксона и той се сепна от звука и се огледа. Един мъж на неговата възраст с две пазарски чанти в ръцете се беше спрял и го наблюдаваше. Йоран му махна, запали двигателя и си отиде.

Тереса се поколеба дали да натисне звънеца. Това можеше да се окаже ужасно, ужасно мъчително. Дори не се беше обърнала, след като остави баща си, но с Йоханес беше длъжна да се сбогува, преди да се заеме със задачата си. А после да става каквото ще.

Докато палецът ѝ приближаваше бялото пластмасово копче, тя сякаш решаваше дали да пусне или не крилатите ракети, които биха могли да дадат началото на световна война. Най-лошото беше, че тя не знаеше кое действие ще отприщи потопа: да натисне или не.

Натисна. Никакъв рев на мотори, горящи дванайсет литра ракетно гориво в секунда, никакви ужасени писъци откъм населението на Земята. Единствено тихичко *дън-дън* и след това стъпки по коридора.

Йоханес отвори вратата. Изглеждаше точно както Тереса си го беше представяла, откакто се беше преобразил. Розова тениска и кафяви къси панталони, вече загорял от слънцето, макар лятото едва да започваше. Очите му проблеснаха и още преди Тереса да е успяла да го поздрави, я беше прегърнал.

— Ей! Колко се радвам да те видя!

— И аз — промърмори тя на рамото му.

Той направи една крачка назад, все така стиснал я за раменете, и я огледа отгоре до долу.

— Какво ти е? Честно казано, не изглеждаш много добре.

— Мерси.

— Е, знаеш какво имам предвид. Влизай.

Тереса си взе раницата в хола и седна на едно кресло. Подредбата в апартамента приличаше на смесица от няколко жилища, всичките мебелирани с лош вкус. Нищо не си отиваше; един лампион, който като че ли имаше антикварна стойност, седеше до голямо пластмасово цвете върху шкаф от плексиглас. Йоханес беше обяснил,

че майка му била много заета в последно време и нямала възможност да домакинства.

Тереса се огледа и попита:

— Майката на Агнес идвала ли е тук?

Йоханес се изсмя и заразправя дълга история как Клара, майката на Агнес, реагирала, като дошла за първи път на вечеря, как се спряла пред картината с едно плачещо дете и накрая отбелязала:

— Да, знам я, тя е на... един от класиците.

Тереса дори не се усмихна на шегата му и той въздъхна и седна на дивана, стисна ръце между коленете си и зачака. Тереса се примъкна до ръба на креслото, колкото можеше по-близо до него. После прошепна:

— Убивала съм хора.

Йоханес се ухили.

— Какви ги дрънкаш?

— Убих двама души. Единия сама, втория с помощта на други.

Усмивката му замръзна и изчезна, докато се взираше в очите ѝ.

— Не говориш сериозно.

— Напротив. А днес смятам да убия още няколко души.

Йоханес склочи вежди, все едно му е разказала виц, чийто смисъл той не е схванал, след което се засмя.

— Защо приказваш такива работи? Ясно, е че няма. Нито че си го правила и преди. Какво ти става?

Тереса отвори раницата си. На тъмнокафявата масичка нареди бормашината, чука, сатъра и малка арматурна ножица.

— Тези инструменти ще използваме. Другите имат горе-долу същите.

— Кои други?

— Другите, които ще участват. Моята глутница.

Йоханес стана от дивана и обиколи стаята, като си чешеше косата. После седна до Тереса. Погледна инструментите, след това нея.

— Какви ги приказваш? Престани. Какво ти става?

— Не мога да престана. Но се страхувам.

— Да, това го вярвам. Само че от какво?

— Че няма да се справя. Аз ще съм първа.

Йоханес я погали по косата, докато клатеше глава. После коленичи пред нея и я подкани:

— Хайде, стига.

И пак я прегърна, стисна я здраво и зашепна:

— Тереса, чуй ме. Никого не си убивала, няма и да убиеш. И престани да го повтаряш. Защо ти е да убиваш?

Тереса го отблъсна с думите:

— Защото мога. Защото искам. Защото това ме прави жива.

— *Искаш* да убиваш хора?

— Да. Много искам. Копнея. Но не знам дали смея. Не знам дали съм... готова.

Йоханес въздъхна и повдигна вежди, после се поинтересува с леко закачлив тон:

— И как ще разбереш дали си *готова*?

— Като убия теб.

— *Мен* ли ще убиваш?

— Да?

— И кога това?

— Сега.

На лицето на Йоханес падна сянка; играта започваше да му омръзва. С бързо движение вдигна чука и го подаде на Тереса, все така коленичил пред нея.

— Ами, хайде, давай. Убий ме.

— Не ми ли вярваш?

— Не.

Тереса надигна чука:

— Ще посмееш ли да си затвориш очите?

Той задържа погледа й. За дълго. После затвори очи. Клепачите му бяха тънки, нежни и напълно отпуснати. Ни най-малко не ги стискаше, дишаше спокойно и по устните му пробягваше намек за усмивка. Бузите му бяха покрити с мек мъх и той беше най-добрият приятел и единственото момче, което някога бе обичала. Тя промълви:

— Сбогом.

И удари слепоочието му с чука.

Продължи да удря, докато остана само искрица живот. След това взе бормашината и го отвори. Батерията беше напълно заредена и й отне само няколко секунди да пробие черепа. Краката на Йоханес потрепериха конвулсивно няколко пъти и изритаха пластмасовото

цвете. После тя се надвеси над него и погълна това, което някога бе той.

Когато се изправи, пътят ѝ вече беше ясен и тя знаеше, че ще има силата да го извърви. Не ѝ оставаше нищо друго. Никакви чувства, нищо, към което да се върне. Беше напълно щастлива, докато затваряше вратата зад гърба си и слизаше надолу по стълбите сред мириса на пържено, почистващи препарати и затоплен от слънцето прахоляк, който гъделичкаше ноздрите ѝ.

В пощенската кутия пред гарата пусна писмата, адресирани до вестниците „Дагенс Нюхетер“, „Свенска Дагбладет“, „Експресен“ и „Афтонбладет“. Всички писма бяха еднакви и тя ги беше написала, просто защото можеше.

Здравейте,

Днес на „Алсонг“ смятаме да убием много хора. Може би и ние ще умрем. Човек никога не знае.

Ще попитате защо. Защо, защо, защо. По афишите. Във вестниците. С огромен шрифт. ЗАЩО? Море от запалени свещи. Съболезнователни бележки. Плачещи хора. А над всичко: ЗАЩО?

А ние отговаряме (сега затаете дъх): ЗАЩОТО!!!

Защото приливът на смъртта идва. Схващате ли, че приливът на смъртта идва? В училищата. В „Айдъл“. В Н&М. Идва. Всички знаят. Всички усещат. Никой нехваща.

Днес ще ви залее.

Ние сме милите малки момиченца най-отпред. Ние викахме и плачехме по команда. Ние сами се боготворяхме, когато вие ни превръщяхте в звезди. Ние се откупихме от вас. „Гепи“, казвахте вие. „Честито“!

Приливът на смъртта идва. По ваша заслуга. Всичко е по ваша заслуга. Заслужили сте си всичко.

Поздрави,
Вълците от „Скансен“

В действителност нямаше какво да каже. Беше изфабрикувала целия този скрит замисъл, понеже ѝ се стори подходящо. Ако ще правиш нещо грандиозно, защо да не измислиш и някаква грандиозна причина, та да изглежда по-спретнато? Беше седяла пред компютъра и сама се постави на свое място. Ако група момичета възнамерява да стори това, което те смятаха да правят, как би изглеждало едно запленаващо прощално писмо?

След това го беше написала. Стига всичко да минеше по план, щяха да правят дисекции на писмото до втръсване, всяка една дума щеше да се анализира. Но тя не мислеше сериозно нищо от написаното. Представяше си се отстрани и си измисляше. След като го препречете, установи, че всичко е истина. Просто не се отнасяше до нея. Нищо никога не се беше отнасяло до нея.

Може би това беше причината.

---

[1] „Но оставяй сините очи да те заблудят; те са просто експлозив и се целят между твоите очи.“ ↑

[2] „Братко, не могат да те вкарат в затвора заради мислите ти.“ ↑

[3] Ord — (шв.) дума. ↑

[4] Драматен — Кралският драматичен театър. ↑

ЕПИЛОГ

Ще чакаме първия припев. Тогава започваме. Разпръснете се.

Тереса, 19.47 ч.,
26.06.2007 г.

*I walked a pace behind you at the
soundcheck;*

you're just the same as I am.

*What makes most people feel
happy,*

leads us headlong into harm.^[1]

The
Smiths, „Paint a
vulgar picture“

1.

Mother says I was a dancer before I could walk

Роберт Сегервал е заслужил мястото си в официалната ложа след трийсетгодишна вярна служба в Шведската телевизия. Той от онези, на които камерата се спира, докато снима публиката. Носи широко ленено сако с бежов цвят и прави впечатление на едновременно солиден и спокоен човек. Да, когато Ласе се оттегли, той беше сред обсъжданите му приемници. Но не съжالياва — предпочита лятото да му е свободно.

След първия удар по ръката за момент се вбесява, че някой му е съсипал сакото. След това идват болката и кръвта. До него жена му, с която са заедно от двайсет и пет години, изпищява и той осъзнава, че опасността е реална.

Обръща се към нападателя си, но не успява да стори нищо — цялото му внимание се насочва към ново пробождање в гърлото. Следващите удари вече са без значение.

She says I began to sing long before I could talk

Всички знаят, че захване ли се с нещо, Линда Ларшон го прави както трябва. Затова и беше заела мястото си пред сцената на Солиден още от десет часа сутринта. Веднъж е отишла на „Алсонг“ — трябва да му се наслади в пълна степен. През деня беше хапнала от провизиите в раницата си, докато следеше репетициите. Възнамеряваше да опише цялото преживяване в блога си „Лятото на Линда“ и през последните няколко часа си беше водела бележки.

След като чува сърдитото бръмчене зад гърба си, решава, че идва откъм някоя необичайно голяма оса. Знае, че в такъв случай е най-добре да стоиш мирно. Не да заразмахваш ръце. Свежда поглед към бележника си, чудейки се дали да напише нещо за осата.

А после идва пробождането във врата. Болката е неопишуема. Пръстите ѝ се разперват и стават леденостудени. Отваря уста, за да изкрещи, но нещо засяда в гърлото ѝ. По бележника покапва кръв и тя притиска ръка към шията си, която е наполовина пробита от бързо въртяща се бургия. След това бургията излиза и тя успява да осъзнае какво е станало, преди да припадне.

And I've often wondered, how did it all start?

Макар това да не е от събитията, в които се очаква от публиката да се включи, Исайло Йованович не може да се въздържи да не припява. За трета поредна година идва на „Алсонг“ и за колкото и интегриран да се смята след седемнайсет години в Швеция, все пак не знае *песните*. Все тоя Еверт Тоб, в Белград никога не го беше чувал.

АББА обаче е друго нещо. Като тийнейджър Исайло и приятелите му си разменяха касетки, а именно под звуците на „Фернандо“ той бе получил първата си целувка.

Знае, че има приятен тенор и макар хората около него да не пеят, той се включва в песента на момичето горе на сцената. Никога не е чувал някой да пее така и му носи наслада да чуе собствения си глас, примесен с неговия.

Чува далечни писъци и предполага, че момичето е някакъв идол. За него е без значение, важна е само радостта от преплитането на гласовете им.

Насред щастието от музиката получава жесток удар в челюстта, ужасна болка над брадичката. Нещо в долната му челюст се счупва и той се строполява на земята. За няколко секунди устата му се напълва с кръв и отломки от зъби. Той не разбира. Това не е Швеция, каквато я познава.

И тогава вижда замахващия чук и вдига ръце, за да се защити. Главата му бръмчи и не може да фокусира картината. Размазана фигура отстъпва леко встрани; следва унищожителен удар право в темето.

Who found out that nothing can capture a heart like a melody can?

Юхан Лейоньерта е на седмото небе. Той отиде на „Алсонг“ по една-единствена причина и надеждата му се сбъдна. Ула Сало го докосна. Юхан боготвореше Ула Сало от самото начало и Ула бе един от вдъхновителите му да признае хомосексуалността си преди осем години, да напусне Шиса и да се премести в Стокхолм.

Ула притича през публиката, пеейки „The Worrying Kind“ и Юхан протегна ръка. А Ула не само докосна ръката му. За момент я стисна и погледна Юхан в очите, докато пееше: „Be good for goodness sake.“ Думите и докосването го разтърсиха.

Юхан знае, че е нелепо. Той е на трийсет и две години, а е вманиачен по някаква знаменитост. Снима ръката си с телефона, въртя думите „be good for goodness sake“ из главата си отново и отново, все едно са мисъл на някакъв гуру, линия, която да следва в живота си. Знае, че е нелепо, но не му пука, иска да се отдаде на радостта си.

Чува писъците наоколо, но ги филтрира през собственото си преживяване, тълкува ги като викове на радост и веселие. О, обича и АББА, а това момиче пее невероятно; но точно сега не това е важното.

Той работи като дърводелец и веднага разпознава звука зад ухото си. Бормашина. Все пак обаче не свързва звука с мъчителното пробуждане в гърба — прекалено невероятно е. Едва след второто пробуждане чува как оборотите на бормашината се забавят и същевременно усеща разтърсваща болка в костите.

Обръща се и бургията се забива в гърдите му; белият му дроб е пробит и той започва да кашля кръв. Бургията е извадена и той отваря уста, за да отправи призив, молитва. За част от секундата успява да различи въртящата се спирала, преди контурите ѝ да се размажат и тя да се забие в окото му.

Well, whoever it was, I'm a fan

Елси Карлсон ги беше виждала как идват и си отиват. Работеше тук още от времето на Егон Шерман, но ако трябваше да избира, би дала гласа си за Босе Ларшон. Не че на Ласе му имаше нещо, нито пък на новия, но Босе Ларшон умееше да излъчва *сърдечност* като никой друг. Едно време това се ценеше.

Обикновено е достатъчно да дойдеш около два часа, за да си намериш място, но днес изглежда участва някой особено популярен и се налага Елси да седи на проходилката си. В интерес на истината, вече ѝ се иска да свършва, понеже здравата се умори. Човек очаква някой младеж да се сети да ѝ предложи мястото си, но времената не са такива.

Мелодията в момента е приятна, а момичето се справя чудесно. Доколкото Елси си спомня, то не участва в репетициите — това е уникален случай. А може би просто Елси го е забравила. Напоследък ѝ се случва все по-често.

Някаква суматоха сред седалките привлича вниманието ѝ. Няколко души са скочили от местата си и бягат. Странно. Обикновено започне ли телевизионното излъчване, дисциплината е желязна; публиката не смее дори да си кръстоса краката. А сега тичат и крещят, не е за вярване.

Тя не разбира какво е станало, докато не се озовава по гръб и чува изхрущяването на таза си. Някой е издърпал проходилката изпод нея. Така боли, че челюстите ѝ изскърцват и ченетата ѝ изпадат от устата. Сигурно и очилата ѝ са паднали, защото едва вижда.

Тънка фигура, стиснала нещо в ръка, се надвесва над нея. Елси вярва в доброто у човека и приема, че някой иска да ѝ помогне, че това, което фигурата държи, е нещо, което може да я спаси. След това идва ударът — право в челото — и пред очите ѝ причернява.

От едно кътче на мозъка ѝ, останало в съзнание, чува бръмчене като от ядосано насекомо. Приближава.

So I say thank you for the music, the songs I'm singing

Отначало Лена Форшман намираше идеята за глупава. Да отидат на „Алсонг“ на първата си среща. Това беше семейно забавление, не за

двама души, запознали се в интернет. Но всъщност се беше получило добре, даже много добре.

Имаха толкова храна за коментари, които им помогнаха да намерят пътя един към друг. Дотук Петер се беше оказал истински диамант. Самоуверен, без да е арогантен, забавен, без да е пресилен. Не изглеждаше зле, обличаше се добре, а що се отнася до оредялата коса, тя я намираще за доста секси — поне в неговия случай.

Беше ѝ купил малини от момичетата, които обикаляха между редиците и ги продаваха, преди да е започнало излъчването, а когато публиката запя „Един ден ще се завърна в пристана“ той я прегърна през рамо и двамата се заклатиха полушеговито. След края на песента не отдръпна ръката си, докато наблюдаваха как едно момиче излиза на сцената и запява онази хубавата песен на АББА.

Местата им са такива, че пултът скрива от погледа им точно средата на сцената и понеже не вижда момичето, а то пее толкова приятно, Лена затваря очи и се предава на щастието от топлата ръка на рамото си, от меката лятна вечер и приятните мигове, които животът все пак предлага; мигове като този.

Чува истерични писъци и се усмихва при спомена за времето, когато и тя самата бе такава, когато четиринайсетгодишна гледа АББА в Грьона Лунд и за малко да припадне, понеже Ани-Фрид я погледна в очите за част от секундата; пища, докато гърлото я заболя.

Изведнъж хватката на Петер около рамото ѝ се затяга. Той стиска така силно, че тя изохква и отваря очи в момента, в който ръката му се изтръгва от нейната. Тя го вижда как пада в краката ѝ, хванал се за главата. Разтърсват го спазми, а нейната първа мисъл е: *да не би да е епилептик?*

А после вижда как изпод дясната му ръка започва да се процежда кръв. Не разбира какво става, но се навежда над него и вика:

— Петер? Петер? Какво ти е?

Очите му се взират в една точка точно зад нея. Разширяват се и той отваря уста да каже нещо. В следващия момент нещо я удря по тила и тя пада по лице върху тялото му. Долавя уханието на „Олд Спайс“, преди вторият удар да угаси всичките ѝ сетива.

Thanks for all the joy they're bringing

Рони Алберг не знае какво, по дяволите, да прави. Той работи на камерата, която е десет метра вляво от сцената; от високия метър дървен подиум има добър изглед. Но това, което вижда, не е като на репетицията. Току-що е получил инструкции в слушалките да снима публиката на седящите места, но случващото се не е особено естетично за окото. Всички са на крака и търчат напред-назад; изглежда цари някаква масова паника.

Задачата му обаче не е да търси отговори, а да снима от подходящи ъгли. Щом седящата публика по някаква причина е решила да се отклони от сценария, той ще трябва да обърне камерата към правостоящите край бариерите; там поне младежите се държат нормално — снимат с телефоните си и разпъват плакати от рода на „ТЕСЛА РУЛЗ“ и „ФЕН-КЛУБ ТЕСЛА ЯКОБСБЕРГ“.

В ухото му прозвучава глас. Режисьорът Абрахамсон се обажда от буса почти разплакан.

— Какво става там, Рони? Всички камери снимат някакви лайна.

И камерата на Рони снима лайна. Вече и младежите са взели да се държат чудато. Плакатът „ТЕСЛА РУЛЗ“ пада на земята и цялата тълпа под него бяга от оградата. Той възнамерява просто да обърне камерата към сцената и пеещото момиче, което поне стои мирно, но в този момент получава силен удар по коляното и кракът му поддава.

Опитва да се задържи да не падне, като се хваща за статива на камерата, но ударът по другото коляно го досъбаря от платформата и той пада по гръб сред морето от бягащи хора.

Стъпкват го — лицето, краката, ръцете; чува пискливо стържене като от зареждаща се светкавица на фотоапарат да приближава ухото му.

*Who can live without it? I ask in all honesty, what would
life be?*

Не, „Алсонг“ в „Скансен“ не е за Кале Бекстрьом; установи го още докато се мъчеше да изтърпи песента на Арк, след това някаква мухлясала стара песничка, а сега пък онова момиче от „Майспейс“. Единствената причина да дойде беше, че Еми щеше да бъде тук. А даже не може да я стигне!

Прекара последните десет минути във въртене около химическите тоалетни петдесет метра зад последния зрител. Беше попитал Еми къде е и тя му беше отговорила, че е най-отпред. Къде най-отпред, попита той. Сега чака отговора.

Окей, окей. Ако се наложи, ще си проправи път през морето от хора, само за да може да иде и да се притисне до нея. Тя е най-хубавото момиче в класа и когато го попита: „Ще дойдеш ли в «Скансен» във вторник?“, той май не я разбра правилно. Помисли, че си уреждат среща. Но се оказа, че тя е с още три приятелки, а той даже не можеше да я стигне.

Сега стои, загледан в телефона си, мъчи се със силата на мисълта да изкопчи отговор от нея, но изведнъж разбира, че нещо не е наред. Отпред пищят и размахват ръце, отделни хора притичват покрай него. Той прибира телефона и застава на пръсти, за да види по-добре.

Тълпата пред него *се разширява*. Все едно цялата публика е била затворена в тенджерата под налягане и сега започва да се издува към него. Отначало бавно, а после все по-бързо. Той стои точно под капака, в самия вентил, а кипящата маса напират към него.

Не разбира какво става и гледа със зяпнала уста как вълната приближава. Едва когато остават само няколко метра, идва на себе си, хвърля се към една от тоалетните и се заключва вътре. Отвън се носи бучене, докато хиляди крака минават в див бяг, и тоалетната се клати от телата, изпаднали от стадото и сблъскали се с тънките пластмасови стени.

Той сядат на чинията и продължава да звъни, да търси Еми, но отговор няма.

Without a song or a dance, what are we?

На гърба на червената тениска на Джоел Карлсон пише *Event Security*. Така се нарича фирмата, за която работи; от десет години е на тази длъжност. *Event security*. Един приятел от фитнеса го беше свързал с тях и той се задържа дълго, понеже работата му допаднаше. Особено на „Алсонг“.

Рокконцертите са по-неприятни — задушни помещения, силен шум и блъскащи се и припадащи младежи. На спортните събития пък

трябва да се справя с пияниците и хулиганите. В сравнение с тях „Алсонг“ си е чиста ваканция и от фирмата поверяват тази задача като награда за дълга и вярна служба.

Трябва само да обикаляш с пръскачка за цветя и да поливаш с вода разни разгорещени тийнейджърки, които се хият и го намират за голям купон, да нареждаш на разни, които и така се държат достатъчно прилично, да го карат по-кратко, и да пречиш на публиката да намира напред. Рядко се налага да гониш някого, камо ли пък да прибягваш до насилие.

Но тази вечер става някаква гадост. Щом онази Тесла излезе на сцената и запя, отначало публиката замря. Какъв глас само има това момиче! Всички стояха като омагьосани и слушаха със зяпнала уста. Джоел се възползва да отдъхне малко, да пийне вода и да се поразтегне; и той се наслаждаваше на песента.

И тогава чува писъкът. Идва някъде откъм седящите места, колкото и да е странно. Заоглежда публиката, но прожекторите го заслепяват; все пак вижда, че няколко души са наскачали от седалките. И то насред телевизионното излъчване! Какво, по дяволите... Той им маха ядосано да си седнат, но никой не се подчинява. Даже напротив — наскачат още хора, а виковете се увеличават.

Не само шумотевица, ами и движение. А работата му е да предотвратява точно такива неща и той се озърта, за да намери извора на вълнението.

Нещо става зад една от камерите, там до ВИП-ложата. Ако има място, където винаги да цари пълен мир и спокойствие, това е там. Големи и недотам големи звезди стоят изправени като свещи и чакат да влязат в кадър. Но сега има писъци и движение, и сума ти народ става, и *тича*.

Джоел си пробива път под сцената, на която момичето все така пее, макар музиката да е утихнала. Докато той стигне ВИП-ложата, целия район в близост до сцената се е опразнил, с изключение на двама души. Джоел вижда нещо на земята и се заковава на място.

Боже Господи.

Роберт Сегервал, онази важна клечка от телевизията, лежи в локва, вероятно кръв; а кръвта се стича от рана или дупка на слепоочието му. Джоел понечва да се хвърли към него, но в същия миг осъзнава, че е по-необходим на друго място.

Приоритети, Джоел. Приоритети.

Това, което отначало бе взел за кавга, се оказва борба на живот и смърт. Разпознава съпругата на Роберт Сегервал, но не и младото момиче, с което тя се боричка — ако може да се нарече така. Възрастната жена размахва ръце, мъчи се да одере лицето на младата, но Джоел вижда, че битката е загубена. Момичето държи в едната ръка дълъг нож, а в другата — бормашина.

Джоел няма как да стигне навреме. Докато той се затичва, ръката с ножа замахва. Джоел не би могъл да направи по-перфектен удар дори по време на обучението си за командос. Острието прорязва гърлото на възрастната жена и тя полита назад с ръце на шията.

Тя най-после осъзнава, че бягството е единствената възможност. Понеже е в капан между момичето и тичащия насам Джоел, тя се запрепва нагоре по стълбите към сцената, докато кръвта блика по гърдите ѝ.

Приоритети.

Той трябва да спре това момиче, преди да е успяло да направи още нещо. С две широки крачки стига до него и изтръгва ножа от ръката му. То успява да го удари един път по главата с бормашината, преди той да му я избие. Извива ръката зад гърба му, докато вика:

— Какво правиш, мамка му, да не си полудяла!

Момичета се отпуска в ръцете му и спокойно продумва:

— Не съм луда. Съвсем нормална съм даже.

So I say thank you for the music, for giving it to me.

Когато Ева Сегервал изкачва последното стъпало до сцената, за жалост нищо не може да ѝ напомни, че мечтата ѝ най-сетне се е сбъднала.

Тя изостави музикалните си амбиции преди двайсет и три години, за да подкрепя мъжа си в телевизионната му кариера. Но как само мечтаеше преди това! Как един ден Босе Ларшон ще обяви името ѝ и тя ще излезе на сцената на Солиден под клоните на брезите, как ще застане пред публиката!

А сега стои точно там и не може да го оцени. Животът ѝ изтича през гърлото, краката ѝ джапат в кръв, докато се препъва към

ангелската фигура, която стои зад микрофона и продължава да пее.

За секунда погледите им се срещат и Ева се уплашва дори повече от преди. Тук няма да намери помощ. Големите сини очи я гледат без съчувствие, сякаш даже не забелязват потоците кръв, покриващи светлата ѝ лятна рокля. Тя изкашля още кръв и с крака, които не я държат, полита наляво, покрай входа към сцената, покрай опразнените места на оркестъра, покрай цветята и нататък по пристана.

И тогава най-последно пред нея се отваря път за бягство. Със замъглени си поглед вижда как водата на Меларвикен проблясва далеч под нея. Тя се завтича натам, но се блъсва в невидима стена, пада назад и остава да лежи, предава се.

2.

*I've been so lucky.
I am the girl with the golden hair.
I want to sing it out to everybody.
What a joy! What a life! What a chance!*

Оркестърът отдавна бе престанал да свири и Терез стоеше сама на сцената на Солиден и пееше последните куплети акапелно, макар вече никой да не слушаше. Под краката ѝ цареше хаос.

Трийсетина души лежаха мъртви или умиращи по пейките, по земята. Една жена бе успяла да избяга на сцената, а кръвта шуртеше от гърлото ѝ; беше се ударила в стената от плексиглас, която пазеше завет откъм Меларвикен. Сега лежеше просната на пристана, водещ към правостоящата публика. Терез върна микрофона на стойката, отиде при жената и изпи червения пушек.

Някои от групата бяха заловени от охранителите или от други възрастни, други бяха повалени и прегазени от панически бягащата публика, трети още стояха надвесени над последната си жертва и изсмукваха живота ѝ.

Терез отиде до края на пристана, отметна глава и зави. За миг всяко движение замръзна, когато сърцераздирателният звук вледени лятната вечер. А после дойде отговорът откъм другите момичета. Надигнаха се окървавени лица, оголиха се зъби, заловените напълниха дробовете си с въздух, а Лин, която лежеше до бариерата със счупен крак, се надигна и се присъедини.

От четиринайсет гърла се изтръгна един и същи вой, надигащо се и падащо виене с едно-единствено послание.

Ние съществуваме. Страхувайте се от нас.

А после дойдоха още охранители, още силни ръце и задърпаха и обезвредиха дивите зверове, които се бяха промъкнали сред човешките

обиталища.

Тереса бе успяла да се прокрадне покрай сцената и докато другите момичета бяха обърнати в бяг или вече бяха заловени, тя повика Терез при себе си. Заедно изтичаха до ограждението на вълците. Подминаваха групи хора, прави, насядали или налягали, на безопасно — както бяха преценили — разстояние от ужаса. Ридания и вопли и от деца, и от възрастни изпълваха въздуха.

Тереса видя един мъж да прегръща вероятно съпругата и сина си и изведнъж ѝ хрумна една мисъл. Подробност, за която не се бяха сетили, докато планираха този ден.

— Ами Джери? — попита тя. — Той тук ли е?

Без да забавя крачка, Терез отвърна:

— Той нямаше да идва. Казах му да не идва.

Сигурно беше гледал по телевизията, сигурно вече знаеше какво е станало. Но той не беше тук, нямаше риск да е сред мъртвите. Това носеше някакво облекчение.

Те тичаха и хората им правеха път. Един млад глас се провикна:

— Тя беше, дето пееше!

Но не последва реакция. Терез и Тереса тичаха една до друга, докато стигнаха ограждението.

Преди „Алсонг“ да започне, когато всички се бяха събрали при Солиден, Тереса бе използвала арматурната ножица да изреже дупка с размерите на врата в мрежата, за да даде възможност на сивите им братя и сестри да се включат.

Никой от тях не се бе възползвал от случая, но вълците като че ли бяха почувствали царящата паника в околността, тъй като няколко се бяха показали от бърлогите и скривалищата си и предпазливо обикаляха около отвора в оградата, оголваха зъби и ръмжаха. Тереса ги погледна и поклати глава.

— Не дойдоха при нас.

Терез стоеше с издадена напред глава и оглеждаше рунтавите фигури, които на свой ред я наблюдаваха. И след това се случи. Отначало Тереса не разбра какво погъделичка ръката ѝ. Сведе поглед и видя, че пръстите на Терез търсят нейните. Тя сграбчи ръката на Терез

и я стисна. Те стояха дълго така, рамо до рамо, пред вратата, хванати за ръка.

После Терез проговори:

— Тогава ние ще отидем при тях.

---

[1] „Вървах крачка зад теб на саундчека; ти си същият като мен. Това, което прави повечето хора щастливи, нас ни води право към бедите.“ ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.